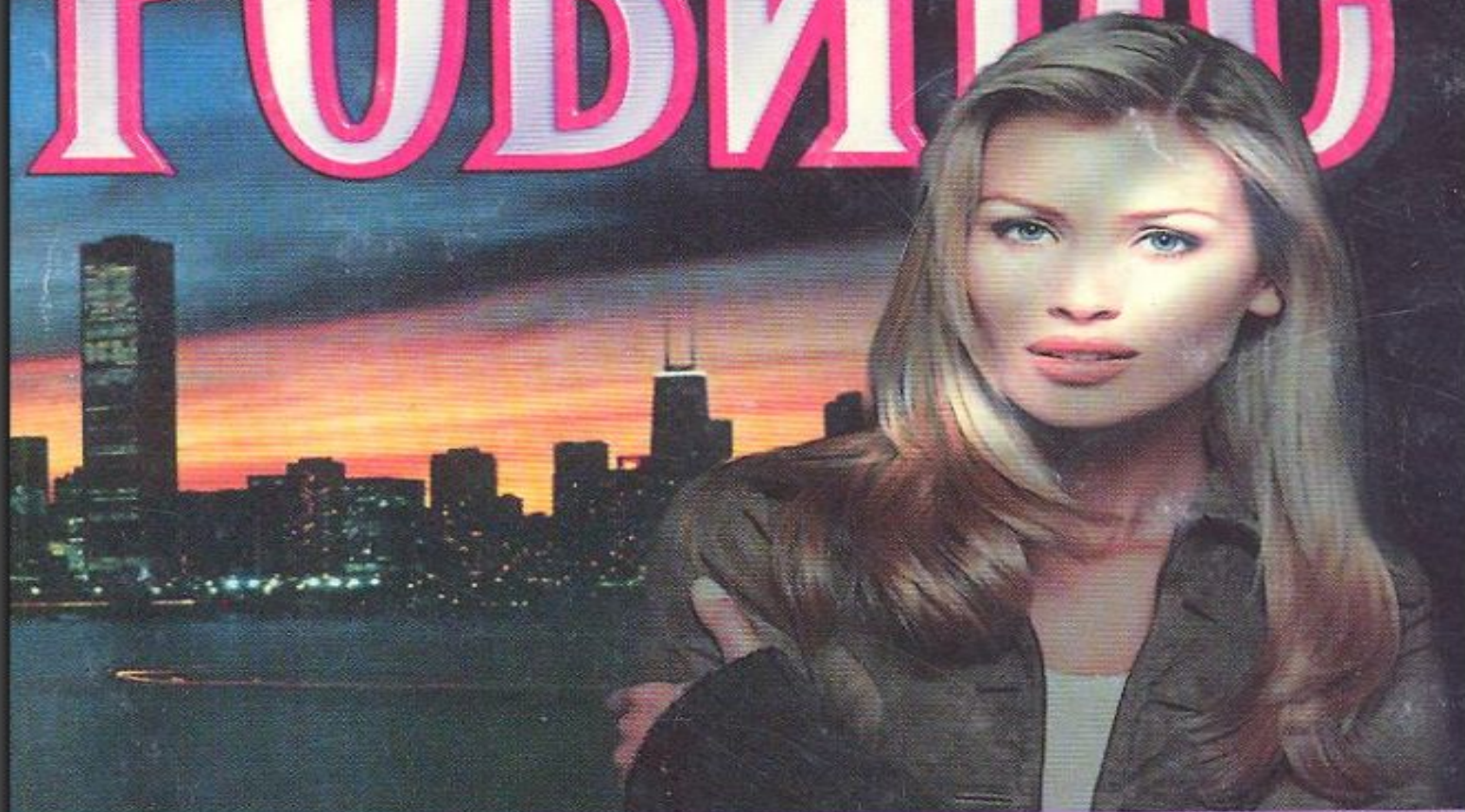

ХАРОЛАД РОБИНС

САМОТНАТА
ЛЕЙДИ

ЖЖ
ИЗДАВА

ХАРОЛД РОБИНС САМОТНАТА ЛЕЙДИ

Превод: Боряна Семкова-Вулова

chitanka.info

„Ако сте жена, преследваща високи цели, с вас е свършено. Независимо каква цена сте заплатили за постигането им, ще бъдете самотна където и да сте — толкова самотна, колкото никой мъж не може да бъде.“

*Филис Чеслър,
„Жените и лудостта“*

„Любовта е това, което всеки от нас мисли за нея. Тя е онова, което двама души решат, че е. Различна за всеки, който обича.“

Харолд Робинс

Посвещавам тази книга на паметта на Джаклин Сюзан и Корнилиъс Райън, които не само имаха дарбата да живеят, но и куража да изживеят пълноценно живота си до самия му край. Липсват ми, приятели.

КНИГА ПЪРВА
МАЛКИЯТ ГРАД

То седеше на най-горното стъпало и плачеше...

Когато започна да излиза от упойката, отново ѝ се привидя ридаещото малко момиченце, скрило лице зад ръчичките и разпиляната си дълга златиста коса. Така хиляди пъти след смъртта на баща ѝ, в онзи кратък миг между съня и пробуждането, ѝ се бе привиждал собственият ѝ образ.

После погледът ѝ се проясни и тя съзря приведеното усмихнато лице на доктора.

— Всичко е наред, Джерили — успокои я той.

Тя огледа стаята. Забеляза няколко жени край себе си, настанени на подвижни легла.

Докторът отговори на въпроса ѝ, преди да го е задала.

— Вие сте в реанимацията.

— Какво беше? — попита тя. — Момче или момиче?

— Има ли някакво значение сега?

— За мен има.

— Беше твърде рано, за да определя със сигурност — излъга я той.

В угълчетата на очите ѝ се появиха сълзи.

— Струва ми се ужасно да премина през целия този кошмар, и да не знам дали щеше да е момче или момиче.

— Така е по-добре — увери я той. — Сега се опитайте да си починете.

— Кога ще мога да си тръгна оттук? — попита тя.

— Още днес следобед, веднага щом получа резултатите от изследванията.

— Какви изследвания?

— Най-обикновени. Смятаме, че е възможно да имате проблем с резус-фактора. Ако предположенията ни се оправдаят, ще ви направим инжекция, така че при следващата ви бременност да няма усложнения.

Тя го погледна в очите.

— А с тази щеше ли да има?

— Беше напълно възможно.

— Тогава може би е по-добре, че направих аборт?

— Може би. Но след този случай бъдете по-внимателна.

— Друг аборт няма да има — отсече тя. — Следващия път ще запазя детето. Пет пари не давам какво ще кажат другите. А ако бащата не го иска, да върви по дяволите.

— Да не би вече да имате нови планове? — попита я той очевидно шокиран от думите ѝ.

— Не. Вие обаче няма да ми разрешите хапчета против забременяване, а аз не мога да понасям спиралата. Чувствам се глупаво непрекъснато да ходя с халка против забременяване и с контейнера ѝ в дамската си чанта.

— Не трябва да лягате с всеки срещнат мъж, Джерили — посъветва я докторът. — Това не помага.

— Аз не лягам с всеки срещнат. — Тонът ѝ бе хаплив. — Само с тези, които харесвам.

Докторът поклати глава.

— Не мога да ви разбера, Джерили. Вие сте твърде умна, за да допуснете подобно нещо.

Неочаквано тя се усмихна.

— Това е един от рисковете да бъдеш жена. Мъжът може да чука, която му падне и нищо да не му се случи. А жената като нищо ще надуе корема. Тя е тази, която трябва да внимава. Смятах, че хапчетата могат да изравнят шансовете, но за мой лош късмет е противоположно да ги вземам.

Лекарят направи знак на сестрата.

— Има хапче, което можете да вземете веднага. — Той започна да пише нещо на една рецепта. — Ще ви помогне да заспите.

— Утре ще мога ли да работя? — попита тя.

— Бих ви посъветвал да изчакате няколко дни. Няма да ви навреди, ако си починете малко. Възможно е доста да кървите. Сега сестрата ще ви върне в стаята ви. Ще се видим по-късно, когато ви изписвам.

Сестрата взе рецептата от него и понечи да откара Джерили.

— Един момент. — Сестрата спря. — Сам — повика го Джерили.

Лекарят се обърна.

— Да?

— Благодаря ви.

Той кимна, сестрата продължи през летящата врата и тръгна към асансьора. Натисна копчето за повикване и погледна Джерили със служебна усмивка.

— Е, не беше толкова зле, нали, мила?

Джерили я погледна в очите.

— Отвратително беше. — Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. — Току-що убих детето си.

— Защо плачеш, Джерили? — попита я леля ѝ, когато излезе от стаята на майка ѝ и я видя да седи на стълбите.

Детето обърна размазаното си от сълзи лице.

— Татко е мъртъв, нали?

Леля ѝ не отговори.

— Той няма да се върне, както каза мама?

Жената се приведе, вдигна детето и го притисна към себе си.

— Не. — Тонът ѝ бе нежен и тих. — Няма да се върне.

Сълзите спряха.

— Значи мама ме е излъгала. — Гласът на Джерили звучеше укорително.

Леля ѝ продължи да говори тихо:

— Майка ти искаше да ти го спести, дете. Щеше ѝ се да не те наранява.

— Но тя не ме е учила да правя така. Тя ми казваше винаги да говоря истината, независимо каква е.

— Ела, дай да измием лицето ти със студена вода — подкани я леля ѝ. — Ще ти олекне.

Джерили покорно я последва в банята.

— Мама ще каже ли на Боби? — продължи да пита тя, докато ѝ миеха лицето.

— Брат ти е само на четири години. Струва ми се, че не е достатъчно голям, за да разбере.

— Да му кажа ли аз?

Леля ѝ срещна питащия ѝ поглед.

— Как според теб трябва да постъпиш, Джерили?

Джерили видя топлина и съчувствие в очите на леля си.

— По-добре да не му казвам — отвърна тя дълбокомислено. —
Още е много малък.

Леля й се усмихна и я целуна.

— Съвсем правилно, Джерили. Това е много зряло решение за
едно осемгодишно момиченце.

Джерили бе поласкана от сърдечното й одобрение. След години
обаче, странно защо, не съжaliaваше. Беше първото й зряло решение и
първият компромис, който бе направила в живота си.

По-късно вечерта, когато продължаваше да лежи будна, тя чу как
майка й се качи по стълбите и влезе в спалнята си. Джерили очакваше
да я последват познатите стъпки на баща й, който обикновено идваше,
след като угаси лампите на долния етаж. Когато не ги чу, тя осъзна, че
няма да ги чуе никога вече. Захлупи лице във възглавницата си и
заплака за него.

Тъкмо бе навършила три години, когато един ден майка й я
облече в бяла памучна рокличка с къдрички и среса старателно
златистокафявите букли около лицето й.

— Много внимавай да не изцапаш роклята си. Искам днес да си
много хубава — поръча й тя. — Ще посрещнем татко ти на гарата.
Идва си.

— Войната свърши ли, мамо?

— Не. Но татко ти няма да служи повече. Демобилизиран е.

— Защо, мамо? Ранен ли е?

— Малко. Нищо сериозно — отвърна майка й. — Ранен е в крака
и леко накуцва. Ти обаче не му казвай нищо. Прави се, че не
забелязваш.

— Добре — обеща Джерили. Обърна се и се погледна в
огледалото. — Как мислиш, дали татко ще ме познае като съм
пораснала толкова много?

— Разбира се, че ще те познае — засмя се майка й.

В малък град като Порт Клеър връщането на първия
демобилизиран ветеран не можеше да остане незабелязано. Кметът,
градската управа и оркестърът на гимназията бяха се събрали за
случая. Пред зданието на малката гара висеше голям бял плакат с
изписани на него червени и сини букви: „Боби, добре дошъл вкъщи“.

За Робърт Джерати бе съвсем нормално да реши да не слиза откъм гарата, а да скочи от другата страна на влака, защото му бе по-близо до вкъщи.

Обезумяла, тълпата претърси перона с надеждата да открие липсващия герой.

— Сигурна ли сте, че трябваше да се върне с този влак? — попита майката на Джерили кметът, обзет от нарастващо чувство на безпомощност.

Майка ѝ бе почти на път да се разплаче. Влакът потегли от гарата.

— Така ми писа в писмото си.

В този момент от отдалечения край на перона долетя вик:

— Ето го!

Робърт Джерати вече бе напуснал района на гарата и се отдалечаваше с енергична стъпка в обратна посока. Щом чу вика, той пусна пътната си чанта на земята, свали войнишкото си кепе и се почеса по главата.

Гимназиалният оркестър подхвана „Поздрави на победилия герой“, а кметът, забравил за достойнството си, се втурна към него през релсите.

Напълно объркана тълпата го последва и кметът, отказал се от старателно подготвения сценарий за посрещането на героя, дръпна предварително подготвената си реч на средата на прашната улица.

— Събрали сме се тук по случай завръщането на един от истинските герои на Порт Клеър, ранен при изпълнение на воинския си дълг към отечеството, редник първи клас Робърт Ф. Джерати... — Оркестърът обаче вдигаше такъв невъобразим шум, че кметът бе принуден да спре.

Баща ѝ я бе вдигнал с едната си ръка, с другата бе прегърнал майка ѝ, а Джерили не преставаше да го тегли за ръкава. Той се обърна към нея с усмивка:

— Какво има, Джерили?

— Наистина ли си ранен в крака? — прошепна тя.

Баща ѝ се засмя.

— Не, миличка.

— Но мама ми каза, че са те ранили. Затова си накуцвал.

— Вярно е — кимна той. — Аз обаче не бях ранен в бойните действия. — И съзрял озадачението, което се изписа на лицето ѝ, добави: — Баща ти е пълен глупак, щом позволи да го блъсне камион.

— Ама тогава ти не си герой — разочаровано констатира Джерили.

Той приближи лице към нейното и, усмихвайки се, сложи пръст на устните си:

— Ако не ме издадеш, няма да си призная.

Тя се разсмя и му обеща:

— Няма да кажа на никого. — После се замисли. — А на мама мога ли да кажа?

Лицето му се озари от усмивка и той я целуна по бузката.

— Майка ти май вече знае. — Погледна я в очите. — Някой казвал ли ти е, че приличаш много на Шърли Темпъл?

Джерили се усмихна, на бузите ѝ се образуваха трапчинки.

— Всички казват така, татко — похвали се тя гордо. — А мама мисли, че пея и танцувам по-добре от нея.

— Когато се приберем вкъщи, ще ми изпееш ли нещо и ще ми потанцуваш ли?

Тя обви с ръце врата му.

— Да, татко.

— Задръжте така! — извика в този миг фотографът. — Тази поза я искаме за вестника.

Джерили го дари с най-лъчезарната си усмивка, като на Шърли Темпъл, но неизвестно как, точно в този момент, кметът напъха физиономията си пред обектива и когато снимката най-накрая се появи на първа страница на местния вестник „Седмичен бюлетин“, единственото, което се виждаше от Джерили, бяха ръцете около врата на баща ѝ.

Когато сестрата влезе с обяда, Джерили се бе унесла в дрямка. За миг тя се стресна, учудена какво става. Миналото бе така живо в съзнанието ѝ, че настоящето ѝ изглеждаше почти като натрапено. Баща ѝ беше много интересен мъж, който се надсмиваше над заобикалящия го свят, над града Порт Клеър и цялото му лицемерие.

— Повече нищо няма смисъл, Джерили — каза ѝ той един ден. — Някой ден хората ще открият, че войната действително е променила света. Свободата е нещо повече от илюзия за народите, тя наистина е нещо много лично.

Тогава Джерили не разбираше какво означава това. Знаеше само, че през по-голямата част от времето майка ѝ му бе много ядосана и често си го изкарваше на нея. Брат ѝ, роден година след завръщането на баща ѝ, избегна тези неприятни моменти. Колкото по-голяма ставаше, толкова повече заприличваше на баща си — поне така твърдеше майка ѝ.

Сестрата ѝ подаде менюто.

— Докторът каза, че можете да изберете каквото ви се яде, само да е лека храна.

— Не съм гладна — отказа тя.

— Трябва да хапнете нещо — настоя сестрата. — Нарездане на доктора.

Джерили огледа набързо менюто.

— Горещ сандвич с говеждо печено. Без сос. Желирани плодове и кафе.

Сестрата кимна.

— Добре. Сега се обърнете и легнете по корем, за да ви поставя тази инжекция.

Джерили погледна иглата.

— Това пък какво е?

— Докторът не ви ли каза? За резус-фактора. В случай че отново забременеете, няма да имате никакви проблеми с детето.

Джерили послушно се обърна. Сестрата действаше бързо, без да ѝ причини болка. Почти не почувства убождането.

— Не възнамерявам повече да забременявам.

Сестрата се засмя и тръгна да излиза от стаята.

— Всички така казват, миличка. Но после се връщат.

Джерили я проследи с поглед как излиза от стаята. Високомерна кучка. Белите униформи им създават чувството, че знаят всичко. Облегна се на възглавниците. Почувства се уморена, но не изпитваше такава слабост, каквато бе очаквала. Какво ги чу да казват за абортите? В днешно време било все едно да лекуваш настинка. Може и да са прави.

Погледна през прозореца. Утринният смог над Лос Анжелис се беше разсеял и денят бе ясен и слънчев. Трябваше да поиска стая с телефон. Бяха ѝ обяснили обаче, че ще престои в нея само няколко часа. Освен ако резулс-факторът не я задържи цял ден.

Чудеше се как ли е минала срещата. Точно сега агентът ѝ бе на среща с продуцента. Ужасно ѝ се искаше сама да напише сценария по собствената си книга. Първият сценарист, когото бяха наели, го беше оплескал. Накрая бяха принудени да опрат до нея.

Агентът ѝ бе изпълнен със самоувереност. Според него продуцентът беше притиснат в ъгъла и той смяташе да му смъкне кожата. Възнамеряваше да поиска сто хиляди долара. Джерили мислеше, че е луд. Тази сума бе по-голяма от хонорара ѝ за самата книга, а тя бе склонна дори да го напише без пари.

— Остави на мен — успокой я старецът. — Това е моя работа. Знам как да се оправя. Винаги можем да свалим цената.

— Добре — съгласи се накрая неохотно тя. — Но не пропилявай възможността.

— Няма — обеща той, погледна я и попита: — Къде ще си утре следобед, в случай че трябва да се свържа с теб?

— Вероятно вкъщи.

— А ако там те няма?

— В болница „Кедрите“.

Той я погледна с изненада.

— Какво пък ще правиш там?

— Ще ме кюртират.

— Тебе? — с шокиран глас попита той.

— Защо не? — натъртено отвърна тя. — В края на краищата и аз съм жена. Понякога жените забременяват. Дори и сега, в наше време.

Той прояви голяма загриженост.

— Имаш ли нужда от нещо? Мога да те закарам...

— Много мило от твоя страна, Майк — прекъсна го тя. — Но всичко е уредено. Няма за какво да се тревожиш.

— Ще ми се обадиш ли после? Когато всичко свърши?

— Щом се прибера вкъщи.

Той стана от стола и я изпрати до вратата.

— Пази се.

— Бъди спокоен — обеща тя.

Свободата е нещо много лично, бе казал баща ѝ. Тя се замисли какво ли щеше да си помисли за онова, което бе направила днес.

Вероятно щеше единствено да поиска да го увери, че прави онова, което желае, че изборът е неин. Така разбираше той свободата.

Светът обаче не мислеше като него. Майка ѝ не се бе променила. Ако научеше, щеше да изпадне в ужас. Това важеше и за много други хора. Дори и за някои от нейните така наречени свободомислещи приятели, абортът все още беше мръсна дума.

Тя погледна подноса с обяда пред себе си. Говеждото печено имаше блед анемичен болничен вид. Неохотно се опита да отреже парченце от гуменото месо, но захвърли ножа и вилицата с отвращение. Всъщност наистина не беше гладна.

Отново се загледа през прозореца в ясения калифорнийски ден. Изобщо не приличаше на Порт Клеър през януари. Спомни си как през един снежен ден с мразовит вятър, нахлул от пролива, тя бързаше да хване училищния автобус и направо трепереше от студ. Снегът бе наваял през нощта и докато вървеше по тротоара, усещаше как той хрупа чист и свеж под галошите ѝ. Снегорините работиха неуморно през цялата нощ и снегът бе изтласкан на добре оформени купчини от двете страни на пътя. Тя се покатери на едната и слезе на пътя, където снегът бе кафяв и разкалян от преминаващите коли. Видя, че автобусът се задава.

Сякаш това бе толкова отдавна. Все едно бе друга епоха. И в известен смисъл бе точно така.

— Като че ли всеки един миг човек умира по малко — промълви мъжът.

Тя обърна глава от прозореца на автобуса към него и го погледна. През трите месеца, откакто пътуваше с този автобус до гимназията в Порт Клеър, мъжът винаги сядаше до нея. Сега за пръв път бе проговорил.

— Да — отговори тя и очите ѝ за миг се напълниха със сълзи.

Мъжът гледаше с невиждащи очи през нея към прозореца.

— Снегът. Защо винаги вали този проклет сняг? — Той сякаш говореше сам на себе си. — Аз ще умра — продължи, сякаш констатираше безспорен факт.

— Баща ми умря — рече тя.

Едва в този момент погледът му я фокусира. Сянка на неудобство премина по лицето му.

— Съжалявам — извини се той. — Нямах представа, че говоря на глас.

— Няма нищо.

— Не исках да ви разплача.

— Аз не плача — дръзко отрече тя.

— Разбира се — побърза да я успокои той.

Странна болка присви стомаха ѝ. Тя осъзна засрамена, че от доста време не се бе сещала за баща си. В известен смисъл не бе трудно за доведения ѝ баща да го измести от съзнанието ѝ.

Лицето на мъжа изглеждаше източено и изпито.

— Към гимназията ли сте се запътили?

— Да.

— Кой клас?

— Десети.

— Изглеждате по-голяма. Мислех си, че сте в дванайсети клас. — Слаба червенина пропъзля по бледата му кожа. — Смятах... исках да кажа... не исках да ви засегна. Не разбирам много от млади момичета.

— Не се притеснявайте — успокои го тя. — Винаги ме вземат за по-голяма.

Той се усмихна, защото разбра, че ѝ е доставил удоволствие.

— Все пак простете ми. Уолтър Торнтън — представи се той.

Тя ококори очи.

— Вие сте този...

Мъжът не ѝ позволи да довърши.

— Да, аз съм този Уолтър Торнтън — бързо изрече той.

— Но — тя се поколеба — вие пътувате всяка сутрин с автобуса.

Той се разсмя.

— Да знаете по-добър начин да стигна до гарата?

— Но на Бродуей в момента се играят две ваши пиеси и се прожектира ваш филм.

— Да, но аз не умея да шофирам — погледна я той. — Откъде знаете толкова много за мен? — поинтересува се той заинтригуван.

— Всички ви познават.

— Не и хлапетата от гимназията. Те знаят за актьорите, не и за писателите.

— Аз ще стана писателка един ден.

— А защо не актриса? — прояви любопитство мъжът. — Вие сте достатъчно красива.

Тя се изчерви.

— Защо? Греша ли, като искам да стана писателка?

— Не. Просто е необичайно. Повечето момичета мечтаят да отидат в Холивуд и да станат филмови звезди.

— Може би ще направя и това — промълви тя замислено.

Автобусът забави ход. Бяха стигнали до гарата. Той стана и ѝ се усмихна.

— Ще се видим утре. Ще поговорим повече.

— Добре — отговори тя. Проследи през прозореца високата му слаба фигура в развятия от вятъра шлифер, докато се изгуби в потеглящия в 8:07 ч. експрес за Ню Йорк.

Пред училището я чакаше приятелят ѝ Бърни Мърфи.

— Знаеш ли с кого се запознах днес в автобуса?! — възбудено възкликна тя. — С Уолтър Торнтън! Представяш ли си? От три месеца всеки ден съм седяла до него, без да знам, че е той.

— Кой е Уолтър Торнтън? — попита Бърни.

— А кой е Мики Мантъл? — сопна му се възмутено тя.

Когато Джерили беше на десет години, се случиха две неща, които промениха живота ѝ. Първото беше, че майка ѝ се омъжи повторно. Второто — че написа разказ, който после постави като пиеса по случай края на учебната година.

Нарече я „Кървавата приказка“. И действително беше такава. Защото когато завесата се спусна, всички герои лежах мъртви на сцената.

Като автор, продуцент и режисьор тя изигра единствената двойна роля — на готвачката, която бе убита от краля, а после възкръсна, превърна се във вещица и се върна да му отмъсти.

Чувството за власт над другите допадна на Джерили. През този кратък период тя беше най-важното момиче в петите класове.

За пръв път в живота си тя усещаше влиянието си над други хора и инстинктивно се досети, че написаните от нея думи бяха източникът на това опияняващо чувство за власт.

По-късно, стиснала наградата си за литературно произведение, с лице все още изцапано от черните сажди, с които бе гримирана като вещица, тя отиде при майка си и оповести решението си.

— Мамо, аз ще стана писателка.

Майка ѝ, седнала с господин Рандал от Земеделската банка, се усмихна разсеяно. Също толкова разсеяно бе изгледала и представлението. Съзнанието ѝ бе изцяло заето с предложението, което Джон Рандал ѝ бе направил предишната вечер.

— Това е чудесно, скъпа — отвърна ѝ тя. — Но мислех, че искаш да станеш актриса.

— Искан — отвърна Джерили. — Но промених решението си.

— Изглеждаше ми красива на сцената. Нали, Джон?

— Тя беше най-красивото момиче — съгласи се от все сърце Джон Рандал.

Джерили се втренчи в тях. Да не би да бяха ослепели? Та нали целият смисъл от грима бе да я направи да изглежда грозна като вещица.

— Гримът ми бе направо ужасен — възпротиви се тя.

Майка ѝ се усмихна окуражително.

— Не се притеснявай, скъпа. Ние мислим, че беше красива.

По-късно отидоха да вечерят в „Порт Клеър ин“ — ресторант, осветен от дискретната светлина на свещите, с гледка към пролива.

— Двамата искаме да ти кажем нещо много важно, скъпа — поде майка ѝ след десерта.

Джерили я погледна бегло. Вниманието ѝ бе насочено към една пияна двойка мъж и жена на ъгловата маса, които се прегръщаха, без ни най-малко да се притесняват.

— Джерили! — повика я ядосано майка ѝ.

Джерили погледна майка си.

— Казах, че искаме да ти съобщим нещо много важно.

Тя зае позата на послушно дете.

— Да, мамо.

Майка ѝ заговори притеснено.

— Откакто баща ти умря... е, знаеш колко трудно ми беше да ви отгледам двамата с брат ти и да ходя всеки ден на работа в банката.

Джерили мълчеше. Започваше да разбира. Не можеше обаче да си даде сметка дали ѝ харесва това, което щеше да стане.

Майка ѝ хвърли поглед към господин Рандал, за да получи подкрепата му. Той кимна окуражително. Ръката ѝ потърси под масата неговата.

— Помислихме си, че за двама ви ще бъде добре, ако отново имате баща — изрече тя, после бързо добави: — Боби е вече почти на шест години, а едно момче трябва да има баща, който да се занимава с него. Е, ясно ти е, игра на топка, риболов и неща от този род.

Джерили погледна първо майка си, после господин Рандал.

— Искаш да кажеш, че възнамеряваш да се омъжиш за него? — В гласа ѝ се промъкна нотка на съмнение. Господин Рандал и баща ѝ изобщо не си приличаха. Баща ѝ непрекъснато се смееше и беше толкова забавен, а господин Рандал почти никога не се усмихваше.

Майка ѝ мълчеше.

За пръв път заговори господин Рандал. Успокояващо, сякаш разговаряше с клиент в банката, който бе открил грешка в месечното си сведение.

— Ще бъда добър баща и за двама ви. Ти си чудесно момиче, харесвам много и брат ти.

— Мен не харесвате ли? — поинтересува се тя с безгрешната логика на децата.

— Разбира се, че те харесвам — отвърна той бързо. — Струва ми се, че го казах достатъчно ясно.

— Не го казахте.

— Джерили! — Гласът на майка ѝ отново стана рязък. — Не можеш да говориш по този начин на господин Рандал.

— Няма нищо, Вероника — успокой я той. — Харесвам те много, Джерили, ще бъда горд, ако ме приемеш за твой баща.

Джерили го погледна в очите и за пръв път видя, че там се криеха сърдечност и топлина. Тя откликна незабавно, но не знаеше какво да каже.

— Знам, че никога не мога да заема мястото на истинския ти баща, но аз обичам майка ти и ще бъда много добър към всички ви — сериозно продължи той.

Неочаквано Джерили се усмихна.

— Може ли да бъда шаферка на сватбата?

Джон Рандал се засмя с облекчение.

— Можеш да бъдеш каквото поискаш. — Дланта му покри ръката на майка ѝ. — С изключение на булка.

Година след като се ожениха, Джон Рандал официално осинови двете деца и името ѝ стана Джерили Рандал. Когато за пръв път написа новото си име, я обзе странна тъга. Вече не остана почти нищо, което да напомня за баща ѝ. Боби, който нямаше спомен от него, вече напълно го бе забравил. Тя се зачуди дали след време това няма да се случи и с нея.

3

Джон Рандал, който преглеждаше „Ню Йорк таймс“, погледна над него, когато дъщеря му се появи за закуска. Тя заобиколи чевръсто масата и го целуна по бузата. Той усети аромата на парфюм, докато тя се настаняваше на стола си.

Гласът ѝ беше бодър и издаваше съдържана възбуда:

— Добро утро, татко.

Той се усмихна и се загледа в нея. Искрено я обичаше. Никоя от отделните черти, които съставяха лицето ѝ, не бе хубава. Носът ѝ бе може би малко по-дълъг, устата ѝ — прекалено широка, тъмносините ѝ очи над високите скули — прекалено големи за лицето ѝ, но взети заедно, те имаха невероятен ефект. Щом човек я погледнеше, не можеше да я забрави. Тя беше красива.

Той видя, че тази сутрин бе положила специално големи грижи за външния си вид. Косата ѝ изглеждаше по-копринена от обикновено, а кожата ѝ блестеше от чистота. Радваше се, че тя не използва грим, за разлика от повечето си връстнички.

— Май има нещо — предположи той гласно.

Погледна го иззад бутилката с мляко, докато заливаше овесените ядки.

— Какво, татко?

— Казах, че май нещо става.

— Нищо особено.

— Хайде де — подкани я той гальовно. — Да не би да имате ново момче в класа?

Тя се засмя и поклати глава.

— Нищо подобно.

— Все още ли е Бърни?

Тя се изчерви, но не отговори.

— Би трябвало да има нещо.

— Татко, защо пък непременно трябва да става дума за момче?
— укори го тя.

— Защото ти си момиче.

— Няма нищо такова. Но вчера се запознах с един човек. В автобуса.

— В автобуса? — повтори озадачен той.

Тя кимна.

— Вчера седна до мен. Представяш ли си, татко? От три месеца седи до мен и аз да не знам, че е той.

— Той? — Сега вече бе наистина озадачен. — Но кой?

— Уолтър Торнтън. Винаги съм смятала, че той идва тук само през лятото. Нямах представа, че живее в нашия град постоянно.

— Уолтър Торнтън? — попита той и нотка на неодобрение се промъкна в гласа му.

— Да. Най-големият американски писател.

Неодобрението в гласа му стана съвсем категорично.

— Но той е комунист.

— Кой каза това? — възпротиви се тя.

— Сенатор Маккарти — още преди повече от две години. Торнтън се яви пети поред пред комисията. А всеки знае какво означава това. Когато новината стигна дотук, банката сериозно обсъждаше да го покани да изтегли авоарите си.

— И защо не го направихте?

— Не знам. Дожаля ни за него може би. В края на краищата ние сме единствената банка в града и щеше да е неудобно да го караме да търси банка другаде.

Джерили бе станала свидетел на много разговори за банковия бизнес и имаше добра представа за правилата му.

— Да не би сметката му да е голяма? — попита тя проникателно.

Джон се изчерви. Джерили бе улучила право в целта. В края на краищата този човек май имаше по-голяма текуща сметка от всеки друг клиент на банката. Седмичният му доход бе фантастичен.

— Да — призна си Джон Рандал.

След като възтържествува, Джерили утихна.

Джон се загледа в нея. Не приличаше на другите момичета, дори и на жените, които бе познавал. Със сигурност майка ѝ нямаше нейната способност да стига веднага до същината на нещата. В много отношения Джерили мислеше като мъж. В същото време у нея нямаше нещо, което да не е изтъкано от женственост.

— Какво представлява той? — попита Рандал с любопитство.

— Кой какво представлява? — попита на свой ред Вероника, която в този момент донесе от кухнята яйцата с бекона.

— Уолтър Торнтън. Джерили се запознала вчера с него в автобуса.

— О, той ли? Четох във вестниците, че се развежда. — Вероника отиде до вратата на трапезарията и извика по посока на стълбите: — Боби! Слизай веднага да закусваш. Ще закъснееш за училище.

Гласът на Боби едва се дочу през вратата.

— Не съм виновен аз, мамо. Джерили се мота в банята цяла сутрин.

Вероника се върна в стаята и седна на масата.

— Не знам какво ще правя с него. Всеки ден измисля ново извинение.

Джон погледна дъщеря си и се засмя. Тя се изчерви.

— Не се разстройвай — обърна се той към жена си. — Такива неща се случват понякога. На път за банката ще го закарам.

Вероника се обърна към дъщеря си.

— Какво представлява той? — поинтересува се тя. — Г-н Смит от гастронома казва, че когато г-н Торнтън влезе, винаги мирише на алкохол. Дори според него понякога бил пиян. Всички го съжеляват.

Джерили сви рамене.

— Изглежда много мил. Тих и скромен. Не бихте и предположили кой е.

— Каза ли му, че искаш да ставаш писателка? — попита майка й.

Джерили кимна.

— А той?

— Намери го за чудесно. Много вежлив човек е.

— Може би ще се съгласи да прегледа някои от твоите неща. Би могъл да те посъветва.

— О, мамо! — възкликна Джерили. — Човек като него не би се занимавал с писанията на някакво си хлапе.

— Не се знае, ти никога...

— Не смятам, че трябва да го притеснява — прекъсна я Джон. — Джерили е права. Този човек е професионалист. Би било неподходящо да го моли за подобно нещо. Сигурно има доста по-важни въпроси, които го занимават.

— Но... — започна Вероника.

Той отново я прекъсна.

— Освен това той не е най-подходящият човек, с когото Джерили трябва да общува. Доста различен е от нас. Критериите му са съвсем други. Всеки знае, че моралът на комунистите е доста разпуснат.

— Комунист ли е? — попита Вероника.

Джон кимна.

— Г-н Карсън смята, че банката трябва много да внимава в отношенията си с него. Не бихме искали никой да си създаде неправилна представа за нас.

Г-н Карсън беше президентът на банката, активен републиканец и най-важният човек в Порт Клеър. През последните двайсет години той лично избираше кметовете на града, но бе твърде скромнен, за да поиска поста за себе си.

Вероника бе поразена.

— Е, щом г-н Карсън мисли така...

— Но това не е почтено спрямо него! — избухна Джерили. — Мнозина смятат, че сенатор Маккарти е по-лош и от комунистите.

— Сенатор Маккарти е истински американец. Той е единственият, който застана между нас и комунистите. Както я беше подкарал Труман, извадихме късмет, че не предаде цялата страна. — Гласът на Джон се извиси.

— Баща ти е прав, скъпа — намеси се Вероника. — Колкото по-малко се занимаваш с него, толкова по-добре.

Изведнъж Джерили почувства, че ще се разплаче.

— Изобщо не се занимавам с него, мамо. Той просто сяда до мен в автобуса.

— Добре, добре, Джерили — започна да я успокоява майка ѝ. — Само внимавай хората да не те виждат много да говориш с него.

В трапезарията нахлу Боби, придърпа стола си към масата и започна да яде яйца с бекон.

— Ама какво е това? — сгълча го строго Вероника. — Да не би да си забравил как трябва да се държиш? Няма даже и едно „Добро утро!“, а?

— Добро утро — изломоти Боби с пълна уста и погледна към Джерили. — Тя е виновна. Ако не беше стояла толкова време в банята, нямаше да закъснея.

— Спокойно — обади се Джон. — Ще те закарам до училището.

Боби удостои с тържествуваща усмивка Джерили.

— Брей, тате, благодаря ти.

За миг Джерили изпита силна омраза към брат си и към мъжкото разбирателство между него и баща ѝ. Може би всъщност така трябваше да бъде. В края на краищата тя беше момиче. Ала не бе справедливо. Не беше достатъчно основателна причина да я карат да се чувства изолирана от техния свят.

Джерили стана от масата.

— Аз тръгвам.

— Добре, скъпа — майка ѝ започна да прибира чиниите.

Тя заобиколи масата и послушно целуна майка си и баща си. После си взе учебниците, излезе от къщата и се запъти към автобусната спирка.

Тази заран г-н Торнтън не се качи в автобуса, нямаше го нито на следващата, нито на по-следващата сутрин. След няколко дни тя прочете, че е заминал за Холивуд за снимките на най-новия филм по негов сценарий; а после отивал в Лондон, където се подготвяла премиерата на една от пиесите му. Видя го отново едва през лятото, в деня, когато стана на шестнайсет години. Тогава тя вече не беше момиче. Бе станала жена, физически бе узряла отдавна. Гърдите ѝ бяха започнали да напъпват, след като навърши единайсет години. Когато стана на дванайсет, дойде мензисът ѝ. На петнайсет по лицето ѝ все още имаше следи от бебешка пухкавост, но през изминалата зима те изчезнаха, бузите ѝ се прибраха, лицето ѝ се източи. Забеляза, че космите под мишниците ѝ и по венериния хълм се сгъстиха. Като всички останали момичета тя започна да се бръсне под мишниците и да използва дезодорант. Но скоро осъзна, че и други промени бяха станали с нея.

Започна се през пролетта, когато заедно с останалите момичета от мажоретния състав тя отиде на игрището, където тренираше отборът по бейзбол. Подобно на връстничките си, тя носеше широка бяла тениска с изрисувани отпред в оранжево и черно инициалите на града ПК и много къса поличка, която едва покриваше горната част на бедрата ѝ.

Мажоретният състав зае място пред трибуните, които се простираха от мястото на батсмана до първа и трета база. Госпожица Карътърс, учителката ѝ по физическо възпитание, ги подреди с гръб

към състезателите на игрището. Тъй като Джерили участваше в този състав от предната година, госпожица Карътърс я накара да застане до нея, за да ръководят заедно упражненията.

След около петнайсет минути към тях се приближи г-н Лоринг, треньорът на бейзболния отбор.

— Госпожице Карътърс, може ли да поговорим за момент?

— Разбира се, г-н Лоринг. — Тя стоеше и чакаше той да продължи.

Той прочисти гърлото си.

— Насае.

Тя кимна и го последва малко настрана. След като се огледа внимателно, за да е сигурен, че никой не може да ги чуе, той се обърна към нея:

— Госпожице Карътърс — изхриптя Лоринг, — какво се опитвате да направите с отбора ми?

Тя беше объркана.

— Аз... аз не ви разбирам.

— Не виждате ли? — сопна ѝ се той. — През петнайсетте минути, откакто се появихте, момчетата ми пропуснаха две леки нападения, а отделни постове направиха куп глупости.

Тя продължаваше да не разбира.

— Г-н Лоринг, какво общо има това с мен?

Той почти избухна.

— Или ще изведете тези момичета от игрището, или до началото на сезона аз ще остана без отбор.

— Г-н Лоринг! — възкликна тя възмутено. — Моите момичета с нищо не смущават вашите състезатели. Те просто си изпълняват задълженията.

— Тяхното задължение е да ободряват отбора — озъби се Лоринг, — а не да му вземат ума. Я погледнете тази — посочи той. — Всичко ѝ личи.

— Имате предвид Джерили?

— Точно тази! — потвърди гневно той. — Това отпред на тениската ѝ не са копчета, нали!

Миг след като погледна Джерили, госпожица Карътърс остана безмълвна. Несъмнено жената неумолимо напираше в нея. Зърната ѝ бяха твърди и ясно очертани дори и под широката тениска.

— Разбрах какво имате предвид — замислено призна тя.

— Ще трябва да направите нещо. Накарайте я да носи сутиен или нещо подобно.

— Всичките ми момичета носят сутиени — възрази учителката.

— Тогава ѝ намерете някой по мярка! — отново се сопна треньорът.

Точно в този момент от другия край на игрището се чу трясък. Един от състезателите беше налетял с глава върху оградата и се бе проснал на земята. Останалите играчи веднага се скупчиха около него. Треньорът забърза към игрището. Когато стигна до тях, момчето вече седеше замаяно.

— По дяволите, Бърни! — изкрещя ядосано треньорът. — Какво правиш? Искаш да се убиеш ли?

— Не, сър. Опитвах се да хвана топката, но слънцето ме заслепи. Лоринг вдигна глава и огледа небето.

— Слънце ли? Какво слънце? — извика той. — Небето е цялото в облаци.

После хвърли поглед към игрището и видя Джерили. Дори от това разстояние можеше да види как гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Внезапно самообладанието го напусна.

— Госпожице Карътърс — започна да крещи той, — махнете тези момичета от игрището.

След тренировката Бърни изчака Джерили. По пътя към автобусната спирка той вървеше в крак с нея.

— Удари ли се, Бърни? — попита го тя.

Той поклати глава.

— Така се прасна в оградата. Трябва да гледаш къде ходиш. Къде ти е акълът?

— Бях се загледал в тебе — призна си Бърни.

— Това е глупаво. Трябва да гледаш топката.

— Знам. И треньорът казва същото.

— Тогава защо се заглеждаш в мен? — попита тя.

— Не знаеш ли?

— Не — отвърна тя с раздражение. — Не знам.

— През последната година ти порасна.

— Разбира се, глупак такъв. Ти също.

— Нямам предвид на ръст. — Той вдигна ръка над главата си. —
Имам предвид тук. — Бърни постави ръце отпред на гърдите си.

— Искаш да кажеш...?

Той кимна.

— Точно като Мерилин Монро. Всички го казват.

Тя се изчерви и машинално се погледна надолу.

— Защото са глупави — отвърна Джерили, но в същото време
почувства как зърната ѝ се втвърдяват и я залива топлина.

Яхтклубът при носа откриваше сезона в средата на май. От Ню Йорк започваха да пристигат летовниците — първо за почивните дни, а по-късно, когато свършеше учебната година, се преселваха за цялата си отпуска. Дотогава през седмицата клубът щеше да гъмжи от деца, а през почивните дни бащите им щяха да се пекат проснати на слънце, изтощени от прекомерни физически усилия на игрищата за тенис или голф. А всяка събота вечер правеха голяма вечеря — бюфет с танци за членовете на клуба.

Работата в клуба бе приятна и бе доходно занятие за подрастващото поколение на Порт Клеър. Идеята Джерили да кандидатства за работа бе на Бърни.

— Това лято ще работя в клуба — оповести той.

— И какво ще правиш?

— Ще бъда спасител.

— Но ти не плуваш добре. Дори аз мога да те изпреваря.

Той й се усмихна.

— Те знаят.

— И въпреки това те вземат?

Той кимна.

— Понеже съм едър. Децата ще ме слушат.

На свой ред тя кимна. На седемнайсет години той вече беше малко над един и деветдесет, с широки рамене и мускулесто тяло.

— Освен това те вече са назначили двама страхотни плувци, които ще охраняват плажа. Там имат нужда от тях. А аз ще работя на басейна, където е по-лесно.

— Там, където висят всички мацета от Ню Йорк — уточни тя, а стомахът й се сви от странен спазъм на ревност. — Е, наистина ще си отживееш.

Той се изчерви.

— Зарежи тая работа, Джерили. Знаеш, че не се заглеждам след други момичета.

— Дори когато са в онези бански от две части — знаеш ги, онези френските, на които казват бикини?

— И въпреки това не могат да се мерят с теб — рече той непохватно. След кратка пауза я попита: — Защо и ти не се хванеш там на работа?

— И какво да правя?

— Чух г-н Коркоран да казва на някого, че търсят сервитьорки. Само няколко часа по време на обяда и вечерята. С останалото време можеш да разполагаш както искаш. Тогава ще можем да сме повече време заедно.

— Не знам — нерешително отговори тя. — Не мисля, че това ще се понрави на баща ми. Знаеш отношението му към летовниците.

— Защо все пак не го попиташ?

— Кое те кара да мислиш, че ще ме вземат на работа?

— Г-н Коркоран каза, че повечето момичета, с които е разговарял, не били достатъчно хубави. Според него е много важно в клуба да работят красиви хора. — Бърни я огледа. — Ти няма да имаш проблеми.

Джерили се усмихна.

— Наистина ли мислиш така?

Той кимна.

— Може би тогава ще попитам баща си.

Баща ѝ реши, че идеята е добра. Съзряването ѝ като жена и внезапно появилият се у нея интерес към момчетата не му бяха убягнали и той бе загрижен, че когато свърши училище, няма да е достатъчно заета. Щом даде съгласието си и ѝ уреди среща с г-н Коркоран, работата ѝ беше осигурена, тъй като банката притежаваше първата ипотека върху клуба.

До края на учебната година тя работеше само през почивните дни. По обед сервираше край басейна, а в събота вечер работеше в главната трапезария на клуба.

Обядът не беше проблем, защото менюто бе семпло — преди всичко хамбургери и хотдог, и няколко други видове сандвичи, които се поръчваха с гарнитура от зелева или картофена салата и пържени картофи. След като приключе с обяда към три и половина, тя се освобождаваше до шест часа, когато се прехвърляше в главната трапезария и помагаше в подреждането на масите.

Другите три момичета, с които работеше в трапезарията, бяха работили в клуба през двата предишни сезона и се ориентираха добре. Затова на Джерили често се падаха най-неприятните задължения. Вечерната работа се затрудняваше и от това, че метрдотелът и салонният управител бяха двама братя италианци, които създаваха паника, като си крещяха един друг на италиански, а на всеки един от персонала — на развален английски.

След края на учебната година, когато летовниците превзеха окончателно клуба, всяка събота вечер имаше танци. От Ню Йорк идваха малки оркестри и когато главната трапезария затваряше, Джерили и другите момичета се преместваха в бара, където бе дансингът, сядаха на терасата да слушат музика и зяпаха танцуващите. Бърни бе едно от двете момчета, които разнасяха коктейли с малки масички на колелца, затова Джерили го чакаше да я изпрати вкъщи обикновено до един часа през нощта.

Бащата на Бърни му беше помогнал да си купи на изплащане кола „Плимут Белведере“, модел 1949 г. с гюрук, и сега вноските за нея поглъщаха цялата му заплата. През това лято наред със задълженията по колата и работата Бърни започна да възмъжава, придоби приятен тен на кожата, а косата му съвсем изруся от слънцето. Вече не беше момче.

Момичетата, които членуваха в клуба, безспорно му влияеха. Като спасител на басейна, той беше едно от момчетата, които непрекъснато се навъртаха там, и те неизбежно се изкушаваха да изпитат чара си върху него.

Джерили забеляза тази игра, когато следобедите в свободното си време обличаше банския си и излизаше да се разхлади в басейна. Момичетата непрекъснато го изпращаха да им купува кока-кола или цигари или да им вземе хавлиените кърпи, или го караха да им помага в плуването. Като гледеше как Бърни сияе от вниманието, което му оказват, Джерили изпитваше чувство на ревност. Никога обаче не му каза нищо, нито с нещо показва, че е забелязала.

Вместо това се гмуркаше в басейна и започваше да плува енергично по дължината му, докато ръцете ѝ натезаваха като олово. После излизаше откъм далечния му край, на противоположната страна от мястото на спасителя, изтягаше се върху кърпата си на бетонния бордюр и отваряше книгата си. Когато идваше време да се връща на

работа, вземаше кърпата си и напускаше басейна, без да хвърли и поглед след себе си.

След известно време Бърни забеляза държанието ѝ и една вечер, когато се прибираха, я попита:

— Защо не разговаряш с мен, когато идваш следобед на басейна?

— Внимавай в пътя — отклони тя отговора на въпроса му.

— Сърдиш ли ми се за нещо?

— Не — отвърна тя лаконично. — Знаеш какви са разпоредбите. Господин Коркоран не обича хората от помощния персонал да общуват пред очите на клиентите.

— Хайде де, никой не обръща внимание на това и ти го знаеш.

— Освен това ти винаги си много зает. — Тя преправи гласа си като нийоркчанка: — Бърни, да не би замахът ми да е много къс? Бърни, бих искала една кола. Бърни, би ли ми дал огънче?

— Ако съди човек по думите ти, май ревнуваш.

— Не е вярно!

— Тези неща също са част от работата ми — започна да се оправдава той.

— Ама разбира се — отвърна със сарказъм в гласа си тя.

Бърни безмълвно пое по пътя, който водеше към носа.

Стигна до паркинга с изглед към пролива и загаси двигателя на колата. Наоколо бяха паркирани още няколко коли със загасени двигатели и светлини. Бе още рано. Към два часа след полунощ, когато клубовете и баровете затваряха, паркингът щеше да се напълни. От радиото на някоя от колите долиташе тиха музика.

Бърни се обърна и се протегна към нея. Джерили го перна по ръката.

— Уморена съм, Бърни, искам да се прибирам вкъщи.

— Ти ревнуваш.

— Не, просто не искам да те правят на глупак, нищо повече.

— Те не ме правят на глупак — побърза да възрази той. — Длъжен съм да се държа любезно с членовете на клуба.

— Разбира се.

— Освен това някоя от тях не може да се мери с теб, Джерили. Толкова са фалшиви и превзети.

— Така ли мислиш наистина?

Той кимна.

— Дори Мариан Дейли? — Седемнайсетгодишна и руса Мариан Дейли бе непрекъснато глезена от вдетинените си родители. Ходеше с най-малките бикини в клуба и за нея твърдяха, че била по-буйна дори от нюйоркчанките.

— Тя е най-фалшива от всички. Сред момчетата е известна като най-голямата съблазнителка по тези места.

Без да знае, той каза точно каквото трябваше. Джерили омекна.

— Вече бях започнала да се съмнявам — призна си тя. — Мариан не те оставя на мира нито за миг.

— Няма момче, което да е оставила на мира. — С тези думи Бърни приключи случая и отново се протегна към Джерили.

Тя се изхлузи към него и вдигна лице, готова за целувка. Устните му бяха топли и меки. След миг тя отпусна глава на рамото му.

— Толкова е тихо тук — промълви Джерили.

— Да. — Бърни вдигна лицето ѝ и отново започна да я целува. Този път устните му бяха по-твърди и настойчиви.

Тя почувства неговата възбуда и собствената си реакция. Сърцето ѝ биеше силно. Разтвори леко устни и усети езика му в устата си. Заля я топлина и тя се отпусна странно изнемощяла. Притисна се още по-силно към него.

Ръцете му се плъзнаха от раменете ѝ надолу и шепите му обхванаха гърдите ѝ. Тя почувства как зърната ѝ се втвърдяват.

— О, боже! — простена тихо той, опитвайки се да разкопчее блузата ѝ.

Ръката ѝ го спря.

— Не, Бърни — нежно промълви тя. — Не разваляй всичко.

— Ти ме подлудяваш, Джерили — прошепна той. — Само искам да ги докосна, нищо повече.

— Не бива. Знаеш, че води до други неща.

— По дяволите! — изруга той, внезапно разгневен. Прибра ръцете си. — Ти си по-лоша съблазнителка дори от Мариан Дейли. Тя поне дава да ѝ пипат циците.

— Тогава значи си бил с нея — обвини го тя.

— Не съм! — троснато отрече Бърни и запали цигара.

— Мисля, че не трябва да пушиш.

— Не тренирам в момента — сопна ѝ се той.

— Тогава откъде знаеш какво прави тя, след като твърдиш, че не си бил с нея?

— Познавам някои момчета, които са били. А и аз можех, ако исках.

Тя видя, че на лицето му са изписани обида и недоволство.

— Бърни, много сме малки за такива неща — нежно се опита да го успокои тя.

Ала дори тогава Джерили съзнаваше, че в нея бушуваха чувства, които все повече и повече я доближаваха до момента, в който щеше да осъзнае собствената си сексуалност.

— Май си новичка тук, а?

Беше легнала по корем отстрани на басейна и когато отвори очи, първото, което видя, бяха белите му градски нозе. Тя се обърна на една страна и го погледна, примигавайки срещу слънцето.

Момчето беше високо — не толкова високо и едро колкото Бърни, но яко, с черна къдрава коса. Той се усмихна:

— Ще ти купя кола.

Джерили седна.

— Не, благодаря ви — вежливо отказа тя.

— Хайде де — подкани я той. — Тук всички сме приятели.

Тя поклати глава.

— Работя тук. Това ще е нарушение на разпоредбите.

— Глупави разпоредби. — Ухили се и протегна едната си ръка.

— Аз съм Уолт.

— А аз Джерили. — Пое ръката му и усети, че машинално се изправя на крака.

— Все пак ще ти купя кола. Нека се опитат да ме спрат.

— Не, моля те. Не искам да ставам причина за неприятности.

Тя си взе кърпата.

— Освен това трябва да подреждам масите за вечеря. — Джерили понечи да си тръгне.

— Може би ще те видя на танците по-късно.

— Това също не ни е позволено.

— Тогава можем да отидем в някой друг ресторант с дансинг.

— Ще е вече много късно. Тогава ще трябва да се прибирам.

— Нещо ми подсказва, че просто не искаш да излезеш с мен.

Без да отговори, тя бързо се отдалечи. По някаква неизвестна причина стомахът ѝ се сви на топка, а краката ѝ се разтрепериха.

Видя го отново с група момчета и момичета в главната трапезария още същата вечер. Седеше до Мариан Дейли и изглеждаше погълнат от онова, което тя му говореше. Когато съзря Джерили да минава, той ѝ кимна и се усмихна. Тя мина през летящата врата и влезе

в кухнята, обзета отново от странното чувство за слабост. Радваше се, че не беше се случил на някоя от нейните маси.

— Ще дойдеш ли на дансинга? — попита я Лиза, една от сервитьорките, по-късно, когато разчистваха чиниите.

Джерили изсуши ръцете си.

— Няма. Ще си отида направо вкъщи.

— Казват, че певецът на новия оркестър бил досущ като Синатра.

— Много съм уморена. Ако видиш Бърни, кажи му, че съм си отишла направо вкъщи. Все още имам време да хвана автобуса в единайсет и половина.

— Добре тогава, до утре.

— Да, приятно прекарване — отвърна Джерили.

Докато вървеше край сградата на клуба, дочуваше музиката. Представи си дансинга.

Той танцува с Мариан Дейли, която се притиска силно към него. Едрите ѝ гърди изскачат от деколтето на роклята, влажните ѝ устни са разтеглени в усмивка на сантиметри от лицето му. Той я изпива с поглед и я притиска още повече. После шепне нещо в ухото ѝ. Тя се усмихва, кимва и след миг напускат дансинга и се запътват към колата му.

Всичко ѝ се стори толкова реално, че за секунда си представи как ги среща на паркинга. Ускори крачка, сякаш за да избегне срещата с тях, после се спря ненадейно.

„Джерили — каза си, — какво става с теб? Май полудяваш!“

— Към автобуса ли отиваш, Джерили? — чу глас зад себе си.

Обърна се. Беше Мартин Финеган, един от спасителите на плажа, който в съботните вечери работеше в главната трапезария. Всички го смятаха за странен, защото се издържаше сам.

— Да, Мартин.

— Имаш ли нещо против, ако повървя с теб?

— Добре.

Той тръгна безмълвно редом с нея. Бяха почти изминали разстоянието между две пресечки, когато ѝ проговори:

— Скарахте ли се с Бърни?

— Не. Какво те кара да мислиш така?

— Никога досега не съм те виждал да вземаш автобуса.

— Много съм уморена и не ми се оставаше за танците. Ти никога не оставаш, нали? — попита тя.

— Не.

— Не обичаш ли да танцуваш?

— Обичам.

— Тогава защо не оставаш?

— Трябва да ставам рано за работа.

— Но на плажа не започваш преди десет и половина.

— Неделя сутрин работя при Ласки и трябва да съм на гарата в пет часа, за да взема нюйоркските вестници. — Той я погледна. — През седмицата всеки ден получавате у вас „Хералд трибюн“, а в неделя — и „Таймс“.

— Откъде знаеш?

— Разпределям вестниците за пощальоните. Знам точно какъв вестник чете всеки един човек в града.

— Много интересно.

— Така е. Чудно колко много неща можеш да научиш за хората само ако знаеш какви вестници четат. Например шефът на баща ти, г-н Карсън. Любимият му вестник е „Дейли мирър“.

— „Дейли мирър“? Защо ли?

Той се усмихна.

— Аз пък знам защо. Това е единственият вестник, който публикува всички резултати от конните надбягвания в цялата страна. Много пъти съм си мислел какво ли ще кажат хората, ако разберат, че президентът на единствената банка в града залага на коне?

— Смяташ ли, че наистина го прави?

— Ласки го нарича клозетния вестник на всички, които залагат на коне. Това си е точно вестник за конните надбягвания.

Почти бяха стигнали на спирката.

— Сериозно ли ходиш с Бърни? — поинтересува се той.

— Бърни ми е добър приятел.

— Но той твърди, че си неговото момиче.

— Харесвам Бърни, но той няма право да казва подобно нещо.

— Би ли излязла с друго момче, ако те покани?

— Може би.

— Би ли излязла с мен?

Тя не отговори.

— Нямам парите, с които разполага Бърни, нямам и кола, но някоя вечер мога да те заведа на кино и да ти купя кока-кола, ако си съгласна. — Гласът му издаваше несигурност.

— Може би ще го направим някоя вечер — отвърна тя внимателно. — Но ако излезем, всеки ще плаща своя дял.

— Не трябва да го правиш. Това мога да си го позволя, наистина мога.

— Знам, но такива са ни отношенията и с Бърни.

— Така ли?

— Да.

— Добре тогава — усмихна се той неочаквано. — Хей, това ме радва. Толкова пъти съм искал да те поканя, но се страхувах.

Тя се засмя.

— Не беше трудно, нали?

— Не. Някоя вечер през следващата седмица?

— Разбира се.

Спирачките на автобуса изскърцаха, той спря точно пред тях и вратите се отвориха. Мартин настоя да ѝ купи билет и понеже беше само десет цента, тя се съгласи.

— Ей, Джерили, наистина си чудесна.

— Ти също не си лош, г-н Финеган. — Забеляза, че той държи книга. — И какво четеш?

— „Младостта на Стъдс Лониган“ от Джеймс Фаръл.

— Не съм чувала за тази книга. Хубава ли е?

— Да. В известен смисъл ми напомня за моето семейство. Разказва се за едно ирландско семейство от южните квартали на Чикаго.

— Ще ми я дадеш ли, когато я прочетеш?

— Взех я от библиотеката. Ще я презапиша и ще ти я дам следващата седмица.

Джерили погледна през прозореца. Почти бяха стигнали до нейната спирка.

— Аз слизам тук.

Той стана заедно с нея.

— Ще те изпратя до вас.

— Няма нужда. Не се притеснявай.

— Вече е почти полунощ. — Той беше категоричен. — Ще те изпратя.

— После ще трябва да чакаш още половин час за другия автобус.

— Няма значение.

Когато стигнаха до тях, тя се обърна към него.

— Много ти благодаря, Мартин.

Той стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти, Джерили. Не забравяй, че обеща да отидем на кино.

— Няма.

— А аз няма да забравя да ти дам книгата. Лека нощ.

— Лека нощ, Мартин. — Тя го проследи с поглед до външните стълби, после се обърна и влезе вкъщи.

Родителите ѝ гледаха телевизия в дневната. И двамата я изгледаха, като влезе.

— Не чух колата на Бърни — каза майка ѝ.

— Взех автобуса. Не останах за танците.

— Добре ли си, скъпа? — попита Вероника.

— Добре съм, мамо. Само малко съм уморена, нищо друго.

— Сама ли се прибра дотук? — поинтересува се Джон. — Не ми е приятно да го правиш толкова късно. Следващия път не е лошо да се обадиш и аз ще дойда да те посрещна.

— Не бях сама. Мартин Финеган ме изпрати до вратата. — Тя усети, че изражението на баща ѝ се промени. — Той наистина бе много мил. Много възпитан.

— Той може и да е такъв, но семейството му е с лоша репутация. Баща му от години не работи и двамата с жена си прекарват цялото си време по барове. Не знам как успяват да свързват двата края.

— Мартин не е такъв. Знаеш ли, освен в яхтклуба, всяка сутрин работи при Ласки?

— Това е много хубаво, но въпреки това внимавай да не те виждат много с него. Не искам хората да мислят, че одобрявам такива семейства.

— Не разбирам на кой му влиза в работата с кого се виждаме и с кого не.

— Когато човек е банкер, всяко нещо, което прави, влиза в работата на съседа. Иначе как според теб ще ги накараш да ти се

доверят?

Тя си помисли за г-н Карсън и за онова, което ѝ бе казал Мартин. За момент изпита изкушението да го каже на баща си, но после реши да премълчи.

— Уморена съм. Ще си взема гореща вана и ще си лягам.

Целуна родителите си за лека нощ и се качи по стълбите в стаята си. Пусна водата във ваната и започна да се съблича. Отначало се замисли за Мартин, после се сети за Уолт. Отново в нея се разля странна топлина и почувства немощ в краката си.

Погледна голото си тяло в огледалото над скрина. Белотата на гърдите ѝ контрастираше с останалата потъмняла от слънцето кожа. Зърната я боляха и като че ли щяха да експлодират от гърдите ѝ. Смаяна, тя ги докосна. Възбудата премина по тялото ѝ и достигна връхната си точка с прилив на гореща вълна в слабините. Тя потърси с ръка подкрепа в скрина.

Седна в горещата вана и се облегна. Усещаше неясна болка в слабините и чувстваше гърдите си настръхнали както никога досега. Горещата вода я обгръщаше нежно. Бавно започна да се сапунисва. Ръката ѝ се движеше по тялото и усилваше болезненото удоволствие. Почти в унес докосна венериния си хълм и започна да сапунисва окосмената част. Изтегна се, притвори очи, топлата възбуда у нея нарастваше. Движенията на ръката ѝ станаха почти машинални.

Когато пред очите ѝ се появи лицето на Уолт, всички мускули в слабините ѝ се напрегнаха и ненадейно започнаха да се свиват и отпускат с изпепеляващия, болезнен пламък на буйния огън. Тя даде воля почти гласно на разтърсващите конвулсии на първия оргазъм в живота си. После всичко премина и я остави изтощена, притихнала и празна отвътре.

„Това ли е любовта?“ — учуди се тя. Дори през нощта, когато остана будна в леглото, тя все още не можеше да си отговори.

Изведнъж това ново усещане завладя целия ѝ живот — то изпълваше списанията, вестниците и книгите, които четеше, филмите, които гледаше, рекламите по телевизията, разговорите на приятелите ѝ. Всичко това я караше все по-ясно да осъзнава собствената си сексуалност.

Сякаш Уолт бе предизвикал реакция, тласнала я в улица, по която тя не бе съвсем сигурна дали иска да тръгне. Неуверена в новите си чувства, тя се бореше с импулса да ги изследва, без да съзнава реално какво точно иска да открие.

Сънищата ѝ бяха изпълнени със сексуални фантазии, в които участваха всичките ѝ познати хора — дори родителите и брат ѝ. А сутрин се събуждаше уморена от борбата със сънищата си.

Вече редовно мастурбираше. Първо в банята, а после и в леглото си. Скоро обаче това вече не ѝ беше достатъчно. Часовете между пробуждането и заспиването ѝ се струваха твърде дълги. Вече толкова умело се възбуждаше сама, че можеше да достигне кулминационната точка за няколко минути. Когато беше на работа, се усамотяваше в тоалетната по няколко пъти дневно и заключваше вратата. Трескаво вдигаше роклята и сваляше пликчетата си. После сядаше на тоалетната чиния и се даряваше с приятните усещания, които създаваха пръстите ѝ. След няколко минути се връщаше на работното си място, сякаш нищо не се беше случило.

По времето на този вътрешен смут, външно поведението ѝ почти не се промени. Само дето стана по-рязка отколкото преди в отношенията си с момчетата, защото нямаше вяра в самата себе си. Започна да избягва контактите с момчета, дори с Бърни, когато беше възможно. Вече не го чакаше да я кара вкъщи, а си тръгваше рано, за да може да се потопи в сигурността на леглото си.

Най-накрая един ден Бърни я попита направо.

— Какво става, Джерили? Да не съм направил нещо не както трябва?

Тя почервеня.

— Не разбирам за какво говориш. Нищо не се е случило.

— Не сме се виждали повече от две седмици. Вече не ми даваш да те изпращам до вкъщи.

— Просто съм твърде уморена и не мога да те чакам, докато свършиш работа.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Тогава довечера ще ме чакаш ли?

Тя се поколеба за момент, после кимна.

— Добре — почувства, че се задушавя, от което беше на път да се разплаче, отиде в главната трапезария и започна да подрежда масите за вечеря.

Същата вечер, когато той зави с колата към паркинга на носа, тя напрегнато се опита да го спре.

— Недей да спираш, Бърни. Наистина съм много уморена.

— Само искам да поговорим, нищо повече. — Той загаси двигателя. Музиката от радиото на колата се носеше в нощта. Бърни си взе цигара и я запали.

— Продължаваш да пушиш.

— Да! — Той я погледна. Тя се бе облегла на вратата, възможно най-далеч от него. — Вече не ме ли харесваш, Джерили?

— Харесвам те толкова, колкото съм те харесвала винаги.

— Има ли някой друг? — попита Бърни. — Знам, че преди две седмици си ходила на кино с Мартин.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не разбирам — рече той озадачено.

— Заведи ме вкъщи, Бърни.

— Джерили, обичам те.

Това скъса бента. Изведнъж тя започна да плаче, скри лицето в дланите си, тялото ѝ се разтърсваше от ридания.

Той се протегна и я притегли към себе си.

— Джерили, какво става? — попита я той тихо.

— Не знам — гласът ѝ се заглушаваше в рамото му. — Мисля, че полудявам. Идват ми такива луди мисли.

— Какви мисли?

— Не мога да говоря за тях. Твърде ужасно е. — Тя се овладя. — Съжалявам.

— Няма за какво да съжالياваш. Само исках да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне. С това трябва да се справя сама.

Той я подхвана за брадичката, обърна лицето ѝ към себе си и я целуна нежно. Отначало устните ѝ бяха меки и вибрираха, после неочаквано езикът ѝ си проби път в устата му.

За момент той се изненада, после отвърна на възбудата ѝ. Буйно я притегли още повече, притискайки до болка гърдите ѝ с гръдния си кош.

Неуверено обхвана с ръка едната ѝ гърда. Чу как дишането ѝ се учести, но тя не го отблъсна както обикновено. Окуражен от липсата на съпротива, той пхна ръка под роклята и проникна под сутиена ѝ. Почувства топлата плът на гърдата и зърното, което се втвърдяваше под пръстите му. Тя започна да стене и да потреперва, а той усети как членът му болезнено набъбва в тесния панталон.

— Джерили! — изпъшка той и я гръшна на седалката, като почти я покри с тялото си.

Ръката му заигра върху роклята ѝ и едната ѝ гърда изскочи освободена от дрехите. Той приведе лице и пое щръкналото зърно в устата си. Търкаше се о нея и неговата набъбналост притискаше венериния ѝ хълм дори през плата на панталоните му.

Усецането беше прекрасно. Собственият му оргазъм го изненада. Той потрепери в спазми, спермата му се разля неудържимо в панталоните.

— О, боже! — успя да каже той и замлъкна.

За момент тя продължи да прави движения с плътно затворени очи. После и тя спря и отвори очи.

Той се втренчи в тях. В изражението ѝ имаше нещо, което не бе виждал преди. Сякаш бе открила и потвърдила нещо, което подсъзнателно е знаела. Той седна и я погледна. Беше намокрил панталона си и роклята ѝ.

— Съжالياвам — извини се Бърни.

— Няма нищо — промълви тя.

— Загубих си ума. Изцапах роклята ти.

Тя бавно се изправи.

— Не се притеснявай — каза тя и изведнъж се успокои.

— Това няма да се случи повече, обещавам ти.

— Знам. Сега ще ме заведеш ли вкъщи?

— Не ми се сърдиш, нали?

— Не, Бърни, не ти се сърдя — каза тя тихо. После се усмихна и го целуна бързо по бузата. — Благодаря ти.

— За какво?

— Че ми помогна да разбера.

Той я закара вкъщи, без да разбере какво искаше да му каже.

Чудно, но след това ѝ стана по-лесно. След като потвърди най-лошите подозрения за себе си, тя започна да приема собствената си сексуалност. За нещастие нямаше с кого да сподели откритието си. Майка ѝ бе последният човек, комуто би се доверила.

Вероника принадлежеше към предвоенното поколение, което се подчиняваше на строги и прости правила. Добрите момичета не го правеха, лошите биваха наказвани или забременяваха. В леглото тя винаги бе въздържана и благоприлична. Дори с първия си съпруг, бащата на Джерили, който я възбуждаше до степен, която почти я лишаваше от контрол, тя успяваше да спре малко преди да стигне до оргазъм. И никога не чувстваше липсата му. Порядъчната жена имаше много други неща, за които да мисли. Сексът беше нещо несъществуващо; важното беше да поддържа в ред дома си и да възпита добре децата си. Беше доволна, че вторият ѝ съпруг бе толкова консервативен, колкото и тя.

За негово голямо разочарование Джон Рандал не беше мобилизиран през войната. Той се яви като доброволец, но беше отхвърлен от комисията. Когато другите заминаха на фронта, той продължи да работи в банката и понеже беше един от малкото млади мъже, почти автоматично получи повишение. Вероника Джерати дойде на работа в банката по време на войната, когато съпругът ѝ беше на фронта. Още тогава му бе направила силно впечатление.

Не приличаше на повечето млади омъжени момичета, които говореха колко им липсва съпрузите, а в същото време си просеха срещи и обещаваха други неща. Тя беше тиха и мила, усмихваше се често, но усмивката ѝ бе приятелска, а не подканяща. След завръщането на съпруга ѝ той я виждаше само когато идваше в банката да внася или тегли пари. В тези случаи винаги се спираше до бюрото му и го питаше как е. Бе винаги много любезна.

После се случи трагедията. Една вечер съпругът ѝ загина в автомобилна катастрофа на шосето близо до града. За катастрофата се носеха различни слухове. Боб имаше славата на буен и невъздържан човек. А същата вечер беше пил и бил забелязан с жена, която имаше лоша репутация. Никой от тези факти обаче не се появи във вестникарското съобщение за смъртта на първия герой на Порт Клеър от войната.

След смъртта му Джон Рандал веднага провери сметките на семейството. За толкова безотговорен човек като Боб Джерати те бяха в забележително добро състояние. Тогава Джон си помисли, че това вероятно се дължи на госпожа Джерати. В общата им сметка имаше единайсет хиляди долара и още седемстотин по текущата им чекова сметка. Освен това тя притежаваше повече от две хиляди долара във военни облигации по падежна стойност. Ипотеката върху дома им за двайсет и пет хиляди долара, която банката притежаваше, беше окончателно изплатена по застрахователната клауза, същото се отнасяше и за малкия личен заем от хиляда долара, който той беше взел преди месец. Имаше военна застраховка за десет хиляди долара, която бе преобразувана в гражданска полица. Бе чувал за още няколко малки полици, чиято стойност не му бе известна. Освен това вдовицата щеше да получи военна и социална пенсия за себе си и децата. Всичко това означаваше, че тя бе осигурена по-добре, отколкото повечето хора предполагаха.

Джон Рандал изпрати на Вероника писмо, в което изразяваше съболезнованията си, и получи вежлив отговор на благодарност. Няколко седмици след погребението тя отиде в банката и той ѝ помогна да презапишат сметките и документите на нейно име. После не я видя близо два месеца, докато един ден тя дойде да търси работа. Въпреки че не беше много притеснена материално, тя твърдеше, че ще се чувства по-добре, ако знае, че сама изкарва прехраната си. Той смяташе, че проявява здрав разум. Ако повечето жени бяха като нея, щяха да имат по-малко проблеми. За щастие тъкмо се бе открило едно работно място и тя започна работа още следващата седмица като служител на гишето за спестовни влогове.

Беше работила по-малко от три месеца, когато той я покани да излязат.

Тя се поколеба.

— Не знам. Може би е твърде рано. Хората може би няма да го одобряват.

Той кимна с разбиране. Знаеше какво си мислеше тя. Г-н Карсън, президентът на банката, беше стриктен презвитерианец и имаше собствени схващания за поведението на служителите си. Непрекъснато порицаваше разлагащото влияние на съвременното мислене върху нравствените устои на обществото.

— Ще почакам още малко — обеща Рандал.

— Благодаря ви — рече тя.

До първата им среща — кино, после вечеря, изминаха още три месеца. Тя се прибра къщи в единайсет часа, той ѝ бе пожелал лека нощ пред вратата. Когато отиваше към колата си, той кимна доволно сам на себе си. Беше чудна малка къщичка уютна, добре поддържана, с добро обкръжение. Тя би била добра съпруга за някой мъж, дори за един бъдещ президент на банка.

През медения си месец заминаха за Ниагарския водопад. Първата вечер Джон бе застанал до прозореца в новата си пижама и копринения си халат, а в кофичката до него се изстудяваше бутилката шампанско, която хотелът подаряваше на новобрачните двойки. Туристическите справочници обещаваха изглед към водопада, но бяха пропуснали да упоменат, че от него се виждаше само едно малко ъгълче в пролуката между други два хотела. Докато оглеждаше облачното небе, той чу в стаята зад него да влиза Вероника.

Под прозрачния пеньоар тя бе облякла копринена нощница с дантела на деколтето. На лицето ѝ бе изписана уплаха.

— Ще пийнеш ли малко шампанско? — попита я той.

Тя кимна.

Той отвори непохватно бутилката. Корковата тапа излетя и рикошира в тавана. Той се засмя.

— Ето, по това доброто шампанско се различава от лошото. Ако тапата излети.

Тя се засмя на свой ред.

Той напълни две чаши и ѝ подаде едната.

— Вдигам тост — каза той. — За нас двамата.

Отпиха от виното.

— Хубаво е — каза тя.

— Ела тук и погледни през прозореца — подкани я той.

Тя го погледна в очите за момент, после поклати глава.

— Мисля да си лягам. Малко съм уморена от дългото пътуване.

Той я проследи с поглед как оставя пенъора си на стола, ляга в леглото и притваря очи.

— Пречи ли ти лампата, скъпа? — попита я той.

Тя кимна, без да отваря очи.

Той натисна електрическия ключ на стената и легна от другата страна на леглото. Чуваше тихото ѝ дишане. Неуверено протегна ръка и я докосна по рамото.

Тя не помръдна.

Той обърна лицето ѝ към себе си. На слабата светлина видя, че очите ѝ са отворени.

— Трябва да ми помогнеш — с неудобство започна да обяснява той. — Аз никога... нали разбираш... — Гласът му се изгуби.

— Искаш да кажеш...? — попита тя.

— Да — отвърна Джон. — Изкушавах се да опитам, но знаех, че едва ли щях да го направя с някоя друга, освен с жена си.

— Струва ми се, че това е чудесно — каза тя. Ненадейно страхът ѝ се изпари. Поне няма да е като Боб, който винаги я сравняваше с други жени и винаги твърдеше, че никога няма да бъде достатъчно хубаво, ако тя също не го преживява. Беше направила добър избор. Джон Рандал щеше да е добър съпруг.

— Джон — шепнешком го повика тя.

— Да?

Тя протегна ръце към него.

— Първото, което трябва да направиш, е да се приближиш и да ме целунеш.

Тя бавно го запозна с тайните на тялото си, докато пламенното му желание стана неудържимо, после склочи пръсти около напращелия му ствол и го насочи вътре в себе си.

Изпускаяки неволен стон, той се изпразни почти веднага в дълъг, разтърсващ оргазъм. Тя плъзна ръка между краката му, както я беше учил Боб, и обхвана тестисите му с лек натиск, за да се увери, че са се изпразнили напълно. Той изстена от докосването ѝ. После притихна, като дишаше тежко. Тя се отмести изпод тежестта му.

Той докосна в захлас лицето ѝ.

— Никога досега не съм усещал нещо подобно.

Тя не отговори.

— На теб хубаво ли ти беше?

— Много.

— Чувал съм, че ако мъжът се изпразва прекалено бързо, жената не изпитва никакво удоволствие от това.

Тя се усмихна.

— Това не е вярно. Може би важи за определен тип жени. Не и за нормалните обаче. Това е всичко, което някога съм желала.

— Май не си мислиш точно така? — попита разтревожен той.

— Точно така си мисля. Никога преди не ми е било толкова добре, дори с Боб. Много съм доволна.

— Радвам се — прошепна той.

Тя се наведе и го целуна.

— Обичам те.

— И аз те обичам — учудване се прокрадна в гласа му. — Знаеш ли... мисля... че отново се възбуждам.

— Опитай се да не мислиш за това. Повече от веднъж на нощ може да причини сериозно пренапрежение. Може да се почувстваш зле.

— Докосни ме — помоли той. — Пак се втвърдих.

Тя му позволи да положи ръката ѝ върху себе си. Сякаш бе издялан от камък. Тя се изненада. Дори Боб не се бе възбуждал повторно толкова скоро.

— Мисля, че веднъж няма да навреди. Вземи ме в себе си — помоли я той.

Почти неохотно тя го насочи отново в себе си. Този път продължи малко по-дълго, но пак изригна след няколко минути. Той изстена в странна комбинация от удоволствие и болка, когато почти празните му тестиси се напрегнаха да изхвърлят спермата.

После се преобърна на своята страна на леглото и я погледна. Продължаваше да диша тежко.

— Знаеш ли, сигурно си права — пъшкайки изрече Джон.

— Права съм, разбира се. — Тя го целуна по бузата. — Сега се опитай да заспиш — нежно го подкани тя. — Утре ще си добре.

И от този момент нататък винаги ставаше така, както тя искаше.

Щом я видя, Бърни слезе от кулата на спасителя при дълбокия край на басейна и се насочи към мястото, където тя бе простряла хавлиената си кърпа.

— Нали не се сърдиш за снощи, Джерили? — попита я той.

Тя му се усмихна.

— А трябва ли?

— Не исках да...

— Не се притеснявай — побърза да го успокои тя. — Нищо не е станало. Между другото, на мен ми хареса.

— Джерили!

— Да не би да има нещо нередно в това? На теб не ти ли хареса?

Той не отговори.

— И защо не? — попита тя. — Не само момчетата имат чувства.

— Но, Джерили — протестира той, — момичетата би трябвало да са различни.

Тя се засмя.

— Ако е така, това би означавало, че един куп момичета правят нещо, което не им е приятно.

— Не те разбирам, Джерили. Един ден казваш едно, друг ден — друго.

— Поне отговарям на общоприетите представи. Казват, че момичетата са непостоянни. — Тя се засмя. — Развали ми роклята. Казах на майка ми, че съм я заляла с нещо в кухнята.

— Не е смешно. Цяла нощ се чувствах толкова виновен.

— Няма защо. Следващия път просто бъди по-внимателен.

— Следващ път няма да има. Не искам пак да си загубя ума.

Тя го погледна озадачено.

— Точно това имам предвид. Твърде много те уважавам.

— Искаш да кажеш, че няма да го направиш дори и аз да поискам?

— Ти не го искаш, Джерили — започна да я убеждава той.

— Ако е така, защо ти позволих да го направиш?

— Защото и ти си загуби ума.

— Не, Бърни, не това е причината. Позволих ти, защото исках да го направиш. Изведнъж открих защо се чувствам толкова странно, защо винаги съм нервна и разстроена. Беше ми зле, защото се опитвах да избягам от чувствата вътре в мен.

— Ти не се чуваш какво говориш, Джерили.

— Аз съм откровена, Бърни. Не се преструвам, че не го искам или не го харесвам. Може би сега ще се справя с него.

— Джерили, добрите момичета не мислят подобни неща. — Той се притесни. — Може би трябва да поговориш с някого.

— С кого? С майка ми? — иронично попита Джерили. — Не мога да говоря с нея. Никога не би ме разбрала.

— Какво ще правиш тогава?

— Същото, което правиш и ти. Може би с течение на времето ще разберем за какво всъщност става дума.

Той се върна обратно на спасителната кула, без да отговори. Целия следобед я наблюдава внимателно. Всичко се беше объркало. Съжаляваше, че беше подхванал всичко това с нея.

— Прочете ли я? — попита Мартин, когато тя му върна книгата.

— Да.

— А какво смяташ?

— Има пасажки, които не мога да разбера. Общо взето, изпитвам съжаление към тях. Струват ми се толкова отчаяни и нещастни, независимо от това какво правят.

— И какво не разбра?

— Ти каза, че книгата ти напомня за твоето семейство. Ти обаче не приличаш на Стъдс Лониган.

— Щях да приличам, ако се бях отдал на алкохола като него — отвърна Мартин. — А родителите ми са точно такива лицемери като неговите. Четат ми конско, но не живеят така, както ме съветват да живея.

— Правил ли си го някога с момиче, като него?

Мартин се изчерви.

— Не.

— А другото — не го ли правиш?

— Аз... аз не разбирам какво имаш предвид — заекна той.

— Мисля, че разбираш.

Той се обърна пламнал и почервенял.

— Божичко, Джерили, не могат да се задават подобни въпроси.

— Ти си се изчервил — настояваше тя. — Харесва ли ти?

Той не отговори.

— Колко често го правиш?

— Не е честно, Джерили. Как би се почувствала, ако аз ти задам подобен въпрос?

— Може би си прав — съгласи се тя след малко. — Аз самата отидох в библиотеката и взех още две книги на Джеймс Фаръл. Знаеш ли, харесаха ми. Поне е искрен.

— Той е добър писател. Опитах се да накарам баща ми да го прочете, но не успях. Каза, че знаел всичко за него от отец Донлан в черквата и че Фаръл бил отлъчен заради мръсни думи в книгите си.

Джерили кимна.

— Знам. Когато вземах книгите, библиотекарката ме гледаше особено. Според нея съм твърде малка за Джеймс Фаръл.

Мартин се засмя.

— Понякога се чудя за какви ни смятат. За деца ли?

Джерили беше излязла на терасата и слушаше музика през отворената врата към залата. През последните няколко седмици в клуба свиреше оркестър от цветнокожи музиканти. Отначало някои членове на клуба се възпротивиха. Казваха, че единствената причина, поради която г-н Коркоран ги наел, била по-ниската цена от оркестрите с бели музиканти. Ала от първата вечер, когато започнаха да свирят, всички, с изключение на крайните консерватори, признаха, че в яхтклуба никога не е свирил по-добър оркестър.

Джерили и Лиза седяха на перилата, когато музиката спря и оркестрантите излязоха на терасата. Скупчиха се на една страна и поведоха разговор помежду си. След малко солистът им се приближи до перилата и се загледа в океана.

— Последното ви изпълнение беше много хубаво — каза му Джерили. — Звучахте точно като Нат Кинг Кол.

— Благодаря ви.

Тя изпита неясното чувство, че нейния комплимент не му се понрави.

— Обзалагам се, че всички мислят така. Сигурно ви е писнало да го чувате.

Той се обърна и я изгледа преценяващо.

— Т'ва иска да слуша народът — рече той на лек диалект.

Тя почувства едва доловима враждебност.

— Съжалявам. Мислех, че ви правя комплимент.

Той като че ли изпита облекчение.

— Трябва да даваме на хората к'вото искат.

— В това няма нищо лошо.

— Е, да — призна той.

— Аз съм Джерили Рандал. Работя тук — представи се тя.

— Аз съм Джон Смит и също работя тук. — После той се засмя.

Тя се присъедини към смеха му.

— Джон Смит. Това истинското ти име ли е?

Очите му светнаха.

— Не, ама татко винаги ме предупреждаваше — никога не казвай на белите истинското си име.

— А всъщност как се казваш?

— Фред Лафайет.

— Фред, приятно ми е да се запознаем — тя протегна ръка.

Той стисна ръката ѝ, после я погледна в лицето:

— Джерили, на мен също ми е приятно да се запознаем.

— А на мен наистина ми харесва как пееш.

— Благодаря ти — той вече се усмихваше. Оркестрантите се запътиха отново към салона. — Трябва да тръгвам. До скоро.

— Та той дори прилича на Нат Кинг Кол — прошепна Лиза, когато той влезе в салона.

— Да — отвърна замислена Джерили. Тя чувстваше топла възбуда и ръката ѝ още тръпнеше от докосването му. Не можеше да разбере дали така щеше да е с всяко момче, което среща, или става дума за специално привличане. Обърна се към приятелката си: — Лиза, ще ми отговориш ли честно?

— Разбира се — обеща Лиза.

— Девствена ли си?

— Джерили! Що за въпрос е това?

— Е, девствена ли си?

— Разбира се — възмутено отвърна Лиза.

— Тогавя не знаеш.

— Какво не знам?

— Какво изпитва човек при...

— Не — Лиза бе лаконична.

— А не ти ли се иска да знаеш?

— Понякога.

— Питала ли си някого?

— Не — отговори Лиза. — Кого да попитам?

— Разбирам те.

— Мисля, че това е нещо, което всяко момиче трябва да открие само за себе си — каза Лиза.

Джерили си помисли, че по свой начин приятелката ѝ бе намерила верния отговор.

Слънцето печеше безмилостно и топлината му се разливаше по цялото ѝ тяло. Дремеше, опряла лице върху ръцете си, със затворени очи срещу светлината. Позна гласа му в момента, в който я заговори, макар че го беше чувала само веднъж преди почти един месец.

— Здравсти, Джерили. Аз отново съм тук и все още искам да ти купя кока-кола.

Тя погледна първо нозете му. Вече бяха загорели от слънцето.

— Къде се загуби? — попита тя.

— Бях в Калифорния при майка ми. Те са разведени с баща ми. — Той направи пауза. — Все още ли се притесняваш от разпоредбите?

Тя поклати глава. С напредването на сезона разпоредбите за общуване между персонала и членовете на клуба вече не бяха толкова строги. От Лиза разбра, че всяка година става така. Изправи се. Стори ѝ се по-висок, отколкото го бе запомнила.

Когато се запътиха към открития бар, той я хвана небрежно за ръка. Сякаш електричество протече през ръката ѝ и я накара да потръпне, щом я докосна. Почувства лека слабост в краката си, стомахът ѝ се сви на топка. Учуди се защо с него това усещане бе по-силно, отколкото с всеки друг.

Той посочи една от малките масички под чадъра.

— Седни там. По-хладно е, отколкото на бара. Ще донеса напитките.

— Искам черешова кока-кола — поръча си тя.

След малко той се върна с кока-кола за нея и кутийка бира за себе си. Седна срещу нея и се усмихна.

— Наздраве — отпи голяма глътка от кутийката.

Тя всмукна от колата през сламката. Беше по-голям, отколкото си бе мислила. За да му дадат бира, трябваше да е над осемнайсет години.

— Хубава ли е? — попита той.

Тя кимна.

— Досега добре ли мина лятото?

— Да.

— Имам предвид времето.

— Разбрах.

Във въздуха увисна неловко мълчание. След няколко минути той заговори.

— Ти си първото момиче, което потърсих, когато се върнах.

Тя го погледна право в очите.

— Защо?

Той се усмихна.

— Сигурно защото си много хубава.

— Има и по-хубави момичета. — Тя нито кокетираше, нито се подценяваше. Просто спомена един факт.

— Въпрос на мнение — усмихна се той. — Виждаш ли, не съм забравил името ти. Обзалагам се, че си забравила моето.

— Уолт.

— А по-нататък?

— Ти никога не си ми го казвал.

— Уолтър Торнтън младши. А как е твоята фамилия?

— Рандал — отвърна тя. Погледна го. — Да не би баща ти да е...

— Да. Познаваш ли го?

— Не съвсем. Просто всяка сутрин сядаше до мен в автобуса на път за гарата.

Той се засмя.

— Да, това сто на сто е баща ми. Той не умее да кара кола.

— Тук ли е сега? — попита тя. — Чух, че заминал в Европа.

— Върна се вчера. Прелетях от Лос Анжелис, за да го посрещна.

— Не знаех, че членува в клуба. Никога не съм го виждала тук — рече тя.

— Той наистина не идва в клуба. Не мисля, че кракът му е стъпвал някога тук. Стана член заради майка ми. Тя се оплакваше, че скучае, докато го няма.

— О-о — възкликна разочаровано Джерили. — Мислех, че ще мога да поговоря с него. Искам да стана писателка и смятам, че той е много добър писател.

— Мога да накарам татко да поговори с теб.

— Благодаря ти.

Той се усмихна.

— Така може би ще ми обърнеш внимание.

— Та аз ти обръщам внимание.

— Не съвсем. Повечето време само отговаряш на въпросите ми.

— Не знам за какво да говоря.

— Поне си искрена. — Той се засмя. — От какво се интересуваш?

— Казах ти. Искам да стана писателка.

— А нещо друго? Обичаш ли да спортуваш? Да танцуваш?

— Да.

— Това не е кой знае какъв отговор.

— Опасявам се, че не си падам много по танците. Не приличам на момичетата, които познаваш.

— Откъде знаеш?

— Те знаят как да прекарват добре. А аз не знам. Порт Клеър не е много интересно място за подрастващи. Тук не се случва нищо.

— Ще дойдеш ли довечера на танците? — попита той.

Тя кимна.

— Значи ще те видя там.

— Добре. — Тя стана. — Благодаря за колата. Вече трябва да тръгвам.

— До скоро. — Той я проследи с поглед, докато тя стигна до сградата на клуба. Беше права за едно. Не приличаше на другите момичета, които той познаваше. По един или друг начин те всички бяха съблазнителки, които не бутаха, а неизвестно защо той имаше чувството, че тя никога не би играла такава игра.

Мускулите на стомаха ѝ се отпуснаха, когато влезе в клуба. Той ѝ въздействаше странно. Изведнъж физически усещаше това, което е, и у нея се надигаше сексуална вълна. През цялото време, докато беше с него, тя усещаше непрекъснатата влагата между краката си.

Отиде в помещението с шкафчетата на персонала, свали банския си и взе студен душ. Душът обаче не помогна. Докато се сапунисваше, се докосна в слабините и почти се свлече на колене от незабавно настъпилия силен оргазъм.

След малко дойде на себе си и опря глава на студената, облицована с плочки стена на кабинката на душа. С нея ставаше нещо нередно. Много нередно. Сигурна беше, че никое от познатите ѝ момичета не беше изживявало онова, което тя чувстваше.

— Май ще ти отнемат малкото маце, Фред. — Джак, барабанистът на оркестъра, посочи с палка към дансинга.

Джерили и Уолт танцуваха бавен фокстрот. „Как я е притиснал, много я е притиснал“ — помисли си Фред. На лицето на Джерили бе изписано изражение, което той не бе забелязвал никога преди това — напрегнатост, която Фред почти можеше да усети. Рязко смени мелодията и засвири, без да прави пауза, бърз линди. За миг оркестърът се обърка, но скоро влезе в тон с него.

Джак се изхили.

— И това няма да ти помогне. Ти пак го свириш бавно като предишното парче.

— Тя не е такава — гневно прошепна Фред. — Тя си е просто едно хлапе.

— Не споря, бе. Щом казваш, е хлапе. Ама е готова за оная работа. Малкото ѝ сладко русо котенце е узрял плод, който чака да го откъснат.

— Откъде пък се извъди такъв специалист? — попита гневно Фред.

— Щото в акъла ми са само две неща, човече. Барабаните и котенцата на мацките. Ако не мисля за едното, значи мисля за другото. — Той се засмя. — Няма лъжа, няма измама.

Фред пак погледна към дансинга, но Джерили и Уолт си бяха отишли.

Щом ръцете му я обгърнаха, той почувства през тънката риза как гърдите ѝ се притискат в него. Не носеше сутиен. Сигурен беше. Мигновено усети, че се възбужда, и се опита малко да отдалечи бедрата си от нея, така че тя да не разбере. Ала тя последва тялото му, въздъхна леко и положи глава на рамото му.

— Хей — тихичко я повика той.

Тя вдигна лицето си.

— Винаги ли танцуваш така?

— Не знам. Просто те следвам.

— А знаеш ли какво правиш с мен? — попита той. — Възбуждам се силно.

Очите ѝ останаха сведени.

— Не знаех, че правя това. Мислех, че ти го правиш с мен.

— Искаш да кажеш, че и ти си се възбудила?

— Струва ми се, че ако ме пуснеш, ще падна. Усещам такава слабост в краката си.

Той се вгледа в нея. Явно бе сгрешил. През цялото време си мислеше, че тя е просто едно невинно момиченце. Изведнъж оркестърът засвири бърз танц. Уолт спря и я погледна.

— Джерили, да си вървим оттук.

— Добре. — Тя го последва през отворените врати на терасата. Пресякоха тревната площ и стигнаха до паркинга. Тя не промълви и дума, преди той да ѝ отвори вратата на колата си.

— Къде отиваме?

— Някъде, където можем да сме сами — отвърна той.

Тя кимна, сякаш предварително знаеше какво ще каже той, и се качи в колата. След десет минути те завиха по алеята пред малка къща точно до плажа.

Уолт загаси двигателя и я погледна.

— Вкъщи няма никой. Баща ми ще остане в Ню Йорк до утре, а икономката си отиде.

Тя го изгледа, без да каже нищо.

— Нищо ли няма да кажеш?

Джерили заби поглед в сгънатите си в скута ръце, после продума:

— Малко ме е страх.

— От какво?

— Не знам.

— Не се страхувай. — Той нямаше и най-малка представа за онова, което будеше опасения у нея. — Никой не знае, че си тук. Най-близкият съсед е на половин миля надолу по плажа.

Тя не отговори.

— Отзад има басейн с топла вода. Страхотно е човек да поплува там нощем. Искаш ли?

Тя кимна.

— Да, но не си нося бански.

Той се усмихна.

— Това е едно от най-приятните неща на плуването нощем. Тъмно е. — Той слезе от колата и отиде до отворената порта. — Идваш

ли?

Изведнъж тя се засмя.

— Защо не?

— На какво се смееш?

— Страхувам се, че изобщо няма да разбереш. — За пръв път от месец насам тя се чувстваше по-добре. Сякаш винаги е знаела, че ще се случи точно така.

Отидоха до къщата и през задната врата стигнаха до басейна. Той посочи към малката кабинка на душа.

— Можеш да си оставиш дрехите там.

— Добре. — Тя се запъти натам. — А ти къде отиваш? — попита Джерили, когато видя, че той се връща обратно към къщата.

— Ще се върна след минута. Искам само да взема няколко студени напитки.

Когато влезе в кабинката, Джерили се огледа в голямото огледало над тоалетната масичка. На лицето ѝ бе изписано такова спокойствие, че тя се изненада, защото не съответстваше на надигащата се у нея възбуда. Бързо разкопча блузата си и гърдите ѝ щръкнаха свободни. Зърната ѝ бяха набъбнали и уголемени. Докосна ги нежно. Наболяваха я, но при допира ѝ беше приятно. Всъщност това бе причината да не носи сутиен. Твърде много я убиваше на гърдите. Внимателно натисна отново гърдите си и почувства как желанието се разлива в слабините ѝ. Свали си полата. Пликчетата ѝ се бяха овлажнили и тъмното ѝ окосмяване се виждаше ясно през влажния найлон. Бавно ги смъкна и ги разпростря внимателно на пейката, така че да изсъхнат.

Чудеше се какво ли си мисли той. Спомни си колко беше възбуден, когато танцуваха, толкова бе твърд, че я болеше, когато се притискаше към венериния ѝ хълм. На два пъти почти се препъна и щеше да падне, когато достигна оргазъм по време на танца. Всеки път се питаше дали той разбира какво се бе случило, но нямаше признаци да е разбрал.

Чу го, че я вика отвън.

— Върнах се. Ще излезеш ли скоро?

Тя натисна ключа на лампата, кабинката потъна в мрак и Джерили отвори вратата. Уолт беше разпрострял хавлиени кърпи на големите шезлонги до отсрещния край на басейна. Все още беше

облечен и стоеше гърбом към нея. Джерили се плъзна тихо във водата. Той имаше право — беше топла и нежна.

Той се обърна мигновено.

— Ама не е честно. Ти влезе във водата, преди да съм те видял.

Тя се засмя.

— Ти си този, който не постъпва честно. Дори още не си се съблякъл.

Той се наведе през масата ѝ включи портативното радио, което бе донесъл. Музиката се понесе тихо над басейна. С гръб към нея Уолт се съблече бързо, свали си дрехите на земята, после рязко се обърна и се гмурна преди тя да може да го зърне. Показа се в противоположния край на басейна.

— Харесва ли ти? — поинтересува се той. — Достатъчно топла ли е водата?

— Харесва ми. За пръв път се потапям гола. Усещането е приятно за мен. По-добре е, отколкото ако си в бански.

— Това казва и баща ми. Според него, ако природата е искала да ходим в дрехи, сме щели да се раждаме с тях.

— Баща ти като че ли е прав. Просто не съм се замисляла никога над това.

— Баща ми има още много други странни мисли. За всичко. Според него ако хората се научат да са честни пред себе си, това ще сложи край на повечето проблеми в света.

— А ти честен ли си пред съвестта си? — попита го тя.

— Опитвам се.

— Мислиш ли, че можеш да си честен с мен?

— Да, така ми се струва.

— Защо ме доведе тук?

— Исках да бъда насаме с тебе. А ти защо дойде?

Тя не отговори. Вместо това започна да плува и се насочи към дълбокия край на басейна. Той я последва. Джерили се обърна рязко под водата и се показа от другата му страна. Той се засмя и я хвана откъм плиткото.

Държеше я за ръката.

— Не ми отговори на въпроса.

Очите ѝ бяха вперени в неговите.

— Защото ти не беше честен с мен.

— И защо според теб те доведох тук? — попита я той.

— Защото... — Тя се поколеба за миг и после, неспособна да измисли по-добър начин да изрази онова, което ѝ беше в ума, продължи: — искаш да ме чукаш.

Мигновено той пусна ръката ѝ и излезе от басейна. Вдигна една хавлиена кърпа, завърза я около ханша си и си сипа ром с кока-кола. Отпи, без да каже и дума.

Тя се бе облегнала на края на басейна.

— Сърдиш ли ми се? Да не би да казах нещо лошо?

Той отпи още една голяма глътка от питието си.

— Божичко, Джерили, звучиш ми евтино и вулгарно.

— Съжалявам. Само се опитвах да бъда честна. Почувствах те, когато танцувахме, и си помислих, че това е, което искаш.

— Но момичетата не постъпват така — възрази той. — Не можеш да го правиш с всяко момче, което се възбуди от теб.

— Аз и не го правя.

— Поне така се изразяваш. Какво друго би си помислил човек?

— Така ли смяташ?

— Не знам какво да мисля. Никога досега не съм имал такова момиче.

Изведнъж топлото чувство я напусна и тя усети, че всеки момент ще се разплаче. За миг замълча. Когато заговори, гласът ѝ бе вече спокоен.

— Става късно, Уолт. Мисля, че е по-добре да ме закараш къщи. Родителите ми ще се чудят къде съм.

Отвори ѝ вратата, но той самият не понечи да слезе от колата.

— Лека нощ, Уолт.

— Лека нощ — рязко отвърна той. После включи на скорост и потегли, а Джерили остана на алеята. Тя бавно се запъти към къщата и се прибра.

Когато влезе, баща ѝ откъсна поглед от телевизора. Тя го целуна.

— Къде е мама?

— Уморена е и си легна. Ти се прибираш рано. Кой те доведе?

— Едно момче — Уолт. Членува в клуба.

— Хубав ли е?

— Да. — Джерили тръгна да излиза от стаята, но спря. — Татко?

— Да?

— Възможно ли е човек да е прекалено честен?

— Въпросът ти, скъпа, е странен. Защо питаш?

— Не знам. Струва ми се, че когато отговоря искрено на някой въпрос, приятелите ми се сърдят.

Той я погледна замислено.

— Понякога хората не искат да чуят истината. По-скоро предпочитат да живеят с илюзии.

— Винаги ли е така?

— В известен смисъл, струва ми се, да. Аз се опитвам да съм колкото мога по-честен с хората. Има случаи, в които това обаче не е възможно.

— Честен ли си с мен?

— Надявам се.

— Обичаш ли ме?

Той се протегна и изключи телевизора. После се обърна и протегна ръка към нея.

— Би трябвало да знаеш, че те обичам.

Тя коленичи пред креслото му и положи главата си на гърдите му. Той склочи ръце около нея и я притисна безмълвно към себе си. Продължително време не промълвиха и дума.

Накрая тя продума с напрегнатия глас на обиден човек.

— Знаеш ли, тате, не е лесно да пораснеш и да бъдеш жена.

Той я целуна по бузата и вкуси от солената влага на сълзите по бузите ѝ. Обзе го необичайна тъга.

— Знаеш ли, скъпа — нежно рече той, — струва ми се, че изобщо не е лесно да пораснеш и да бъдеш каквото и да било на този свят.

Беше като отминала буря. В продължение на седмици пламенното желание да опознае и разбере естеството на сексуалната си същност я разкъсваше вътрешно. После една сутрин се събуди и установи, че напрежението е изчезнало.

Вече знаеше онова, което преди не ѝ бе известно. Ала потребността да насилва познанието не я измъчваше повече. Чувствата, които бушуваха в нея, бяха част от засилващо се осъзнаване и по някакъв начин тя разбираше, че ще ги изпита всичките, когато им дойде времето. Стана по-самостоятелна, по-спокойна, по-способна да се наслаждава на обикновения контакт с други хора.

Тя и Бърни отново можеха да бъдат приятели. Сега, когато паркираха колата на носа и се галеха, тя съумяваше да отвърне, без да се отдава докрай на желанията си. Сексът вече не владееше всяка нейна мисъл. Знаеше, че той ще дойде с времето си. Това обаче щеше да стане, когато тя бъде подготвена да го приеме като част от цялото си същество.

Не се срещаше единствено с Бърни. Мартин също ѝ беше добър приятел. С часове се заседяваха на верандата и разговаряха за книгите, които са прочели, обсъждаха различни хора от града. Често се смееха на забавни пози, които някои хора заемаха, за да изглеждат по-важни. Веднъж дори даде на Мартин да прочете един малък разказ, който беше написала.

В него се разказваше за кмета на един малък град, който паднал духом по време на войната, защото във всички съседни градове имало герои от войната, а само в неговия малък град нямало. Затова той си наумил да направи герой от първия завърнал се ветеран от войната. Така се случило, че той бил освободен по здравословни причини и никога не бил служил на фронта. Въпреки това го посрещнали с почести, но изведнъж всичко се объркало. В известен смисъл това много приличаше на историята с истинския ѝ баща, но малко изопачена. По средата на церемонията се появили двама военни полицаи и арестували героя, защото бил фалшифицирал документите

за освобождаването си от психическото отделение на военната болница.

— Страхотен е, Джерили — ентузиазирано я похвали Мартин. — Разпознах почти всички. Трябва да го изпратиш в някое списание.

Тя поклати глава.

— Още не съм готова. Чувствам, че има много неща, които трябва да се оправят. Освен това работя над друг разказ, който мисля, че ще стане по-добър.

— За какво се разказва?

— За едно момиче като мен. За това как израства в един подобен град.

— Мога ли да го прочета, когато го свършиш?

— Възможно е да не го свърша още дълго време. Трябва да науча много неща, преди да пиша за тях.

— Разбирам — съгласи се Мартин. — Хемингуей казва, че най-добре се пише за онова, което си изпитал.

— Хемингуей не ми харесва. Не разбира нищо от жени. Май изобщо не го е грижа за тях.

— Кого харесваш?

— Фицджералд. Поне в книгите си проявява същия усет към героините си, който има и към героите си.

— На мен мъжете, които той описва, ми се струват странни, слабохарактерни — каза след малко Мартин. — Като че ли се страхуват от жените.

— Странно. Аз пък си мисля същото за Хемингуей. Неговите герои винаги ми се струват по-изплашени от жените, защото непрекъснато се опитват да се докажат като мъже.

— Трябва да помисля върху това. — Той се изправи. — Сега по-добре да тръгвам към къщи.

— Наред ли е всичко там? — попита Джерили. Отдавна преструвките бяха отпаднали и тя открито се интересуваше от проблемите, които той имаше с родителите си.

— Малко по-добре е. Поне не пият толкова много, откакто татко започна работа на бензиностанцията.

— Радвам се. — Джерили стана от стола. — Лека нощ.

Мартин стоеше и я гледаше, без да помръдне.

Тя докосна стеснително бузата си.

— Да не би нещо да не е в ред?

— Не.

— Тогава какво гледаш?

— Знаеш ли, че никога досега не съм го осъзнавал. Ти наистина си много красива.

При друг случай тя може би щеше да се усмихне, но в гласа му прозираше искреност, която я развълнува.

— Благодаря ти — изрече тя протичко.

— Много красива — повтори той, после се усмихна и се втурна надолу по стълбите. — Лека ноц, Джерили — извика той.

Малко по малко Джерили ставаше все по-популярна. У нея имаше нещо, което сякаш привличаше приятели. Както момчета, така и момичета. Може би защото с всекиго се отнасяше според желанията му и в съответствие със собствените му разбирания. В същото време продължаваше да е много дискретна личност. В края на краищата те обичаха да разговарят с нея, защото усещаха, че тя наистина ги слуша.

Когато сезонът набра пълна скорост, клубът вече отваряше всеки ден за вечеря, а всяка сряда, петък и събота имаше танци. Тъй като нямаше смисъл музикантите да се връщат в града всяка вечер, г-н Коркоран ги настани в малка къща зад тенис кортовете. Задната част на къщичката гледаше към паркинга, така че не им се налагаше да преминават през клуба, за да се качват на сцената.

Джерили, която вече работеше до късно всяка сряда, беше излязла на терасата, пиеше кока-кола и разговаряше с Фред в паузата на оркестъра, когато на терасата се появи Уолт.

— Джерили — обърна се към нея той, без изобщо да обърне внимание на Фред.

Беше минал повече от месец от онази ноц в къщата му и сега той за пръв път я заговаряше.

— Да?

— Дойдоха ми на гости няколко приятели от училището и ще организираме плажно парти. Помислих си, че ще ти е приятно да дойдеш с нас.

Джерили погледна Фред. Лицето му бе непроницаемо. Тя отново се обърна към Уолт.

— Познаваш ли Фред?

— Да. Здравсти, Фред.

— Уолт — гласът на Фред бе безизразен като лицето му.

— Ще бъде забавно — каза Уолт. — И ако в пролива водата е студена, винаги можем да се прехвърлим в басейна вкъщи.

— Не, не — възрази тя. — Утре трябва да ставам рано. Ангажирана съм за обяда.

— Хайде, Джерили. Няма много да закъсняваме. Ще пийнем малко, ще се посмеем, това е всичко.

— Не, благодаря ти — отказа тя учтиво. — Всъщност мислех да си тръгна рано. Още имам време да хвана автобуса в единайсет и половина.

— Не е необходимо. Ще те закараме до вас.

— Не искам да ви притеснявам. Ще трябва да се отклоните от пътя си.

— Не толкова много. Това изобщо няма да ни попречи.

— Добре.

— Ще извикам момчетата. — Уолт се върна в салона за коктейли.

Фред я погледна.

— Падаш ли си по това момче?

Джерили се замисли за момент.

— Мислех, че си падам. Но не и сега.

— Той ти е ядосан — предупреди я Фред.

Тя се изненада.

— Откъде знаеш?

— Чувствам го. Може и да греша обаче. Освен това той не ме харесва много. Възможно е да се държи така, защото не обича чернокожите.

— Надявам се да грешиш. Може би е малко разглезен, но не ми се ще да си мисля подобно нещо за него.

Беше време оркестърът отново да започне да свири. Фред я погледна.

— Ще се видим ли през почивните дни?

— Разбира се. — Тя кимна. — Пей хубаво за хората.

Той се усмихна.

— Винаги го правя.

— Лека нощ, Фред.

— Лека нощ, Джерили.

Звукът от музиката се понесе през вратата точно когато Уолт излезе отново на терасата.

— Добре, Джерили. Хайде да тръгваме. — Той се запъти надолу по стълбите на терасата. — Оттук можем да отидем направо до паркинга.

— А приятелите ти?

— Вече отидоха към колата с Мариан Дейли.

Тя го последва по стълбите, прекосиха тенис кортовете и стигнаха до паркинга. Джерили чу, че откъм колата му долита смях.

— Сигурен ли си, че няма да ви преча? — попита тя. — Все още не е късно да взема автобуса. За мен няма значение.

— Вече ти казах да не се притесняваш, нали? — В гласа му се усещаше раздразнение.

— Добре — отвърна тя.

Безмълвно изминаха останалия път до колата. Беше открита лимузина. Мариан и две момчета се бяха настанили вече на задната седалка.

— Защо се забавихте толкова? — извика едно от момчетата, когато те се приближиха.

— Трябваше да подпиша сметката на бара — обясни Уолт. Отвори вратата на колата. — Приятели, това е Джерили. Джерили, представям ти Джо и Майк Херън. Те са братя. С Мариан се познавате.

Джерили кимна.

— Привет.

Мариан се държеше хладно, но двете момчета се усмихнаха и едното от тях подаде на Джерили бутилка.

— Присъедини се към нас. Пийни си.

— Не, благодаря — отказа Джерили.

— Аз ще пийна едно — каза Уолт. Взе бутилката и я надигна към устата си. Отпи голяма глътка, после върна бутилката на момчето. — Ромът е добър.

— Би трябвало — засмя се момчето. — Баща ти купува само най-доброто.

Уолт затвори вратата и се намести зад волана. Запали двигателя и го форсира на излизане от паркинга. Завиха по шосето в посока обратна на дома й.

Джерили го погледна.

— Сбъркахме пътя.

— Първо мисля да оставя тях, а после теб — отвърна той.

Тя не отговори. Откъм задната седалка се дочу смях. Тя се обърна. Двете момчета се опитваха да разкопчечат блузата на Мариан, а тя се кикотеше и ги шляпаше по ръцете.

— Не е честно — смееше се тя. — Играете двама срещу един.

Джерили се обърна напред. Погледна спидометъра.

Стрелката трептеше около седемдесет.

— По-добре намали скоростта. Пътната полиция тази вечер дежури.

— Мога да се оправя с тях — мрачно отговори Уолт.

От задната седалка вече не се чуваше нищо. Тя хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Мариан като че ли беше изчезнала. Неволно се обърна и погледна към задната седалка. Главата на Мариан беше в скута на Джо. След миг Джерили осъзна какво правеше тя. Беше хванала в ръка пениса на Джо и го бе поела в уста.

Джерили се обърна бързо напред, обзета от странно чувство на празнота в стомаха си. В известен смисъл тя усещаше, че не трябва да е така. Знаеше какво правят момчетата и момичетата в колите, но не това си бе представляла. Едва щеше да изчака Уолт да ги остави и да я закара вкъщи.

Уолт вкара колата в алеята и загаси двигателя.

— Добре. Всички да слизат. — Той отвори своята врата и отиде откъм нейната страна.

— Ти каза, че ще ме закараш вкъщи.

— Ще те закарам. Какво толкова? Миналия път нямаше търпение.

— Миналия път беше различно. Ти беше различен.

Мариан и двете момчета слязоха от колата.

— Хайде — засмя се Мариан. — Недей да проваляш забавлението.

— Само едно питие и после ще те закарам вкъщи. Обещавам — каза Уолт.

Неохотно тя слезе от колата и ги последва в къщата. Отидоха направо при басейна. Със силни викове момчетата свалиха дрехите си и се гмурнаха във водата.

— Страхотно е — извика Майк. — Хайде, идвайте.

Джерили се обърна и потърси с поглед Уолт. Видя, че светна лампа, щом той влезе в кухнята. След малко се чу музика от портативното радио на масата до басейна. Мариан танцуваше сама.

Уолт излезе с табла кока-коли и кофичка с лед. Взе бутилката ром, която беше до радиото, и бързо направи коктейлите. Подаде един на Мариан. Тя взе чашата и започна да го пие на едри глътки. Уолт подаде един коктейл и на Джерили.

— Не, благодаря ти.

— Не ти е много забавно, нали?

— Съжалявам. Казах ти, че искам да си отида направо вкъщи.

— Добре де, по дяволите, почакай да изпия едно питие — рече той разгневен и вдигна чашата си.

— Хайде, Джерили — обади се Мариан. — Недей да ставаш досадна. Сред приятели си.

— Не, благодаря — отказа тя отново питието. Стана и тръгна към къщата.

Уолт я хвана за ръката.

— Къде тръгна пък сега?

— Мога да хвана автобуса на шосето — обясни му тя спокойно.

— Казах, че ще те закарам вкъщи — срязва я той. — Моята дума нищо ли не означава за тебе?

Преди още да е успяла да му отговори, Джерили почувства как две ръце я хващат за глезените, тя загуби опора и някой я повлече в басейна. След малко успя да изплува на повърхността плюеща, ядосана и бореща се с момчето до нея.

— Иска да си играе — чу да казва едно от момчетата. После две ръце я сграбчиха за раменете и отново я натиснаха под водата. Тя се опита да се освободи и почувства как роклята ѝ се разкъса, щом ръцете им я сграбчиха отново. След това пак я натиснаха надолу. Изплува над водата, едва поемайки си дъх, и се хвана за ръба на басейна.

Погледна Уолт с очи, пълни със сълзи.

— Моля те, заведи ме вкъщи — изкрещя тя.

— Добре. — Той пак вдигна чашата към устните си. — Веднага щом ти изсъхнат дрехите.

Бърни отиде при Фред, който си почиваше на терасата.

— Джерили да е тук?

— Не.

— Ако я видиш, кажи ѝ, че баща ѝ се обади. Поръча да ѝ предам да купи сладолед за вкъщи. — Бърни понечи да се прибира.

Фред го спря.

— Кога се обади баща ѝ?

— Ей сега. Вдигнах телефона на бара.

— Много странно. За колко време би стигнала отук до вкъщи?

— За около десет минути с кола или половин час с автобуса.

— Тогава тя би трябвало да си е вече вкъщи. Тръгна си преди повече от час. — Обзе го особено лошо предчувствие. — Знаеш ли къде живее синът на Торнтън?

— От другата страна на носа. Защо?

— Ами трябваше да я закара. Но беше бая пийнал, а и приятелчетата му не бяха трезви. Видях ги вътре да се наливат с ром с кока-кола, все едно че пиеха вода. Настояваше Джерили да отиде с него на някакво плажно парти, но тя му каза, че иска да се прибере вкъщи.

Бърни се втренчи във Фред.

— Видях Мариан Дейли да тръгва с тия две момчета. Опитваше се да накара някакво друго момиче да тръгне с тях, но момичето не пожела.

— Това не ми харесва. Джерили трябваше досега да си е вкъщи.

— Фред погледна Бърни. — Имаш ли кола?

Двете момчета си размениха погледи.

— Ще взема ключовете и ще те чакам на паркинга — каза Бърни.

Тя плачеше, лежеше гола, свита на кълбо на тревата до басейна, и се опитваше да се покрие. Усети някакво движение и погледна нагоре.

Джо се бе навел над нея.

— Стига си врещяла — ядосано ѝ се скара той. — Сякаш не си го правила досега.

— Никога...

— Правила си го — уверено я прекъсна той. — Уолт ни разказа как си се държала първия път, когато си идвала тук с него.

— Нищо не се случи тогава — възрази тя през сълзи. — Честно, нищо не стана.

— Що не спреш да лъжеш, а? — той се обърна и извика на Уолт. — По-добре ела тук и вразуми тая путка, защото ще взема да я нашляпам с колана.

Уолт се приближи. Продължаваше да държи чаша в едната си ръка и се клатеше.

— Хайде, Джерили — обади се той с помирителен тон. — Само искаме малко да се позабавяваме. Изпий това. Ще се почувстваш по-добре.

— Няма.

Откъм другия край на басейна се чу звук. Джо се обърна.

— Е, я погледни натам. — Той се засмя.

Джерили обърна глава. Мариан и брат му се съвкупяваха на земята. Тя виждаше съвсем ясно енергичните движения на момчето и дочуваше стенанията им, които отекваха в нощта.

— Не е ли хубаво? — попита Джо. — Те го правят. А к'во ще стане, ако престанеш да важничаш и започнем истински да се забавяваме?

Тя не отговори.

Джо се ядоса.

— Тогава за какво, по дяволите, си дошла тук, шибана съблазнителко? — изкрещя той.

— Не и за това — изкрещя на свой ред тя, но изведнъж осъзна, че всъщност Уолт не им е казал, че тя иска да се прибира вкъщи, че изобщо не е имал намерение да я откара у дома ѝ. Тя се обърна към Уолт. — Кажи им, моля ти се. Не съм...

Джо коленичи до нея и я сграбчи за косата. Изви със сила главата ѝ назад.

— Дай ми едно пиене — нареди той. Взе чашата от Уолт, отвори насила устата ѝ, като извиваше главата ѝ още назад, и изля питието в

гърлото ѝ.

Тя започна да се дави и да се опитва да си поеме дъх. Лепкавата сладникава течност се разсипа по бузите ѝ и потече по раменете и гърдите ѝ. Той не спря, докато не изпразни чашата. После я захвърли. Джерили чу как тя се счупи на бетонната настилка.

Джо навря лицето си в нейното.

— А сега ще се държиш ли мило с нас, защото иначе ще се наложи да бъда груб с теб?

Очите ѝ се разшириха. Тя се опита да успокои дишането си.

— Моля ви, пуснете ме да си ходя. Моля ви.

Неочаквано той се раздвижи, хвърли се с цялата си тежест върху нея и я притисна с тялото си към земята. Пръстите му потънаха в плътта на гърдите ѝ и той направи опит да я целуне.

Тя се замаята бясно, като се опитваше да отмести лице от неговото. Неволно го удари с коляно в слабините.

Джо изсумтя от болка.

— Кучка! — изкрещя той. Гневно я зашлеви с длан по лицето. — Дръж я — извика на Уолт. — Няма кучка, която да се е опитала да ме удари в топките и да ѝ се е разминало.

Уолт стоеше нерешително.

— Дръж я! — изръмжа Джо. — Този път ще си получи каквото ѝ се пада.

Уолт се подпря на коляно и притисна ръцете ѝ към земята.

Внезапно тя почувства неочаквана болка на едната си гърда и изпищя.

Джо вдигна запалената цигара. Усмиваше се.

— Не ти харесва, а?

Тя се втренчи в него, неспособна да каже и дума. Той направи бързо движение. Изгарящата болка опари и другата ѝ гърда. Джерили закрещя.

— Викай колкото си искаш. Никой няма да те чуе. — Джо пъкна цигарата в устата си и дръпна от нея.

— Уолт, моля те, накарай го да спре! — помоли го тя.

— Може би по-добре ние... — започна той.

Джо го прекъсна.

— Ти не се намесвай! Това е между мен и нея. Когато свърша, тя няма да съблазнява повече никого. — Той разтвори краката ѝ с колене

и брутално я хвана за венериния хълм. Разтвори я с пръсти. На лицето му се появи странна усмивка. — Не е ли хубаво това розово малко котенце.

Наведе лице и я ухапа по венериния хълм. Тя се опита да помръдне, но не можа. Джо се изправи и се изсмя.

— Не е зле. Малко пикливо, но не е зле. — Бавно започна да приближава цигарата надолу. — Сега ще опиташ нещо наистина горещо.

Като парализирана, сякаш наблюдаваше змия, тя гледаше, очите ѝ следяха горящия край на цигарата, който се приближаваше към нея. Изведнъж усети приближаващата топлина и затвори здраво очи.

Чуха вика ѝ още щом спряха с колата на алеята. Изскочиха и побягнаха към къщата почти преди двигателят да е спрял да работи.

Бърни пръв премина през плъзгащите се врати. В следващия миг замръзна от ужас от онова, което видя — две момчета бяха притиснали Джерили към земята, устата ѝ още бе отворена от вика. Долната му устна се отпусна:

— Какво...?

Фред реагира с рефлекс на момчето, свикнало с улични битки. Направи крачка напред и удари Джо отстрани по главата, вдигна го от земята и го просна със сила назад върху бетонната пътечка. Уолт се опита да се изправи на крака, но Фред не му позволи. Фрасна го злобно с юмрук, видя как от носа и устата на Уолт рiekна кръв и усети как костта и зъбите се чупят под кокалчетата на пръстите му. Уолт падна назад като покосен.

Фред коленичи зад Джерили и повдигна главата ѝ на ръцете си. Тя плачеше от болка.

— Не ме наранявайте, моля ви се. Не ме наранявайте. — Очите ѝ бяха здраво затворени.

— Всичко е наред, мила — нежно ѝ каза Фред. — Никой повече няма да ти причини болка.

— Фред! — стресна го гласът на Бърни.

Той се обърна и щом видя към него да идва друго момче, започна полека да се изправя. Ала Бърни успя да хване момчето изотзад и двамата се тръшнаха и се затъркаляха на земята. Сега към Фред отново налиташе Джо, който в ръката си държеше нещо като камък.

Фред се изправи чевръсто, ръката му направи светкавично движение към крака под панталона. Напипа ножа, хвана го в пръстите си, като същевременно натисна копчето и острието изскочи. Насочи ножа пред себе си.

— Една крачка, бяло момче — изрече той тихо, — и ще ти отрежа топките.

Джо замръзна, втренчен в него, с ръка все още във въздуха. Всъщност онова, което държеше, не беше камък, а портативното радио.

Фред отстъпи с котешка стъпка, така че да държи под око всички.

— Намери нещо да я покроем — поръча той на Бърни. — И да изчезваме оттук.

Дочу звук от другата страна на басейна. По пътеката се зададе Мариан, олюлявайки се пиански, с бутилка ром в ръка.

— К'во става с това парти? — попита тя.

— Партието свърши, скъпа — гласът на Фред бе изпълнен с презрение.

Те успяха да покрият Джерили с останките от роклята ѝ и с кърпа и я поведоха към колата. Тя седна трепереща между тях, плачеше и стенеше от болка, с глава върху гърдите на Фред, а Бърни караше. Когато колата спря пред дома ѝ, тя продължаваше да плаче.

Фред се опита да ѝ помогне да излезе от колата, но тя не помръдна.

— Страхувам се — прошепна Джерили.

— Няма вече от какво да се страхуваш, Джерили — успокои я Фред. — В безопасност си. Вече си вкъщи.

Инстинктът ѝ подсказваше обаче, че това е само началото на ужаса. И беше права.

Думите бяха надраскани с черен тебешир върху бялата ограда: „Джерили се чука. Джерили духа“.

Джон се бе втренчил безмълвен в написаното. До него стоеше Боби, който продължаваше да притиска към носа си мократа кървава носна кърпичка, макар че силното кървене отдавна бе спряло.

— Татко, видях ги да пишат, когато се показах зад ъгъла.

— Кои бяха? — попита Джон, вътрешно му беше ужасно неприятно.

— Големи момчета — отвърна дванайсетгодишният Боби. — Досега не съм ги виждал. Когато понечих да ги спра, те ме удариха.

Джон се обърна към сина си.

— В гаража има кутия бяла боя. Донеси я. Нека да боядисаме оградата, преди майка ти и Джерили да са се върнали вкъщи от пазаруване.

— Добре, татко. Ама защо пишат такива работи за сестра ми?

— Някои хора просто са лоши, Боби. Глупави са.

— Това е отвратително. Искаше ми се да ги убия.

Джон погледна сина си. Детското му лице бе мрачно и тъжно.

— Иди донеси боята — подкани го Джон спокойно.

Детето изтича през поляната до гаража, а Джон се обърна и огледа улицата. Не се виждаше никой. Потърси цигара в джоба си. От онази нощ бе изминало по-малко от месец. Нощта, когато отвори вратата и видя двете момчета да крепят помежду си изплашената, пребита Джерили.

Късната програма беше към края си, когато на вратата се позвъни. Той стана от креслото пред телевизора, където подремваше, и погледна часовника си. Показваше един часа.

— Трябва да е Джерили. Сигурно си е забравила ключа.

Вероника бе погълната от филма.

— Кажй й друг път да не го забравя. Можехме да сме заспали по това време.

Той се запъти към малкото коридорче, което водеше до входната врата. Звънецът се чу отново.

— Идвам, мила — извика той и превъртя секретата.

Вратата се отвори, без той да я докосне. За миг се вцепени от онова, което видя. Джерили стоеше между двете момчета, дрехите ѝ висяха на парцали, по едната ѝ буза се стичаше кръв, която почти стигаше до върха на полуоткритата ѝ гръд. Бърни я придържаше за талията, за да не се строполи.

Когато вдигна лице към него, в очите ѝ се четеше неописуем ужас.

— Татко — продума тя с отслабнал глас и залитна към него.

Той я подхвана, за да не падне. Ръцете му я притиснаха и той усети под ризата си уплашеното туптене на сърцето ѝ.

— Господи! — възкликна той. — Какво се е случило?

Първо заговори чернокожото момче, което не бе виждал никога досега.

— Ще ви разкажем какво се случи, г-н Рандал, но преди това по-добре извикайте лекар за Джерили. Наранена е зле.

В този момент отзад се появи Вероника. Когато видя дъщеря си, от нея се изтръгна слаб вик:

— Джон!

Джерили обърна лице към майка си.

— Мамо, аз...

В гласа на майка ѝ се промъкнаха нотки на гняв и страх.

— В какво си се забъркала пък сега, Джерили?

— Рони! — сгълча я дрезгаво Джон. — Обади се по телефона на д-р Бейкър и му кажи веднага да дойде! — Без да чака отговор, той вдигна Джерили на ръце и я отнесе горе, в нейната стая. Внимателно я положи на леглото.

Тя тихо простена. Останките от роклята ѝ, които прикриваха гърдите ѝ, паднаха и откриха възпалената рана от изгарянето.

— Страхувам се, татко — проплака тя.

— Вече няма от какво да се страхуваш. Вкъщи си. На сигурно място.

— Боли ме навсякъде, татко.

— Няма нищо — успокояваше я той тихо. — Д-р Бейкър е тръгнал насам. Той ще премахне болката.

— Каза, че веднага тръгва — съобщи Вероника, когато влезе в стаята. Погледна към Джерили. — Какво се е случило?

— Уолт каза, че ще ме докара вкъщи...

Вероника не я изчака да свърши.

— Уолт? — попита тя ядосано. — Кой е Уолт? Чернокожото момче, което е долу ли? Знаеш, че не трябва да имаш нищо общо с подобни хора!

— Не. — Джерили поклати едва-едва глава. — Това не е Уолт. Той е Фред. Дойдоха с Бърни и ме прибраха.

Вероника отново я прекъсна.

— Прибраха ли те? Че къде си била? Трябваше да си на работа.

Джон видя в погледа на дъщеря му да се промъква страх.

— Рони! — сгълча я той остро. — Никакви въпроси повече. Нека й помогнем да се почувства по-удобно, докато дойде лекарят. Донеси кърпа и малко топла вода.

— Всичко е наред, мила — каза Вероника и излезе от стаята.

— Нека да не събуждаме Боби — прошепна Джерили. — Не искам да ме вижда в този вид.

— Не се притеснявай — успокои я баща й. — Брат ти няма да се събуди, и земята да се разтресе. — Долу се позвъни. — Сигурно е лекарят. — Джон отмести с ръка кичур коса от челото й.

— Сега вече всичко ще се оправи.

— Мама ще ми се сърди.

— Няма. Тя просто е разстроена.

Доктор Бейкър работеше в града дълго време. След четирийсетгодишна практика той нямаше нужда от предварителни обяснения. Без да каже и дума, отвори черната си чанта и бързо й постави инжекция.

— Това ще премахне болката, Джерили. — Лекарят се изправи и се обърна към родителите й. — Двамата слезте долу, докато я прегледам.

— Ще се оправи ли? — попита Джон.

— Ще се оправи — успокои го лекарят.

Те слязоха по стълбите и отидоха в дневната, където Фред и Бърни продължаваха да чакат.

— Как е тя? — попита Бърни.

— Доктор Бейкър казва, че ще се оправи — отговори Джон.

— А сега ми разкажете какво се случи.

— Беше уморена и искаше да се прибере вкъщи рано — започна Бърни. — Уолт ѝ предложи да я закарат на път за неговия дом. С него бяха някакви приятели. Когато вие се обадохте и разбрахме, че тя още не се е прибрала, Фред реши, че нещо не е в ред. Затова отидохме да я потърсим.

— Какво те накара да си помислиш това? — обърна се Джон към Фред.

— Уолт и приятелите му бяха пили доста. Помислих си, че могат да направят нещо лошо.

— Кой е този Уолт, за когото говорите? — попита Вероника. — Досега не съм чувала Джерили да го споменава.

— Уолт Торнтън — обясни Бърни. — Живее в къщата на носа.

— Синът на писателя? — попита Джон.

— Да.

— Какво стана, когато стигнахте там?

Този път отговори Фред.

— Уолт я държеше на земята, а другото момче правеше разни неща с нея. Тя пицеше толкова силно, че я чухме още от другата страна на къщата.

Лицето на Джон бе непроницаемо. Той вдигна телефонната слушалка.

— Какво ще правиш? — попита Вероника.

— Ще се обадя в полицията — отвърна той с напрегнат глас.

— Почакай малко. — Тя издърпа слушалката от ръката му и я постави обратно върху апарата. — Все още не знаем дали всъщност са направили нещо.

Джон я погледна.

— Нали видя какво са направили? Постъпили са като животни. Измъчвали са я. Това не е ли достатъчно?

— Видя ли ги да правят нещо друго? — попита тя Фред със спокоен глас.

Лицето на чернокожото момче бе безизразно.

— Не разбирам какво имате предвид, госпожо.

Тя се изчерви.

— Видяхте ли ги да се съвкупяват с нея?

— Не, госпожо — отвърна Фред с безучастен глас. — Не мисля, че са стигнали толкова далеч.

— Виждаш ли? — обърна се тя към мъжа си. — Не са направили нищо.

— Онова, което са направили, е достатъчно — отговори гневно Джон.

— Обади се в полицията и всички в града ще разберат какво е станало. Според мен това няма да се хареса на г-н Карсън.

— Не давам и пет пари какво ще се хареса и какво не на г-н Карсън.

— Освен това не знаем дали Джерили не е направила нещо, с което да ги провокира.

— Надявам се, не го мислиш сериозно?

— Това е първото нещо, което ще си помислят хората. И двамата познаваме добре този град.

За момент Джон замълча.

— Добре. Ще почакам лекарят да слезе. Ще видим какво ще каже той. — Той се обърна към момчетата. — Не знам как да ви благодаря за това, което сте направили. Ако не бяхте вие... — Гласът му се изгуби.

Момчетата се чувстваха неловко.

— Ще пиете ли по едно кафе или нещо друго? — предложи им Вероника.

Фред поклати глава.

— Не, благодаря ви, мадам. Трябва да се връщам в клуба. Ще се чудят какво е станало с мен. Ще почакаме само докато лекарят слезе, за да чуем какво ще каже.

— Не е необходимо да чакате — бързо отговори Вероника. Неочаквано ѝ се прииска момчетата да си тръгнат. Ако с Джерили се беше случило нещо повече, нямаше нужда да знаят. — Още утре ще ви се обадя, за да ви кажа.

Бърни се поколеба. Погледна Фред, после кимна.

— Добре — съгласи се той неохотно. Те се запътиха към вратата. Вероника прочисти гърлото си.

— Ще ви бъда благодарна, ако запазите случилото се в тайна. Живеем в малък град. Знаете какво биха казали хората, дори и да нямат основание.

Бърни кимна.

— Не трябва да се притеснявате за нас, госпожо Рандал. Няма да кажем и дума.

Вратата се затвори след тях и Джон се върна обратно при жена си.

— Докторът се задържа много при нея.

— Само петнайсет минути. — Вероника хвърли поглед към стълбите, после погледна него. — Не знам как Джерили се е забъркала в подобна ситуация.

— Чу какво разказаха момчетата — отвърна Джон. — Трябвало е онзи Уолт да я докара с колата си дотук.

— Вярваш ли на това? — усъмни се тя.

Той срещна погледа ѝ.

— Да — отвърна Джон лаконично.

— Аз пък не вярвам — продължи да настоява Вероника. — Познавам Джерили. Оказва се, че тя прилича на баща си повече, отколкото съм предполагала. Той никога не се замисляше за последиците и тя е същата. Мисля, че много точно знае какво прави.

— Не си честна към нея — ядоса се Джон. — Джерили е добро момиче.

„Колко е наивен“ — помисли си тя.

— Ще видим какво ще каже лекарят — отвърна тя неопределено. — Ще сваря кафе.

Тъкмо сервираше кафето на масата, когато лекарят слезе по стълбите.

— Тя е добре. Заспа. Бих ѝ инжекция.

— Ще пиете ли кафе, докторе? — попита Вероника.

Той кимна уморено.

— Да, благодаря ви.

Тя напълни чашата му и му я подаде, после сипа кафе за Джон и на себе си.

— Дали те... — поинтересува се тя.

Докторът я погледна.

— Не.

— Девствена ли е?

— Ако това е, което ви безпокои — отвърна той язвително, — да, тя е все още девствена.

— Тогава значи нищо не се е случило — успокои се Вероника.

— Нищо не се е случило — иронично повтори лекарят. — Ако не смятате, че са я били и че има изгаряния от трета степен по гърдите и венериния хълм, че носят ѝ е счупен и има белези от зъби, които приличат на белези, причинени от диво животно.

— Ще се обадя в полицията — решително каза Джон. — Не може да позволим да останат ненаказани.

— Не — твърдо се възпротиви Вероника. — Най-добре е да забравим случилото се. Все още не сме сигурни дали не ги е предизвикала. Дори нищо да не е направила, знаете какво ще си помислят хората. Винаги контраата остава у момичето.

— Вярвате ли на това, доктор Бейкър? — попита Джон.

Докторът се поколеба. Знаеше какво изпитва Джон. Би се чувствал по същия начин, ако ставаше дума за неговата дъщеря. Вероника обаче бе права. Най-добре беше случилото се да не се раздухва.

— Опасявам се, че съпругата ви е права, Джон. Хората имат особено отношение към тези неща.

Джон стисна устни.

— Тогава според вас тези момчета трябва да останат ненаказани.

— Може би не е зле да поговорите конфиденциално с родителите им — предложи докторът.

— И какво от това? — попита Джон. — Сигурен съм, че момчетата ще намерят начин да хвърлят изцяло вината върху Джерили.

— Ето това исках да кажа и аз — намеси се бързо Вероника. — И целият град ще разбере. Предлагам да забравим и толкоз.

Джон погледна съпругата си. Испита усещането, че срещу него стои абсолютно непозната жена, която вижда за пръв път. Тя се оказва по-предпазлива и по-пресметлива, отколкото той бе предполагал. Гласът му се изпълни с болка.

— Може би ние ще бъдем в състояние да забравим. Но какво ще кажете за Джерили? Мислите ли, че тя ще може да забрави?

— Ти, с твоите шибани колежански маниери! — мърмореше Джак, докато хвърляше безразборно дрехите си в очукания куфар.

Фред запали цигара, без да отговори.

Джак се изправи.

— По-добре си събирай партакешите. Шефът каза до обед да сме изчезнали.

Фред стана.

— Излизам навън — каза той. Когато се озова пред вратата, премигна срещу силното сутрешно слънце, което огряваше ясното небе. Очертаваше се ужасно горещ ден. Пресече паркинга по посока към плажа и хвърли поглед към пролива.

Водата проблясваше синьо-зелена, малки вълни с гребени от бяла пяна се разбиваха в пясъка на пустия плаж. Фред свали обувките си, нави си крачолите до коленете и с обувки в едната ръка започна се разхожда по брега. Вдиша дълбоко чистия океански въздух. Джак беше прав. Светът беше чудесен — стига да си бял. Нямахте нищо общо с живота в Харлем.

От онази нощ бе минало по-малко от седмица. Първия ден всичко беше спокойно. Джерили не дойде на работа, нито Уолт, нито приятелите му се появиха в клуба. Дори Мариан Дейли не бе забелязана. После неочаквано същия следобед започнаха да се разпространяват слухове.

Едно от момчетата, което бе ходило у Уолтър Торнтън, беше завършило приключението си в болницата в Джеферсън, на около трийсет мили от Порт Клеър. Беше със счупена ябълчна и раздробена челюстна кост, бяха пострадали и няколко от ребрата му. Случаят бе регистриран като злополука вследствие на лошо падане. Може би никой нямаше да обърне внимание, ако Уолт също нямаше синини и наранявания. А това бе достатъчно, за да се породят въпроси.

Междувременно майката на Мариан Дейли звъня до късно вечерта на приятелите на дъщеря си в града. Мариан не се прибра през нощта и в ранните утринни часове майка ѝ вече започна да се тревожи.

Тя успя да научи, че дъщеря ѝ вероятно е отишла у Уолт, и тъй като номерът не отговаряше, реши да отиде дотам с колата си.

Никой не ѝ отвори вратата, но когато майката на Мариан установи, че не е заключена, влезе направо. На долния етаж не намери никого и излезе през плъзгащите се врати към басейна. Там цареше пълна бъркотия — преобърнати столове и счупени бутилки. Тя огледа обстановката, после се върна в къщата и вдигна телефонната слушалка, за да се обади в полицията. В този момент чу звук откъм една от спалните.

Изкачи се по стълбите и точно тогава видя Мариан да излиза от една от стаите. Беше съвсем гола. Двете застанаха и се гледаха една друга, застинали от изненада, а на прага на стаята зад дъщеря ѝ се появи някакво момче, което тя не познаваше. То също беше голо.

Госпожа Дейли се окопоти първа.

— Вземи си дрехите, Мариан, и тръгвай с мен. — След това се обърна и отиде в колата, без да чака отговор.

След няколко минути Мариан излезе от къщата и безмълвно се качи в колата на предната седалка до майка си. Без да каже и дума, майка ѝ запали двигателя и излезе от алеята. Заговори едва когато поеха по улицата.

— Този път наистина го направи, Мариан. Когато баща ти разбере, нямам думи какво ще ти се случи.

Мариан се разплака. Трябваша ѝ само две минути, за да издрънка версията си за случилото се. Майка ѝ не я прекъсна. Когато свърши, тя я погледна.

— Та казваш, че Джерили е дошла с теб?

— Да — бързо отговори Мариан. — Отидохме само да поплуваме. После неочаквано се появиха Бърни и Фред. Стигна се до ужасно сбиване и те отведоха Джерили със себе си.

— Къде са Уолт и другото момче? — попита майка ѝ.

— Нараниха го лошо и Уолт го закара в болницата в Джеферсън — обясни Мариан.

— А защо и негрът е бил там? — попита г-жа Дейли.

— Не знам — отново бързо отговори Мариан. — Джерили обаче е много близка с него. В клуба винаги са заедно.

Госпожа Дейли сви устни.

— Казах на господин Коркоран още когато ги нае, че на негри не може да се вярва. Те нямат уважение към хората.

— Какво ще кажеш на татко? — попита Мариан боязливо.

— Още не съм решила — отвърна майка ѝ. — Той ще полудее, ако разбере, че там е имало и негр и те е видял в този вид. По-добре първо да поговоря с майката на Джерили и да разбере знае ли тя какво върши дъщеря ѝ. После ще разговарям с Коркоран. Ако иска да запази членовете на клуба, ще трябва да намери начин да се отърве от тия негри.

Телефонът на бюрото му позвъни веднага щом се върна от обяд. Той вдигна слушалката.

— Рандал слуша.

— Джон? — По гласа ѝ личеше, че Вероника е много разстроена. Внезапен страх го сграбчи за гърлото.

— Как е Джерили? — побърза да попита той.

— Добре е, но току-що говорих с госпожа Дейли. Тя ми съобщи, че едно от момчетата е в болницата в Джеферсън и е тежко наранено.

— Ах, колко лошо — подигравателно отговори Джон. — Ако аз бях там, щях да го убия.

— Не става дума за това. Тя ми съобщи, че Джерили била много близка с чернокожото момче и се движели все заедно, а от къщата на Уолт си тръгнали, защото той я ревнувал.

— Това е налудничава мисъл.

— Твърди, че дъщеря ѝ била там. Според Мариан Джерили е тръгнала доброволно с тях и никой не ѝ е предлагал на път за къщата на Уолт да я остави у дома.

— Това момиче — Дейли — е лъжкиня! — избухна той.

— Попита ме дали Джерили се е прибрала нормално вкъщи.

— И ти какво ѝ отговори?

— Казах ѝ, че си е дошла както винаги. Тогавя тя поиска да знае кой я е довел вкъщи. Обясних ѝ. Тя ме уведоми, че ще отиде в клуба да разговаря с господин Коркоран и щяла да му препоръча да се отърве от оркестъра на чернокожите. На мен каза да бъда по-строга с Джерили и да не ѝ позволявам да има отношения с подобни хора.

— Не можем да допуснем — възрази Джон. — Момчето заслужава медал за онова, което направи. Обади й се и й разкажи какво всъщност се е случило.

— Не мога да го направя. Все едно няма да ми повярва. Мисли, че Джерили е отишла там с дъщеря й. А дори и да ми повярва, историята ще се разпространи мълниеносно из целия град.

— По-добре, отколкото да допуснем момчето да загуби работата си заради нещо, за което няма вина.

— Никой няма да повярва. Всички ще мислят, че е виновна Джерили. Няма да посмеем да вдигнем глава в този град. А ти знаеш какво изисква от банковите служители господин Карсън. Една лоша дума да се чуе за тях, и са уволнени.

— Той ще приеме истината, ако аз му я кажа. Мисля, че е по-добре да вляза и да поговоря с него, преди нещата да са отишли по-далеч.

— Струва ми се, че трябва да стоиш настрана.

— Но аз вече съм замесен. Не мога да позволя момчето да страда, защото е спасило дъщеря ми от изнасилване. — Джон затвори, отиде в задната част на банката и почука на остъклената врата, която изолираше кабинета на господин Карсън.

Дочу се гласът на президента на банката.

— Влезте.

Джон отвори вратата и пристъпи на прага.

— Господин Карсън — започна той с почтителен глас, без да прави крачка по-нататък, — може ли да поговорим за малко?

Господин Карсън вдигна поглед към него.

— Разбира се, Джон — отвърна той с приятния си младежки глас. — По всяко време. Вратата ми винаги е отворена. И ти го знаеш.

Джон кимна, макар че това не беше вярно. Затвори внимателно вратата след себе си.

— Въпросът е личен, господин Карсън.

— Никакво увеличение на заплатата — побърза да го прекъсне Карсън. — Нашата политика ти е известна. Преразглеждаме заплатите веднъж годишно.

— Знам, господин Карсън. Не става дума за това. Аз съм много доволен от компенсациите си.

Карсън се усмихна.

— Радвам се да го чуя. Хората като че ли са вечно недоволни. — Той посочи с ръка стола от другата страна на бюрото си. — Седни, седни. За какво искаш да говорим?

— Поверително е.

— Не е необходимо да ме предупреждаваш, Джон. Всяка дума, изречена тук, остава между тези четири стени.

— Благодаря ви, господин Карсън. Става дума за дъщеря ми Джерили.

Карсън въздъхна.

— Не е необходимо да ми обясняваш, Джон. И аз имам деца. Проблеми, непрекъснато проблеми.

Джон започваше да губи търпение.

— Миналата нощ я пребиха и почти я изнасилиха! — изтърси Джон.

— Господи! — Карсън бе искрено шокиран. — Добре ли е?

— Да. Доктор Бейкър се погрижи за нея. Каза, че ще се оправи.

Карсън извади носната си кърпичка и изтри потното си чело.

— Благодаря на Господа. Имал си късмет. — Остави носната си кърпичка на бюрото. — Не мога да разбера накъде е тръгнал този свят. Надявам се, че си хванал злодея.

— Ето тук е проблемът. Вероника смята, че не трябва да казваме нищо, защото само ще изложим Джерили на публично осъждане.

— Има нещо вярно в думите ѝ — съгласи се Карсън. — Ала не можем да позволим подобен човек да се разхожда свободно. Никой не знае коя ще е следващата му жертва.

— И аз мисля така. Нещата обаче взеха лош обрат. Едно от момчетата, които спасиха Джерили, ще изгуби работата си заради това, че ѝ е помогнал.

Карсън не беше глупав и интуицията му подсказа, че трябва да разбере повече за случилото се.

— Я ми разкажи цялата история отначало. — Облегна се назад и внимателно изслуша онова, което Джон му разказа.

— Не виждам каква връзка има момичето на Дейли — отбеляза Карсън, когато Джон свърши.

— Очевидно тя е била там, когато това се е случило. Джерили твърди, че Мариан е останала, когато те са си тръгнали.

— Направили ли са нещо на Дейли?

— Не знам.

— Майка ѝ как е разбрала?

Джон сви рамене.

Банкерът замълча. Щеше да е много просто, ако Джон не беше служител в банката.

— Обади ли се в полицията? — попита той.

— Щях, но Вероника поиска да изчакам. Може би вече е време да се обадя.

— Не — побърза да го възпре Карсън. — Смятам, че е по-добре нещата да бъдат уредени тихомълком.

— И как да го направя? — попита Джон. — Не мога просто ей така да ида при господин Торнтън и да кажа: „Синът ви се опита да изнасили дъщеря ми“, или да ида при господин Дейли и да го уведомя, че дъщеря му е лъжкиня.

— Не, разбира се — сериозно отвърна Карсън.

— Междувременно това нещастно момче ще си изгуби работата.

— При други обстоятелства не бих го казал, но все пак смятам, че ще е по-добре, ако всички засегнати страни последват съвета на госпожа Рандал и оставят нещата просто да отзвучат. Като служител на банката трябва да си дадеш сметка, че господин Торнтън има големи сметки при нас, а господин Дейли като строител предприемач ни осигурява доста работа. Ако се стигне до неприятности, нищо чудно да си прехвърлят сметките и деловите интереси другаде.

— Това би било глупаво.

— Разбира се — отвърна спокойно Карсън. — Ти обаче познаваш клиентите. Губили сме ги и поради по-неоснователни причини. А тези двамата са важни за нас.

— А какво ще стане с момчето?

— Ще поговоря спокойно с господин Коркоран в клуба и ще видя какво мога да направя. — Карсън стана и заобиколи бюрото, постави ръка на рамото на Джон. — Знам как се чувстваш, но разчитай на думата ми. По-добре е, когато някои неща бъдат оставени без последствие. Все пак момчето е тук за няколко дни. А ние трябва да продължим да живеем в този град.

Джон не отговори.

Карсън свали ръка от рамото на Джон. Гласът му стана по-делови.

— Между другото, научих от таен източник, че ни чака ненадейна проверка от щатската банка. Бих искал да прегледаш всички сметки, за да се увериш, че всичко е в ред.

Джон стана.

— Ще бъде изпълнено, господин Карсън.

— Добре — каза Карсън. — Важното е, че дъщеря ти е добре. Не се тревожи за нищо друго. Всичко ще се оправи от само себе си.

— Благодаря ви, господин Карсън. — Джон се върна и седна на бюрото си обзет, от странно безсилие. Карсън нямаше да направи нищо. Джон бе сигурен в това. Всичко бе казано съвсем ясно. Бизнесът на банката беше от първостепенно значение. Както винаги.

А на госпожа Дейли ѝ трябваха само четири дни, за да уволни Фред.

Джерили седеше на терасата, когато доктор Бейкър се зададе по пътеката. Щом я зърна, той си помисли, че възстановителните сили на младите никога няма да престанат да го изненадват. Подутината около носа ѝ почти бе изчезнала, нямаше го и черно-синьото подпухване под очите.

— Не очаквах да те видя тук — рече той вместо поздрав.

— Омръзна ми да стоя в стаята си.

Той се изкачи по стълбите.

— Как се чувстваш?

— Много по-добре. Ще ми останат ли белези на...? — тя не довърши въпроса си.

— Не. За известен период на мястото на изгарянията ще има бели петънца, но с течение на времето и те ще изчезнат.

— Добре — в гласа ѝ се чувстваше облекчение, — защото бях започнала да се притеснявам. Изглеждаха толкова неприятно.

— Ти очевидно се оправяш — засмя се доктор Бейкър. Приятно му беше да забележи, че тя отново става суетна. — Влез вътре, искам да те прегледам.

Качиха се в нейната стая. Тя се съблече бързо, без да се смущава, и зави около тялото си голяма хавлиена кърпа. Той си постави рефлектора на челото, макар че всъщност не му трябваше. Имаше усещането, че по този начин прегледът ще изглежда по-професионален. Тя се изтегна на леглото и той започна да сваля превръзките. Внимателно изтри мехлема и огледа изгарянията. След малко кимна със задоволство.

— Наистина се оправяш. Мисля, че вече можем да свалим превръзките. Не носи обаче нищо, което може да дразни кожата.

— Имате предвид сутиен?

Той кимна.

— Не мога да не нося.

— Защо не? Никой няма да узнае какво носиш под блузата си.

— Не е така — възрази Джерили. — Гърдите ми се тресат, когато вървя. Неудобно е.

Той се засмя.

— Ще ходиш по-бавно и всичко ще е наред. — Доктор Бейкър стана. — Повече няма защо да идвам. След около седмица ела в кабинета ми и ще видим как се оправяш.

— Добре. — Тя седна в леглото. — Мога ли да се върна на работа?

— А искаш ли?

— Да.

— Възможно е пак да налетиш на онези момчета.

— Не се страхувам от тях. Те няма да посмеят отново да направят каквото и да било. Освен това не мога непрекъснато да си стоя вкъщи.

— Можеш да се върнеш, ако искаш — отвърна докторът. — Ала не прибързвай. Все още не си се възстановила напълно.

— Смятам да почакам до края на седмицата и да се върна в понеделник. По-лесно е да започна от началото на седмицата.

— Добре, но не се притеснявай да ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря ви, докторе. — Тя проследи с поглед как вратата се затваря след него и после стана от леглото. Бе обзета от неясна тревога. Бърни и Фред ѝ се обаждаха всяка сутрин, но днес не ѝ бяха звънили. Облече халата си, слезе долу и по интуиция реши да потърси Бърни първо у дома.

Когато той вдигна телефона, първите му думи бяха:

— Тъкмо се готвех да ти позвъня.

Тя погледна часовника си. Минаваше единайсет часа.

— Защо не си на работа? — попита тя.

— Коркоран ни уволни — отвърна той.

— Тебе и Фред? — изненадата в гласа ѝ нарасна. — Защо?

— Не знам, обаче майка ѝ на Мариан раздухва нещата. Бог знае каква история ѝ е разправила Мариан.

— Къде е Фред?

— Той е в клуба и си събира багажа. Уволниха целия оркестър.

— Трябва да го видя. Би ли ме закарал дотам?

Бърни се поколеба за миг.

- Фред е много разстроен.
- Аз също. Ще ме закараш ли?
- Добре. Кога?
- Веднага. Ще съм готова след десет минути.

— Фред! Фред! — вятърът понесе гласа ѝ над дюните.

Беше застанала на върха на едно малко възвишение, което разделяше плажа от сградата на клуба. Той я чу, вдигна ръка и ѝ помахна, после спря и я изчака във водата, докато тя слезе от възвишението. В движенията ѝ има нещо първично и животинско, помисли си Фред. Излезе от водата и отиде при нея на плажа.

Без да говори, тя взе ръката му в своята. Той остана неподвижен за момент, усещаше топлината на пръстите ѝ. После, все още хванати за ръце, тръгнаха край брега.

— Не е честно — продума тя най-накрая.

Очите му потърсиха нейните, гласът му бе спокоен.

— В този свят няма нищо честно, момиченце.

— Защо ме наричаш така?

— Защото ти си точно такава. Малко момиченце, което току-що е пораснало. Момиченце, което се опитва да се държи като жена.

— Може би си прав. Понякога се чувствам точно така.

Те отново млъкнаха за няколко минути и после тя каза:

— Не могат да постъпят така с теб.

Той се усмихна.

— Вече го направиха.

— Не биха постъпили така, ако знаеха истината. Не знам какво е казала майката на Мариан, но когато обясня на господин Коркоран какво всъщност се е случило, той ще те върне на работа. Ще видиш.

— Изобщо няма да разговаряш с това гадно копеле! — По гласа му личеше, че почти е освирепял.

Тя го погледна, учудена от тона му.

Фред нямаше намерение да я плаши. Но тя не беше чувала слуховете, разпространявани от госпожа Дейли и от господин Коркоран. Най-неочаквано Джерили се бе превърнала в главния виновник, а Мариан — в светица.

— Ще си намеря друга работа — успокои я Фред.

Тя спря.

— Но къде аз ще намеря друг приятел като теб?

Думите ѝ сякаш докоснаха сърцето му и изведнъж очите му се напълниха със сълзи.

— Ти си една чудесна дама, Джерили. В живота си ще имаш много приятели. — Фред се обърна и се загледа в океана от страх, че ако я погледне, ще я прегърне и ще изгуби нещо, което всъщност никога не бе притежавал.

— Тук е много хубаво. Толкова е спокойно — рече той.

Тя не каза нищо.

— Предполагам, че това ще ми липсва. Да се разхождаш бос по плажа сутрин, докато още никой не се е събудил и няма хора, които да развалят всичко. — Нарочно заговори на негърски диалект. — Черните нямат такива неща в Харлем.

— Ще дойдеш ли някога да ме видиш?

Той пусна пръстите ѝ.

— Нямам работа тук. Освен това ще бъда зает. Цяло лято ще работя, а през септември пак ще тръгна на училище.

— Не може от време на време да нямаш почивен ден.

В гласа му се усещаше мъка.

— Джерили, остави ме на мира!

Той видя как внезапно от очите ѝ бликнаха сълзи, но се удържа да не се приближи към нея.

— Трябва да се връщам и да си досъбера нещата, защото иначе ще изпусна автобуса за Ню Йорк.

Тя кимна, възвръщайки самообладанието си.

— Ще те изпратя до клуба.

Видяха полицаите, когато изкачиха дюната. Двамата униформени мъже спряха пред тях.

— Вие ли сте Фред Лафайет?

Фред хвърли поглед към Джерили, преди да отговори.

— Да.

Полицаят извади лист хартия от джоба си и го подаде на Фред.

— Това е заповед за арестуването ви. — Фред взе заповедта, без да я погледне.

— За какво?

— Нападение и телесна повреда със смъртоносно оръжие срещу личността на Джо Херън в нощта на десети юли. Ще се подчините ли доброволно, или да ви слагаме белезниците?

— Няма да ви причинявам неприятности — обеща Фред.

— Добро момче. — За пръв път, откакто се срещнаха, полицаят се успокои. — Да тръгваме.

Джерили най-накрая се окопиха.

— Къде го отвеждате?

— В околийския затвор на Джеферсън.

— Познавам полицейския началник Робъртс. Мога ли да разговарям с него?

— Можете да разговаряте с когото искате, мадам, но той няма да може да направи нищо по случая. Ние сме извън околийския участък на шерифа.

— Не се притеснявай, Фред. Ще поговоря с баща си. Той ще оправи нещата.

— Стой настрана от това, Джерили. Ще се оправя.

— Как мога да стоя настрана? — попита го тя. — Щом вече съм замесена.

Съдията Уинстед погледна големия си старомоден златен джобен часовник, който му бе подарил баща му преди петдесет години в началото на кариерата му като юрист.

— Дванайсет и четирийсет и пет е — оповести той, щракна капака и прибра часовника в джоба си. — Днес за пръв път след войната Карсън закъснява.

Артър Дейли кимна.

— Сигурно нещо важно го е задържало.

Обядът, който организираха веднъж в месеца, беше нещо повече от ритуал. Всеки трети петък тримата мъже се срещаха и обсъждаха проблемите на града. Заедно те представляваха онази скрита сила, която движеше Порт Клеър. Нищо не можеше да стигне до успешен край без тяхното одобрение и макар никой от тях да не бе избран в градската управа, всички, дори и политиците, признаваха, че единственият начин да прокарат нещо в Порт Клеър бе чрез тях.

— Още едно питие? — предложи съдията.

— Не, благодаря. Трябва да бъда на един строителен обект в два часа. Искам умът ми да е бистър.

— Аз ще пийна още едно. — Съдията направи знак на сервитьора. — Как вървят нещата?

— Добре. Първите десет къщи трябва да са готови през септември.

— Не е зле.

— Още не съм получил одобрението на околията за плана на канализационната мрежа.

— А одобрението на градското ръководство?

Дейли кимна утвърдително.

— Тогава няма проблем — успокои го съдията. — Ще разговарям с шефа на службата да побърза с утвърждаването.

— Е, това ще е от полза.

— А какви ще са цените? — поинтересува се съдията.

— Още не знам. Исках да се посъветвам първо с Карсън. Трийсет хиляди е висока цена. Но ако пусна къщите по по-ниски цени, няма да привлече такива хора, каквито искам.

— Не бива да го допуснем. Имаме задължението към общината да не понижаваме стандартите.

— Да — отвърна сухо Дейли. И двамата разбираха, че един от най-ефикасните начини да държат настрана нежелани хора, бе да ги прогонят с цените.

Съдията погледна на другата страна.

— Ето го, идва.

Карсън се приближаваше с бърза стъпка към тях. Лицето му беше зачервено и пламнало. Отпусна се на стола си, без да се извини.

— Имам нужда от едно питие — каза той.

Съвсем предвидливо другите двама мъже не казаха и дума, преди Карсън да отпие голяма глътка от уискито си и да върне чашата си на масата.

— Заплели сме се в неприятности — съобщи той.

Изобщо не изчака съдията Уинстед и Дейли да му задават въпроси и продължи.

— Жена ти се е захванала с нещо ужасно, Дейли — гласът му бе гневен. — Защо първо не поговори с мен, преди да допуснеш да действа прибързано?

Дейли бе искрено озадачен.

— Не разбирам за какво говориш?

— За онова, което се е случило в къщата на Торнтън миналата неделя през нощта.

— Какво се е случило?

— Не знаеш ли?

Дейли поклати глава.

— Дъщеря ти и Джерили Рандал отишли там, след като били в клуба. Очевидно две от придружаващите ги момчета си поставили за цел да изнасят Джерили и затова започнали да я бият. В този момент обаче се появили двама нейни приятели. Момчето на Мърфи и един негър от оркестъра, който свири в клуба. Негърът така ударил едно от момчетата, че то сега е в болницата в Джеферсън.

— Не виждам какво общо има с това жена ми — прекъсна го Дейли.

— Жена ти разбрала за случая и се заела да преследва негъра. Не се спряла, докато не накарала Коркоран да уволни него и момчето на Мърфи. Ако беше спряла дотук, нямаше да е толкова лошо. Щях да бъда в състояние да поема нещата в свои ръце. Вече бях убедил Рандал да не предприема нищо. Да, обаче жена ти убедила родителите на двете момчета да възбудят съдебно преследване срещу негъра. Околийската полиция го арестувала тази сутрин. Сега Джерили казва, че от своя страна ще предяви иск в съда срещу момчето на Торнтън и двамата му приятели. Казва също, че ще свидетелства в полза на негъра. Ако това стане, Порт Клеър ще се прочуе по начин, нежелателен за нас. Последното, което бихме искали, са пикантни заглавия във вестниците за обвинение в опит за изнасилване срещу сина на един от най-известните писатели в страната.

— Има ли някакъв начин да я разубедим? Може би баща й...

Карсън прекъсна съдията.

— Невъзможно. Той е точно толкова разстроен, колкото и тя. Щеше да предяви иска още на следващия ден, ако не бях го разубедил. Освен това е дочул слуховете, които бродят из града, че дъщеря му е уличница, и се е вбесил от това. — Той погледна Дейли. — Знаеше ли, че дъщеря ти е била там?

— Не — отвърна с глух глас Дейли. — Жена ми изобщо не ми е казвала.

— Тогава ти сигурно си единственият човек в града, който не знае. — Карсън се обърна към съдията. — А ти?

— Чух нещо.

— Какво ще правим сега?

Съдията се замисли за миг.

— Ако се повдигнат обвинения, ще действаме тихомълком, без да създаваме повече неприятности. Някой обаче трябва да поговори с родителите на момчетата и с Рандал.

— Аз поемам грижата за Рандал — обеща Карсън. — Но кой ще говори с родителите на момчетата? — Той се обърна към Дейли. — Жена ти ни забърка в това, може би тя ще ни извади от неудобното положение.

— Не виждам как — възрази Дейли. — Ако момчето наистина е наранено зле...

— По-добре намери начин. Не забравяй, че дъщеря ти също е замесена в това.

— Тя няма нищо общо.

— Откъде знаеш? — попита Карсън с хладен и безкомпромисен тон в гласа. — Мариан и момчетата са били пияни на тръгване от клуба онази вечер. Когато на следващата сутрин отишла да я търси, жена ти намерила Мариан и едно от момчетата голи.

— О, боже! — изпъшка Дейли. — Непрекъснато повтарям на Сали, че позволява на момчето да прави каквото си ще.

Карсън го погледна невъзмутимо.

— Може би все пак си извадил късмет. Могло е да се стигне до много по-неприятни неща.

Дейли стана.

— Май е по-добре да се откажа от обяда и да се прибера вкъщи да поговоря със Сали.

Карсън проследи с поглед строителя да излиза от ресторанта, след това се обърна към съдията.

— Ти се свържи с околийския прокурор в Джеферсън и му кажи да не се занимава със случая. Обясни му, че са ти обещали искът да бъде оттеглен.

— А ако той вече е свикал състав от съдебни заседатели?

— Тогава нека да отложи делото.

— Добре — обеща съдията.

— Той ще те послуша. — Карсън бе изпълнен с увереност. — Без гласовете на избирателите от Порт Клеър никога нямаше да бъде избран. Не трябва да го забравя.

— Защо, по дяволите, не си ми казала какво става? — крещеше Дейли. — Чувствах се като пълен глупак. Аз съм единственият човек в града, който не знае.

— Не исках да те разстройвам, Артър — с помирителен тон се оправдаваше Сали. — Имаш достатъчно грижи с новия строеж.

— Да му се не види, жено, колко пъти трябва да ти казвам да се допитваш до мен, ако има някакви проблеми? Някога да съм отказвал да говоря с теб?

Тя мълчеше.

— Е, сега наистина загазахме. Не стига, че дъщеря ни се е чукала с ония момчета, ами сега това ще се появи и във вестниците.

— Никой няма да повярва на Джерили — успокой го Сали. — Кой ще вземе за чиста монета думите на Джерили и на някакъв негър пред показанията на Мариан и тези три момчета?

— Достатъчно много хора. Особено като доведат доктор Бейкър да разкаже колко лошо е била битата Джерили.

— Това пък го чувам за пръв път.

— Ама разбира се — подигра се Дейли на жена си. — Трябваше, когато намери Мариан по гол задник с онова момче, да се сетиш и да оставиш нещата без последствия. Защо не се задоволи с уволнението на негъра. Какво те накара да внушиш на родителите на момчетата да предявят иск?

— Не съм им внушавала — възрази Сали. — Какво можех да им кажа, след като те ми се обадиха да проверят дали е вярно онова, което им казва синът им? И особено след като накарах Коркоран да уволни негъра за постъпката му.

— Но ти си казала, че ще подкрепиш оплакването им.

— Нямах избор. Или трябваше да направя това, или да призная, че знам какво е направила Мариан. Не мислех, че нещата ще стигнат толкова далеч.

— Ето това е лошото. Ти изобщо не се замисляш. Никога. Защото си глупава.

Тя започна да плаче.

— Стига си ревала — скара й се той. — С това няма да разрешиш проблемите. — Той замълча за миг. — И къде се намират те?

— Кои? — попита подсмърчайки тя.

— За кого, по дяволите, мислиш, че те питам? За родителите на това момче. Къде са?

— Отседнали са в къщата на Торнтън.

— Обади им се и им кажи, че ще отидем да разговаряме с тях. Важно е.

— Не мога да го направя. Не ги познавам достатъчно добре.

— О, боже! — изпъшка той отчаяно. — Кажи им, че дъщеря ни се чука с единия от синовете им, а може би и с двамата. Това ни прави на практика роднини. Би трябвало да е достатъчно основание.

— Защо трябва да изпълняваш всичко, което Карсън ти нареди? Не можеш ли веднъж да направиш нещо самостоятелно?

— Защото му дължа двеста и деветдесет хиляди по заеми за моите строежи, ето защо. Ако не беше той, все още щях да съм дърводелец, построил навремето една къща. Сега се обади по проклетия телефон. — Той се запъти към вратата. — Не ме интересува какво ще им кажеш, само определи срещата.

— А ти къде отиваш?

— Горе, да се видя с малката курва, която наричаме наша дъщеря — дрезгаво отвърна той. — Ако не ми каже доброволно истината за онази нощ, ще ѝ я избия през устата.

Дейли затръшна силно вратата. Когато отиваше към телефона, тя чу тежките му стъпки по стълбите. Започна да набира номера, но спря, защото чу дъщеря ѝ да вика от болка. Пръстите ѝ замръзнаха на шайбата. Отгоре вече не се чуваше нищо. Бавно започна отново да набира.

Когато натисна звънеца, Дейли механично огледа имота. Първокласен плажен участък. Поне четирийсет хиляди долара акъра. Къщата също струваше поне седемдесет хиляди.

Вратата отвори слаб, уморен на вид мъж на около петдесет.

— Аз съм Уолтър Торнтън — представи се домакинът. — Заповядайте.

— Артър Дейли — протегна ръка и се представи той. — Съпругата ми и дъщеря ми Мариан.

Торнтън се здрависа с него и кимна на жените.

— Господин и госпожа Херън са в библиотеката.

— Съжалявам, че нахлуваме така у вас — извини се Дейли, след като бе представен на семейство Херън, — но имам чувството, че трябва да поговорим за нещо много важно. То засяга всички в тази стая.

— Мисля, че сме се погрижили за всичко — отвърна господин Херън. — Полицията е задържала момчето.

— Не съм сигурен дали не действаме малко прибързано.

— А аз не съм сигурен, че ви разбирам, господин Дейли — намеси се Торнтън.

— Онова, което имам предвид... — Дейли се поколеба за момент, в гласа му се прокрадна неудобство. — Ние не знаем истинската история за онази нощ.

— Синът ми е пребит жестоко — обади се госпожа Херън. — Не ми е нужно да знам нищо повече.

— Госпожо Херън, може и да не искате да чуete онова, което ще ви кажа, но някога не ви ли е хрумвало, че синът ви си го е изпросил? Може би е направил нещо нередно?

На вратата се позвъни. Торнтън беше изненадан.

— Това трябва да са съдията Уинстед и Джон Рандал — побърза да ги уведоми Дейли. — Позволих си да ги поканя да се присъединят към нас. Джон може би знае повече за случилото се, отколкото ние, а съдията ми е добър приятел. Възможно е да ни потрябва съветът му.

Торнтън отиде да отвори и се върна след миг с двамата мъже.

— А сега, господин Дейли, моля продължете — предложи Торнтън.

— Поисках Джон Рандал да дойде, защото дъщеря му е замесена в това.

Госпожа Херън заговори с хладен глас.

— Ами сигурно. Нали нейният приятел е наранил сина ми.

Джон се изправи бавно на крака. Гласът му бе спокоен, но вътрешно целият трепереше от вълнение.

— Ще го кажа само веднъж и няма да повтарям. Вашият син, госпожо Херън, и вашият син, господин Торнтън, са се опитали да изнасят дъщеря ми. Те са й нанесли жесток побой и дивашки са обгорили гърдите и тялото й със запалена цигара, след като я подмамили в колата под предлог, че ще я закарат у дома след работа. Приятели ни убедиха да не повдигаме обвинение заради добрите отношения в града, но ние не можем да останем безучастни и да гледаме как момчето, което е спасило дъщеря ми, е в затвора. Въпреки че никой от нас не желае публичност, дъщеря ми и аз възнамеряваме да повдигнем тези обвинения срещу синовете ви още утре сутринта.

Пръв наруши неловкото мълчание Торнтън.

— Очевидно вие сте повярвали на тази история, Дейли, щом сте извикали тук господин Рандал. Не разбирам какво ви кара да сте така убеден.

Артър прочисти гърлото си.

— Дъщеря ми е била там. Тя потвърждава разказа на Джерили.

— И двете лъжат! — избухна госпожа Херън. — А дъщеря ви какво е правила, докато се е разигравало случилото се? Стояла е безучастно?

— Кажи й, Мариан — дрезгаво подкани дъщеря си Артър.

Мариан започна да плаче.

— Кажи й! — повтори той.

— Ами двамата с Майк се любехме от другата страна на басейна, докато Джо и Уолт бяха с Джерили — каза подсмърчайки тя.

— И не виждахте ли какво става? — попита Торнтън.

— Не можехме да видим добре в тъмното. Освен това мислехме, че само се забавляват с нея. Преди това я бяха хвърлили в басейна с дрехите.

— Все още не мога да повярвам. — Госпожа Херън беше непреклонна. — Никое от момчетата ми не е способно да извърши подобно нещо.

— Сали — обърна се Артър към жена си, — кажи на госпожа Херън какво завари, когато отиде на сутринта да прибереш Мариан.

— И двамата излязоха от спалнята на горния етаж. Бяха голи — обясни тя с приглушен глас.

Торнтън отиде до вратата, която водеше зад къщата.

— Уолт — извика той. — Майк с тебе ли е? — Той не дочака отговор: — Елате двамата за малко.

След миг двете момчета влязоха в стаята и се сепнаха, когато видяха Мариан и останалите.

— Ти не ми разказа цялата истина за това, какво сте се опитали да направите на Джерили онази нощ, нали? — попита Торнтън с измъчен глас сина си.

Момчето гледаше в пода.

— Не искахме да я нараним, татко. — Гласът му се изгуби. — Всичко започна на шега.

— Очевидно е направена ужасна грешка — рече Торнтън. — Какво можем да направим, за да я поправим?

— Точно затова поканих съдията — отговори Дейли. — Той ще ни каже какво да направим.

Когато полицаят доведе Фред от килията в кабинета на шерифа, там бяха Джак и някакъв възрастен мъж, когото Фред не бе виждал преди.

— Свободен си, момче — каза шерифът. — Обвиненията срещу тебе са снети.

Шерифът взе от бюрото си тежък плик от кафява амбалажна хартия и го подаде на Фред.

— Нещата ти са тук. Би ли проверил дали всичко е в ред?

Фред отвори плика и огледа съдържанието. Часовникът му, който беше купил за десет долара, малкия златен пръстен, подарък от майка му при завършване на гимназията, и посребрената гривна с името му, гравирано върху нея, подарък от сестра му. Съдържанието на плика допълваха две смачкани банкноти от по един долар и дребни монети на стойност седемдесет цента. Той си сложи часовника и гривната, а парите прибра в джоба си.

— Това ли е всичко, момче? — попита шерифът.

— Да.

Шерифът му подаде някакъв лист.

— Подпиши това. Разписка, че си получил личните си вещи.

Фред бързо взе химикалката и подписа квитанцията с опис на полученото.

— Сега вече всичко е наред — отбеляза шерифът. — Можеш да тръгваш.

Джак се здрависа ентусиазирано с Фред.

— Радвам се, че те пуснаха. Тъкмо говорих с импресариото. Намерил ни е работа в Уестпорт.

Джак забеляза, че Фред гледа въпросително към по-възрастния мъж с побелялата коса.

— Това е съдията Уинстед. Той оправи нашата работа.

Съдията протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Фред.

— Благодаря ви, съдия Уинстед.

Съдията се обърна към шерифа.

— Пек, разполагаш ли с някоя стая, където да поговоря с клиента си?

— Разбира се. — Шерифът посочи с ръка. — Ето през тази врата. Стаята е празна.

Фред и Джак последваха съдията в другата стая. Той придърпа стол към малката маса и се отпусна тежко на него.

— Колкото повече остарявам, толкова по-горещо става времето. Чудя се дали това не е някакъв знак.

Съдията ги подкани с жест да седнат.

— В случай че не можете да си обясните моето присъствие тук, трябва да ви кажа, че представлявам Джерили и баща ѝ.

Фред кимна.

— Когато те ме посетиха днес в ранния следобед, разбрах, че може би е извършена ужасна несправедливост. Не можех да оставя нещата така.

— За мой късмет — отбеляза Фред. — Те се готвеха да ми лепнат обвинение.

— Нямахме как — възрази категорично съдията. — Трябва да призная, че понякога се извършват несправедливости, но накрая правосъдието възтържествува.

Фред не повярва на думите на съдията повече, отколкото според него самият той си вярваше, но не каза нищо.

— В лицето на Джерили имаш искрен приятел. Знаеш го. Независимо от това, какво щеше да ѝ струва, тя беше готова да отиде в съда и да свидетелства в твоя полза.

— Джерили е много специална дама.

— Разбира се — съгласи се съдията. — Много по-разумна е от повечето момичета на нейната възраст. Във всеки случай щом чух какво ѝ се е случило, веднага отидох и се срещнах с родителите на момчетата. Не ми беше необходимо много време, за да ги убедя в тяхната грешка. После ходих в клуба и се срещнах с Коркоран, но беше твърде късно да го накарам да ви върне на работа. Вече беше наел друг оркестър. Не мисля, че е правилно, защото все още не бяхте спечелили парите, които можехте да получите, ако бяхте продължили да свирите там. Не мисля, че това може да се нарече награда за герой.

— Радвам се, че излязох от затвора — каза Фред. — Работата не ме интересува. Нито парите.

— И въпреки това не е правилно. Някой трябваше да плати за страданията, които преживя.

— Да — съгласи се Джак. — Т'ва нещастно момче преживя к'во ли не само 'щото напра'и добро.

— Точно така мисля и аз. Имах още един разговор със засегнатите страни и те се съгласиха да ви компенсират за загубата на работата ви. Като имахме предвид, че сте загубили пет седмици работа в клуба при двеста долара на седмица плюс храна, която се равнява на още двеста долара, изчислихме сумата общо на две хиляди долара. — Той бръкна в джоба си и измъкна оттам плик, от който отброи пачка банкноти и ги разпръсна като ветрило на масата пред себе си.

Фред погледна двайсетдоларовите банкноти.

— Не искам проклетите им подаяния! — сопна се той.

— Това не са подаяния, синко. Това е справедливост.

— Човече, съдията е прав — присъедини се Джак. — Т'ва са четиристотин долара за всеки от нас. Вземи ги, момче. Т'ва са пари от небето.

— Знаеше ли за тях?

— Ама разбира се. 'Ми, че тия пари са за 'сички ни. 'Сички си загубихме работата заради теб.

— Вземи ги, синко — посъветва го съдията. — Така ще е правилно. В края на краищата не е нужно приятелите ти да страдат заради случилото се.

Фред се замисли за миг, после кимна.

— Добре — съгласи се той.

Съдията се усмихна.

— Това вече е добре. — Извади лист хартия от джоба си и го сложи на масата пред Фред. — Чрез този документ ти и хората, които са повдигнали обвинение срещу теб, взаимно си гарантирате, че повече няма да си търсите отговорност един от друг. Това е просто една формалност. Подпиши и парите са твои.

Фред подписа документа, без да го чете.

— Трябва да се връщам в Порт Клеър — каза съдията и прибра документа в джоба си. — За мен беше удоволствие да се запознаем. Радвам се, че успях да ти помогна.

Фред стисна ръката му.

— Благодаря ви, съдия Уинстед. Не смятайте, че не оценявам онова, което сте направили. Много съм ви благодарен.

Когато вратата се затвори зад гърба на съдията, Фред се обърна към Джак. Барабанистът се беше ухилил така, че усмивката му стигаше от едното ухо до другото.

— Какво има, Джак?

— Този съдия е най-шибаният тип, когото съм срещал. Отначало искаше да те накара да подпишеш оня лист срещу сто долара. Ама аз си знаех, че си ги хванал здраво за топките. — Джак вдигна парите и започна да ги върти в ръцете си с нежност. — Олеле, Божичко, не са ли хубава гледка? Най-лесните пари, които някога съм печелил.

Когато излезе от сградата, тя го чакаше долу пред стълбите. Изведнъж той разбра, че без да го е съзнавал, се е надявал да я види.

Спря до нея.

— Джерили! — Гласът му бе изпълнен с нежност.

Тя го погледна в очите.

— Добре ли си?

— Добре съм. Всъщност те се държаха много мило. Един от най-приятните затвори, в които съм бил.

На лицето ѝ се изписа учудване.

— Да не би и преди да си бил в затвор?

— Не — засмя се Фред. — Само си правех майтап. Не беше необходимо да биеш път дотук. Щях да ти се обадя.

Тя го погледна с недоверие в очите.

— Наистина — продължи той. — Щях да ти благодаря за онова, което направи за мен.

Джак го дръпна за ръката.

— Наближава седем часа, Фред. По-добре да побързаме, ако искаме да 'фанем последния автобус за Ню Йорк.

— Имаш ли с какво да се прибереш до Порт Клеър, Джерили?

— Да, Бърни ми услужи с неговата кола. Той е на работа довечера.

— Значи Коркоран го е върнал?

— Да.

— А ти ще се връщаш ли?

— Щях, но сега размислих.

— Какво ще правиш?

— Не знам. Ще се заловя с четивата си. Може и да се опитам да завърша разказа, който пиша.

— Човече, по-добре да побързаме — подкани го отново Джак.

— Ти тръгвай. Ще те настигна — отпрати го Фред.

— Знаеш ли къде е автогарата?

— Ще я намеря.

Те проследиха с поглед Джак, който се отдалечаваше с бърза стъпка.

— Къде си паркирала, Джерили? Ще те изпратя.

— Недалеч от тук, на следващата пресечка. А ти какво ще правиш? — поинтересува се на свой ред тя.

— Джак е намерил друга работа в Уестпорт.

— Радвам се. Бърни ме помоли да ти предам поздравите му и да ти пожелае щастие от негово име.

— Гаджето ти е свястно момче.

— Всъщност той не ми е съвсем гадже. Ние просто израснахме заедно.

— Това ще ви свързва винаги.

— А ти, Фред, имаш ли си гадже?

— Да — излъга той.

— Хубава ли е?

— Да, струва ми се.

— Що за отговор е това?

— Май ми е трудно да преценя. Знаеш ли, ние просто израснахме заедно.

Тя го погледна лукаво.

— Това ще ви свързва винаги — каза тя престорено сериозно. И двамата се разсмяха.

— Ето я колата. Ще те закарам до автогарата — предложи тя. След няколко минути паркира автомобила пред автогарата и погледна към него.

— Бих искала да останем приятели.

— Ние сме приятели — увери я Фред.

— Искам да кажа... да продължим да се виждаме.

— Не, Джерили — рече той след кратко мълчание. Отвори вратата и понечи да слезе от колата.

Тя го хвана за ръката.

— Благодаря ти, Фред — с нежност продума тя. — За всичко.

— Джерили.

— Да?

— Излъгах те, Джерили. Нямам приятелка.

Тя се усмихна.

— Нямаше нужда да ми казваш. Знаех го.

— Довиждане, Джерили. — Той не изчака отговора ѝ и забърза към автогарата. Обърна се и погледна чак когато влезе в сградата. Ала тя вече беше заминала.

Тя излезе от евтиния супермаркет, стигна до ъгъла и изчака смяната на светофара. До бордюра пред нея спря някаква кола.

— Мога ли да те закарам, Джерили?

Беше доктор Бейкър.

— Реших, че си тръгнала към кабинета ми — рече той, когато тя се качи в колата.

— Чувствам се добре. Не исках да ви безпокоя.

— Не ме безпокоиш. Аз съм твоят лекар.

Тя не отговори и той продължи:

— Мислех, че ще се върнеш на работа.

— Промених решението си — отвърна тя лаконично. Той спря на следващия светофар и се обърна към нея.

— Какво става, Джерили, нещо не е наред ли?

— Нищо.

Светна зелена светлина и той потегли.

— Цигара? — покани я доктор Бейкър и протегна пакета към нея, след като спряха пред дома ѝ.

Тя поклати глава, но не понечи да излезе от колата.

— Можеш да поговориш с мен. — Доктор Бейкър запали цигара.

Тя се отмести по-далеч от него. Той се протегна и обърна лицето ѝ към себе си. Тогава видя сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Можеш да поговориш с мен — повтори той внимателно. — Чух какви ли не истории.

В този момент тя се разплака. Беззвучно, само сълзите се стичаха по бузите ѝ. Той отвори жабката, извади хартиени кърпички и ѝ подаде една.

— Нямате представа как ме гледат.

Той дръпна от цигарата, без да каже и дума.

— Понякога ми се иска да бях оставила онези момчета да направят каквото искаха. Тогава никой нямаше да каже нищо.

— Това не е така и ти го знаеш.

— Всички смятат, че нещо се е случило. И че аз съм го искала.

— Никой, който те познава, Джерили, не би повярвал.

Тя се засмя горчиво.

— Не биха повярвали в истината, дори и да им я разкажа. Не разбирам защо. — Джерили погледна доктор Бейкър. — Какво да правя сега, докторе?

— Не им обръщай внимание. Ще отmine. Утре ще започнат да говорят за нещо друго.

— Ще ми се да ви вярвам.

— Можеш да ми вярваш — каза уверено той. — Познавам този град. Точно така ще стане.

— Майка ми казва, че татко може да си изгуби работата, ако господин Торнтън си изтегли парите от банката. Затова не искала да предприемам нищо.

— А господин Торнтън има ли такива намерения?

— Не знам. Чух само, че оттогава не е влизал в банката.

— Това нищо не означава.

— Татко е притеснен. Виждам го. Лицето му е измъчено. Всяка вечер работи до късно.

— Може би причината е друга. Питала ли си го?

— Не — отговори Джерили. — Дори да го попитам, няма да ми каже.

— Добре, не мисли тази вечер повече за това. Ела утре в кабинета ми. Искам да прегледам изгорените места. Можем и да поговорим.

— Добре. — Тя отвори вратата. — Благодаря, докторе.

Той се усмихна.

— До утре. Не забравяй.

— Няма. — Той я проследи с поглед как отива към къщата и едва след това потегли. Караше замислен. Зложелателството и глупостта на хората никога нямаше да престанат да го учудват. Изправени пред избора да мислят добро или лошо за другите, те винаги избираха лошото.

— Какво ще кажеш да изпием по една сода? — попита я Мартин, когато излязоха от киното.

— Не искам — отговори Джерили.

— Хайде де — настоя той. — Ще бъде интересно. Всички ще са там.

— Не.

— Какво става, Джерили? — попита Мартин. — Ти вече не си същата.

Тя не отговори.

— Хайде да изпием по една сода. Ще отскоча да взема. Този път аз плащам.

Джерили се усмихна неохотно.

— Внимавай, Мартин. Започваш много да харчиш.

Той се засмя.

— Не ме познаваш — щракна с пръсти той. — Десет цента тук, двайсет там.

Тя го изгледа сериозно.

— Добре — съгласи се най-сетне Джерили.

Мартин беше прав. Сладоледеният салон беше претъпкан. Джубоксът гърмеше в ъгъла, но те успяха да намерят маса в отсрещната част. Тя си пробиваше път в тълпата и гледаше право пред себе си.

На тяхната маса имаше само един стол и Мартин поиска един свободен от съседната маса, около която се бяха скупчили десетина момчета.

— Някой ще го ползва ли?

— Не. — Момчетата огледаха него, после Джерили. Настъпи неловко мълчание. После едно от тях се приведе напред и прошепна нещо на другите. Всички се засмяха и погледнаха Джерили.

Тя усети, че лицето ѝ пламва под техните погледи, и заби очи в менюто, когато дойде сервитьорът. Беше едно пъпчасало момче, което тя познаваше от училище.

— Какво да бъде? — попита той, после я съзря. — Хей, Джерили. Напоследък май не си се навъртала наоколо, нали?

Тя чу избухналия смях на съседната маса и репликата на едно от момчетата:

— Е, въртяла се е, ама не много.

Тя погледна Мартин.

— Наистина не искам нищо.

— Вземи нещо — настояваше той. — Какво ще кажеш за ананас в шоколадов сос?

— Не — отказа тя. Смехът на съседната маса отново избухна. Тя не ги чуваше какво говорят, но усещаше погледите им.

— По-добре да тръгвам — внезапно се изправи тя. — Не се чувствам добре. — И без да даде на Мартин възможност да отговори, Джерили почти побягна от сладоледения салон.

Той успя да я стигне на половината път до пресечката и безмълвно тръгна до нея. Завиха по улицата, без да си кажат и дума.

— Съжалявам, Мартин.

— Няма нищо. Ти обаче не постъпваш добре.

— Аз... не разбирам какво искаш да кажеш.

Той спря под една улична лампа и се обърна към нея.

— Може и да нямам богат опит, но съм най-големият специалист в света, когато хората ме одумват. Израснах с клюките им.

Тя мълчеше.

— С родители като моите, хората не престават да говорят. Не е лесно да си детето на градските пияници. — Изведнъж той спря, гласът му заглъхна.

— Съжалявам, Марти.

Примигвайки, той поклати глава.

— Бях много малък, когато се научих да се справям с приказките им. Ти си знаеш какво представляваш и трябва да ходиш с вдигната глава, независимо какво говорят хората. Винаги съм постъпвал така. След време те престават да те интересуват. И бях сигурен, че постъпвам правилно.

— Когато си момиче, е различно. Никой не ти казва нищо право в очите. Нямах възможност да отвърнеш.

— Същото е и с мен. Да не мислиш, че някой е дошъл да ми каже: „Хей, баща ти е градският пияница“. Няма такова нещо. Само шепнат и те оглеждат, а на теб ти се иска да изплюят камъчето, за да можеш да им отговориш, вместо да се правиш, че нищо не се е случило.

Тя кимна, припомняйки си какво бе казала майка ѝ за лошия му произход първия път, когато той я потърси.

— Не мога да свикна с това. Непрекъснато имам чувството, че ме гледат с рентгенови очи. Знам точно какво си мислят.

— Ти обаче знаеш как си постъпила и това е по-важно.
— Не съм направила нищо. Ето това е ужасното.
— Не е — отговори той със зрялост, надхвърляща годините му.
— Именно поради това ти си права, а останалите грешат. И когато го разбереш, никой няма да може да ти го отнеме.

Тя зави зад ъгъла и се озова пред аптеката. Момчетата бяха застанали около вратата и внезапно млъкнаха, но отстъпиха и ѝ направиха място да мине. Тя усети как очите им я проследиха до щанда.

Док Мейхю излезе от задната стаичка.

— Добър ден, Джерили. Какво мога да направя за теб?

— Искам паста за зъби, освежаваща вода за уста, дезодорант.

Той кимна и бързо подреди опаковките пред нея.

— Предлагаме на намалени цени козметика на „Лав-Гло“. Купи си червило и следващото ще получиш срещу едно пени.

Тя поклати глава.

— Не, нямам нужда.

— Много хубаво е. Само го пробвай. Толкова е хубаво, колкото „Ревлон“ или „Хелън Рубинстайн“, или някоя друга известна марка.

— Може би друг път. — Джерили погледна списъка си. — Моля да ми дадеш и аспириин.

Той взе едно шишенце от лавицата зад себе си.

— „Лав-Гло“ предлага също сенки за очи и лак за нокти. Пак при тези условия.

— Не, благодаря ти, Док.

— Тези условия са валидни само до края на седмицата.

Тя кимна.

— Ще кажа на майка си. Може би тя ще поиска нещо.

— Добре — вежливо отговори продавачът. — По сметка ли да го пиша, или ще платиш в брой?

— По сметка, моля те. — Тя се разходи край рафтовете и докато той записваше покупката, вниманието ѝ привлече едно холивудско списание. На корицата имаше снимка на Кларк Гейбъл. Небрежно го разлисти. С периферното си зрение забеляза, че момчетата отвън продължават да я наблюдават.

— Готово е, Джерили — обади се продавачът.

Тя върна списанието на рафта и взе опаковката от щанда. Момчетата отново отстъпиха и я пропуснаха да мине. Тя се държеше, все едно че не ги вижда. Почти бе стигнала ъгъла, когато те я настигнаха.

— Джерили — спря я едно от тях.

Тя застана на едно място и го погледна студено.

— Как си, Джерили? — попита я момчето.

— Добре, Карл — отвърна тя лаконично.

— Вече не работиш в клуба, а?

— Не.

— Добре. — Той се усмихна. — Сега може би ще имаш време да обърнеш внимание на някое местно момче.

Тя не отвърна на усмивката му.

— Никога не съм могъл да разбера защо момчетата от Порт Клеър тичат след нюйоркчаните.

— Не виждам някой да се е разтичал след тях.

— Хайде, Джерили, знаеш какво имам предвид.

В очите ѝ продължаваше да се чете спокойствие.

— Не, не знам.

— Да не би само тия от Ню Йорк да знаят как да се забавляват. И ние не го правим зле, а, момчета?

Чу се объркан хор на изразяващи съгласието си гласове. Той ги погледна усмихнат. Окуражен от подкрепата им, отново се обърна към нея.

— Та какво ще кажеш, Джерили? Да идем на едно кино довечера? А после можем да продължим към носа? Имам кола.

— Не — отвърна тя категорично.

Той я погледна, все едно че беше полят със студен душ.

— И защо не?

— Защото не те харесвам, ето защо — отвърна тя студено.

Той се ядоса.

— Какво ти става, Джерили? Да не би повече да харесваш негрите?

Шамарът ѝ го изненада. Той хвана гневно ръката ѝ и я стисна толкова здраво, че тя усети да я пронизва болка.

— Нямах право да се държиш толкова високомерно, Джерили. Знаем всичко за теб.

Тя го погледна в очите, лицето ѝ бе побеляло.

— Пусни ме да си тръгна! — просъска тя през стиснатите си устни.

Той пусна рязко ръката ѝ.

— Ще съжаляваш за това.

Тя мина покрай тях и успя да задържи главата си изправена, докато зави зад ъгъла. После почувства как се разтреперва. Опря се с ръка на стената на сградата, за да не падне. След малко въздъхна дълбоко и продължи. Почти не виждаше обаче къде стъпва. Сълзите я заслепяваха.

Точно на следващия ден по оградите и стените край дома ѝ се появиха надписите: „Джерили се чука. Джерили духа“.

Джерили и майка ѝ свиха с колата по алеята точно когато баща ѝ и брат ѝ свършваха с боядисването на оградата. Двете слязоха от колата. Вероника погледна съпруга си.

— Оградата не се нуждаеше от пребойдисване — рече тя.

— Някакви момчета бяха написали мръсни думи, мамо — обясни ѝ Боби.

Вероника погледна Джон. Той не отговори. Бе примижал с очи срещу слънцето. Тя чу зад нея да идва Джерили.

— Да влизаме — бързо предложи Вероника. — Ще направя кафе. Той кимна.

— Боби, занеси боята в гаража. И не забравяй да изплакнеш четката.

— Добре, татко — момчето взе кутията с боята и прекоси ливадата към гаража.

— Какво се е случило? — попита Джерили.

— Нищо — отвърна Джон.

Тя огледа оградата. Боята още не беше изсъхнала и буквите леко прозираха под нея. Лицето ѝ се напрегна.

— Ела вътре, скъпа — подкани я майка ѝ.

Джерили се вторачи в оградата.

— Видя ли кой го е направил? — попита тя притеснено.

— Не — отговори Джон. — Имали са късмет, че не съм ги видял. — Той я хвана за ръка. — Хайде, чаша кафе няма да навреди на никого от нас.

Джерили ги последва безмълвно в къщата.

— Май не искам кафе. — Обърна се към баща си. — Може ли да ми дадеш колата за малко?

Джон погледна Вероника.

— Разбира се.

— Оставих ключовете на таблото — каза ѝ Вероника. — Внимавай. По пътищата има доста луди.

— Ще внимавам, мамо. — Тя стигна до вратата. — Искам да отида за малко на брега.

Те чуха колата да потегля от алеята. Джон вдигна поглед към жена си.

— Ще я разпънат на кръст.

Вероника не отговори. Остави кафето на масата и седна срещу него.

— Не знам какво още мога да направя — каза Джон.

— Нищо не можеш да направиш. Никой не е в състояние да направи нищо. Просто трябва да премине.

— Само ако ги хвана веднъж. Ще им дам добър урок.

— Всяко твое действие би влошило нещата още повече. Просто трябва да проявим търпение.

— Аз мога да чакам. Ти можеш да чакаш. Но Джерили? Според теб колко още може да понесе тя, преди да рухне окончателно? Вече не се вижда с приятели. Не излиза, не иска да се занимава с нищо. Бърни казва, че дори на кино не иска да ходи с него. Училището започва след четири седмици. Какво според теб ще стане тогава?

— Дотогава всичко ще е приключило. — Вероника бе изпълнена с увереност.

— А ако не стане така?

Въпросът увисна без отговор, докато двамата отпиваха кафе от чашите си.

Тя спря колата в отдалечения край на носа, който гледаше към пролива, и слезе на брега. Беше пуст, скалист участък, твърде неудобен за плуване. Джерили седна на една скала до водата и се загледа в морето.

Някаква платноходка се поклащаше от вятъра, с изпънато снежнобяло платно на фона на синята вода. Погледът ѝ разсеяно я проследи, докато се загуби зад носа.

— Красиво е, нали?

Гласът, който чу зад себе си, я накара да подскочи. Тя се обърна.

— Не исках да ви стряскам — извини се мъжът. Направи пауза и я погледна. — Знаете ли? Струва ми се, че ви познавам.

— Среждали сме се веднъж, господин Торнтън. В автобуса.

— А, да. — Той щракна с пръсти, припомняйки си. — Вие сте момичето, което искаше да стане писателка.

Тя се усмихна. Той наистина си спомни.

— Все още ли ползвате същия автобус? — попита той. — Не съм ви виждал напоследък.

— Сега съм във ваканция.

— Разбира се. — Той я погледна. — Как върви писането?

— В последно време почти не съм работила.

— Нито пък аз. — Той се усмихна и се загледа в океана. — Често ли идвате тук?

— Понякога. Когато искам да размишлявам.

— Това място е подходящо за размишления. Обикновено наоколо няма никой. — Той бръкна в джоба си за цигара и извади една, без да предложи на нея. Запали я, пое дълбоко от дима, после се разкашля и я изхвърли. — Опитвам да се откажа от пушенето — обясни той.

— Правите го по интересен начин.

— Забелязал съм, че когато запаля и поема дълбоко дима, кашлям. Това ме кара да осъзная какво ми причинява пушенето и захвърлям цигарата.

Тя се разсмя.

— Ще трябва да кажа на баща си да опита и той.

— Пуши ли много?

— Прекалено много.

— С какво се занимава? — поинтересува се Торнтън.

— Работи в банката — отговори Джерили.

Той кимна разсеяно, очите му гледаха през нея към океана. Тя се обърна и проследи погледа му. Платноходката се връщаше.

— Уолтър! — донесе вятърът нечий вик.

Обърнаха се назад и видяха една жена, застанала в края на пътя на върха на възвишението, от което се разкриваше гледка към плажа. Тя им махаше.

Той също ѝ помахаше.

— Секретарката ми — обясни ѝ той през рамо. — Какво има? — извика на свой ред той.

— Обаждат се от Лондон — отговори жената. — Дойдох с колата да те взема.

— Добре — той се обърна към Джерили. — Трябва да тръгвам. Ще дойдете ли пак тук?

— Вероятно.

— Тогава може би ще се видим отново.

— Може би.

Той я погледна особено.

— Надявам се. — Поколеба се за момент. — Имам странното чувство, че прекъснах мислите ви. Че искахте да сте сама.

— Няма значение — отговори тя. — Приятно ми беше да се срещнем.

Той се усмихна и протегна ръка.

— Довиждане.

Ръката му бе твърда и топла.

— Довиждане, господин Торнтън.

Той се обърна и се запъти нагоре по дюните към пътя, после спря и се обърна.

— Не ми казахте името си.

Тя го погледна.

— Джерили. Джерили Рандал.

Той застана за миг, мъчейки се да се спомни откъде му е познато името ѝ.

— Кажи им, че аз ще им се обадя — извика той към възвишението, после се обърна и се върна на плажа. — Защо не ми казахте коя сте?

— Вие не ме попитахте.

— Сега не знам какво да кажа.

— Не е необходимо да казвате нещо.

— Не ми ли се сърдите?

— Не.

— Онова, което е направил синът ми, е непростимо. Съжалявам.

Тя не отговори.

— Ако вие не искате да разговаряте с мен, ще ви разбера.

— Вие нямате нищо общо. Освен това ми е приятно да говоря с вас. Вие сте единственият истински писател, когото познавам.

Той измъкна пак цигара и я запали.

— Наистина ли искате да станете писателка?

— Да. — Тя вдигна очи към него. — Този път не я хвърлихте.

Той погледна цигарата.
— Така е. Този път обаче не се разкашлях.
— Няма да стане. Не можете да ги откажете.
Неочаквано той се засмя.
— Знам. — Приседна на края на скалата. — Казахте, че идвате тук да размишлявате. За какво?
— За разни неща.
— Имам предвид конкретния случай.
Тя го погледна.
— За евентуално заминаване от тук.
— Къде?
— Не знам. — Джерили се загледа в морето. — Където и да било. Само да е далече от тук.
— Винаги ли сте се чувствали така?
— Не.
— Само откакто... откакто се случи?
Тя се замисли за миг.
— Да. — Погледна го в очите. — Порт Клеър е странен град. Човек не би осъзнал това, ако не е израснал тук. Знаете ли, всеки си измисля разни истории.
— За вас?
Тя кимна.
— Мислят, че аз... — тя не довърши.
Той замълча за миг.
— Съжалявам.
Тя се загледа на другата страна, но той видя сълзите да се стичат по бузите ѝ. Протегна се и взе ръката ѝ.
— Джерили.
Тя вдигна глава.
— Искам да бъда ваш приятел. Можете да говорите с мен.
Тя вече бе дала воля на сълзите си.
— Не — възрази тя. — Не мога да разговарям с никого. Никой не може да ми помогне.
— Поне мога да се опитам — сериозно предложи той. — Най-малкото съм ви длъжник за онова, което синът ми ви причини.
— Не сте ми длъжник за нищо.
— Говорете с мен, Джерили. Може би ще ви олекне.

Тя безмълвно поклати глава.

Без да изпуска ръката ѝ, той се изправи на крака и я притегли към себе си.

— Ела тук, дете — рече той нежно и притисна главата ѝ към гърдите си. Почувства риданията, които разтърсваха тялото ѝ. Известно време той я държа в прегръдката си. След малко сълзите спряха.

Тя се измъкна от ръцете му и го погледна в очите.

— Вие сте много мил човек.

Той не отговори нищо и извади пакета с цигарите си. Този път предложи и на нея. Тя взе цигара и те запалиха. Торнтън вдишваше дима с удоволствие.

— Настина ми харесва да пуша. Май ще се откажа да спирам цигарите.

Тя се засмя.

— Смешен сте.

Той ѝ отвърна с усмивка.

— Не е точно така. Просто съм реалист.

— Настина ли искате да ми помогнете?

Той кимна.

— Нали ви казах вече.

— Ще прочетете ли нещо, което съм написала, ако ви го дам?

— Да.

— И ще ми кажете истината за него? Ако е лошо, искам да кажа. Не трябва да сте вежлив.

— Твърде много уважавам писането, за да си позволя да ви лъжа. Ако не става, ще ви кажа веднага. Но ще ви зарадвам и ако е хубаво.

Тя остана притихнала за момент.

— Можете да направите още нещо.

— Какво е то?

— Ако имате време, разбира се — поколеба се тя. — Ще е хубаво да отидете в банката и да им покажете, че не сте им сърдит заради баща ми.

— Така ли смятат? — попита той с искрена изненада в гласа.

Тя кимна.

— Това е наистина много глупаво!

— Казах ви, че човек не може да разбере този град, ако не е израсъл тук. Това е техният начин на мислене. Майка ми се притеснява, че татко ще си изгуби работата, ако вие си изтеглите авоарите. Затова не искаше никой да разбере за случилото се. Татко беше вбесен. Искаше да повдигне обвинения, но тя го разубеди.

— Тогава какво в крайна сметка го накара да се разприказва?

— Не можехме да позволим Фред да влезе в затвора за нещо, за което нямаше вина.

Торнтън кимна с разбиране. Започваше да осъзнава колко бе права тя, като каза, че това е град, който не можеш да разбереш, ако не си израсъл в него.

— Баща ви от тук ли е?

Тя поклати глава.

— Не.

Той кимна. Беше логично.

— Ще намеря време да се отбия в банката.

Лицето ѝ се проясни.

— Благодаря ви.

Изведнъж той поиска отново да се срещне с баща ѝ.

— Бих искал да обядвам с баща ви, ако нямате нищо против.

— Това си е ваша работа. Достатъчно е просто да отидете там.

— Бих искал да се запозная с него. Изглежда ми добър човек.

Тя го погледна в очите. Думите ѝ бяха израз на дълбоко стаено чувство у нея.

— Той е най-нежният, най-милият човек в целия свят.

Преди края на лятото Порт Клеър имаше нова тема за разговори. Джерили и Уолтър Торнтън. Първо се срещаха на брега, където седяха и с часове разговаряха. Той беше очарован от любознателността ѝ и интуицията ѝ към хората. Шестото ѝ чувство ѝ позволяваше да разбира и най-скритите мотиви в действията на заобикалящите я — проникателност, която далече надхвърляше годините ѝ.

Когато времето стана твърде студено, за да стоят на брега, тя започна да ходи у тях веднъж или два пъти седмично. Той прочете написаното от нея и направи някои препоръки. Тя го написа отново и той ѝ обясни кое е добре и кое — не. После един ден ѝ даде екземпляр от пиесата, която пишеше.

Тя го попита дали може да я прочете някъде на спокойствие и той ѝ позволи да я вземе със себе си вкъщи. Не му се обади три дни. Но един следобед, когато беше свършила часовете, тя се появи у дома му с пиесата под мишница.

Подаде му ръкописа, без да каже дума.

— Какво мислиш? — попита я той. Внезапно за него стана твърде важно тя да я хареса.

— Не знам — започна тя бавно. — Прочетох я два пъти, но не мисля, че я разбрах.

— В какъв смисъл?

— Преди всичко младото момиче. Нещо при него не е наред. Струва ми се, че сте се опитали да го направите да прилича на мен, но не сте успели. Не съм толкова умна. А тя е твърде умна, за да е толкова наивна.

Чувайки тези думи, Торнтън усети, че започва да изпитва към нея непознато досега чувство на уважение. Онова, което той беше пропуснал, бе, че тя осъзнаваше собствената си наивност.

— Но ако тя не играе с хората край себе си, няма да има фабула — възрази той.

— Май фабулата изобщо я няма — отбеляза тя съвсем искрено. — Не виждам как толкова умен човек като Джаксън може да се влюби

в момиче на една трета от годините му. Не виждам какво друго може да го привлече, освен младостта ѝ.

— И ти мислиш, че това е недостатъчно?

— Не и само физическото привличане — каза тя. — А със сигурност не и лукавството. Това би трябвало да го отблъсне. Трябва да има нещо повече. Виж, ако тя е жена, истинска жена, бих разбрала. Тя обаче не е.

— Какво според теб би я направило истинска жена? — попита той.

Тя го погледна.

— Времето. Времето и опитът. Това е единственият начин хората да пораснат. По същия начин ще порасна и аз.

— Не ти ли се струва, че той се е влюбил в нея заради това, което ще бъде след време?

— Не съм мислила върху това. Нека поразсъждавам малко. — Замълча за няколко минути, после кимна. — Възможно е. Тогава обаче трябва да се изясни каква е тя всъщност, някак си да се подсказе на публиката, че у нея има нещо повече от онова, което се вижда на пръв поглед.

— Ти постигна целта си. Ще прегледам пиесата отново.

— Чувствам се глупаво. Сякаш съм дете, което учи един възрастен да върви.

— Ние можем да научим много от децата. Само трябва да ги слушаме.

— Не ми ли се сърдите за онова, което ви казах?

— Не, благодарен съм ти. Ти ме накара да видя нещо, което щеше да провали цялата пиеса.

Тя се усмихна, неочаквано почувствала се щастлива.

— Настина ли ви помогнах?

— Да — отвърна ѝ той с усмивка. — Наистина. — Взе цигарите си. — Тази вечер готвачката ми има почивен ден. Смяташ ли, че родителите ти биха имали нещо против, ако те изведе на вечеря?

Изведнъж тя млъкна, после лицето ѝ придоби тревожен израз.

— Какво има? — попита той.

— Не мисля, че родителите ми ще възразят. Татко ви харесва и уважава. Но смятате ли, че ще е разумно от наша страна?

— Искаш да кажеш...

Тя кимна.

— Порт Клеър не се е променил. Хората ще започнат да говорят. Той я погледна.

— Права си. Не искам да ти причинявам повече неприятности.

Тя срещна погледа му.

— Изобщо не се тревожа за себе си — побърза да обясни тя. — А за вас. Веднага ще си помислят, че има само една причина мъж като вас да излиза с момиче като мен.

Той се усмихна.

— Това ме ласкае. Не знаех, че имат толкова високо мнение за мен.

— Вие не сте от града. Богат сте. Разведен сте. Ходите в Холивуд, в Европа и на всички тези побъркани места. Само един Господ знае какво става там и какво правите вие.

Той се засмя.

— Само бих искал да узнаят колко досадно е всъщност. Ходя там по работа, това е всичко.

— Това може и да е истина. Вие обаче никога няма да ги накарате да повярват.

— Ако ти нямаш нищо против, аз съм съгласен да поема този риск.

Тя го погледна в един дълъг миг, после кимна утвърдително.

— Добре. Нека само първо позвъня вкъщи.

Отидоха на вечеря в „Порт Клеър ин“. На следващата сутрин, точно както бе предвидила Джерили, слуховете се носеха из целия град. За пръв път, откакто се познаваха от деца, двамата с Бърни се скараха сериозно.

Същата вечер Бърни не беше на работа и те отидоха на кино. След това се качиха на колата му и се придвижиха до паркинга на носа.

Бърни включи радиото и музиката изпълни пространството около тях. Обърна се и се протегна към нея.

Тя се дръпна и отблъсна ръцете му.

— Не, Бърни, не съм в настроение тази вечер.

Той я погледна. Джерили гледаше през прозореца към морето, което блестеше на лунната светлина. Бърни си взе цигара и я запали. Не разговаряха. Накрая цигарата изгоря, той я изхвърли през прозореца и запали двигателя.

Тя го погледна изненадана.

— Къде отиваме?

— Ще те закарам у вас — отговори той мрачно.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Защото не съм в настроение да се натискаме?

— Не само за това.

— Какво още има тогава?

Той я погледна и заговори с изпълнен с негодувание глас:

— Снощи се прибирах след работа от клуба и те видях с господин Торнтън. Караше ти.

Тя се усмихна.

— Естествено. Той не може да кара.

— Но той беше сложил ръката си на седалката зад тебе. Ти се смееше. С мен вече никога не се смееш.

— Сигурно е разказвал нещо забавно.

— Не беше само това. Видях как го гледаш. Направо го съблзняваше с поглед.

— О, Бърни! — Почувства как изведнъж лицето ѝ пламва. Надяваше се той да не я види в тъмното. До този момент не осъзнаваше колко възбудена е била онази вечер. През нощта не можа да заспи, докато не се уталожил чувството вътре в нея, но тогава тя не го бе свързвала с господин Торнтън.

— Я не ме баламосвай с тия „О, Бърни“. — Той се беше вбесил.

— Ти ревнуваш. Нямах основание да ме ревнуваш. С господин Торнтън сме просто добри приятели. Той ми помага в писането.

— О, разбира се. Човек като него ще се занимава с някаква хлапачка, която си въобразява, че е писателка.

— Но това е точно така — разгорещено му обясняваше тя. — Той смята, че съм много добра. Дори обсъди с мен едно свое произведение.

— А разказва ли ти за всички ония луди партита в Холивуд?

— Той не ходи по никакви луди партита. Той просто отива там по работа.

— Ами-и? Не думай.

Тя не отговори.

— Трябваше да се досетя — обидено рече Бърни. — Първо се беше запалила по сина, сега по бащата. Може би всъщност през цялото

време си искала него. Помня, когато го беше срещнала в автобуса. Още тогава подмокреше гащите.

— Не е вярно!

— Така беше — настоя Бърни. — Много лошо, че тогава не знаех това, което знам сега. Може би все пак хората не са толкова побъркани. Всички в града виждат как се разхождаш насам-натам и съблзняваш тоя и она — не носиш сутиен и тъй нататък. В известен смисъл не обвинявам Уолт за това, което си е помислил.

Сега вече тя се ядоса.

— Затова ли се виждаш с мен?

— Ако смяташ така, можем и да не се виждаме.

— Съгласна съм — сопна се тя.

— И аз съм съгласен — измънка той. Спря колата пред дома ѝ.

Тя излезе, без да каже и дума, и затръшна вратата.

— Джерили! — извика той подире ѝ. Но тя се прибра в къщата и не се обърна назад.

Когато влезе, баща ѝ гледаше телевизия.

— С Бърни ли беше? — попита той.

— Да.

Той забеляза израза на лицето ѝ.

— Нещо неприятно ли се е случило?

— Не. Просто той се оказа глупак, това е всичко. Повече няма да се виждам с него.

Джон я изгледа как се качва с твърда стъпка в стаята си, после отново насочи погледа си към телевизора. Но късният филм не достигаше до съзнанието му. Бе изправен пред голям проблем. Ревизорите от щатската банка можеха да дойдат всеки момент, а някъде из лабиринтите на сметките се губеха почти триста хиляди долара и повечето от тях липсваха от сметката на Уолтър Торнтън.

Господин Карсън погледна балансовия отчет, разтворен пред него.

— Прегледа ли и трансферните ваучери?

— Да, сър — отговори Джон.

— А телеграфните банкови известия?

— Те са наред. Имаме всички квитанции.

— Нищо не разбирам — учуди се президентът на банката.

— Нито пък аз. Направо съм болен, откакто го открих — оплака се Джон.

— И кога стана това?

— Преди няколко дни.

— Защо не дойде веднага при мен?

— Мислех, че съм сгрешил някъде — отговори Джон. — Затова прегледах всичко отново. Ала резултатът бе същият.

Карсън го погледна.

— Не казвай на никого. Остави ми го за известно време. Искам да помисля.

— Добре, сър. Но нали ревизорите ще дойдат...

Карсън не го остави да довърши.

— Знам, знам — прекъсна го той раздражено. — Искам обаче сам да прегледам баланса, преди да предприемем нещо.

Той изчака вратата да се затвори след касиера, после вдигна телефонната слушалка и набра някакъв номер. От другата страна на линията един глас отговори предпазливо:

— Ало.

— Ако обичате, дайте ми господин Джинътри. Обажда се Карсън.

Гласът прие по-нормална интонация.

— Пит се обажда, господин Карсън. Какво можем да направим за вас днес?

— Не знам. Какво е положението? — попита Карсън.

— Вчера спечелихте. Тази кобилка изплати шейсет хиляди. Дължите ни още единайсет хиляди.

— А другите две?

— Те отпаднаха. — Гласът на букмейкъра бе изпълнен със съчувствие. — Не се очакваше. Сигурен бях, че ще направите голям удар.

Карсън замълча за миг.

— В беда съм, Пит. Трябват ми пари.

— Вие сте добър клиент, господин Карсън. Бих могъл да ви заема десет хиляди.

— Трябват ми много повече. Голяма сума — уточни банкерът.

— Колко?

— Около триста хиляди долара.

Букмейкърът подсвирна.

— Това е твърде много за мен. Трябва да се свържете с големите момчета.

— Можете ли да го уредите?

— Може би. — Предпазливостта се върна в гласа на Джинътри.

— А какво ще им дадете срещу парите?

— Имате предвид допълнителна гаранция?

— Да. Мисля, че вие, банкерите, така му казвате.

— Нищо повече от ликвидна собственост. Къщата ми. Акциите ми в банката.

— Акциите ви в банката? И колко струват те? — поинтересува се Джинътри.

— Петстотин, може би шестстотин хиляди долара — отвърна банкерът. — Те обаче са необратими.

— Искате да кажете, че не могат да се продават?

— Не и без одобрението на борда на попечителите.

— Ще имате ли проблеми да ги накарате да дадат одобрението си?

— Ще трябва да им кажа защо. А аз не мога да го направя.

— Тогава няма да е лесно.

— Бихте ли опитали все пак от мое име? Ще ви бъда благодарен.

— Добре, господин Карсън — обеща букмейкърът.

Погледът на Карсън попадна върху вестника, който лежеше на бюрото до доклада на Джон. Страницата бе отворена на прогнозите за

конните надбягвания.

— Пит.

— Да, господин Карсън?

— Заложете хиляда на Ред Ривър от петата серия в Белмонт.

— Готово.

Карсън затвори телефона, проклинайки се. Глупаво беше от негова страна и той го съзнаваше. Не можеше обаче да преодолее страстта си. Конят имаше шанс, а залаганията бяха достатъчно големи, за да спечели много. Той погледна вестника и стомахът му се сви. Неизвестно защо, без значение колко добри бяха конете, те никога не побеждаваха, когато трябваше. Обеща си, че ако този път се оправи, никога повече няма да допусне да попадне в същия капан.

Джерили излезе от топлия басейн. Уолтър остави вестника си, взе голямата хавлиена кърпа и я уви около раменете ѝ.

— Благодаря — усмихна се тя.

Той ѝ се усмихна на свой ред.

— Октомврийският въздух все пак е студен.

Тя го погледна.

— В известен смисъл съжалявам, че зимата идва. Няма да има какво да правим.

— Винаги можеш да идваш и да седим край огъня.

— Би било чудесно. — Тя се поколеба. — Вие обаче скоро ще заминете. След няколко седмици започват репетициите на пиесата.

— Да, в случай че разпределим ролите.

— Мислех, че всичко е уредено.

— Така е. С изключение на ролята на момичето. — Той я погледна. — Познаваш ли някоя седемнайсетгодишна актриса, която би играла дете, което вече е почти жена?

— Не съм се замисляла върху това. Смятах, че има поне няколко кандидатки.

— Не съвсем. Всеки момент трябва да дойде режисьорът и да поговорим за това. Обмисляме някои възможности.

— Тогава ще се изсуша и ще ви освободя от присъствието си.

— Не бързай — спря я той. — Няма да пречиш.

— Сигурен ли сте?

— Нямахте да ти го кажа, ако не бях.

— Тогава ще си съблека мокрия бански.

Той я проследи с поглед как отива до кабината, после пак си взе вестника. Всъщност не четеше. Мислеше. Едното нещо, което ангажираше ума му, беше пиесата. Там всичко беше под негов контрол. Героите правеха каквото поискаше от тях. Ала в живота беше по-различно. Много по-различно.

Чу, че вратата на кабината се отваря, и вдигна поглед. Беше облякла избелели сини дънки и голям плетен пуловер. Улови погледа му и се засмя.

— Искате ли да ви приготвя нещо за пиене?

— Да, моля те. — Внезапно стомахът му се сви като във възел. — Уиски с вода.

— Добре.

Видя я, че влиза в къщата. Надигащото се у него чувство го накара да потрепери. За пръв път осъзна, че е влюбен в нея.

— Добре, Гай. Ако не намерим подходящо момиче, няма да правим премиера през ноември. Ще отложим за следващата пролет.

— Не може — възрази режисьорът. Беше слаб, висок мъж с големи очила с рогови рамки и създаваше впечатление за спокоен и уверен човек. — Ще изпуснем Бо Дрейк, ако продължаваме да се бавим. През май има ангажимент в киното. Без него ще трябва да започнем всичко отначало. Просто ще се наложи да използваме тази възможност и да работим с момичето, което преценим за най-добро.

Уолтър поклати глава.

— Пиесата и без това крие достатъчно рискове. Ако момичето ни провали, от нея нищо няма да излезе.

— Никога не съм те подвеждал, Уолтър. Има начини да заобиколим проблема с момичето.

— Няма да я преработвам — упорстваше Уолтър. — Ако исках да е нещо друго, нямахте да я напиша по този начин.

Гай направи жест на безсилие.

— Тази пиеса е твоя рожба, Уолтър. — Погледна през плъзгащите се стъклени врати към басейна. Джерили седеше там и

четеше вестник. Режисьорът се обърна към Уолтър. — Кое е момичето? Приятелка на малкия ли?

Уолтър усети, че почервенява.

— В известен смисъл.

Гай имаше добре развита интуиция.

— Странен отговор — рече той и продължи да пита. — Да не ти е гадже?

— Глупости, Гай. Та тя е дете.

— Колко е годишна? — Реши да отгатне. — Седемнайсет?

Уолтър го гледаше вторачено.

— Може ли да играе? — попита Гай.

— Ти си луд! Тя е хлапачка от гимназията, която иска да стане писателка.

— Има ли талант?

— Да, така мисля. У нея има нещо изключително. Ако продължи да работи по този начин, един ден ще успее.

— Да не би да изпитваш някакви съмнения, че може и да се провали? — попита проницателно Гай.

— Само едно нещо може да я спре.

— И какво е то?

— Тя е момиче и у нея има нещо много силно чувствено. Тя действително не го съзнава, но имам усещането, че у нея дреме тигрица, която само чака да бъде пусната на воля.

— Ти току-що ми даде много точна характеристика на момичето, което ни трябва в пиесата — зарадва се Гай. — Само дано може да играе.

Уолтър замълча.

— Повикай я тук.

Когато Джерили влезе, Гай се довери на интуицията си. Без да чака да бъде представен, той изрецитира първите реплики от пиесата.

— Баща ти се обади преди малко. Настоява веднага да се прибереш вкъщи, каза, че не иска повече да се виждаме.

Интуицията му не го излъга. Тя беше чела пиесата. Отговори му по текста.

— Баща ми е ненормален. Според него щом той не може да ме има, и друг няма право на това.

— Ан! Не можеш да говориш така за собствения си баща.

Тя го погледна, на устните ѝ бе изписана престорено скромна усмивка.

— Не се правете на толкова шокиран, господин Джаксън. Никога ли не сте имали нечисти помисли за собствената си дъщеря?

Гай се обърна към Уолтър, който ги наблюдаваше смаян.

— Какво мислиш?

Уолтър гледаше Джерили.

— Това е момичето, Уолтър — каза решително режисьорът.

Джерили бе объркана.

— За какво говори той?

Уолтър най-сетне проговори.

— Искат ти да играеш момичето.

— Но аз не съм актриса.

Гай ѝ се усмихна.

— Всичко, което се иска, за да играеш, е просто да си роден артист.

— Не е толкова просто — възрази тя. — Никога не съм стъпвала на сцена — като изключим, разбира се, училищните представления.

Гай се обърна към Уолтър.

— Ти поемаш грижата да я убедиш.

Уолтър замълча, лицето му придоби странно изражение, когато я погледна.

Гай се запъти към вратата.

— Връщам се в Ню Йорк. Обади ми се, когато решите какво ще правим.

Уолтър не му отговори.

Джерили забеляза, че той не сменя поглед от нея.

— Сърдите ли ми се?

Той поклати глава.

— Тогава какво има?

Най-сетне Уолтър съумя да проговори.

— Внезапно установих, че съм като бащата в пиесата. Ревнувам те.

Карсън погледна часовника си. Беше четири часа. Би трябвало вече да имат резултатите от петата серия. Набра номера на букмейкъра.

Джинътри се обади с обичайния си предпазлив глас.

— Ало.

— Пит? Какво стана в петата?

— Лош късмет, господин Карсън. Вашият кон пропиля парите.

За миг Карсън замълча.

— Свърза ли се с твоите приятели? — попита накрая той.

— Свързах се. — Тонът на Джинътри бе безизразен. — Не проявяват интерес.

— Все пак те би трябвало да разберат. Аз не съм обикновен комарджия. Ще им върна парите.

— Никой не влага нищо лично, господин Карсън, но всички отказаха.

Карсън погледна вестника, който още беше на бюрото му. В осма серия имаше един кон, който можеше да му помогне.

— Добре, Пит. Заложил две хиляди на Манитър в осма серия.

— Не мога, господин Карсън. — Гласът на Джинътри беше студен. — До този момент само на мен дължите дванайсет хилядарки и не мога да залагам повече за вас, докато не изчистите този дълг.

— Но преди съм ви дължал много повече — протестира Карсън.

— Знам — равнодушно отвърна букмейкърът. — Тогава нещата бяха различни. Не бяхте загазили.

— Тогава заложете хиляда — предложи Карсън. — Трябва да ми дадете възможност да ви се издължа.

— Съжалявам. — Букмейкърът затвори телефона.

Карсън се втренчи в глухата слушалка в ръката си, после бавно затвори телефона. Остана в кабинета си още почти час, докато се увери, че всички са си отишли. После отвори малкото чекмедже в долната част на бюрото си. Извади револвер, лапна дулото, натисна спусъка и горната част на главата му се размаза по стената зад него, точно под портрета на президента Айзенхауер.

Джон Рандал погледна уморено големия часовник на стената. Три часа следобед. Пазачът на банката го следеше с поглед. Джон вдигна ръка, пазачът кимна и се обърна, за да заключи вратата. В същото време двамата касиери спуснаха прозорчетата и затвориха гишетата си.

Обърканата тълпа, която беше образувала опашка пред гишетата, се втурна към него. Джон се изправи. Новината за самоубийството на Карсън бе шокирала жителите на Порт Клеър.

Хвърли поглед през рамо. Вратата на президентския кабинет бе затворена. Зад нея щатските ревизори продължаваха проучванията си. Бяха открити и няколко други големи липси, но общата сума още не беше уточнена. Карсън беше действал брилянтно. Преводите и потвържденията на сметките бяха професионално фалшифицирани. Никой не можеше да си обясни как този път бе допуснал да го разкрият.

— Кога ще си получим парите? — крещеше към Джон нервиран клиент от тълпата. — Защо затваряте вратите?

— Защото дойде краят на работното ни време — каза той спокойно. — Ще си получите парите. Каквито и загуби да има банката, те напълно се покриват от застраховката.

— Откъде да сме сигурни? — извика друг клиент. — Спомням си, че ни казваха същото, когато през трийсет и втора година фалира „Банк ъф Юнайтед Стейтс“.

— Тогава нещата стояха различно — обясни Джон. — Сега спестяванията до десет хиляди долара са защитени от федералната корпорация за застраховка на депозитите. Банката пък има застраховка срещу кражба и измама. Всяко пени ще бъде възстановено.

— Това вие го казвате. Но нямате пари в наличност ей сега, в този момент, да ни изплатите спестяванията, нали?

— Не — отговори Джон. — Няма обаче такава банка, която да разполага в наличност с цялата сума на депозитите на клиентите си. Парите в наличност непрекъснато идват и си отиват. Когато изплатите

ипотеката си, ние можем да дадем тези пари в заем на някого или да открием нова ипотека. Умножете това стотици пъти и ще разберете какъв е принципът на действие на банката. Всичко е много просто и разумно.

— Не съм глупак — каза един мъж. — Ако не си изплатя ипотеката, ще ми вземат къщата. А ако банката не ми плати, тогава аз какво мога да направя?

— Банката ще ви изплати всичко.

— А ако я закриете?

— Няма да я закрием — не отстъпваше Джон. — Имаме достатъчно авоари, за да покрием всичките си задължения. Само ни трябва време да съберем налични пари. Ако ни дадете това време, обещавам, че никой от вас няма да остане излъган.

— Господин Рандал, а защо трябва да ви вярваме след всичко, което се случи?

Джон погледна мъжа право в очите. Заговори бавно и ясно, така че всички да го чуят.

— Защото подобно на вас, господин Сандърс, аз цял живот съм работил за прехраната си. И всяко пени, което съм спестил, е тук, в тази банка. И аз никак не се тревожа за парите си.

Мъжът млъкна за миг, после се обърна към другите.

— Аз заставам на страната на господин Рандал. А вие?

Тълпата започна да жужи. Постепенно враждебността на хората изчезваше. Ето това вече можеха да разберат. Бяха получили честната дума на един мъж.

— И ние сме на негова страна! — извика мъж от тълпата.

Сандърс протегна ръка на Джон.

— Ще удържите ли обещанието си?

Джон кимна. Не смееше да проговори. Неколцина от останалите сграбчиха също ръката му и той остана да наблюдава как тълпата тихомълком напуска банката, след като пазачът им отвори вратата.

Когато се върна на бюрото си, Джон видя, че Артър Дейли и няколко други представители на борда на попечителите са излезли от президентския кабинет, където преди това се бяха затворили с ревизорите, и гледаха към него. Артър кимна и всички те се върнаха обратно в кабинета.

След три дни Джон беше избран за президент на Националната банка в Порт Клеър.

Когато Джерили слезе на закуска в трапезарията, Джон вдигна поглед от масата.

— Подранила си. Особено пък днес.

— Какво му е особеното на днешния ден? Винаги ставам рано.

— В събота? Когато не си на училище?

Тя се изчерви.

— Щеше ми се да ида по магазините.

Той вдигна вежди в знак на недоумение.

— Ти? Мислех, че мразиш да пазаруваш.

— Утре господин Торнтън има рожден ден. Искам да му купя нещо специално.

— На колко става?

— На четирийсет и осем години.

В гласа на Джон се промъкна изненада.

— Мислех, че е по-стар.

— Мнозина смятат така. Предполагам, защото първата му пиеса е поставена на Бродуей, когато е бил едва на двайсет и три години.

— Все пак е по-възрастен от мен — отбеляза Джон, който беше на четирийсет и три години.

— Не много — отвърна Джерили. — Смешното е, че не ми изглежда възрастен. — Тя погледна баща си. — Ясно ти е какво имам предвид.

Джон кимна. Вдигна чашата си с кафе.

— Вчера дойде в банката. Разговаряхме надълго и нашироко.

Тя си сипа кафе и седна.

— За какво?

— Предимно за бизнес. Държа се много любезно след онова, което се случи. Ако искаше, можеше да ни създаде маса неприятности. Само да беше изтеглил парите по сметката си, и щеше да предизвика такава паника, че щяхме да закрием банката.

— Не го направи обаче.

— Не — отговори баща ѝ. Странни неща се случваха. Замисли се дали ако не беше Уолтър Торнтън, той някога щеше да стане президент

на банката.

Вечерта, когато ревизорите приключиха, членовете на борда на попечителите отидоха да се срещнат с господин Торнтън. Той бе най-силно засегнат от измамата от всички клиенти. С повече от двеста хиляди долара. Помолиха го да им даде време да компенсират загубата, а той да демонстрира доверие в банката, като не мести авоарите си другаде.

Той се съгласи веднага. Но при едно условие. По-късно Артър Дейли предаде на Джон точно думите на господин Торнтън.

— Ще остана само ако направите Джон Рандал президент на банката.

Когато Артър предал желанието му на членовете на борда, те облекчено въздъхнали, защото вече били взели решението за Джон и нямало проблем да дадат съгласието си.

Джон гледаше как Джерили си взе препечена филия и я намаза с масло.

— Разговаряхме и за теб — поде той.

— Да? — Преглътна си залька. — Какво каза той за мен?

— Твърди, че наистина имаш талант за писане. Препоръчва внимателно да подбереш колежа, в който ще продължиш образованието си, след като завършиш гимназия.

— И на мен ми казва същото.

— Наистина ли искаш да станеш писателка? — попита Джон с любопитство. — А когато се омъжиш и имаш семейство?

— О, татко! — Тя се изчерви. — Дотогава има много време. Още не съм срещнала момчето, с което бих искала да живея. Освен това писането е нещо, което всеки прави сам. Има много омъжени писателки със семейства.

— Той каза, че отсега трябва да започнеш да изпращаш документи в коледжите. В края на краищата скоро завършваш.

— Той обеща да ми даде информация. Тогава ще мога да преценя.

— И пред мен го спомена. Обеща да държи връзка с нас.

— Връзка?

Джон кимна.

— Разбрах, че заминава за дълго. Холивуд, Европа, после пак Холивуд.

Тя млъкна за известно време.

— Каза ли нещо за някаква постановка на пиеса на Бродуей?

— Не — отговори баща ѝ. — Изобщо не е споменавал такова нещо.

Тя натисна звънеца. Откъм къщата позвъняването се дочу тихо.

Вратата отвори секретарката му.

— О, Джерили! — възкликна тя. — Не те очаквах. Тъкмо приготвяме багажа. Ще му кажа, че си тук.

Жената влезе в библиотеката и затвори вратата след себе си. След като почака във фоайето, Джерили прекоси дневната и излезе на терасата. Басейнът бе покрит за зимния сезон, а студеният ноемврийски вятър пронизваше пролива. Тя потръпна и се загърна в самото си.

— Джерили! — Гласът му дойде откъм вратата.

Тя се обърна.

— Вече наистина застудя — рече тя.

— Да — отговори той. — Влизай вътре на топло.

Тя го последва в дневната.

— Не очаквах да те видя днес — каза той.

— Утре е рожденият ви ден! — Тя му подаде малко пакетче в лъскава опаковка. — Исках да ви дам това.

Той го пое непохватно.

— Отворете го. Надявам се да ви хареса.

Уолтър бързо го разви. Беше малко бележниче с телефонен показалец, облицовано с черна грапава кожа. А отстрани бе закрепен малък златен молив.

— Прекрасно е. Как се сети?

— Винаги си търсите телефонните номера.

Той кимна.

— Честит рожден ден.

— Благодаря ти. — Насили се да се усмихне. — Остарявам.

— Вие никога няма да остарееете, господин Торнтън. Онова, което сте написали, ще ви запази млад винаги.

Той усети вътрешно напрежение.

— Благодаря ти. Наистина ти благодаря. Това е най-хубавото нещо, което някой някога ми е казал.

Тя постоя за момент, чувствайки се неловко, после каза:

— Ами аз да си тръгвам, господин Торнтън. Чакат ме вкъщи за вечеря.

— Джерили — каза той, без да помръдне.

— Да, господин Торнтън.

Очите му не се отместваха от лицето ѝ.

— Утре заминавам.

— Знам. Татко ми каза.

— Дълго няма да ме има.

— Баща ми ми каза и това.

След малко той промълви:

— Оттеглих пиесата. Не мисля, че е готова.

Тя мълчеше. Уолтър се усмихна.

— Ти си писателка. Ще разбереш, че понякога стават такива неща.

Тя кимна.

— Вървиш по грешен път и изведнъж откриваш, че не знаеш какво всъщност искаш.

— Или че знаеш прекалено много. А не искаш да го кажеш.

Той сведе очи.

— Съжалявам, Джерили.

Изведнъж гласът ѝ секна.

— И аз, господин Торнтън — каза Джерили и излезе от къщата.

Той отиде до прозореца, през който можеше да я види как се качва в колата и заминава.

Секретарката му се обади от библиотеката:

— Уолтър, искаш ли да взема бележките ти за оная чикагска история?

Неизтритите солени сълзи щипеха очите му. Той не отговори. Колата на Джерили зави зад ъгъла и изчезна от погледа му.

— Уолтър, не би ли... — попита секретарката му.

— Идвам веднага.

Всичко това бе толкова отдавна и в същото време не изглеждаше да е било отдавна. Седемнайсет години. Половината ѝ живот до момента. Оттогава се бяха случили толкова много неща, но все още, ако успееше да натисне нужното копче от спомените си, всичко се връщаше в съзнанието ѝ.

Погледна часовника на стената над болничното легло. Беше четири часа следобед и другата жена отдавна си беше отишла вкъщи. Тя беше единствената останала пациентка. Лекарят застана до леглото ѝ и я погледна изпод очилата си. Усмихна се.

— Как се чувствате?

— Отегчена — отвърна тя. — Кога най-накрая ще изляза оттук?

— Веднага. Ще подпиша листа за изписването ви. — Вдигна личния ѝ картон от таблата на леглото, написа нещо и после натисна копчето за повикване на сестрата.

Едрата черна дама се отзова.

— Да, докторе?

— Госпожица Рандал може да си тръгне. Помогнете ѝ да си подреди нещата.

— Добре, докторе. — Тя се обърна към Джерили. — Един джентълмен ви чака долу още от дванайсет часа на обед.

— Защо не ми съобщихте по-рано?

— Ами той каза, че ще чака. Не искаше да ви безпокои. — Сестрата отиде до малкия гардероб, извади дрехите на Джерили и ги остави на стола до леглото. — Нека ви помогна да станете, мила.

— Ще се оправя — отговори Джерили. Когато стъпи на крака обаче, почувства странна слабост и хвана ръката, която сестрата ѝ беше протегнала. — Благодаря ви.

Сестрата се усмихна.

— След няколко минути ще се оправите, мила. Трябва ви известно време, за да стъпите здраво на краката си.

Джерили отиде до банята и когато се върна, лекарят продължаваше да я чака.

— Искам да ви прегледам след една седмица.

Тя кимна.

— И никакъв секс, докато не съм проверил как стоят нещата —
добави той.

Тя го погледна и се усмихна. Това беше последното нещо, което можеше да ѝ мине през ума.

— А мога ли да правя орален секс, докторе?

Той се разсмя.

— Това не е в моята област. Посъветвайте се със зъболекаря си.

— Добре, докторе.

— Няколко дни карайте по-кратко. Не се насилвайте да работите.

— Добре. Благодаря ви. — Той излезе и тя започна да се облича. Когато свърши, сестрата се върна със стол на колелца. Джерили я изгледа изненадано. — Да не би да трябва да седна в това нещо?

— Разпоредби. Само до външната врата.

— Нека първо си сложа червило — помоли Джерили. Погледна се в огледалото. Малко цвят на бузите също нямаше да ѝ навреди. Болнично бледите лица вече не бяха на мода.

В първия момент не го позна. Тъмни огледални очила, фалшиви кафяви мустаци и перука покриваха обикновено гладко избръснатото му лице и къдравата черна коса. Тя почти се изсмя гласно. Изглеждаше толкова смешен.

— Как си, Джерили? — поздрави я той с фалцетен глас, опитвайки се да прикрие плътния си бас.

— Екстра.

— Колата е отвън, сестра — рече той.

Сестрата кимна и откара стола надолу до рампата при входа за колите. Беше наел „Континентал“, вместо да използва своя „Корниш“ с подвижен гюрук. Джордж отвори вратата и сестрата ѝ помогна да седне на предната седалка.

— Довиждане. Благодаря ви — сбогува се Джерили.

— Няма защо, мила, желая ти късмет.

Той извади дваисетдоларова банкнота, подаде я на сестрата и също каза:

— Благодаря ви.

Сестрата погледна дваисетицата, после него и лъщящото ѝ черно лице се озари от широка усмивка:

— Благодаря, господин Балантайн.

Той остана с отворена уста, после се обърна към Джерили:

— Как можа да ме познае?

Джерили се изкикоти.

— Може и да си звезда, Джордж, но все още нищо не разбираш от грим.

Той заобиколи колата и седна зад волана.

— Не исках да ме разпознаят.

— Не се притеснявай. През нея са минали всички. Идват и си отиват. Няма да те издаде.

— Не мога да допусна никакви клюки повече. — Той запали двигателя и потегли. — Дори и така студиото ме следи.

— Не се притеснявай.

Той я погледна.

— А ти как се чувстваш?

— Добре.

— Просто добре?

— Добре.

— Не се ли чувстваш по-добре сега, когато всичко свърши? — попита я той.

Тя го погледна.

— А ти?

— Много По-добре. Това беше правилното решение.

Тя си взе цигара.

— Не мислиш ли така? — поинтересува се той.

— Щом ти така мислиш.

Той се протегна и я погали по ръката.

— Прав съм. Ще видиш. Утре сутринта ще се събудиш и ще разбереш, че съм бил прав.

— Утре сутринта ще се събудя толкова дрогирана, че дори няма да си спомням какво се е случило днес.

— Какво става с теб, Джерили? Какво искаш от мен?

— Нищо. Абсолютно нищо. — Тя се изтегна на седалката.

Какво им става на тия мъже, та винаги си мислят, че искаш от тях нещо, което те не са готови да ти дадат? Особено когато не си молил за нищо и не си искал нищо. Изобщо не можеха да разберат жените.

В живота ѝ бе имало само двама мъже, които не са ѝ създавали подобно чувство. Баща ѝ и Уолтър Торнтън. Единственото, което желаеха, бе само да ѝ дават. Може би затова и ги изгуби. Не знаеше как да се държи.

— Прекалено възрастен е — увещаваше я майка ѝ. — По-стар е от баща ти. А сина му? Ще трябва да се виждаш с него.

— Не, няма да е нужно да го виждам. Той замина да живее в Англия с майка си — възрази ѝ Джерили. — Освен това няма значение. Аз обичам Уолтър.

Вероника я погледна.

— Какво знаеш ти за любовта? Все още си дете. Нямах дори осемнайсет години.

— Какво е любовта ли, мамо? — попита я тя. — Харесвам го, възхищавам му се, уважавам го, искам да съм с него в леглото.

— Джерили!

— Ако това не е любов, тогава кажи ми какво е.

— Не е така, както ти го мислиш — настояваше на своето Вероника. — Секс. Ти виждаш какво щеше да ти се случи с онези момчета.

— Това означава ли, че трябва да се страхувам от любовта?

— Не исках да кажа това. — Вероника се обърна за помощ към Джон. — Кажи ѝ, Джон. Накарай я да разбере.

Джон поклати глава.

— Не мога. Любовта е това, което всеки от нас мисли за нея. Тя е онова, което двама души решат, че е. Различна за всеки, който обича.

— Но тя е още дете — каза Вероника.

— Тогава ти не познаваш собствената си дъщеря. Джерили не е дете от доста време.

— Той ще направи петдесет, преди тя да е навършила осемнайсет години — възрази Вероника.

— Ако това е проблемът, той е техен. Сигурен съм, че двамата са помислили по този въпрос и те единствени трябва да го решават.

— Тя обаче не може да се омъжи без моя подпис за одобрение на женитбата ѝ — упорстваше Вероника. — А аз няма да подпиша.

— Тогава ще стане много лошо, защото аз ще подпиша.

Вероника се ядоса.

— Не можеш. Тя не е твоя дъщеря!

Джерили видя обидата, която се изписа на лицето на баща ѝ. Гласът му обаче остана спокоен и тих.

— Дъщеря ми е. Толкова моя, колкото и на истинския ѝ баща. Обичам я и я осинових. Това е достатъчно за пред съдебните власти.

— Тогава ти ще накараш всички да повярват, че това, което хората говорят за Джерили, е истина.

— Не ме е грижа какво говорят хората, какво мислят или в какво вярват. Единственото, което ме интересува, е щастието на дъщеря ми.

— Дори да знаеш, че прави грешка, която ще има последици за бъдещето ѝ?

— Това не знаем нито ти, нито аз. Ала дори да прави грешка, аз ще я обичам и ще се опитам да ѝ помогна.

Вероника се обърна към дъщеря си.

— За последен път, Джерили. Моля те, послушай ме. Има помлади мъже, които са по-близо до възрастта ти. Вие можете да пораснете заедно, да остарееете заедно, да имате деца. Това са неща, които няма да можеш да направиш с него.

— За бога, мамо — разгневи се Джерили. — Той не е инвалид! Вече бях с него в леглото и той е чудесен любовник.

— Ето това е. Значи всичко, което се говори, е било вярно.

От очите на Джерили бликнаха сълзи.

— Не е. Само ако вярваш на клюките. — Тя се обърна и изтича към къщата.

Джон погледна отегчено жена си.

— Вероника, понякога се чудя какво съм намерил в тебе — рече той с отчаяние в гласа. — Такава проклета глупачка си!

Джордж паркира континентъла в алеята пред къщата ѝ.

— Ще влезеш ли да пиеш едно питие? — попита тя.

Той поклати глава.

— Обещах на импресариото си да се срещна с него на едно питие в пет часа.

— Добре. — Тя отвори вратата и излезе. — Благодаря, че дойде да ме вземеш.

— Няма нищо. Съжалявам. Не исках нещата да се задълбочат толкова.

— Нищо не се е задълбочило. Не чу ли? Абортът се прави полесно, отколкото се лекува настинка. — Джерили заобиколи и отиде откъм неговата врата на колата. — Сигурен ли си, че не искаш да влезеш? — попита тя, играейки си с фалшивите му мустаци. — Не мога да се чукам, но мога да духам. Така каза лекарят. Винаги си казвал, че правя най-хубавото духане в града.

— Добре, може би мога да закъснея с половин час. Импресариото ми няма да има нищо против.

Тя се засмя, махна фалшивите мустаци от лицето му и ги залепи в средата на челото му.

— О, Джордж. Защо си толкова лайно?

После се обърна и полуусмихната, полуразплакана, тръгна по алеята към къщата си. Затвори вратата след себе си, облегна се на нея и напирашите сълзи потекоха свободно по бузите ѝ. Какво бе онова нейно качество, с което винаги привличаше мъжете лайна?

Не беше винаги така обаче. Уолтър не беше лайно. Просто бе слаб и повече от нея имаше нужда да бъде окуражаван.

Тя отиде в спалнята и си легна с дрехите. Взря се в тавана, очите ѝ отново бяха сухи. Телефонът започна да звъни, но тя продължаваше да лежи, без да помръдне. След третото позвъняване се включи телефонният секретар.

Протегна се, взе кутията с цигарите, която лежеше отстрани на леглото, и извади една навита цигара с марихуана. Бавно я запали и дръпна дълбоко. Приятно успокоение обхвана дробовете ѝ и се разля по цялото ѝ тяло. Натисна копчето и магнетофонът засвири, музиката изпълни стаята. Дръпна още два пъти от цигарата, после я остави в пепелника, преобърна се по корем и покри лице с ръцете си. Отново пред очите ѝ изникна образът на малкото момиченце, което седеше на най-горното стъпало и плачеше. После споменът изчезна. Рязко се изправи и седна в леглото. Вече не беше малко момиченце. Отдавна, много отдавна бе престанала да бъде дете.

Още от деня, в който двамата с Уолтър се ожениха и той я заведе в Ню Йорк в апартамента си на върха на високата сграда, откъдето се виждаше целият град.

КНИГА ВТОРА
ГОЛЕМИЯТ ГРАД

В Ню Йорк беше пролет. Свежата зеленина от избуяли листа по дърветата в Сентръл парк потрепваше от лекия ветреца, децата играеха, опиянени от първите топли дни на май. Вървахме край пейките, пълни с хора, които нямаха работа. Не говорехме, не се гледахме, бяхме един до друг, но не заедно, всеки погълнат от собствените си мисли.

Той не проговори, докато не излязохме на изхода на Авеню ъф ди Америкас при Петдесет и девета улица. Стояхме и чакахме светлината на светофара да се смени. Както обикновено, движението бе задръстено и по двете улици.

— Можеш да не бързаш с пренасянето. Тази вечер с полета в десет часа заминавам за Лондон и няма да ме има един месец.

— Не се притеснявай. Все едно ми обещаха апартаментът да бъде готов.

Той ме хвана за ръката, тъй като един камион, който завиваше, мина заплашително близко до нас, после бързо я пусна, когато стъпихме на платното.

— Само исках да знаеш.

— Благодаря, Уолтър, но през почивните дни заминавам за къщи. Сигурна съм, че до понеделник всичко ще е наред.

Портиерът, който държеше вратата отворена, ни погледна странно.

— Господин Торнтън, госпожо Торнтън — поздрави ни той.

— Джо — отговорих аз. Сигурна бях, че той знаеше. Целият свят би трябвало да знае. Пишеше го във всички вестници. Семейство Торнтън се развеждаха.

Безмълвно се изкачихме с асансьора към мезонета на последния етаж. Когато вратите се отвориха, тръгнахме по коридора.

— Ще извадя моя ключ — каза Уолтър.

Чантите му бяха подредени в преддверието. Затвори вратата и застана, без да продума.

— Май бих пийнал нещо — рече той по едно време.

— Ще ти направя едно питие! — Механично се запътих към бара в дневната.

— И аз мога да го направя.

— Няма значение. Всъщност и аз мога да изпия едно.

Сложих лед в двете чаши и го залях с уиски. Застанахме с лице един към друг.

— Наздраве — каза той.

— Наздраве.

Той отпи голяма глътка, аз едва докоснах течността с устни.

— Шест години — каза Уолтър. — Не мога да повярвам.

Не отговорих нищо.

— Минаха толкова бързо. Къде отлетяха?

— Не знам.

— Спомняш ли си първия път, когато те доведох тук? Същата нощ валя сняг и паркът се виждаше бял в тъмнината.

— Тогава бях просто едно дете. Дете в женско тяло.

Очите му бяха озадачени.

— Кога порасна, Джерили?

— Всеки ден по малко, Уолтър.

— Не го забелязах.

— Знам — отвърнах тихо. Точно така беше. За него щях винаги да бъда детето съпруга.

Той си изпи питието и върна празната чаша на бара.

— Отивам горе да подремна. Никога не мога да спя по време на тези нощни полети.

— Добре.

— Колата ще ме вземе в осем и половина. Ще бъдеш ли тук, когато сляза?

— Да.

— Не искам да тръгвам, без да сме се сбогували.

— И аз не искам. — В този момент бентът се скъса и очите ми се напълнеха със сълзи. — Уолтър, съжалявам.

Ръката му едва докосна моята.

— Няма нищо — бързо ме успокои той. — Разбирам те напълно.

— Аз те обичах, Уолтър, и ти го знаеш.

— Да.

Повече нямаше какво да му кажа. Той излезе от стаята и чух стъпките му да отекват нагоре по стълбите към спалнята. След малко в празния апартамент проехтя захлопването на вратата. Изсуших сълзите си с хартиена носна кърпичка, отидох до прозореца и се загледах към парка.

Листата бяха все така зелени, децата си играеха, слънцето грееше. Беше пролет. По дяволите! Ако беше така, защо треперех от студ?

След като той си тръгна, апартаментът опустя. Тъкмо отивах към кухнята да си направя нещо за ядене и телефонът иззвъня.

Беше Гай.

— Какво правиш?

— Нищо. Смятах да си приготвя нещо за вечеря.

— Уолтър тръгна ли?

— Да.

— Не трябва да оставаш сама тази вечер. Ще те изведе на вечеря — предложи той.

— Много мило от твоя страна. — Наистина си го мислех. Гай ни беше добър приятел. Беше режисьор на първата пиеса, в която играх — пиесата, написана от Уолтър, когато се срещнахме. — Може ли обаче да отложим виждането? Наистина не съм във форма.

— Ще ти подейства добре, ако се съгласиш.

— Не, благодаря.

— Нека тогава донеса сандвичи. Ще се отбия в „Стейдж“ — бързо направи той ново предложение.

Поколебах се.

— Освен това имам някои идеи за преработка на твоята пиеса — добави той. — Можем да поговорим.

— Добре.

— Това вече е друго. Ще донеса бутилка вино и малко марихуана. Ще си прекараме една тиха приятна вечер. След половин час, става ли?

— Става. — Затворих телефона и се качих в спалнята. Тръгнах към гардеробната да си взема дънки, но телефонът отново иззвъня.

Този път беше майка ми.

— Джерили?

— Да, мамо.

— Кога се върна?

— Днес следобед.

— Можеше да ми се обадиш — каза докачено тя.

— Нямах време, мамо. Наложих се веднага да отида от летището в адвокатската кантора. С Уолтър трябваше да подпишем някои документи.

— Значи разводът е факт — неодобрително отбеляза тя. — Не мислех, че мексиканските разводи се признават в Ню Йорк.

— Признават се.

— Трябваше да ми се обадиш. Аз съм ти майка и имам право да знам какво става с теб.

— Ти знаеше какво става. Обясних ти всичко, преди да замина за Хуарес. Освен това ще бъда при теб през почивните дни и ще ти разкажа всички подробности.

— Не е необходимо да ми разказваш каквото и да било, ако не желаш — обиди се тя.

Направих усилие да не се ядосам. Не знам как го правеше, но имаше способността винаги да ме поставя в отбранителна позиция. Огледах се за цигара, но не открих.

— По дяволите — измърморих.

— Какво каза?

— Не мога да открия проклетите си цигари.

— Не е хубаво да ругаеш. Освен това пушиш прекалено много.

— Да, мамо. — Накрая намерих една и я запалих.

— По кое време ще дойдеш?

— Сутринта.

— Ще приготвя обяд. Изяж само една лека закуска.

— Добре, мамо — промених темата. — Татко там ли е?

— Да. Искаш ли да говориш с него?

— Моля те.

По телефона гласът му звучеше топло и нежно.

— Как е малкото ми момиче?

Това ми стигаше. Сълзите отново изпълниха очите ми.

— Голямо е и обидено — отговорих му.

Той събра цялото съчувствие на света в една-единствена дума.

— Много ли?

— Да.

— Горе главата. Имаш нас.

— Знам.

— Всичко ще се оправи. Нужно е време. Всичко иска време.

Отново възвърнах самообладанието си.

— Ще поговорим утре. Нямам търпение да те видя.

— И аз.

Имах време точно колкото да си взема душ, да се облека и Гай пристигна.

Стоеше на прага, на лицето му бе изписана глупава усмивка, в едната си ръка държеше торбата с покупките, а в другата — букет цветя. Натика букета в ръцете ми и ме целуна по бузата. Още преди да бе обелил и дума, по дъха му познах, че бе пил.

— Поздравления, поздравления — започна той.

— Ти си луд. По какъв случай са цветята?

— За празника. Не всеки ден най-добрите ти приятели се развеждат.

— Не мисля, че е смешно.

— Какво искаш да направя? Да се разплача ли?

Не отговорих.

— Плаках на сватбата ви. Въпреки че ми беше приятно. Сега се развеждате и сте щастливи. Значи си струва да се отпразнува.

— Правиш всичко наопаки.

— Какво пък, по дяволите? Не е толкова зле. — Той влезе в дневната и извади от торбата с покупките бутилка шампанско. — Донеси чашите. „Дом Периньон“. Най-доброто.

Вдигна чашата си и каза:

— Да пием за по-добрите времена, които са пред нас.

Отпих. Мехурчетата погъделичкаха носа ми.

— До дъно.

Изпих чашата си и я той я напълни отново.

— Пак.

— Опитваш се да ме напиеш.

— Точно така. — Той кимна. — И в интерес на истината няма никога да ти навреди.

Започнах да пропадам — точно както се предполагаше, че ще ми подейства шампанското. Стана ми горещо.

— Ти наистина си луд — казах на Гай.

Той ме погледна с воднистосините си очи и аз внезапно осъзнах, че не е толкова пиян, колкото си мислех.

— По-добре ли си?

— Да.

— Добре. Тогава да хапнем. Умирам от глад. — Той започна да изпразва чантата на бара. След миг вдъхнах аромата на осолено говеждо, на пастърма и маринован чесън. Устата ми се напълни със слюнка.

— Ще сложа масата.

— Защо? — Той взе един сандвич и го захапа. Заговори с пълна уста: — Не се налага да правиш впечатление на някого.

Взрях се в него. С Уолтър всичко трябваше да си е на мястото. Нито веднъж не се бяхме хранили в кухнята.

Гай напълни чашата ми.

— Яж, пий и бъди щастлива.

Взех друг сандвич и също отхапах. Неочаквано очите ми се овлажниха.

Той усети веднага.

— Не. Моля те. Недей!

Буца бе заседнала на гърлото ми. Не можех да преглътна. Не можех да говоря.

— Не плачи — успокой ме той. — Обичам те. — После се усмихна и лицето му придоби виновно изражение. — Това е. Обичам те, колкото едно педи може да си пада по маце.

Бях малко пияна, малко дрогирана и усещах приятно жужене в главата си. Проснах се на дивана и погледнах Гай, който се бе изтегнал в краката ми на пода.

— Защо не станеш? — попитах го.

Той се преобърна по гръб, протегна се и взе цигарата с марихуана от ръката ми.

— Не знам дали мога. — Гай дръпна от цигарата.

— Опитай се. Ще ти помогна.

— Защо? Тук ми е добре.

— Е, щом е така. Та за какво говорехме?

— Не помня.

— За пиесата. Каза, че имаш някои идеи за преработката ѝ.

— Сега не мога да говоря за това. Прекалено ми е хубаво.

Погледнах към прозорците. Нощното небе над Сентръл парк беше посивяло от отразената светлина.

— Мислиш ли, че самолетът вече е излетял?

— Колко е часът?

— Почти полунощ.

— Излетял е — рече той.

Станах и отидох до прозореца. Вдигнах ръка и помахих към небето.

— Довиждане, Уолтър, довиждане. — Разплаках се. — Приятен полет.

Гай се помъчи да се изправи на крака и се заклатушка към мен.

— Хей, това е празник. Недей да плачеш.

— Не мога да спра. Чувствам се самотна.

— Не си самотна — прегърна ме през рамо. — Нали аз съм тук.

— Благодаря. Много мило от твоя страна.

Той ме поведе към дивана.

— Изпий още една чаша шампанско.

Отпих от чашата, която той пъкна в ръката ми. Внезапно вкусът на искрящото вино престана да ми бъде приятен. Започвах да излизам

от опиянението. Оставих чашата на масичката за коктейли. Тя направи малко мокро кръгче на полираната повърхност. Вторачих се в петното. Друг път щях да побързам да го избърша и да преместя чашата на подложка. Уолтър мразеше по ценните му стари мебели да има петна от течност. Сега не ми пукаше.

— Мисля да си лягам.

— Рано е — възрази той.

— Но аз съм уморена. Денят бе дълъг. В осем и половина тази сутрин бях в съда в Мексико. В единайсет бях в самолета на път за Ню Йорк. Два дни изобщо не съм почивала.

— Какво направи с брачната си халка? — попита той.

— Нося я. — Протегнах ръка, фината златна ивица проблесна в тъмнината.

Той поклати сериозно глава.

— Това не е хубаво. Трябва да се освободиш от нея. — Щракна с пръсти. — Сетих се. В Рино има малък мост над един поток. Когато жените излязат от съда, отиват на моста и хвърлят брачните си халки във водата. Ето това трябва да направим.

— Но ние не сме в Рино.

— Няма значение. Знам едно място, което ще свърши същата работа. Грабвай си палтото.

След няколко минути слязохме долу и спряхме такси.

— Към езерото в Сентръл парк — поръча Гай на шофьора. — На кея до навеса за лодки.

— Да не сте полудял, господине? — попита шофьорът. — Там не дават под наем лодки толкова късно.

— Карай, човече! — Гай махна повелително с ръка. Инерцията прилепи гърба ми към седалката, тъй като таксито потегли рязко, направи обратен завой и влезе в парка през входа при Авеню ъф ди Америкас. Гай пхна ръка в джоба си и извади още една цигара с марихуана, която незабавно запали. Изпусна блажено дима.

Внезапно таксито намали скорост. Шофьорът се обърна към нас.

— По-добре изхвърлете това, господине. Да не искате да ни арестуват?

Гай се усмихна и подаде цигарата на шофьора.

— Отпусни се. Дръпни си. Наслаждавай се на живота.

Шофьорът се протегна и взе цигарата. Дръпна два пъти дълбоко, после я върна на Гай.

— Дрогата е добра, господине. Оттук ли я вземате?

— Домъкнах я миналата седмица от Калифорния. Тук не може да се намери такова качество. — Гай ми подаде цигарата. — Хайде, мила.

Дръпнах си. Почувствах се добре. Всъщност Уолтър не одобряваше пушенето на марихуана, изключение правеше само в случаите, в които бяхме сами. Аз обаче никога не се опиянявах от дрогата така, както той от уискито.

Таксито забави ход и спря.

— Стигнахме — уведоми ни шофьорът.

— Вземи го за гаранция. — Гай подаде на шофьора ръчния си часовник и отвори вратата. — Връщаме се след минута.

— Тук през нощта не е безопасно — каза шофьорът.

Гай му даде и цигарата.

— Пуши. Връщаме се веднага.

Шофьорът взе цигарата с една ръка, а с другата вдигна от пода една щанга.

— Добре — съгласи се той. — Бог да е на помощ на всеки латиноамериканец или негър, който се появи.

По алеята стигнахме до кея. Спряхме, наведохме се през перилата и огледахме водата. Беше застинала, не се виждаше и най-малка вълничка.

— Свали си халката — рече Гай.

Тя обаче не се помръдна. Пръстите ми бяха подути. Погледнах Гай безпомощно.

— Какво ще правим сега? — попитах го.

— Остави на мен. — Сви ръцете си на фуния пред устата и извика на шофьора. — Имаш ли пила в колата?

В тихата нощ гласът му прокълтя като експлозия.

— Какво, по дяволите, си мислите, че карам? Подвижен железарски магазин? — проехтя в отговор гласът на шофьора.

Гай се обърна към мен.

— Такситата вече не са същите. — Хвана ме за ръката, слязохме от кея и ме заведе на брега на езерото. — Сложи си ръката във водата — каза той.

Коленичих и протегнах ръка.

— Не достигам.

— Дай ми ръката си, аз ще те държа.

Хвана ме здраво и аз се наведох напред. Водата изстуди пръстите ми.

— Така добре ли е?

— Да.

След няколко минути пръстите ми започнаха да се вдървяват.

— Водата е ледена — оплаках се аз.

— Добре. Сега трябва да стане — доволно констатира Гай и пусна ръката ми.

Не бе дълбоко, но мокро и студено и когато се изправих, водата почти стигаше до коленете ми. Поех ръката на Гай и се изкачих обратно на брега.

По целия път до таксито той ми се извинява. Бях толкова ядосана, че не можех да говоря.

Шофьорът се вторачи в нас, когато Гай отвори вратата.

— Не можете да се качите в таксито ми в този вид.

— Ще ти дам още десет долара.

— Имате ли още от марихуаната?

— Две цигари.

— Десет долара и цигарите — бързо определи цената шофьорът.

— Добре.

Качихме се и той потегли, като форсира двигателя.

— По-добре да се измъкваме отгук — погледна ни шофьорът в огледалото за обратно виждане. — Направо са ви хвърлили да плувате в езерото.

Гай ме бе загърнал със сакото си. Погледнах ръката си. Халката още беше на нея. Изведнъж започнах да се смея толкова силно, че ми излязоха сълзи на очите.

Гай не разбра какво ме разсмя.

— Какво толкова смешно има? Като нищо можеш да пипнеш пневмония.

Не можех да престана да се смея.

— Трябваше да хвърлим във водата брачната ми халка. Не мен.

Излязох от спалнята, увита в голям хавлиен халат. Той седеше на ъгъла на дивана и като ме видя, стана.

— Добре ли си?

— Съвсем. — Погледнах към бара. — Останаха ли някакви сандвичи? Винаги огладнявам след плуване.

— Има много сандвичи. Направих и кафе.

Сега и двамата бяхме трезви.

— Съжалявам — извини се той.

— Няма за какво. Всеки миг беше много приятен. Ако не беше дошъл, вероятно цяла вечер щях да съм нещастна и да се самосъжалявам.

Той се усмихна и вдигна чашата си с кафе.

— Добре. — Погледна ме сериозно.

— За какво мислиш?

— За теб — отвърна той. — За това, как нещата ще се променят.

Мълчах.

— Те ще се променят. Знаеш го, нали?

— И аз така мисля, но не знам точно как.

— Първо, ти вече не си госпожа Уолтър Торнтън. И промяната ще тръгне отук. Вратите няма да се отварят толкова лесно.

Кимнах.

— Знаех го. Непрекъснато се чудех дали хората ме харесват заради мен самата, или защото съм жена на Уолтър.

— И заради двете. Но фактът, че си жена на Уолтър, подсилваше доброто отношение.

— Но аз продължавам да съм си същата. Имам същите заложби както преди, когато бях омъжена за него.

— Така е.

— Опитваш се да ми кажеш нещо. И какво е то? — попитах го.

Той мълчеше.

Интуицията ми проговори.

— Фанън продължава да харесва пиесата ми. Той я избра и ще търси пари за нея, нали?

— Да, продължава да я харесва, но при новосъздалото се положение няма да се захване, докато не бъде преработена.

Замълчах за миг. В началото на седмицата Фанън само дето не ми тикаше чека в ръцете. Сега беше друго. Разводът ни беше голямата новина в сутрешните вестници.

— Да не би да е мислил, че Уолтър ще я преработи вместо мен?

— Не точно, но вероятно е предполагал, че Уолтър ще ти помогне, ако се наложи.

У мен се надигна възмущение.

— По дяволите! Сега няма да вземе пиесата, дори да я хареса.

— Чуй ме сега, защото съм ти приятел и те обичам. А също и вярвам в теб. И така, урок номер едно — Фанън е най-добрият продуцент за пиесата ти в града и ако той поиска, ти ще трябва да му я дадеш.

— Той е гаден дъртак. Чувствам се отвратително, когато започне да ме съблича с поглед всеки път, когато се срещнем.

— Това е урок номер две. Ти си се захванала с бизнес, който е под контрола на гадни дъртаци и педераста. Ще трябва да се справиш с тях.

— Има ли друга възможност? — попитах го.

— Бриджпорт.

— Била съм там.

— Тогава ти е ясно какво имам предвид. Ню Йорк е големият град. Щом успееш тук, ще успееш в целия свят.

— Започвам да се плаша. С Уолтър всичко изглеждаше толкова лесно.

Той се протегна и взе ръката ми.

— Не се плаши. Ще успееш. Имаш талант. Сега трябва да се бориш.

— Не знам как. Никога досега не ми се е налагало. От дома на родителите ми отидох направо при Уолтър. А той не ми позволяваше да порасна.

— Това винаги е бил един от проблемите на Уолтър. Той се опитва да пренапише живота, все едно че е някой от неговите ръкописи. Нещата обаче му се изплъзват и той изобщо не разбира защо. Ето и доказателството за думите ми. Ти порасна въпреки неговото нежелание, нали?

— Сега не съм толкова сигурна.

— Е, затова пък аз съм сигурен — той стана. — Вече минава три. По-добре да те оставя да поспиш. — Изпратих го до вратата. — Ела в кабинета ми в десет часа във вторник сутринта. Ще прегледаме пиесата и после те каня на обяд.

— Благодаря ти, но не е необходимо да ме водиш на обяд, ако си имаш по-важна работа.

— Урок номер три. Когато режисьор или продуцент те кани на обяд, винаги отговаряй: „Добре, сър“.

— Добре, сър.

Той се засмя и ме целуна по бузата. Затворих вратата след него, върнах се в апартамента и огледах дневната. Сега ми се стори някак странна и чужда. Внезапно осъзнах защо.

Аз вече не живеех тук.

3

Колата на баща ми беше запречила алеята, затова спрях пред къщата. Тъкмо бях загасила двигателя, когато от нея излезе брат ми и се запъти към мен по пътеката. За миг ми беше трудно да повярвам, че това е Боби.

Беше станал висок и слаб, надхвърляше един и осемдесет. Сивосинята униформа на военновъздушните сили го правеше да изглежда по-висок и по-голям от двайсетте си години. Той заобиколи колата и ми отвори вратата.

— Божичко! — напъха си главата вътре и огледа дървеното табло на ягуара.

— Първо кажи добър ден.

— Сестрата си е сестра, но новата кола е вечна радост — той ме целуна по бузата.

— Защо си в тази униформа? Корпусът за подготовка на запасни офицери да не би да се е преместил къщи? — попитах аз и слязох от колата.

— Не. Аз съм в него. Приеха ме на обучение за пилот и аз се реших. Какво да чакам? Иначе войната може да свърши, преди да съм се дипломирал. В понеделник заминавам за Сан Антонио.

— А мама какво казва?

— Знаеш я. — Той направи гримаса. — Много вика.

— Този път е права. — Отворих багажника.

Боби дойде и пое малкия ми куфар.

— Не започвай и ти. Стига ми майка ми.

Затръшнах капака на багажника и тръгнах след него по пътеката.

— Ние нямаме работа във Виетнам. След като обаче са решили да използват и хлапета като теб, значи войната никога няма да свърши.

— Говориш като всички ония комунисти от Ню Йорк.

— Глупости, Боби. Просто не харесвам идеята малкият ми брат да бъде прострелян в главата в някоя отвратителна джунгла.

— Не бих се тревожил за това. Президентът каза, че всичко ще свърши до Коледа, а аз ще бъда в школата две години, така че най-

вероятно е да пропусна войната.

Той се спря на стъпалата пред терасата и се обърна да погледне колата.

— Не знаех, че имаш нова кола.

— Почти на една година е.

— Изглежда нова.

— В града не мога много да я карам.

— Много е хубава. Скъпа ли е?

— Пет хиляди.

Той подсвирна.

— Чия е? Твоя или на Уолтър?

— Моя. Купих я със свои пари. Според Уолтър не си струва да купуваш нищо друго, освен „Кадилак“.

— Това означава, че ще я запазиш, така ли?

— Разбира се.

Той ме погледна.

— Съжалявам, че се разведе. Харесвах Уолтър.

Погледнах го в очите.

— И аз. Ние обаче не успяхме да направим семейство. Разводът беше най-доброто и за двама ни.

Той отвори вратата на къщата.

— Ще излизаш ли довечера? — Разбрах накъде бие.

— Колата ли искаш?

Той кимна.

— Имам важна среща с гадже довечера. Нещо като сбогуване.

Подадох му ключовете.

— Само внимавай с нея. Доста е темпераментна.

На лицето му се появи усмивка и за миг пред очите ми изникна отново малкото момче, което помнех.

— Благодаря, сестричке. Ще я пипам с кадифени ръкавици.

Мама се захвана с мен едва след вечеря, когато излезе с мен на терасата. Отначало мълчахме, аз запалих цигара. Видях неодобрението в очите ѝ.

— Твоят апартамент готов ли е? — попита тя най-сетне.

— Да, ще се преместя в понеделник.

— Надявам се сградата да е от безопасните. Всеки ден чета по вестниците какво ли не.

— Безопасна е.

— Има ли портиер?

— Не. Сградите с портиер са много скъпи. Не мога да си ги позволя.

— Изненадана съм, че Уолтър ти е позволил да наемеш такъв апартамент.

— Това не е негова работа. Ние сме разведени, не помниш ли?

— Сигурна съм, че щеше да ти отпусне повече пари, ако го беше помолила.

Сега разбрах къде ѝ беше болката.

— Защо не кажеш веднага какво те безпокои, мамо? Искаш ли да знаеш какви алименти ми изплаща Уолтър?

— Не е необходимо да ми казваш. Това изобщо не е моя работа.

— Няма значение — ще ти кажа. — Уолтър няма да ми плаща нищо.

— Нищо? — повтори тя с недоверие в гласа. — Как е възможно? Мисля, че това е ужасно.

— А аз не мисля така. Нищо не искам.

— Но ти ми беше казала колко пари плаща на бившата си жена. Защо ти да не получаваш нищо?

— Казах му, че не искам, мамо.

— Вие бяхте женени шест години — възрази тя. — Как ще живееш отгук нататък?

— Мога да работя, мамо. Написах пиеса, която вероятно ще бъде поставена, кандидатствам за роли в няколко пиеси.

— Ала ако нищо не стане, тогава откъде ще намериш пари?

— Имам малко. Уолтър не ми даваше да харча парите, които печелех. Всичко е в банката.

Тя мълчеше и чакаше да продължи.

— Искаш ли да знаеш колко имам?

— Не е нужно да ми казваш. Всъщност не е...

— Знам, мамо. Всъщност не е твоя работа — прекъснах я аз иронично, — но все пак ще ти кажа. Трябва да имам единайсет хиляди долара.

— И това е всичко? Мислех, че докато играеше в пиесата, получаваше седемстотин и петдесет долара седмично. Какво направи с всички тези пари?

— Голяма част отидоха за данъци. Уолтър е в най-горната група на доходите и нашата печалба се смяташе за обща. Колата, дрехите и мебелите погълнаха останалата част.

— Може би не е зле да продадеш колата. Изобщо защо ти е тази кола в Ню Йорк? Особено пък такава скъпа кола.

— Но аз я харесвам. Нямах да я купя, ако не ми харесваше.

— Бих искала да се съветваш с баща си и с мен, преди да предприемаш нещо.

Мълчах.

— Уолтър беше добър мъж. Не трябваше да го изоставяш така.

— Разбрах, че вече не го обичам, мамо. Нямах да е честно да продължавам да съм с него, след като знаех това.

— Да не би да си влюбена в някой друг?

— Не.

— Тогава не трябваше да го напускаш — категорично отсече тя. — Един добър брак не бива да се разтрогва заради някаква си приумица.

— Не беше приумица — обясних спокойно. — Ако бях останала, щяхме да започнем да се мразим. Така ще си останем приятели.

— Страхувам се, че никога няма да те разбере, Джерили. Знаеш ли какво всъщност търсиш?

— Да, себе си.

Тя искрено се озадачи.

— Що за отговор е това?

Бях уморена и реших да си легна рано. Щом си легнах обаче, ококорих очи. Станах и приседнах до прозореца с цигара. Дори не се отдадох на размисления. Спомних си как още като малко момиченце седях до същия прозорец и гледах същата улица.

Една картина прорязва съзнанието ми. Малкото момиченце седи на най-горното стъпало и плаче. Малкото момиченце бях аз. Вече не бях малко момиченце, но защо пак плачех?

На вратата тихо се почука.

— Будна ли си още, мила? — шепнешком попита баща ми.

Отворих вратата. На фона на светлината от коридора лицето му изглеждаше по-слабо и по-източено, отколкото си го спомнях.

— Не можеш ли да заспиш? — попита той.

Поклатих глава.

— Мога да ти стопля мляко.

— Ще се оправя.

— Надявам се, че майка ти не те е разстроила. Тя просто се притеснява за теб:

— Знам. Не ме разстрои.

— Много ѝ се струпа. Решението на Боби я безпокои повече, отколкото си признава.

— А сега и аз. Предполагам, че това усложнява още повече нещата.

— Ще се справим. Единственото, което искаме, е двамата да сте добре. — Той се поколеба за миг. — Знаеш, че ако имаш нужда от нещо, от каквото и да било, трябва само да ни се обадиш.

Наведох се и го целунах по бузата.

Той погали нежно косата ми.

— Не искам да те виждам наранена.

— Вината е моя. Ще трябва да се справя сама. Сега обаче, когато имам този шанс, сигурно ще съм по-добре.

Той ме погледна безмълвно и кимна.

— Сигурен съм, че така ще стане. Последното нещо на света, от което имаше нужда, беше друг баща.

Очевидно прочете изненадата в погледа ми и не ме изчака да го попитам.

— Проблемът на Уолтър е същия като моя. Никой от нас не иска да повярва, че си пораснала — изведнъж усмивка стопли лицето му. — Разбрах го в момента, в който те видях в пиесата му. Единственото, което той искаше, е завинаги да те запази дете. Ала разликата между живота и сцената е в това, че животът се променя, а пиесата — не. Момичето в пиесата и днес е на същата възраст, както преди пет години. Ти обаче не си.

Усетих сълзи да се стичат по бузите ми. Той притегли главата ми към гърдите си. Гласът му стана сериозен.

— Не се разстройвай, Джерили. Можеше да бъде и по-лошо. Някои хора никога не порастват.

Изпратих с поглед баща си, който се прибра по коридора в стаята си, и затворих вратата. После запалих още една цигара и отидох до прозореца.

Момичето от пиесата никога нямаше да порасне. Но момичето от пиесата бях аз. Бях ли все още същото момиче? И не беше ли порастването ми илюзия? Още помнех онзи следобед през втората седмица от репетициите, когато започнах да пораствам.

Не исках да се захващам с ролята. Непрекъснато повтарях, че не съм актриса. Уолтър и Гай обаче не отстъпваха и накрая аз се предадох. Отначало се чувствах странно и неловко. Аматьорка сред професионалисти. Започнах да се уча малко по малко. В края на първата седмица вече ме чуваха на втори балкон. Всички бяха толкова мили, толкова внимателни, че аз започвах да се чувствам все по-удобно и по-сигурна в себе си. До онзи следобед, когато изведнъж изпитах съвсем различни чувства.

Бо Дрейк пристигна от Холивуд за първата си изява на нюйоркска сцена, откакто я беше напуснал преди петнайсет години. Беше звезда и го съзнаваше отлично. Беше професионалист и не допускаше някой да забрави това, най-малко аз. Знаеше и прилагаше всички номера на професията. Установих, че половината време играя с гръб към публиката, а през останалото или бях скрита от широките му рамене, или висях в едната половина на сцената, докато вниманието на публиката бе насочено към другата.

В началото не разбирах достатъчно, за да се ядосам, но когато осъзнах какво прави, започнах да се нервирам. Не исках нищо повече от ролята, която ми бе отредена в пиесата, но имах право на нея. Започнах да се боря по единствения възможен за мен начин. Разбрах, че той се придържа стриктно към репликите. Най-малката промяна в тях го хвърляше в недоумение. Затова започнах да променям репликите, написани от Уолтър, на свой език.

По време на втората следобедна репетиция в кулминацията на второ действие — на сцената точно преди да падне завесата — Дрейк

избухна.

— По дяволите! — изрева неочаквано той.

Замръзнахме. Дан Кийт, който играеше ролята на баща ми, погледна първо него, после мен. Джейн Картър, която чакаше зад кулисите момента на появяването си на сцената, застина със зяпнала уста, а Бо измарширува гневно до средата на сцената и се наведе над светлините на рампата.

— Не ми плащат достатъчно, за да бъда Станиславски — извика той към Гай и Уолтър. — Ако исках да отворя училище за силно увлечени по театъра момиченца, щях да го направя в Холивуд. В случай че не можете да накарате госпожа Торнтън да казва репликите, които са написани за нея, можете да си търсите друг актьор за моята роля. Аз напускам!

Той се обърна и наперено излезе от сцената. Никой не помръдна, докато не чухме вратата на гримьорната му да се затръшва. После всички заговориха едновременно.

— Тихо! — Гласът на Гай не търпеше възражение, когато той стъпи на сцената, последван от Уолтър. Погледна Дан и Джейн. — Половин час почивка.

Те кимнаха и напуснаха безмълвно сцената. Гай и Уолтър ме погледнаха, без да кажат дума. Спомням си, че в този момент се почувствах като дете, въстанало срещу родителите си.

— Видяхте го какво прави — започнах аз с обвиненията. — Не е честно. Прави всичко възможно да ме постави в глупаво положение.

Нямах какво повече да кажа и започнах да плача.

— Добре, винаги съм казвала, че не съм актриса. Ще си тръгна.

Гласът на Гай бе тих.

— Не, това ще реша аз. Аз съм режисьорът.

— Така ще е най-добре за пиесата — ридаех аз. — Дрейк ме мрази. С друго момиче няма да имате проблеми.

— Бо е прав — каза Гай. — Ти променяш репликите си. Защо?

— Той няма право да постъпва така с мен.

— Ти не ми отговори на въпроса.

— Нито пък ти на моя — върнах му го аз.

— Не съм длъжен. Не аз променям репликите на автора.

— Ако не ти е харесвало какво правя, защо не каза нещо?

— Защото не му беше времето. Искам да знам защо го направя.

— Това беше единственият начин да го накарам да ме остави да си играя ролята.

Гай и Уолтър си размениха многозначителни погледи.

— Това не е достатъчно основателна причина — възрази Гай.

Изведнъж страхът ми премина.

— А какво ще кажеш за това? Не мога да изговарям тези реплики и да продължавам да бъда седемнайсетгодишното момиче, което искате да съм. Тези реплики подхождат повече на трийсетгодишна жена. Не познавам тийнейджъри, които да говорят така.

За момент се възцари тишина, после зърнах неподвижното, изпълнено с внимание изражение на Уолтър.

— Уолтър, съжалявам. Не исках да прозвучи така сякаш...

— Всичко е наред — каза той хладно. Рязко се обърна и напусна сцената.

Обърнах се, за да го настигна, но Гай ме спря с ръка.

— Остави го.

— Какво говориш? Съпругът ми си тръгна.

— Не съпругът ти. Драматургът.

— Обидих го. Ще го настигна.

— Не, няма. Той е професионалист и ще го преодолее.

— Не разбирам.

— Някой трябваше да му го каже. Репликите не бяха добри. С всеки изминал ден ставаше все по-очевидно. Ако диалогът беше както трябва, Бо нямаше да може да се държи по този начин. Щеше да е погълнат от работата върху ролята си.

През рамото на Гай видях Бо да се измъква иззад кулисите. Изглеждаше успокоен, когато дойде при нас.

— Всичко наред ли е? — попита той небрежно.

— Наред е — отвърна Гай, сякаш нищо не беше се случило.

Изведнъж разбрах истината и у мен се надигна гняв.

— Вие ме предизвикахте нарочно — обвиних ги аз. — Защото нито един от двамата ви нямаше смелостта да му каже истината.

— Ти си единствената, от която той можеше да я приеме — призна Гай. — Сега ще започне да преработва текста, докато репликите станат такива, каквито трябва да са.

— Ти си лайно! — изругах го аз.

— Никога не съм твърдял, че съм светец.

— Истината! Може ли някой от вас двамата да ми каже истината? Винаги ли правите така, че другите да ви вършат мръсната работа, след като истината би била много по-проста?

— Това е шоубизнесът — нагло отвърна Гай.

— Тогава не ми харесва.

— По-добре свиквай с него, ако искаш да останеш.

— Нямам намерение да го правя.

— Ако искаш да продължиш да си омъжена за Уолтър, ще трябва да свикнеш, независимо дали ти харесва или не. Защото той още дълго ще е в шоубизнеса. Това е единственият начин на живот, който той познава и желае. — Гай се запъти към кулисите, без да дочака отговор. — Репетиция в два часа утре следобед — извика той през рамо.

Двамата с Бо останахме сами на сцената. Той бавно се усмихна.

— Само ти и аз, мила.

— Не мисля, че е смешно.

— Съжалявам. Не исках да бъда толкова груб.

Когато не отговорих, на лицето му се изписа разкаяние.

— Не можах да се сдържа. Очевидно съм по-добър актьор, отколкото мислех.

Това разтопи леда. Започнах да се усмихвам.

— Много сте добър. Но в същото време сте голям капут.

Той се ухили.

— Заслужавам и по-лоши думи. Но всичко е в името на нашата кауза. Мога ли да ви почерпя едно питие, за да ви покажа, че не изпитвам лоши чувства?

— Не пия — отвърнах аз. — Можете обаче да ми купите кафе.

Всичко стана така, както те го бяха предвидили. Когато същата вечер се прибрах вкъщи, Уолтър преработваше пиесата. Не си легна изобщо цялата нощ, а на сутринта, когато слязох за закуска, на масата намерих бележка.

„Най-скъпа моя,

Отивам да закузвам с Гай, за да прегледаме новите реплики. Ще се видим на репетицията.

С обич: Уолтър

P.S. Моля те, прости ми, но трябваше да използвам твоите реплики. Те бяха по-добри от всичко, за което можех да мечтая.

У.“

Почувствах горещ прилив на задоволство и по-късно на репетицията забелязах, че промените са направени. За пръв път всички бяхме едно цяло.

Едва по-късно осъзнах какво ми е струвал този следобед. С Бо вече бяхме получили наградата „Тони“ за най-добра мъжка и женска роля, но наградата за най-добра пиеса отнесе друг автор. Това се случи, когато бяхме изиграли последното си представление на Бродуей след едногодишен успех.

Исках да направя някои препоръки на Уолтър за новата му пиеса и отидох при него в кабинета му. Той ме изслуша невъзмутимо. Когато свърших, се протегна да вземе ръкописа от ръката ми.

— Не трябваше да го четеш — каза той.

— Не знаех, Уолтър. Взех го от спалнята.

— Забравих го там.

— Само исках да ти помогна.

— Когато имам нужда от помощ, ще ти кажа.

До този момент все още не бях уверена, че някога съм била единственият начин да го накарат да направи промени. Оказа се, че и за него истината не е нещо повече, отколкото за останалите от бизнеса. Всички те всъщност се интересуваха единствено от собственото си аз.

— Съжалявам — извиних се хладно. — Повече няма да се случи.

— Не исках да бъда груб. Ти обаче не можеш да разбереш какво е, докато не го направиш сама. Имаш някаква представа колко трудно е човек да пише. Веднъж и ти самата бе пробвала да пишеш.

— Смятам, че е време да разбере. Сега, когато пиесата е свалена от сцената и разполагам със свободно време, искам да опитам с една своя идея. Искам да се опитам да напиша нещо.

— Добре. Ако имаш някакви проблеми, можеш да разчиташ на мен.

Не му отговорих. Ала когато излязох от стаята, вече бях взела решението си. Той беше последният човек на света, към когото щях да

се обърна за помощ.

Това се случи преди четири години и сложи началото на края на нашия брак. След това по хиляди заобиколни начини се уверих, че го предизвиквам и поставям под съмнение непогрешимостта му. Сега всичко бе свършило. Надявах се вече да не се чувства застрашен.

Размишленията ми бяха прекъснати от позвъняване на телефона на долния етаж. Погледнах часовника си. Беше два часа след полунощ. Бях седяла до прозореца повече от час. Някакъв вътрешен импулс ме накара да слеза и да вдигна слушалката. Родителите ми бяха твърде старомодни и смятаха, че дериватът е ненужна екстравагантност.

Гласът, който чух отсреща на телефона, бе дрезгав и странно познат.

— Вероника?

— Не. Джерили е.

— Джерили, не знаех, че си тук. Обажда се полицейският началник Робъртс. Имаш ли син на цвят „Ягуар“?

Сърцето ми започна да бие силно, макар че успях да овладея гласа си.

— Да.

— Станала е катастрофа.

— О, не!

Родителите ми изникнаха неочаквано зад гърба ми. Баща ми издърпа телефонната слушалка от ръцете ми.

— Джон Рандал е на телефона.

Известно време слуша какво му казват отсреща, после лицето му пребледня.

— По-добре да се обличаме — каза той, когато затвори телефона.

— Станала е катастрофа и Боби е в болницата в Джеферсън.

Брат ми никога не замина за Виетнам. Колата бе изхвъркнала от пътя на същия завой, където преди петнайсет години се бе пребил баща ми. След катастрофата Боби живя само колкото да успее да се извини на майка ми.

— Съжалявам, мамо — прошепна той през лабиринта от тръбички, които излизаха от тялото му. — Май много пих. — После обърна глава и заспа, за да не се събуди никога вече.

Майка ми сякаш се превърна в камък. Трябва да е изживяла повторно стария кошмар с баща ми. Независимо какво говорехме или се опитвахме да правим, не получавахме отговор. Единственият въпрос, който тя отпрати, беше към полицейския началник Робъртс.

— Сам ли е бил в колата?

— Да, Вероника. Оставил Ан вкъщи петнайсет минути преди това. Тя каза, че го е поканила да остане и да изпие чаша кафе, преди да се прибере вкъщи, но той отговорил, че иска да върне колата на Джерили, за да не се тревожи.

Тя кимна, без да каже и дума.

— Ан ми каза също, че възнамерявали да се оженят, преди той да замине за тренировъчния лагер. Знаеше ли, че тя е бременна?

Майка ми се втренчи в него.

— Не ни е казал нищо — намеси се баща ми.

— Според нея той щял да ви съобщи на другата сутрин.

— Разговаряхте ли с нея? — попита баща ми.

Началник Робъртс кимна.

— Съобщението за катастрофата беше направено в новините в един часа след полунощ по радиото на Джеферсън. Тя се обади и аз разговарях с нея. Направо е съсипана.

— Бедното дете — казах аз. — Сигурно е изплашена до смърт.

Майка ми се обърна ядосано към мен.

— Недей да съжаляваш толкова тази уличница! Предупреждавах Боби, че тя ще направи нещо, за да го пипне.

— Не познавам момичето — отвърнах аз. — Но то не може да е...

— А аз го познавам. — Гласът на майка ми беше леден. — Направо се радвам, че се изтръгна от лапите ѝ.

Почувствах как сърцето ми подскочи и почти се задуших. Изведнъж осъзнах нещо, което преди не знаех. Никога не бях виждала майка си да плаче. Никога. Дори и сега. Не можах да се въздържа:

— Майко, ти изобщо умееш ли да плачеш?

Тя ме погледна за миг, после се обърна към баща ми. Тонът ѝ беше почти нормален. Все едно нищо не бе станало.

— Ще трябва да уредим формалностите по погребението, Джон...

Не можех повече да издържам. Застанах помежду им и я погледнах право в очите. Сълзите се стичаха по бузите ми.

— Боби е мъртъв, мамо. Единственият ти син е мъртъв. Не можеш ли да му подариш няколко сълзи?

Гласът на майка ми бе студен и спокоен.

— Нямах право да ми говориш така, Джерили. Ти си виновна, че това се случи. Не трябваше да му даваш колата.

Това ми дойде твърде много. Обляна в сълзи се обърнах и изтичах надолу по малкото стъпала до първия етаж, после изхвърчах през външната врата.

На изток се развиделяваше. Утринният въздух беше свеж. Потреперих, но всъщност студът идваше отвътре, от самата мен. Извадих от чантата си цигара и тъкмо се готвех да я запаля, когато една едра, загрубяла ръка ми подаде запалена клечка кибрит. Беше началник Робъртс.

— Съжалявам, Джерили. — Гласът му бе изпълнен с истинско съчувствие.

— Знам.

— Не бих искал да те безпокоя в този момент, но има някои въпроси, на които трябва да отговориш.

— Разбирам. Казвайте.

— Колата регистрирана и застрахована ли е на твоето име?

— Да.

— Трябва да съобщиш на застрахователната си компания. Разпоредих се ягуарът да бъде закаран на буксир до гаража на Кланси

на Мейн Стрийт.

Погледнах го.

— Направо е сплескан. Няма да могат нищо да направят от него.

Мълчах.

— Мога по-късно да дойда у вас, за да подпишеш заключението за катастрофата. Не е необходимо да се разкарваш до участъка.

— Благодаря ти.

— Началник Робъртс — извиках след него, когато той си тръгна.

— Да?

— Това момиче... Ан ли се казваше?

Той кимна.

— Кажете ѝ да ми се обади. Може би ще мога да направя нещо за нея.

— Добре, Джерили. Познавам я от толкова време, от колкото зная и теб. От бебе. Тя е чудесно мило момиче.

— Сигурно, щом брат ми я е обичал.

Той отново кимна, после погледна небето.

— Днес ще е ясно.

— Да — отговорих аз и проследих с поглед как едрата му фигура в светлосиня униформа се отдалечава.

Беше прав, помислих си, когато погледнах небето. Денят щеше да е ясен. На небето нямаше нито едно облаче.

Погребението беше във вторник. Уолтър изпрати цветя от Лондон, а Гай дойде и ми държа ръката. Когато след погребалната церемония се прибрахме къщи, майка ми се качи право в стаята си и затвори вратата.

— Ще си оправя багажа — обърнах се към баща си. — Гай предложи да ме откара до Ню Йорк.

— Добре. — Баща ми изглеждаше уморен. Не му беше лесно. Той също обичаше Боби.

— Ако искаш да остана, ще го направя.

— Не, ще се справим някак си. Всичко ще е наред.

— А ти как ще се справиш? — попитах го аз многозначително.

Той схвана нюанса.

— Ще се оправя. — Поколеба се за миг. — Не се сърди на майка си. Много ѝ се струпа.

— Не ѝ се сърдя. Просто не я разбирам.

— Тогава бъди великодушна. Не я отблъсквай. Ти си единственото, което ѝ остана.

— Не мога да се разбера с нея, татко. Знаеш колко пъти съм опитвала. Ние мислим и чувстваме различно.

— Продължавай да опитваш. Любовта е за това.

Приблжих се до него и го прегърнах.

— Ти не преставаш да опитваш, нали, татко? Сигурно много я обичаш.

— Да, виждам грешките ѝ. Но те нямат значение. Виждам също хубавото у нея. Силата и смелостта, която имаше, за да отгледа двете си деца след смъртта на баща ви. Знаеш ли, тя казваше, че няма да се омъжи за мен, ако вие не одобрите решението ѝ. Че никога няма да стори нещо, което би ви направило нещастни.

— Не знаех.

— Леля ти и чичо ти искаха да ви вземат при себе си, така че тя да е свободна да уреди отново живота си. Тя обаче не се съгласи. Каза им, че вие сте нейните деца, нейна отговорност и че тя ще се грижи за вас. Първото, което ме попита, когато ѝ направих предложението, беше какво е отношението ми към вас.

Целунах го по бузата. Беше прекрасен. И наивен. Той обаче я обичаше. Сам го каза. Как тогава можех да очаквам от него да разбере, че всички онези прекрасни неща, които тя е казала или направила, не са плод на любов, а на съзнанието, че така е трябвало да постъпи? Отново го целунах по бузата.

— Ще се опитам да запомня онова, което ми каза, татко.

Извън телефонът. Той вдигна слушалката и ми я подаде.

— За теб е.

Поех слушалката от ръката му.

— Татко, направи на Гай едно питие, моля те. Имам чувството, че умира от жажда.

— Добре съм — побърза да ме увери Гай.

Татко го хвана под ръка и го поведе в дневната.

— Мисля, че аз самият бих пийнал едно уиски.

— Ало — обадох се аз.

Гласът отсреща беше нежен, млад и уморен.

— Госпожа Торнтън?

— Да.

— Обажда се Ан Ларън. Началник Робъртс ми предаде съобщението ви. Искях да ви се обадя и да ви благодаря.

— Казах го от сърце. Ако има нещо, което мога...

— Не — побърза да откаже тя. — Нищо. — Поколеба се за миг. — Как мина всичко? Там ли бяха цветята ми?

— Да. Бяха прекрасни — припомних си ги аз. Букет жълти рози с малка картичка и името ѝ на нея.

— Искях да дойда, но лекарят ми забрани да ставам от леглото.

— Добре ли сте?

— Вече да — продължи след момент на колебание. — Но загубих бебето.

— Съжалявам.

— Може би така е по-добре. Поне така казват всички.

— И аз така мисля.

Тя започна тихичко да плаче.

— Но аз исках бебето. Наистина го обичах.

— Знам.

Тя спря да плаче. Почувствах, че овладя гласа си.

— Съжалявам. И без това ви е тежко. Не искам да ви става още по-мъчно. Само исках да ви благодаря.

— Ан, когато се почувствате по-добре, обадете ми се и елате в Ню Йорк — поканих я аз. — Ще обядваме. Много ще ми е приятно да се запознаем.

— С удоволствие — отговори тя. — Ще ви се обадя.

Когато затворих телефона, видях, че майка ми е застанала в подножието на стълбището.

— С кого говореше? — попита тя.

— С Ан.

Устните ѝ леко се свиха.

— Благодаря ли ѝ за цветята?

— Смятах, че ти ще го направиш.

— Щом го е обичала толкова, колкото твърди, защо не дойде на погребението?

— Защо не я попиташ?

Майка ми ме погледна в очите.

— Обадих се. Но тя не пожела да разговаря с мен. Предполагам, че е твърде засрамена от онова, което е направила.

— Не това е причината, мамо.

— А каква е причината?

— Вероятно е била твърде зле. Загубила е бебето.

Лицето на майка ми внезапно побеля и тя като че ли залитна. Протегнах ръка да я подкрепя.

— Съжалявам, Джерили. Наистина съжалявам.

Не казах нищо, но видях как лицето ѝ постепенно възвръща цвета си. Много силна дама е майка ми.

— Сега той наистина е мъртъв — едва пророни тя.

Двете се гледахме известно време, после тя пристъпи несигурно към мен. Разтворих ръце. Майка ми се сгуши в прегръдката ми, сякаш тя бе детето, и сълзите ѝ най-сетне рухнаха.

Беше сряда, денят за дневни представления, и „Сарди“ бе пълен с дами от предградията.

Барът също бе претъпкан, но главно с редовни посетители. Кимнах за поздрав на неколцина от тях, към мен се приближи метрдотелът.

— Госпожо Торнтън. — Той се поклони. — Толкова се радвам да ви видя. Господин Фанън ви очаква.

Последвах го до обичайната маса на Фанън, която беше залепена към стената, разделяща ресторанта от „малкия бар“ — най-важното място в заведението. Всеки, който влизаше или излизаше от „малкия бар“, можеше да види всички останали и да бъде видян от тях. Бях чувала, че от петнайсет години Фанън не е пропускал седмичния си обяд тук, като се изключат случаите, когато е бил в болница, но и тогава му носели любимите ястия от ресторанта.

Беше седнал между масата и стената и когато приближих, се опита да стане, но шкембето му се заклеци и той бе принуден да остане полуприведен, докато седна до него. Отпусна се на седалката с въздишка и ме целуна по бузата.

— Изглеждаш прекрасно, мила — изрече той с дрезгавия си глас.

— Благодаря ви, господин Фанън.

— Адолф, скъпа. Наричай ме Адолф. В края на краищата, стари приятели сме.

Кимнах. Познавахме се от почти две години. Това беше отдавнашно познанство, дори приятелство по критериите на Бродуей.

— Благодаря, Адолф.

— Коктейл с шампанско за госпожа Торнтън. — Сервитьорът се оттегли и той се обърна към мен сияещ. — Само най-доброто за теб.

Обичам шампанско, но от коктейл с шампанско ми се повдига. Въпреки това се усмихнах.

— Благодаря, Адолф.

— Опитай — подкани ме той, когато сервитьорът се върна с коктейла.

Понечих да вдигна чашата към устните си.

— Почакай малко, трябва да вдигнем тост. — Той взе собствената си чаша, която би трябвало да съдържа водка с лед, но всички знаеха, че всъщност пиеше вода. Язвата му беше отнела разрешителното за алкохола. — За твоята пиеса — рече той.

Кимнах и отпих. Отвратително сладкият коктейл преобърна стомаха ми, но все пак успях някак си да се усмихна.

— Чудесно — похвалих питието.

Лицето му придоби сериозен израз.

— Трябва да ти съобщя нещо много важно. — Той сложи ръката си на коляното ми.

— Да, Адолф — погледнах го.

— Реших да се захвана с пиесата ти. — Ръката му бе наполовина на бедрото ми. — Репетициите ще започнем през август. Искан премиерата да е през октомври в Ню Йорк.

Изведнъж забравих за ръката на бедрото ми.

— Наистина ли?

— Да. Харесах преработката. Вече изпратих ръкописа на Ан Банкрофт.

— Мислиш ли, че ще приеме ролята?

— Да. Никога не е имала по-добра. Освен това тя винаги е искала да направи пиеса с Гай.

— Той ли ще е режисьорът?

— Да. Обадих му се в Калифорния тази сутрин и той се съгласи — ръката му измина останалата част от пътя нагоре.

— Адолф, досега не съм срещала някой, който да действа така бързо — отбелязах многозначително.

Той прочисти гърлото си.

— Когато нещо ми харесва, значи ми харесва. Не съм привърженик на разиграването.

— Нито пък аз. — Погледнах го в очите. — Обаче аз вече се подмокрям и ако не си махнеш ръката, ще свърша направо тук.

Той почервеня и измъкна ръката си отгоре на масата.

— Съжалявам. В ентусиазма си съм се увлякъл.

— Няма нищо. Аз пък много лесно се възбудям. Никога досега не съм познавала мъж като теб.

— Така ли? — Интонацията му бе въпросителна.

— Ти си нещо различно. В един бизнес, където е пълно с безинтересни хора, ти действаш според убежденията си.

— Аз винаги вземам решенията. — Изглеждаше видимо поласкан. — Както ти казах, знам какво искам.

— Ето затова ти се възхищавам.

— Ще се виждаме често. Не съм от продуцентите, които оставят всичко на режисьора. Следя отблизо пиесите, на които съм продуцент.

— Знам. Затова се радвам, че точно ти се заемаш.

— По ръкописа има още работа. Ще трябва скоро да започнем. Бих искал да споделя идеите си с теб, преди Гай да се е върнал от Калифорния.

— Казвай тогава. На разположение съм.

— Добре. — Той очевидно бе доволен от развитието на нещата. Пресметливо му бях казала всичко, което знаех, че би искал да чуе. Ръката му отново се намести върху коляното ми. — Моята канцелария подготвя договора. Мисля, че аванс от десет хиляди долара ще ти дойде добре. Това е почти три пъти повече от това, което плащам за първа пиеса.

Вярвах му. И Гай, и импресариото ми казаха да не очаквам повече от три хиляди и петстотин.

— Повече от добре е. Благодаря ти, Адолф.

— Ти го заслужаваш. — Той се усмихна. — Освен това, доколкото съм чувал, няма да ти е трудно да ги изхарчиш. Разбрах, че Уолтър не ти дава алименти.

— Аз не поисках — обясних веднага.

— Повечето момичета в този бизнес не постъпват така.

— Това си е тяхна работа. Аз мога да работя и да се грижа за себе си.

Ръката му пак пое на път.

— Ето това уважавам у теб.

— Вече съм гладна — опитах се да го отклоня. — Не съм закусвала.

— Нека поръчаме тогава.

Преди обаче да е успял да повика сервитьора, в ресторанта влезе Ърл Уилсън от „Ню Йорк пост“ и погледът му попадна веднага на нас. Кръглото му лице се разля в усмивка.

— Адолф, Джерили, какво кроите?

— Улучи десетката, Ърл. Ще поставям новата пиеса на Джерили.

— Каква роля ще играеш този път, Джерили?

— Този път тя не играе, Ърл — обясни Фанън. — Написала я е.

Ърл подсвирна ентусиазирано.

— Ето това е сензация — усмихна ми се той. — Бившият съпруг помогна ли ти с нещо?

— Уолтър няма нищо общо — бързо отговори Фанън. — Джерили е повече писателка, отколкото актриса. Тя игра само защото Уолтър настояваше да направи ролята в неговата пиеса.

— Имаш ли някого наум за главната роля? — попита журналистът.

— Ан Банкрофт.

Ърл ме погледна.

— А ти какво ще кажеш?

— В трепетно вълнение съм — отговорих аз и почти скочих от мястото си, за да потвърдя думите си. Фанън пак бе заровил ръка в слабините ми.

На следващия ден това беше водещата тема в „Ню Йорк пост“.

Адолф Фанън, известен бродуейски продуцент, сподели с нас вчера в „Сарди“, че възнамерява следващия сезон да постави нова пиеса на Бродуей, написана от бившата жена на Торнтън. За главната роля е ангажирана Ан Банкрофт.

Нито повече, нито по-малко. Бившата жена на Уолтър Торнтън. Макар че от развода бяха минали два месеца, Ърл Уилсън дори не беше споменал името ми.

Оставих вестника на кухненската маса и отидох в дневната точно когато телефонът започна да звъни.

Гай се обаждаше по мое поискване от Калифорния.

— Поздравявам те — започна той.

— Исках да ти благодаря. Ако не беше хвърлил толкова усилия в тази пиеса, Фанън никога нямаше да я купи.

— Само направих някои предложения. Ти я написа.

— Радвам се, че ти ще си ѝ режисьорът.

— И аз също.

— Изпратил е ръкопис на Ан Банкрофт.

— Той ли ти го каза? — В гласа на Гай усетих недоверие.

— Дори го съобщи на Ърл Уилсън, който го е написал за Днешния вестник.

Гай се разсмя.

— Не му вярвай. Обзалагам се десет към едно, че тя не е получила пиесата.

— Тогава защо ще го казва?

— Удар в тъмното. Пресметнал е, че тя ще чуе и веднага ще прояви любопитство, като накара импресариото си да ѝ достави екземпляр от пиесата. По този начин тя ще го моли, а не той нея.

— О, боже — възкликнах аз.

— Получи ли договора?

— Импресариото ми се обади сутринта. Взел го е. Между другото, вземам десет хиляди долара аванс.

— Това е страхотно. Какъв е графикът на изплащане?

— Не знам. Защо?

— Той никога не плаща повече от три хиляди и петстотин долара, преди пиесата да е тръгнала на Бродуей. Вероятно ще получиш хиляда, когато подпишеш, хиляда, когато започнат репетициите, и хиляда и петстотин след премиерата, а останалата сума ще дойде, когато и ако се появим на нийоркиска сцена. Не харчи нищо предварително.

— Не знаех — той каза аванс от десет хиляди долара.

— Всичко, което получиш, преди пиесата да тръгне на Бродуей, се смята за аванс. Провери подробностите при импресариото си.

— Добре. Кога се връщаш?

— Ще се задържа тук още около месец.

— Моля те, побързай, Гай. Липсваш ми.

Когато Гай затвори, се обадох на импресариото си. Плащанията бяха разпределени точно както предположи Гай. Очевидно имах още много да уча.

Седнах на кухненската маса и извадих чековата си книжка. Дори с тези три хиляди и двеста долара, които бях получила от застрахователната компания за колата си, ми оставаха около четири хиляди долара. Обзавеждането на апартамента ми бе излязло по-скъпо, отколкото очаквах.

Направих набързо някои сметки. Апартаментът ми струваше около хиляда и сто долара на месец, включително газ, електричество,

телефон и прислужница два дни в седмицата. Храната, дрехите и такситата правеха още най-малко четиристотин долара. До евентуалната премиера на Бродуей оставаха пет месеца, през които щях да изхарча почти всичко. Ако пиесата не успееше да стигне до Бродуей, щях да съм разорена.

Не можех да се справя. Нямах как да си позволя да бездействам и да чакам пиесата да пробие. Трябваше да намеря някаква актьорска работа, за да изкарам лятото. И то веднага.

На следващата сутрин отидох навреме за срещата си в кабинета на Джордж Фокс в десет часа, той ме прие почти веднага. Джордж беше заместник-председател на Обединението на артистите, а Уолтър бе негов личен клиент.

Беше нисък, подвижен мъж с побеляла коса и непринудена усмивка. Заобиколи бюрото и ме целуна по бузата.

— Поздравления, Фанън наистина е очарован от пиесата ти.

— Благодаря. — Настаних се на стола пред бюрото му. — Малко съм разочарована от плащанията. Надявах се всичко да бъде платено предварително.

— Никога не го правят — обясни ми той веднага. — Повярвай ми, лично прегледах договора ти. За първа пиеса си сключила много добра сделка. И което е по-важно, имаш най-търсения продуцент в града.

— Знам. Но в момента имам проблеми с парите. Трябва да намеря някаква работа, за да се справя, докато тръгне пиесата.

— Мога да ти дам пари на заем — предложи той.

— Няма нужда. Мога някак си да преживея. По-скоро имам нужда от работа.

— Имаш ли нещо наум?

— Не съвсем. Мислех си дали не мога да си намеря работа в летните постановки.

Той ме погледна недоумяващо.

— Като че ли не. Всички трупи вече са съставени. Започват да ги формират още през януари.

— Тогава нещо за писане — подсетих го аз, защото знаех, че снимат телевизионните сериали за есента.

— Твърде късно е и за тях. Тези неща също се уреждат през януари.

— Може би има работа в сериалите. В края на краищата имам сценичен опит. Прочетох в последния брой на списание „Варайъти“, че им липсват нови лица.

— Те винаги го казват, но когато е възможно, работят с изпитаните и старите. Предпочитат да залагат на сигурно. Освен това всичко става по Западното крайбрежие, а те няма да ти платят пътните разноски, дори да искат да ангажират точно теб. В допълнение към всичко друго, плащат малко.

— Ако можех да се захвана с нещо, щях сама да си платя пътя.

— Не знам. Наистина не съм много наясно — той се замисли за миг. — Нека те запозная с един млад мъж от нашето обединение, който е вътре в нещата. Сигурен съм, че ще намери нещо за теб — той вдигна телефонната слушалка. — Помолете Хари Грег да се качи при мен.

Хари Грег пристигна след няколко минути. Беше висок, слаб, с рошава коса, облечен в черен костюм, бяла риза, черна вратовръзка, с непроницаемо изражение на лицето — стандартна рожба на обединението.

— Хари, запознай се с една от най-талантливите личности, близка моя приятелка, Джерили Торнтън... ъ-ъ, Рандал. Джерили, Хари Грег, един от най-блестящите, преуспяващи и многообещаващи млади служители тук.

Хари се усмихна и ние си стиснахме ръцете.

— Искам да направиш, каквото можеш, за нея — продължи Джордж. — Отговаряш лично. Вече сключих с Фанън договора за поставянето на пиесата ѝ, но искам да провериш къде другаде бихме могли да сме ѝ в услуга.

Преди да съм разбрала, бяхме напуснали кабинета на Джордж и аз се намерих седнала в малката „бърлога“ на Хари.

— Искаш ли кафе? — предложи той и прехвърли купчината документи в единия край на бюрото си.

Кимнах.

— Две кафета — поръча той по телефона. — Как го пиеш?

— Черно. Без захар.

След минута в кабинета влезе секретарката му с две пластмасови чаши кафе. Беше много по-различно, отколкото в кабинета на Джордж. Там сервираха кафето от изящна сребърна купа в чаши от фин порцелан.

— Джордж ли е уредил сделката ти с Фанън? — попита Хари.

— Не. Уредих си я сама, главно с помощта на Гай Джаксън. Без него нищо нямаше да стане.

— И аз така си мислех.

— Какво искаш да кажеш?

— Джордж никога не преговаря. Той само обявява печалбите. — Хари отпи от кафето. — Гай ли ще е режисьор?

— Да.

— Това е добре. Харесвам го. Добри ли са ти отношенията с бившия? — Той видя изражението на лицето ми. — Не искам да се меся в лични работи, но е важно да знам какво е положението.

— Защо?

— Уолтър е един от най-важните клиенти на обединението. Ако ти има зъб, ще се освободим от тебе, независимо от това, какви глупости ти говорим.

Изведнъж този млад човек ми хареса. Поне беше честен.

— Отношенията ни са приятелски — успокоих го аз.

— Джордж знае ли го?

— Не мога да ти кажа.

— Би било добре, ако го знае. Това ще улесни работата ми. Защото ми се стори, че няма представа какви са отношенията ви.

— Затова ли ме препрати тук?

— Не ме цитирай. Но... да.

— Ясно. — Станах. — Има ли тогава смисъл да говорим?

— Седни, седни — опита се да ме върне той. — Безсмислено е да си тръгваш сега, когато работата е наполовина свършена. Вече си сключила договор за пиесата чрез нас, трябва да извървиш и останалата част от пътя. Може да имаме късмет.

Върнах се на мястото си и отпих от кафето. Винаги съм мразела вкуса на кафето в пластмасови чаши.

— Какво всъщност искаш? — попита той.

— Работа. Каквото и да е. Нещо актьорско, нещо за писане.

— Защо?

— Трябва да се издържам.

Той замълча за миг. Не знаех дали ми вярва, или не.

— Добре. — Тонът му вече беше делови. — Трябва да започнем отнякъде. Имаш ли подборка от твои фотографии?

— Имам нещо. — Извадих от чантата си един кафяв плик. — Макар и не много добри. Правени са преди четири-пет години, когато играх в пиесата.

Той прегледа снимките.

— Ще ни трябват нови. На тези изглеждаш като дете.

— Такава беше ролята.

— Ще имаш нужда от пълен комплект. В едър план, в профил, една поразголена. Имаш ли си фотограф?

— Не. Но познавам неколцина.

— Смяташ ли, че някой от тях ще ти направи снимките?

— Не знам. Мога да попитам.

— Ако не можеш да разчиташ на тях, аз имам един много добър фотограф, който ще направи точно каквото трябва срещу двеста долара. А ако му позволиш да снима и една серия за списание, това няма да ти струва нищо, дори можеш да припечелиш някой долар.

— За какво списание?

— Е, сецаш се, „Плейбой“. Ще получиш хиляда и петстотин долара.

— Трябва да го обмисля. Това няма ли да се отрази зле на кариерата ми?

— Знам толкова по въпроса, колкото и ти. Но отношението към тези неща се променя. Студиите вече не са толкова консервативни, колкото бяха.

— Ще ми направи ли снимките за двеста долара, дори да не се снима за списанието?

— Да.

— Тогава да го използваме. Мога да си го позволя.

— Добре. Ще уредя нещата. Имаш ли екземпляр от пиесата, който да прочета?

Извадих един екземпляр и му го дадох.

— Тук има ли роля за теб? — попита той.

— Главната, но Фанън иска да я даде на Ан Банкрофт.

— Ще я прочета — обеща Хари. — Така ще получа представа как пишеш.

— Казах на Джордж, че бих заминала дори на Западното крайбрежие, ако можеш да ми уредиш някоя малка роля в сериалите за телевизията.

В този момент телефонът иззвъня. След като изслуша какво му казаха, той поръча:

— Свържете ме. — След малко поздрави някого: — Здравей, Тони.

Хари слуша мълчаливо две минути. Накрая заговори:

— На колко години трябва да е това момиче според теб?

Гласът от другата страна на линията изпука.

— Може и да имаме късмет, Тони — рече Хари. — Тъкмо се яви нов клиент. Помниш ли Джерили Рандал? Бившата съпруга на Уолтър Торнтън. Играла е една година на Бродуей в негова пиеса и е точно на тази възраст. Двайсет и три, точно така. И изглежда страхотно. Има само един проблем. Не знам дали ще се навие на такава роля. Тя е много изискана дама.

Слуша още няколко минути, после прекъсна другия:

— Изпрати ми ръкописа, Тони. Ще поговоря с нея и ще видя какво мога да направя. Не, Тони — продължи той. — Казах ти вече, че е много изискана дама. Не, не бута, за да получи нещо. Това не е стилът ѝ. — Той се замисли за момент, после ме погледна. — Как изглежда ли? — повтори той. — Страхотно. Толкова апетитна, че няма да повярваш, но в същото време е много изискана. Комбинация от Ава Гарднър и Грейс Кели. Такъв тип жена е, че щом я видиш да влиза в кабинета ти, изпитваш желание да се наведеш и от благоговение да целунеш котенцето ѝ. Така че ми изпрати сценария и аз ще ѝ го дам веднага.

Той затвори телефона.

— Съжалявам, че трябваше да говоря по този начин — извини се Хари. — Но това е единственият език, който този кучи син разбира. Въобразява си, че може да чука всяка актриса, която влезе в кабинета му.

— Кой е той?

— Тони Стайлс. Отворила му се роля за филм, който започва да снима другата седмица в Ню Йорк, а момичето, на което разчитал за ролята, си намерило работа на Западното крайбрежие.

Бях чувала за него. Дори май го бях срещала веднъж на парти в Холивуд с Уолтър. Вулгарен дребен мъж, цапнат в устата. Двамата с брат си правеха обаче филми, които печелеха пари. Братята Стайлс.

— И каква е ролята?

— Двуседмичен ангажимент. Проститутка на повикване от висока класа, която се появява във филма със и без дрехи. Каза, че имало няколко малки реплики, но ще узная повече, когато видя сценария. Той е отчаян и може дори да даде две хиляди и петстотин долара за две седмици.

— Мога ли да го прочета, след като го прегледаш? — попитах аз.

— Разбира се. — Той погледна часовника си. — Боже, вече е обяд. Имаш ли ангажимент?

— Свободна съм.

— Добре. Ще взема нещо за обяд и ще си продължим разговора.

И обядът беше доста по-различен, отколкото би бил с Фанън или Фокс. Ядохме сандвичи в стаята му.

Бяха близнаци, но човек не би повярвал, като ги видеше. Тони Стайлс беше висок под един и седемдесет, пълен и вулгарен, а брат му Джон беше към един и деветдесет, слаб, приятен на вид и тих. Може би най-добрата характеристика за двамата бяха думите на Тони:

— Джон е артистът в семейството. Той има всичко. Добър вкус, добри маниери, изисканост. Докато аз съм мошеникът. Дватамата обаче сме голяма двойка. Аз снимам боклука, Джон снима филмите.

Седях на дивана в кабинета му, до мен се беше настанил Хари. Тони седеше в другия край на стаята зад бюрото си, а Джон се бе облегал на стената. Ако се изключат общоприетите поздравии, Джон не беше промълвил и дума, но си личеше, че е много наблюдателен.

— Как ви се видя сценарият? — попита ме Тони.

— Добър е — отвърна Хари вместо мен.

Този път заговори Джон.

— Наистина ли?

Тонът му не ми хареса. Сякаш се съмняваше, че някой с добър вкус би харесал подобен сценарий. За нещастие той беше прав, погледнах го в очите.

— Не съм — отговорих аз.

Хари седеше притихнал до мен.

— Какво всъщност мислите за него? — поинтересува се Джон.

Утешавах се с мисълта, че и без това няма да ми дадат работата.

— Голям боклук. Може би ще се продава. Но все пак е боклук.

Тони изгледа брат си с триумфална усмивка.

— Виждаш ли? Казах ли ти, че ще й хареса?

Засмях се. Той беше абсолютно луд. Видях, че очите на Джон ми се усмихват.

Тони отново се обърна към мен.

— Мислите ли, че ще можете да направите ролята?

Кимнах, съзнавайки, че всяко момиче с хубаво тяло би я направило точно толкова добре.

— Можем да добавим малко диалог. Разбирате ли, да ви създадем малко работа. Да го направим по-интересно.

— Това би било чудесно.

— Бихте ли се изправили?

Станах.

— Свалете си, ако обичате, обувките.

Те не бяха с високи токове, но все пак ги събух. Тони се обърна към брат си.

— Не е ли прекалено висока, а?

Джон поклати глава.

— Тия цици истински ли са? — попита Тони. — Да не носите подплънки?

— Не нося дори сутиен — отвърнах аз.

Тони ме погледна в очите, без да се усмихва.

— Длъжен съм да питам, разбирате ли?

— Разбирам. — Костюмът ми за филма се състоеше от сутиен и пликчета.

— Носите ли си бикини?

Кимнах.

— Можете да се преоблечете там. — Той посочи малка врата в другия край на кабинета.

Беше малка тоалетна. Бързо се преоблякох и се върнах в кабинета. Отидох пред бюрото му. Той започна да ме разглежда. Извъртях се бавно и спрях.

— Добре — рече одобрително той. — Още нещо. Снимаме няколко сцени за версията, която ще продаваме в чужбина. Чужденците нямат такива задръжки като нас, американците. Имате ли нещо против, за малко по-различни сцени?

Погледнах го безмълвно.

— Няма да има нищо вулгарно — побърза да обясни той. — Дискретност. Добър вкус. Но секси. Разбирате ли? Като Бардо или Лолобриджида. Качество.

Внезапно Хари стана.

— Абсурд. — Обърна се към мен. — Обличай се, Джерили. Тръгваме си.

Запътих се към тоалетната. През затворената врата дочух, че Тони нещо възразява. Когато се върнах в стаята, атмосферата беше

отново спокойна.

— Добре. Няма нужда да правиш голи сцени — каза ми Хари.

— Промених решението си. Изобщо не искам да играя във филма.

Хари ме зяпна с отворена уста.

Обърнах се към Тони.

— Много се радвам, че се запознахме. Желая ви успех с филма.

— Взех си чантата и излязох.

Хари ме настигна пред асансьора.

— Не разбирам — рече той объркан. — Уредих ти три хиляди и петстотин, а ти се отказваш.

— Аз не съм парче месо. Нека иде до съседния месарски магазин, ако търси това.

Вратата се разтвори и той ме последва в асансьора.

— Добре. А какво ще правим сега?

— Ти ми кажи. Ти си импресариото.

— Ще се опитам да измисля нещо.

Когато се прибрах вкъщи, имаше съобщение на телефонния секретар. Да се обадя на Джон Стайлс. Поколебах се за миг, после набрах номера.

Джон Стайлс вдигна слушалката.

— Обажда се Джерили Рандал. Оставили сте съобщение.

Гласът му бе тих.

— Съжалявам, че брат ми ви разстрои, госпожице Рандал. Бих искал вие да направите ролята. Ще ми се да размислите.

— Защо? Знаете какво мисля за сценария.

— Това е сценарият, госпожице Рандал, филмите обаче са дело на режисьора. Сценарият можела бъде променен. Режисьорът съм аз.

Гласът ми бе скептичен.

— Искате да кажете, че ще го преработите заради мен?

— Не, госпожице Рандал — отвърна спокойно гласът. — Заради себе си.

— Моята роля не е достатъчно важна, за да си правите труда.

— Вярно е. Но заради филма може да е важно. И ми се струва, че вие можете да го превърнете в успех.

— Давате ли ми време да помисля?

— Не много. Ще трябва да ни дадете отговор до утре сутринта. Снимките започват в понеделник.

— Ще ви се обадя сутринта.

— Благодаря ви, госпожице Рандал.

— Благодаря ви и аз, господин Стайлс. — Затворих телефона и се обадох на Хари по прекия му телефон.

— Току-що ми се обади Джон Стайлс.

— Знам. Той потърси първо мен. Оставих се да ме убеди да му дам телефонния ти номер.

— Защо го направи?

— По две причини. Първо, сега сумата е пет хиляди за две седмици работа. Второ, Джон обеща, че с теб ще се отнасят добре и аз му вярвам. Той има добра репутация.

— Тогава какво решаваме?

— Съгласяваме се.

— Точно така — отвърнах аз. И го направихме.

От стереотипната роля Джон Стайлс направи нещо специално. Изведнъж проститутката се превърна в изплашено, отчаяно момиче, което се опитва да оцелее в обществото само с даденостите, които има. Тъй като ролята бе малка и нямах много какво да правя, прекарах доста време просто край снимачната площадка.

Джон беше добър. С неговия сдържан маниер той успяваше да следи всичко и да го държи под контрол. Нямах притеснения, паника или натиск. Той просто вървеше от кадър към кадър и постепенно изграждаше филма си. Когато свърших последната сцена, той дойде при мен.

— Много добра беше, Джерили. Благодаря ти.

— Ти го направи възможно. И аз ти благодаря.

Той се усмихна.

— Права беше за ролята. Не можех да оставя брат си да те пропъди с неговите глупости.

— Радвам се, че не го допусна.

— Какво ще кажеш да вечеряме довечера заедно? — покани ме той. — Утре няма снимки.

— Добре. — Бях изненадана. Докато работехме, не бе показал с нищо, че проявява някакъв специален интерес към мен.

— Мога да те взема в осем часа.

— Чудесно.

— Искаш ли да отидем в „Двайсет и едно“? — попита ме той, когато се качихме в таксито.

— Разбира се. — Не бях вечеряла там, откакто се разведох.

Когато пристигнахме, на вратата ни посрещна Чък.

— Господин Стайлс — поздрави той, после ме видя и ококори очи. — Здравейте, госпожо Торнтън. — Махна на метрдотела. — Приготвили сме маса за господин Стайлс в главната трапезария на горния етаж.

— Но аз резервирах в бара — възрази Джон.

Чък почервения от неудобство.

— Там е малко пренаселено — бързо се оправда той. — Гореще се чувствате по-удобно.

— Добре, Чък, какво има? Казвай направо — намесих се аз.

— Бившият ви съпруг е в бара. И единствената свободна маса е точно срещу него.

Джон ме погледна.

— Все пак аз съм резервирал в бара — упорстваше той.

Барът бе претъпкан. Последвахме сервитьора до нашата маса. Уолтър беше с Джордж Фокс. Не ни видя, докато не седнахме. Когато ме зърна, стана и дойде на нашата маса.

Подадох му бузата си за целувка, после го представих на Джон. Те стиснаха ръцете си със спокойствието на хора от шоубизнеса, но на мен краката ми се подкосяваха.

Уолтър се усмихна.

— Джордж ми каза колко добре се справяш. Доволен съм.

— Имах късмет.

— Ти си талантлива. Винаги съм го казвал. — Погледна към Джон. — Как върви филмът?

— Добре. Тук свършихме снимките и след почивните дни заминаваме за Западното крайбрежие.

— И ти ли отиваш, Джерили?

— Не. Аз приключих днес.

— Тогава нека обядваме някой ден през следващата седмица.

— С удоволствие.

— Ще ти се обадя — усмихна се той. — Приятна вечеря.

Докато го наблюдавах как се връща на масата си, ми мина през ума, че изглежда уморен. Всъщност той винаги бе малко уморен. Като че ли това беше неотменна част от съществуването му.

— А защо не го направиш?

— Какво да направя?

— Да дойдеш на Западното крайбрежие с нас.

— Това е смешно. За какво да идвам?

— За да се откъснеш от ежедневието. Имаш нужда от смяна на обстановката.

— Може би. Но не мога да си го позволя. Трябва да остана тук и да си потърся друга работа.

— Работа има и там.

— Моят импресарио смята, че имам по-голям шанс тук. Не ми позволява да замина, освен ако не става дума за стабилна работа.

— Импресариите обичат да държат клиентите си под око.

— За да ме убедиш, е необходимо да изтъкнеш по-сериозен довод.

— Добре. Какво ще кажеш за този? Защото аз искам да дойдеш.

Мълчах и го гледах.

— Никакви условия — бързо добави той. — Нямам нищо общо с брат си.

Поклатих глава.

— Още не. — Отпих от водата. Устата ми изведнъж бе пресъхнала. — Може би по-късно. Когато бъда сигурна, че мога да се справя.

— С кое?

— Със себе си.

— Мисля, че се справяш чудесно.

— Не съм сигурна.

— Чък е по-умен от нас — рече Джон. — Може би щеше да е по-добре, ако бяхме се качили горе.

Почувствах, че всеки момент мога да се разплача, но се насилих да се усмихна.

— Знаеш ли? Абсолютно прав си.

И двамата се разсмяхме и след това не прекарахме никак лошо.

Беше един часът след полунощ, когато телефонът иззвъня. Тъкмо бях задрямала, протегнах се и все още сънена, напипах телефонната слушалка.

— Сама ли си? — Беше Уолтър.

Съзнанието ми се избистри веднага.

— Да.

— Трябваше да ти се обадя. — Той замълча за миг и аз дочух познатото хриптене в гърдите му. Продължаваше да пуши много. — Толкова много неща ми се искаше да ти кажа, когато те видях в ресторанта.

Извадих цигара и я запалих. Запалката щракна рязко и високо.

— Сигурна ли си, че си сама?

— Сама съм.

— Стори ми се, че чух нещо.

— Беше запалката ми. — Започвах да се дразня. Едно от най-трудните неща във връзката ни беше непреодолимото му желание да знае всичко, което правя и мисля във всеки един момент. — Уморена съм. Ти ме събуди. Какво толкова важно се е случило, че да ми се обаждаш точно тази нощ? — Знаех, че Уолтър се е прибрал в града близо от месец.

— Само исках да разбера едно. Спиш ли с Джон Стайлс?

— Не — отговорих му, без да се замисля. После се ядосах. — Освен това какво значение има за теб, дори да спях с него? Онова, което правя, не е твоя работа.

— Има значение. Не искам да те използват.

— Никой не ме използва. Това, че съм излязла на вечеря с него, не означава непременно, че спях с него.

— Из града се говори друго. Казват, че ти платил два пъти повече, отколкото би дал на друг за тази роля.

— Кои говорят? — попитах го иронично. — Джордж Фокс?

Той не отговори.

— Джордж е гаден капут. Опитва се да ти внушава разни неща. Може би той не е в състояние да проумее как така Джон е решил, че струвам два пъти повече от другите.

— Познавам Джон Стайлс. Репутацията му не е на щедър почтен режисьор.

— Трябва да го бъркаш с брат му Тони.

— Не, не го бъркам — възрази Уолтър. — Чувал съм, че е лош, но го прави по-умело.

— Ще повярвам в това, когато се уверя с очите си. С мен винаги се е държал като истински джентълмен. — Загасих цигарата си. — Ако това е единствената причина да ме събудиш, остави ме да спя. Уморена съм.

— Съжалявам — извини се Уолтър.

— Добре.

— Може ли все пак да обядваме следващата седмица?

— Да, обади ми се след почивните дни.

— Довиждане.

Затворих телефона и се отпуснах на възглавницата. Ала вече нямаше смисъл да се опитвам да заспя. Окончателно се бях разбудила. Станах от леглото и отидох до аптечката в банята. Потърсих някакво приспивателно, но нямаше нищо. После се сетих за марихуаната.

Последния път, когато работихме с Гай върху пиесата, той ми бе оставил цигара от марихуана. Върнах се в дневната и я намерих в чекмеджето на масичката за кафе. Беше голяма.

Гай я наричаше „бомбардировач“. Две дръпвания и изключваш напълно.

Върнах се в спалнята и отново си легнах. Облегнах глава на таблата на леглото, запалих цигарата и дръпнах дълбоко, с цели гърди. После дръпнах пак и задържах дима в дробовете си толкова дълго, че ми се стори да е минал половин час. Почувствах как изведнъж ме обзема чудно спокойствие. Всмуках още веднъж, после внимателно загасих цигарата, преди съзнанието ми окончателно да се зарее нанякъде. Нямаше смисъл повече да я хабя. Вече бях достигнала висока степен на опиянение.

Огледах огромното празно легло. Инстинктивно поставих ръка на мястото, което преди заемаше Уолтър, после бързо я дръпнах. Уолтър нямаше никога вече да лежи там.

Но не можех да не си спомня моментите, когато деляхме леглото, някоя и друга цигара с марихуана и леко се опиянявахме. Сексът бе приятен, отколкото когато не бяхме вземали нищо. Уолтър не изглеждаше толкова напрегнат и издържаше повече. Без марихуаната той се изправяше почти веднага щом влезеше в мен или имаше проблеми с възбудането. Ставаше така, че повечето пъти ме любеше с език, с ръка или механично с помощта на малък вибратор. Дори и в тези случаи нямаше значение. Обичах го и бях щастлива. Ако много се възбудех, можех да го направя и сама. Винаги можех да разчитам на себе си, тъй като го практикувах от петнайсетгодишна.

Отново погледнах празното легло. С мен нещо не беше в ред. Другите момичета се оправяха със секса, без да се притесняват, но не и аз. Дори започнах да вземам едни нови хапчета против забременяване, които излязоха миналата година, като мислех, че това ще ме освободи от задръжките. Но не помогна.

Изглеждах добре, знаех го. Всички ми казваха, че съм сексапилна, но никой не се опитваше да ме сваля, никой не ме докосваше. С нещо ги отблъсквах. Дори Бо Дрейк, който чукаше всичко, което му се изпречеше пред погледа, нито веднъж не се опита да спи с мене.

Припомних си един следобед, когато на кафето между сутрешното и вечерното представление той ми обясни много точно какво щеше да направи с мен, ако бяхме сами. Толкова образно го описа, че когато се прибрах в гримьорната, пликчетата ми се бяха подмокрили. Освободих се от напрежението и мастурбирах, докато си вземах душ, но цялото вечерно представление изкарах в състояние на сексуална възбуда.

Когато вечерта се прибрах вкъщи, имах чувството, че слабините ми изгарят от възбуда. На нощното ми шкафче имаше бележка от Уолтър, че е отишъл на вечеря в „Двайсет и едно“ с Джордж Фокс и с някакъв продуцент и ще се върне късно.

Не можех да чакам. Свалих дрехите си, изтегнах се гола на леглото и извадих от чекмеджето на нощното шкафче малкия Зелен стършел — така наричахме с Уолтър вибратора. Пъхнах ръката си през каишката, така че моторчето да опре в опакото на ръката ми, и го включих. Тихото познато бръмчене изпълни стаята и аз сложих ръка между краката си.

Не знам колко дълго съм прекарала разтърсвана от вълните на оргазма, но внезапно осъзнах, че Уолтър е влязъл в стаята. Отворих очи. Той стоеше и ме наблюдаваше с любопитство.

— Уолтър... аз...

— Не спирай — каза той.

— Аз... исках... — Не можах да довърша, защото ме връхлетя друг оргазъм.

Той коленичи до леглото, лицето му бе много близо до мен, но не ме докосваше.

— Какво те възбуди? — попита той.

— Не знам. Мислех за теб. Исках...

— Какво искаше? Голям надървен хуй?

— Не.

Той не обърна внимание на отговора ми.

— Голям надървен хуй? Като на Бо Дрейк?

Когато спомена името му, отново получих оргазъм.

Той не пропусна да отбележи:

— Значи това било — тихо продума той.

— Не, не. Теб исках. Дай ми твоя, Уолтър, моля те.

Той бавно се изправи на крака, като не откъсваше очи от мен.

Дръпнах ципа му и го освободих. Пенисът му беше мек и беззащитен. Целунах го нежно и го поех в устата си. Нищо обаче не се случи, каквото и да правех.

След малко той взе главата ми между ръцете си.

— Съжалявам. Уморен съм и съм пил много.

Не казах нищо.

— Понякога усещам, че съм твърде стар за теб. Не бих те обвинил, ако си намериш любовник.

— Не, Уолтър, не! — Зарових лице в панталона му. — Искам само теб! — Започнах да плача.

Той разсеяно галеше косата ми.

— Добре. Разбирам.

Но не ме разбираше. Знаеше само достатъчно добре как да манипулира собственото ми чувство за вина. В крайна сметка дори аз започнах да разбирам това.

По дяволите! Погледнах празното легло, после се докоснах, усетих дребните нервни окончания. Моят приятел Зеления стършел ме

зовеше от нощното шкафче: „Хей, мила! Аз съм винаги готов, щом кажеш“.

Заговорих гласно:

— Но ти не си истински. Ти не си жив.

„Не се заяждай, мила. Не можеш да имаш всичко.“

— Защо не? — попитах аз — Аз наистина искам всичко.

„Това също не е човешко, мила.“

Поклатих глава. Сигурно се бях побъркала, щом си говорех с вибратора. Изведнъж почувствах самота. Апартаментът бе празен. Марихуаната се бе изпарила от главата ми.

Станах от леглото, запалих цигара и отидох в дневната. Погледнах през прозореца, но не видях нищо друго, освен сградите от отсрещната страна на улицата. Не беше като в южната част на Сентръл парк, където имах гледка към парка и града, прострял се в нощта.

Погледнах часовника. Два часа след полунощ. Неприятното да си сам е, че няма с кого да поговориш. Замислих се дали зад тъмните прозорци на града има други хора като мен. Сами, които нямат с кого да поговорят.

На Западното крайбрежие беше единайсет. Гай сигурно е още буден. Поръчах разговор. Но в стаята му никой не отговаряше. Не беше се върнал от вечеря.

Седях до телефона със слушалка в ръка и без да се замисля, набрах друг номер. На второто позвъняване размислих и се готвех да затворя, когато отсреща вдигнаха слушалката.

— Съжалявам — извиних се. — Събудих ли те?

— Не — отговори Джон, — четях.

— Предложението ти продължава ли да е в сила?

— Да.

— Нали не мислиш, че съм луда?

— Не.

— Внезапно реших, че трябва да напусна града.

— Радвам се — отвърна той тихо.

— Кога заминаваме?

— С обедния полет в неделя. Ако слезеш долу в десет и половина, ще мина да те взема.

— Ще ми направиш ли резервация в хотел „Бевърли Хилс“?

— Защо? — изненада се той. — Ще се настаниш при мен.

— Не искам да те притеснявам.

— Няма да ме притесняваш. Имам голяма къща и икономка, която няма какво да прави.

Когато затворих телефона, сърцето ми биеше, сякаш току-що бях изкачила пеша пет етажа. Но когато се върнах в спалнята и си легнах, заспах като бебе.

Къщата се намираше на едно възвишение в Малибу, на няколко километра северно от най-скъпия вилен квартал. Тясна стълба, изсечена в скалата, водеше към плажа, който беше на трийсетина метра под нея. Самият плаж бе тесен залив между две големи скали, почти недостъпен за случайни плувци. В малката градина, която сякаш бе надвиснала над океана, имаше басейн, заобиколен от цветя. Щом се потопях в него, изпитвах чувството, че плувам в небето.

Кола от студиото ни чакаше на летището и ни закара в къщата. На вратата ни посрещна икономката — дребна усмихната жена с широко лице, от мексиканско индиански произход. Не показа да е изненадана от появата ми. Джон ѝ обясни нещо на испански, тя кимна и ме заведе в стаята ми.

Бях настанена в ъглова спалня с изглед от двете страни към океана, обзаведена в мексиканско морски стил. Леглото беше голямо, с холивудски размери, сякаш в него щяха да спят поне шест души. Тя остави куфара ми на малката масичка до стената и ми каза нещо, което не разбрах.

Щом излезе, на прага се появи Джон.

— Харесва ли ти къщата?

— Ужасно. Направо ти взема дъха.

— Семпла е — в гласа му се чувстваше задоволство, — но всичко съм направил сам. Винаги съм искал да имам точно такава къща.

— Отдавна ли я имаш?

— От две години. След като се разделих със семейството си. Къщата в Бел Еър остана за жена ми и децата.

Погледнах го.

— Трябваше да ти го кажа. Искрах да знаеш как стоят нещата.

Оцених честността му.

— Благодаря ти.

— Телефонът, радиото и дистанционното управление за телевизора са отстрани на леглото. — Той погледна към малката врата

в другия край на стаята. — Там е банята.

Минах през вратата, която той ми отвори. Банята бе голяма, с двоен умивалник, вана с вградено устройство за изкуствени вълнички в нея, душ и биде. Видях друга врата срещу тази, през която влязохме.

— Тя води към другата гостна — обясни ми Джон. — Можеш да ползваш и нея. Избрах това разположение, защото е по-удобно за децата, когато са тук.

— Колко деца имаш?

— Три. Две момчета и едно момиче. Момичето е на четиринайсет, а двамата близнаци — на дванайсет. Ти си в нейната стая.

Кимнах и го последвах обратно в спалнята. Той се обърна към мен.

— Предполагам, че ще подремнеш преди вечеря. Смяната на времето е доста изтощителна.

— Не се чувствам уморена.

— Скоро ще я усетиш. Мен винаги ме напада по време на вечеря. — Той отиде до вратата. — Ще вечеряме в осем часа, ако е удобно за теб.

— Чудесно.

Той се усмихна.

— Тогава ще се видим в осем.

Когато отворих очи, стаята бе окъпана в пурпурна и виолетова светлина. Погледнах часовника си. Все още показваше нюйоркско време. Десет часа. Прехвърлих го на калифорнийско и станах от леглото. Джон се оказа прав. Смяната на времето ми се бе отразила.

Отидох в банята и пузнах водата във ваната. Втренчих се в белезникавата вода с проблясващи зелени искрици, която се изливаше от чучура, после добавих малко соли с аромат на лимон. Съблякох се и когато влязох във ваната, автоматът за изкуствените вълнички задейства веднага.

Оставих се на порива им. Един от тласъците на водата попадеше точно между краката ми. Беше чудесно, дори по-приятно от Зеления стършел.

Изведнъж осъзнах, че телефонът в банята звъни. Протегнах ръка от ваната и вдигнах слушалката.

— Ало.

— Събуди ли се?

— Да, във ваната съм.

— Не бързай. Вечерята ще бъде сервирана, когато си готова.

Аз се засмях.

— Възможно е и да реша да вечерям във ваната.

— Харесва ли ти?

— Автоматът за вълничките е страхотен. Направо бих се оженила за него.

Той се засмя.

— Наслаждавай се тогава.

Затворих телефона, но водата бе станала студена и аз излязох от ваната. Взех една огромна хавлиена кърпа и се избърсах енергично. В Калифорния всичко бе голямо — леглата, ваните, дори кърпите. Зачудих се дали няма нещо символично в това. После се отказах да мисля за каквото и да било, облякох памучен панталон и риза и слязох долу.

В голяма дървена купа по средата на масата, подредена до отворената врата към вътрешния двор, имаше салата. Отвън проблясваха въгленчетата на скарата.

Спрях насред стаята, душейки миризмата.

— Какво е това?

— Картофи, печени на дървени въглища. Надявам се да ти харесат.

— Печени картофи? — попитах. — Много ги харесвам.

Той се усмихна и отиде до бара. Включи машината за коктейли.

— Имам два специалитета — правя най-добрите коктейли „Маргарита“ и най-хубавите пържоли на света. — Джон извади чаши за коктейл от кофичката за лед, бързо посипа ръбовете им със сол, после спря машината и ги напълни догоре.

— Добре дошла в Калифорния — поздрави ме той, когато взех чашата си от него.

Маргаритата премина през вътрешностите ми като течен огън и ме стопли.

— Невероятно — възкликнах аз. Той не можеше дори да предположи, че до този момент не бях пила „Маргарита“.

— Ще сложа пържолите. Докато изпием по два коктейла, те ще са готови.

Сякаш чула думите му, в стаята влезе икономката с две огромни пържолки на дървена подложка и ги подаде на Джон.

— Лека нощ — пожела ни тя на испански.

Усмихнах се и ѝ кимнах, и тя си отиде.

— Обикновено в неделя е почивният ѝ ден. Остана само за да се увери, че всичко е наред.

Последвах го до скарата и гледах как слага пържолите да се пекат. Щом мазнината закапа по въглените, те засъскаха.

— Накисват се предварително в олио, оцет и чесън — обясни ми Джон. — Придава им специфичен вкус. Обичаш ли ги недопечени?

Кимнах.

— Добре. И аз.

Докато пържолите се изпекоха, вече се чувствах добре, главата ми бе леко замаяна, но определено се бях освежила. Въздъгнах с облекчение, щом седнах на масата.

Наблюдавах го как почти тържествено пали свещите и налива виното. За миг чашата с вино ми се стори твърде тежка, за да я вдигна. След текилата червеното вино бе много пивко.

— Чудесно — внимателно оставих винената чаша на масата.

— Мисля, че прекалих с алкохола в Маргаритите — обвини се той.

— Не.

— Добре ли си? — попита Джон.

— Добре съм — отвърнах бързо. — Само съм малко пияна.

— Ще се справиш, като хапнеш нещо.

Беше прав. Пържолата, салатата и печените картофи бяха много вкусни и когато стигнахме до кафето, умът ми вече беше съвсем бистър.

— Пушиш ли? — попита ме той, след като изпихме кафето.

Кимнах.

— Имам страхотна марихуана. Златна от Акапулко. Много върви с коняк. — Той ме погледна. — Искаш ли?

— Давай. Вече ме видя пияна, сега можеш да ме видиш и дрогирана.

Последвах го до дивана. Той отвори една дървена кутия за цигари на масичката за кафе.

— Дори имам няколко загънати цигари.

Той запали една, после ми я подаде и отиде да вземе чашите за коняк и бутилката.

Дръпнах силно и изпуснах бавно дима. Кимнах.

— Сладка е.

— Най-доброто — потвърди той и я взе от мен. Дръпна отново и ми подаде чашата. Проследих го с поглед как вкарва дима в гърлото си заедно с коняка. — Опитай и ти така — посъветва ме Джон.

Последвах примера му. Беше като динамит. След секунда се възнесох. Изведнъж всичко започна да ми се струва много смешно. Започнах да се смея.

— Какво става? — попита ме той на испански.

— Все още не мога да повярвам.

— Какво да повярваш?

— Че съм тук. Ти. Аз.

Той взе цигарата от ръката ми. Дръпна, отпи и ми я върна.

— Не е трудно за вярване.

— Никога досега не съм ходила някъде с мъж, ако изключим бившия ми съпруг. А сега прелетях над цялата страна с теб.

— Да не би да съжаляваш?

— Не.

— Не искам да се притесняваш.

— Няма. — Върнах му цигарата и се изкикотих. — Възнесох се като хвърчило.

Той се засмя.

— Искаш да кажеш, че се чувстваш добре.

— Чувствам се добре. — Облегнах се на възглавниците. — Знаеш как да се държиш с момичетата.

Той не отговори.

— Толкова се отпуснах. Чувствам се свободна и мързелива.

— Когато се почувстваш уморена, можеш да си лягаш. Не се безпокой за мен.

— Ти си чудесен човек, Джон Стайлс.

— Благодаря.

— Идеалният джентълмен.

Той пак замълча.

Изведнъж ми стана топло. Погледнах към басейна отвън и станах.

— Мога ли да поплувам?

— Прави каквото искаш. В малката кабина има бикини. Мисля, че ще откриеш бански, които да ти стават.

Погледнах го в очите.

— А трябва ли ми?

Той поклати безмълвно глава.

Излязох навън, свалих си дрехите отстрани на басейна и се гмурнах. Водата беше хладна и освежаваща. Когато излязох, той все още седеше вътре на дивана.

— Ела — повиках го. — Страхотно е.

Той излезе, цигарата с марихуана висеше в единия ъгъл на устата му, съблече се и се гмурна във водата.

— Не е ли страхотно — попитах го. Без да чакам отговор, издърпах цигарата от устата му и я пъгнах между устните си. После се обърнах по гръб и всмуках дима дълбоко в дробовете си. Небето над мен беше кадифе, обсипано с диаманти. — Хей! Това е истинско плаване.

Вътре в къщата започна да звъни телефонът. Изправих се във водата и го погледнах. Телефонът отново иззвъня. Той започна да се измъква от басейна.

— Не е необходимо да се обаждаш — рекох му.

— Очаквах това обаждане. Вероятно е асистент-режисьорът, който ще ми каже графика за утре.

Гледах го как излиза от басейна и тича целият вир-вода към телефона в кабинката. Задържа се почти петнайсет минути. Когато се върна, бях изпушила цигарата. Това обаче нямаше значение. Опиянението ми беше отминало.

— Утре започваме в шест часа сутринта — съобщи ми той.

Погледнах го.

— Искаш да си лягаш ли?

— Ще е най-добре. Иначе през целия ден ще ми тежи главата.

Излязох от басейна и се загърнах с една от онези огромни калифорнийски хавлиени кърпи, която ме обви сякаш бях бебе. Взех си дрехите, хубаво прикрепих кърпата и го последвах по стълбите.

Спрях пред вратата си и се обърнах към него. Той се наведе и ме целуна по бузата.

— Приятни сънища — пожела ми Джон. — Оставил съм ти ключовете в колата. Ако искаш нещо друго, само кажи на Марсия. Ще изляза към пет часа сутринта, така че ще се видим едва когато се прибера вечерта.

Стоях на прага и го гледах как се отдалечава по коридора към стаята си, как влиза и затваря вратата след себе си.

Влязох в банята, свалих кърпата, запалих цигара и се загледах в отражението си в огледалото. Сигурно с мен нещо не беше наред. Не разбирах какво. Хладното отношение си беше хладно отношение, но неговото беше прекалено. Сигурно причината бе у мен.

— По дяволите! — изругах, ядосана на себе си, защото видях в огледалото, че когато дръпнах от цигарата, ръката ми трепереше.

Върнах се в спалнята и извадих Зеления стършел от куфара си, после се огледах около леглото за контакт. Най-накрая го открих зад огромната табла. Нямахме как да се добера до него. Това преля чашата.

Хвърлих вибратора на леглото, излязох от стаята си и тръгнах по коридора. Отворих вратата му, без да чукам. Той тъкмо излизаше от банята с омотана около бедрата кърпа и ме погледна.

В огледалото на отсрещната стена зърнах отражението си — как стоя на прага му гола.

— Да не би нещо у мен да не е в ред? — попитах го и не изчаках отговора. — Или трябва да си мисля, че прелетя с мен цялата страна, за да не ме чукаш в Калифорния?

Стаята бе осветена слабо от нощна лампа в далечния ѝ ъгъл. Отвън бяха само тъмнината на нощта и тихият плясък на вълните. Лежах от едната страна на леглото близо до отворения прозорец, той беше откъм стената, наполовина скрит в сянка.

— Колко е часът? — попитах го.

— Четири. — Пламъчето на цигарата му блестеше в нощта. —
Време е да ставам.

— Съжалявам.

— За какво?

— Че не те оставих да спиш. А сега трябва да тръгваш на работа.

Той замълча за момент.

— Ще се оправя. Един душ и едно биостимулиращо хапче могат да направят чудеса.

— Много интересно, изобщо не ми се спи. Бях толкова уморена, когато слязохме от самолета. А сега не усещам умора.

Той се усмихна.

— Младост.

— И това ли е всичко?

— Не знам.

— Винаги ли е така?

Той ме погледна, но не можах да видя израза в очите му.

— Какво искаш да кажеш?

— Първия път. Цяла нощ.

— Не.

Протегнах се и взех цигарата от него, после се засмях и му я върнах.

— Защо се смееш? — попита той.

— Навик. Всъщност не исках цигара, но обикновено вземах цигарата на Уолтър, под предлог, че той не трябва да пуши.

— О-о.

— Имаше емфизем.

Той стана от леглото, без да каже дума.

— Нали не ми се сърдиш, че говоря за Уолтър?

— Не.

Седнах в леглото.

— Съжаляваш ли, че дойдох с теб?

— А ти съжаляваш ли?

— Не, но ти не ми отговори.

— Аз не съжалявам.

— Добре ли бях? Искам да кажа, приятно ли ти беше?

Той се усмихна.

— Не ме чуваш да се оплаквам, нали?

— Наистина го искам. Искам за теб да е толкова добре, колкото е и за мен.

Усмивката му стана по-широка.

— Ако стане по-добре, след по-малко от седмица ще ме откарат в някоя болница.

— Не съм предполагала, че може да е толкова хубаво. Не исках да спирам.

— Помислих си, че сигурно отдавна не си го правила. Откога си разведена?

— Скоро ще станат пет месеца.

— Това е доста време за сексуално момиче като теб. И през този период никого ли не си имала?

— Не. — Не му казах, че и докато бях женена, не съм имала много секс. Уолтър беше свикнал по един начин, а аз не знаех по-добър.

— По-добре да ставам — каза той и се запъти към банята.

— Ще слеза долу и ще направя кафе.

— Знаеш ли къде е кухнята?

— Ще я намеря.

Отидох си в стаята, облякох халат и слезох долу. Икономката я нямаше. Кухнята блестеше от чистота, а кафеварката бе заредена и само трябваше да я включа. Отворих хладилника и когато Джон дойде, на масата го чакаха яйца с бекон и препечен хляб.

— Не беше нужно да правиш това.

— Имах желание.

Той не яде много, затова пък аз се натъпках като шофьор на камион. Бях прегладняла.

— Какво ще правиш днес? — попита ме той.

— Не знам. Малко ще поспя. Може би ще се попека на слънце.

— Навън ли искаш да вечеряме или вкъщи?

— Нека ядем вкъщи и си легнем рано.

Той се усмихна.

Усетих, че се изчервявам.

— Трябва да си починеш. Да живееш на биостимулатори не е най-доброто нещо на света.

— Добре. — Той стана. — Ще се върна към осем. Тази вечер трябва да изгледам заснетите кадри.

— Ще те чакам. — Понечих да стана.

— Не ставай. Ще се видим довечера.

Проследих го с поглед как излиза, после си допих кафето, пузнах съдовете в машината за миене и се качих да си легна. Заспах в момента, в който помирисах възглавницата.

Телефонът до леглото звънеше ли, звънеше. Преобърнах се, отворих очи, после ги затворих отново, заслепена от слънчевата светлина. Телефонът продължаваше да звъни. Примижах срещу ярката светлина и накрая вдигнах слушалката.

— Да.

— Госпожице, за вас е — каза на испански икономката с любезен глас.

— Благодаря ви. — Погледнах телефона за миг и си помислих, че може да е майка ми, която нямаше търпение да изчака да ѝ се обадя. Натиснах копчето.

Не беше майка ми. Обаждаше се Хари Грег.

— Какво правиш там? — попита той недоволно.

— Спях, а ти ме събуди — иронично отвърнах аз. — Откъде намери номера?

— За бога! Тук е три часа следобед. Какво, по дяволите, си правила цяла нощ?

— Чуках се, ако това изобщо ти влиза в работата! — сопнах се аз. Започвах да разбирам, че всичко, което се говореше за импресариите, е вярно. Веднъж като ти намерят работа, и започват да си въобразяват, че те притежават. — Откъде разбра, че съм тук?

— От телефонния ти секретар научих, че не си в града, но никой в Ню Йорк не знаеше къде си и затова се обадох на майка ти. Тя ми

каза. — Гласът му стихна до заговорнически шепот. — Току-що ми се обади от кабинета на Фокс. Искан да знае къде си. Бившият ти съпруг те търси.

— И какво?

— Не ми казах. Мислиш ли, че майка ти би ми казала?

— Няма. — Не и моята майка. Тя не би признала, че малкото й момиченце се мотае из страната с някакъв мъж. А дори и да беше казала, какво значение щеше да има? Уолтър нямаше никакви права над мен. — Затова ли се обади?

— Не. — Гласът му стана нормален. — Намерих ти друга работа. Слава богу, че си в Калифорния.

— Не я искам.

— Уредил съм ти снимки в „Дамата от Вирджиния“. Този следобед трябва да отидеш в „Юнивърсъл“. Три хиляди и петстотин долара за една седмица.

— Как го уреди?

— Видели са част от филма, който миналата седмица снима в Ню Йорк.

— Късно е — отново отказах аз. — Косата. Гримът. Всичко. Няма да успея. Какво ще кажеш за утре?

— Те настояват за днес. Обади ми се сутринта, за да те изпратя със самолета. Казах, че ще те чакат в студиото до осем часа.

Мълчах.

— Това е добро попадение. „Юнивърсъл“ прави много филми. Ако те харесат, ще те оставят на работа при тях.

— Добре. С кого трябва да се срещна?

Той ми даде информация и когато свърши да говори, гласът му отново придоби заговорническа нотка.

— Какво да кажа на Фокс? До сутринта ще знае, че си ходила в „Юнивърсъл“.

— Измисли някакво извинение. Не давам пет пари какво ще каже на Уолтър.

— По-добре ми дай идея. Джордж ще направи живота ти труден, ако Уолтър се ядоса.

— Кажи му, че студиото се е свързало с мен преди тебе и че аз вече съм била на път. — Затворих телефона и едва тогава се нервирах.

Не бях очарована от мисълта да ме заплашват. Реших сега да му позвъня аз.

— Нещо не е наред ли? — попита той от отсрещната страна.

— Да. Не обичам да ме командват. Нито Уолтър, нито Джордж, нито ти. Нито някой друг. И аз не дължа обяснения на никого.

— Чакай малко! Не си го изкарвай на мен. Аз съм на твоя страна.

— Добре. Тогава им кажи истината. А ако не им харесва, да го духат!

Когато затворих телефона, се чувствах по-добре. Облякох се и в шест и трийсет стигнах в студиото.

През следващите три часа в стаята на продуцента се изредиха седем мъже, които разговаряха с мен. Накрая единственото, което те не знаеха за мен, беше, че имам бенка отляво на дупето си. После всички насядаха в полукръг около мен и започнаха да ме оглеждат.

Най-накрая шефът, в чийто кабинет седяхме, каза:

— Мисля, че става. Какво ще кажете, момчета?

Чу се одобрителен хор.

— Каква е ролята? — успях да попитам най-сетне.

— Много хубава роля — поясни шефът. — Възбуждаща, ако разбирате какво имам предвид. Истинска роля.

— Мога ли да прочета сценария?

— Разбира се. Утре сутринта първата ни работа ще бъде да ви го дадем.

— Значи трябва да започна работа утре сутринта?

— Точно така.

— А как тогава ще науча репликите си?

— Ще имате време. Първите ви кадри ще бъдат заснети едва следобед. Можете да ги научите, докато ви оправят костюма и грима.

— А защо да не го получа сега?

На лицето му се изписа неудобство.

— Мисля, че още не са ни върнали сценария в окончателния му вариант от циклостила.

— Мога да прочета някой от предишните варианти. Поне ще получа някаква представа за героинята си.

— Ролята е хубава. — Той вече се защитаваше. — Не вярвате ли на думата ми?

— Вярвам на думата ви.

— Добро момиче. — Той се изправи на крака. — Значи утре сутринта в седем часа при гардеробиера.

— Не.

Ченето му се отпусна от изненада.

— Какво искате да кажете?

— Това, което казах — не. Мисля, че имам право да прочета сценария, за да преценя дали е нещо, което мога да направя, и едва тогава ще реша дали да приема.

— Разбира се, че имате право, но случаят е спешен. Трябва да започнем снимките утре и искаме нещата да бъдат уредени тази вечер.

— Тогава ми дайте сценария. Аз чета бързо.

В очите му се появи озлобление.

— Вие сте твърде своенравна, нали, госпожице Рандал?

— Не съвсем. Просто смятам, че имам право на същото уважение, каквото и вие изисквате към себе си. Вие нямаше да се съгласите да ми дадете ролята, без да дойда тук и ви дам възможност да ме огледате. Е, аз дойдох, защото разбирам изискванията ви. Смятам, че това е въпрос на взаимно уважение.

Той се вторачи за момент в мене, после се усмихна и се обърна към мъжа до него.

— Добре, Дан, дай й сценария. Е, момчета, срещата свърши — оповести шефът.

Когато другите излязоха от стаята, погледнах продуцента, който се бе настанил на бюрото си, и казах:

— Мога да изляза да чета откъс, ако имате работа.

— Всичко е наред.

Бързо прочетох сценария. Интуицията не ме бе подвела. Ролята беше на индианка и аз изобщо не подхождах за нея. Ставаше дума за една от онези роли с много действие и малко думи. Всъщност дори не можех да разбера защо изобщо момичето го имаше в сценария. Нейното присъствие нямаше смисъл и щеше да е по-добре, ако се откажат от тази героиня.

— Не мисля така — отвърнах със закъснение на мъжа и се изправих.

Той ме погледна предизвикателно.

— Ролята не е кой знае каква, но ще сте доста време в обектива.

— Дори не съм с черна коса и черни очи.

— Няма проблеми — успокой ме той. — Перуката и контактните лещи ще оправят проблема.

— Не, благодаря.

— Помислете за популярността. За една вечер ще ви видят двайсет милиона души.

— Няма да се чувствам удобно в тази роля.

— Това е голяма възможност. Не я пропускайте. Тук имаме доста работа. Знаете ли колко момичета биха дали мило и драго, за да са на ваше място?

— Имам представа. И мога да се обзаложа, че много от тях ще бъдат по-подходящи за ролята от мен.

— Но аз искам да бъдете вие. Направих какво ли не, за да ангажирам вас за тази роля. Мисля, че можете да ѝ придадете нещо специално.

— Благодаря ви. Искрено оценявам вашия жест.

— Вижте, стана късно. Защо не вечеряме и да поговорим?

— Съжалявам, имам среща.

— Значи не искате ролята?

— Не.

Оставих сценария на бюрото пред него.

— Мога ли да повикам такси оттук?

Той ме погледна, сякаш вече бе забравил, че съм там.

— Да. Обадете се на секретарката ми. Тя ще ви повика такси.

— Благодаря ви. Лека нощ.

Той кимна безмълвно и аз излязох от кабинета му.

В къщата на брега се върнах едва към десет часа. Дотогава всичко бе тръгнало наопаки.

Вратата ми отвори асистент-режисьорът, който работи с нас в Ню Йорк.

— Здравсти, Джерили.

Погледнах го с изненада. В Ню Йорк бях за него госпожица Рандал.

— Здравсти — отвърнах аз, но колкото и да се напъвах, не можах да си спомня името му. Влязох в къщата и се спуснах по стълбите към долния етаж.

— Бъди внимателна с него — предупреди ме той. — Шефът имаше тежък ден.

Нещо в гласа му подсказваше, че ние с него се разбираме един друг, че сме съюзници.

— Всичко отиде по дяволите. Мисля, че днес не сме снимали и две минути. А когато се прибра вкъщи и не те завари, направо побесня от яд.

— Защо? Оставих бележка къде съм.

— Не знам дали я е намерил.

— Ще му обясня. — Погледнах го. — Идваш ли долу?

— Не. Тъкмо си тръгнах за вкъщи.

— Добре. Лека нощ.

Джон седеше на дивана с питие в ръка. Погледна, когато влязох в стаята.

Наведох се и го целунах по бузата.

— Здравей — поздравих го аз. — Съжалявам, че закъснях толкова.

— Къде, по дяволите, беше?

— В „Юнивърсъл“. Оставих ти бележка.

— Не съм я видял — сопна ми се той. — И какво, по дяволите, прави там?

— Обясних ти в бележката. Потърсиха ме за работа.

— Тук?

Започвах да се нервирам от детинското му поведение.

— Не, изпратиха ми пощенски гълъб.

— На кого още си давала номера ми?

— Не съм давала номера ти на никого. Моят импресарио сам го е намерил.

— Тогава откъде го знае целият свят? — не преставаше да пита той. — През двата часа, откакто съм вкъщи, се обадиха да те търсят поне пет-шест души. Майка ти, бившият ти съпруг, импресариото ти два пъти и от „Юнивърсъл“ два пъти.

— Не съм го давала никому — троснато отговорих аз.

— Тогава откъде всички го имат?

— Не знам. Съжалявам. Не исках да ти създавам главоболия.

— Мамка му! — Той стана, отиде до бара и отново си напълни чашата. — Само това ми липсваше.

Наблюдавах го как изпи още едно питие, без да каже дума. Не го бях виждала такъв.

— Сега из целия град ще тръгнат приказки, че си тук с мен.

— Какво значение има това за теб? Никой няма права над нас.

— Върху тебе може би не. Ала ти забравяш, че аз още съм женен.

— Ти каза, че сте се разделили.

— Това още не е развод. Винаги съм внимавал да не давам на жена си възможността да ме пипне натясно.

— Съжалявам. Не исках да те поставям в неудобна ситуация.

— Ти изобщо не разсъждаваш. Казах ти какво е положението.

— Каза ми, разбира се, но ми каза едва след като дойдох тук. Защо не ме предупреди още в Ню Йорк? — продължих, без да го изчакам да ми отговори. — Защото съзнаваше, че не бих дошла.

— Не допусках, че целият свят ще тръгне да звъни тук.

Погледнах го за миг.

— Мисля, че трябва да ми извикаш такси. По-добре ще е и за двама ни, ако се регистрирам в хотел.

Точно тогава телефонът иззвъня. Джон вдигна слушалката, после ми я подаде.

— За теб е.

Беше Хари.

— Какво си направила в „Юнивърсъл“? Направо са вбесени от яд.

— Нищо не съм направила. Просто им казах, че никога не съм виждала синеока индианка.

— Те въпреки това искат теб за ролята. Променят я така, че да играеш осиновената дъщеря на вождя, единствената оцеляла от влака, отгледана като негово собствено дете.

— Въпреки това тази роля е отвратителна.

— Но те са луди по теб. Освен това обещават да ти осигурят и друга работа, ако направиш тази роля.

— Съжалявам.

— Какво, по дяволите, ти става? — изкрещя той разярен. — Само преди няколко седмици ти ми се молеше за работа. Каза, че ти трябвали пари. Сега, след като работи две седмици, изведнъж стана много богата!

— Няма да направя това само за да задоволя егоизма на някакъв си продуцент. Те могат да си намерят друго момиче, което да тича нагоре-надолу в разкъсана индианска риза с наперени голи цици.

— Тук е един часа след полунощ и аз съм скапан. Отивам да си лягам. Помисли добре, а утре сутринта ще ти се обадя.

В момента, в който затворих, телефонът отново иззвъня.

— Ало — излая Джон. В следващия миг тонът му се промени рязко. — Какво става, Чад?

Известно време слуша, после ме погледна, преди да заговори.

— Абсолютно си прав, Чад, тя е страхотно момиче. И добра актриса също.

Разбрах, че говори за мен, и изслушах останалата част от разговора с няма изненада. Говореше, все едно бях някаква негова лична вещ.

— Изобщо не те обвинявам. Тя е подходяща за ролята... Разбира се, ще поговоря с нея, но ти ги знаеш тези нюйоркски актриси. Имат си собствени представи... Естествено тя е тук, до мен. Давам ти я. — Той ми подаде слушалката.

— Кой се обажда? — попитах аз Джон.

— Чад Гейлър.

— Кой е той?

— За бога, днес си прекарала няколко часа в кабинета му в „Юнивърсъл“.

Взех слушалката:

— Ало?

— Говорихте ли с Хари Грег, Джерили?

Когато излязох от кабинета му, все още бях госпожица Рандал. Очевидно бяхме се превърнали в стари приятели.

— Да, господин Тейлър.

— Съобщили ли ви той как разрешихме вашия проблем?

Не знаех, че проблемът бил мой.

— Да, господин Тейлър.

— Това е страхотна идея, какво мислите?

— Продължавам да смятам, че ролята не струва, господин Тейлър.

— Джерили, защо се инатите?

— Не се инатя, господин Тейлър. Просто знам какво мога и какво не мога да направя.

— Ако не се откажете — рече той почти умолително, — ще ви дам утре сутринта да прочетете преработения сценарий.

Изведнъж се уморих. Достатъчно караници имах през този ден.

— Добре.

— Можете ли да дойдете в единайсет часа? Ще изпратя кола да ви вземе.

— Не се притеснявайте. Мога да си поръчам такси. — Затворих телефона.

— Трябва да го направиш — обади се Джон.

— Защо? Чел ли си сценария?

— Не, но шансът да станеш популярна е добре дошъл за теб. Публиката ще научи името ти. Може би така ще накарам брат ми да увеличи хонорара ти.

Още една поука. Днес си извадих много. Популярността е важна, защото повишава конкурентоспособността на всяко твое следващо действие. Тъй като нямаше какво повече да кажа, се обърнах да си тръгна.

— Къде отиваш? — попита ме Джон.

— Да си прибера багажа.

— Чакай малко. Защо бързаш?

— Не обичам да ме поставят натясно — отвърнах му саркастично.

Той направи неодобрителен жест.

— Всъщност аз малко преувеличих нещата. С Деби се разбираме добре. Тя не държи да живея като девственик.

— О, по дяволите — изругах с отвращение.

— Боже, какъв отвратителен ден имах — изрева той. — Всичко тръгна наопаки.

Не отговорих.

— Ще приготвя два коктейла „Маргарита“, ще си свалим обувките и ще си починем малко. — Той се запъти към бара. — Мария е направила agroz con polio. Никога през живота си не си опитвала нещо толкова вкусно.

Продължавах да мълча.

Той включи миксера за коктейли. Тихото му бръмчене се понесе из стаята.

— Не знаеш през какви премеждия минах днес.

— Никак не ти е лесно.

Той не обърна внимание на иронията ми.

— Ще вечеряме и веднага си лягаме.

— Има ли време първо да си взема един душ?

— Разбира се, но въпросът ти е странен. Защо питаш?

— Чувствам се мръсна — отвърнах.

Той обаче отново не ме разбра.

Застана на прага на стаята ми един час, след като си бях легнала.

— Чаках те — рече Джон.

— Сутринта нали пак трябва да ставаш рано. Реших, че е по-добре да поспиш.

— Не мога да спя. Пренапрегнат съм.

— Съжалявам.

Той влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Седна на ръба на леглото.

— Какво правиш? — попита ме.

— Нищо. Просто си лежа и си мисля.

— За какво?

— За различни неща. Нищо особено.

— Не ти се говори, нали?

Взех си цигара и видях в очите му отразената светлина от пламъчето на кибритената клечка.

— А на теб? — попитах го.

— Ти ми се сърдиш.

— Не.

— Тогава какво има?

— Нещата не вървят както трябва. Не така, както на мен би ми се искало.

— Не трябваше да излизаш. Вчера всичко беше наред.

Абсолютно същото щеше да каже и Уолтър. Не отговорих.

— Да, тогава щях да преглътна всичко. Нямах да съм изненадан.

— Не мисля, че съм направила нещо лошо.

— В края на краищата ти си ми гостенка. Аз те доведох тук.

Започнах да разбирам. В това, което казваше, имаше някакъв смисъл. Не истински, разбира се. Някакъв налудничав смисъл. Нещо като правото на собственост. Тъй като бе платил пътните ми разноски, аз му принадлежах. Той приличаше на Уолтър повече, отколкото бях допускала.

— Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да.

— Добре — рече той със задоволство и стана. — Сега нека оставим всичко зад гърба си и да си лягаме.

— Аз съм си легнала.

В гласа му се прокрадна раздражение.

— Не обичам да ме използват.

— Ще ти оставя чек за сумата на самолетния билет, преди да си тръгна сутринта — обещах аз, като в същото време си мислех, че бях доста по-използвана от него.

— Не се притеснявай — отвърна ми той злобно. — Давал съм на проститутки и повече пари за една нощ.

Вратата се затръшна след него. Преборих се с напирещите сълзи, твърде много бях обидена, за да се ядосам. Просто не беше честно. Защо трябваше да е така?

На сутринта не отидох в „Юнивърсъл“. А вечерта взех нощния самолет за Ню Йорк.

Хари ме видя през стъклените прегради на кабинета си и стана. Посрещна ме, поклащайки неодобрително глава.

— Направи го. Този път наистина го направи.

— Просто премислих. Реших, че не искам ролята, независимо от увещанията им.

— Ти се прецака. За два дни бе постигнала това, което някои хора не успяват да направят цял живот. — В гласа му се прокрадна нотка на недоумение. — Как можа така да се прецакаш!

— Единственото, което направих, е, че отказах някаква си роля. Дори им се обадох в студиото и предупредих, че няма да отида.

— Господи! — възкликна той. — „Юнивърсъл“ вече разпространява слуха, че с теб е невъзможно да се работи, а Тони Стайлс ми се обади вбесен, за да ми каже, че си преобала филма му.

— Тони Стайлс? Та аз дори не съм го виждала!

— Да, ама според него ти така си завъртяла главата на брат му, че се наложило да спрат снимките за два дни, за да може Джон да се чука с теб. Каза, че ще сведе ролята ти до нула, дори да се наложи да снима наново някои от сцените с друго момиче.

— Нищо не разбирам.

— Какво се е случило между вас двамата?

— Просто не си паснахме и аз си заминах.

— Господи! — възкликна отново Хари и взе някакъв лист хартия от бюрото си. — Тази бележка получих малко преди да дойдеш. Джордж ме вика, за да си говорим за теб.

— Ако Джордж иска да разговаря с мен, защо просто не ми каже?

— Ти наистина нищо не разбираш. Той вече не отговаря пряко за теб. Аз съм поел грижата. Съобщава ми каквото иска да направиш или какво да ти предам и аз ти го казвам.

— Какво означава това?

— Джордж не обича бурните сцени. Той се прави на господин Добродушко пред всеки — независимо дали става дума за

„Юнивърсъл“, Стайлс, бившия ти съпруг и дори самия Господ.

— И после?

— После — изпаднахме в неприятно положение. Джордж се е паникьосал, той никога няма да допусне някой да остане недоволен от сдружението.

— Значи ли това, че той ще ме зареже?

— Не знам. Ако имаш обаче приятели, които би послушал, сега му е времето да им се обадиш.

— Но ние имаме договор.

— Прочети го. Сдружението може да те зареже във всеки един момент.

Мълчах.

— Какво ще кажеш за бившия си съпруг? Би ли се застъпил пред Джордж за теб?

— Не искам да прибягвам до него. И без това ми трябваше доста време, за да се измъкна от сянката му.

— Някакви други приятели?

Замислих се.

— Гай Джаксън става ли?

Хари поклати отрицателно глава.

— Джордж не го обича. Гай подписа с друга агенция, след като Джордж си съдра гъза да го привлече в сдружението.

— Тогава няма кой.

Хари бавно се изправи.

— Тогава отивам при Джордж, пък да става каквото ще.

— Да те изчакам ли?

— Защо не, по дяволите? — Той вдигна равнодушно рамене.

— Тъкмо ще си получиш ритника на място.

Когато се върна половин час по-късно, бях унищожила останалите цигари от моя пакет и вече усилено пуших неговите. Хари затвори вратата, отиде зад бюрото и се отпусна на стола си.

— Господи! — Май това беше любимото му възклицание за деня.

— Добре, де. Казвай.

— Анулират договора си с теб като актриса, но не и частта за писателските ти ангажименти, макар че аз се опитах да ги накарам да анулират и нея.

— Ти си ми бил голям приятел — отбелязах иронично. — Не смяташ ли, че е по-добре да остана с малко, отколкото с нищо.

— Очевидно имаш още много неща да учиш — отвърна той. — Ако бяха анулирали и писателските ти ангажименти, щеше да имаш какво да предложиш на друг агент. Разполагаш с пиеса, която би могла да му донесе пари. А така пиесата остава в ръцете на сдружението, а ти си напълно безпомощна.

Взрях се в него.

— Това не е честно.

— Не съм твърдял обратното.

— Ще се кача горе да говоря с Джордж.

— Нищо няма да постигнеш. Не е възможно да минеш край секретарката му. Джордж я е обучил до съвършенство.

— Остава ли ми някаква възможност?

— Идва ми на ум само една, но ти няма да я възприемеш.

— И каква е тя?

— Да преклониш глава. Обади се на Чад Тейлър в „Юнивърсъл“. Кажи му, че си била в мензис, или измисли някаква друга женска причина, кажи му също, че си премислила и ще приемеш ролята. Случайно разбрах, че още не са намерили актриса за нея.

— Сигурен ли си?

— Толкова сигурен, колкото и че седя тук.

— Това твоя идея ли е, или Джордж ти поръча да ми кажеш?

Видях червенина да пропълзява по лицето му.

— Джордж ми поръча.

— И ако не го направя, с мен е свършено?

Той кимна безмълвно.

Почувствах се хваната в капан. Те си играеха играта и всички бяха от един и същ отбор. Нямаше начин да ги победи.

— Добре — рекох най-сетне. — Свържи се с Тейлър и уреди нещата.

Май бях по-добра актриса, отколкото си мислех. Не само преклоних глава, но и се проснах като килимче да минат по мене. И същата вечер в самолета към Западното крайбрежие това неприятно чувство не ме напусна нито за миг.

Бяха изпратили кола да ме посрещне на летището и да ме заведе в хотела. Още преди да си взема багажа, шофьорът ми даде бележка от

Тейлър.

„Скъпа Джерили,
Не поемай ангажименти за вечеря. Ще дойда към осем и половина със сценария. Облечи се като за «Чейзънс».

Поздрави: Чад“

Кратко и направо в целта. Веднага си личеше от кого зависят нещата. Но сега вече това нямаше значение. Толкова бях уморена, че единственото, което исках, бе да си легна и да заспя.

Шофьорът ме закара до някакъв мотел, наречен „Риджънси“, на булевард Холивуд между Феърфакс и Лоръл Каниън. За мен бе резервиран малък двустаен апартамент на втория етаж с изглед към басейна.

— Настаняваме тук много нюйоркчани — обясни ми шофьорът. — По прекия път през Лоръл Каниън е много близо до студиото.

Той пренесе багажа ми в апартамента, благодарих му и щом си тръгна, бързо се съблякох и дръпнах плътно завесите, за да изгоня яркото калифорнийско слънце от стаята. После се изпънах на огромното легло и се обадох на телефонистката да ме събуди в седем и четирийсет и пет.

Тъкмо се унасях, когато позвъни Чад Тейлър.

— Всичко наред ли е?

— Екстра.

— Облечи се по-шик довечера. — Гласът му издаваше, че е доволен. — Довечера в „Чейзънс“ ще дойдат някои известни журналисти.

— Добре.

— Ще се видим в осем и половина — каза и затвори.

Обърнах се и тъкмо притворих очи, когато телефонът отново позвъня. Протегнах се уморено към слушалката.

— Ало.

— Джерили? Обажда се Джон. — В гласа му нямаше и нотка от гнева при последния ни разговор. Сякаш нищо не се беше случило.

— Да.

— Радвам се, че размисли. Бях започнал да се тревожа за теб.

— Няма защо.

— Помислих си, че бихме могли да вечеряме заедно. Доколкото си спомням, пържолите в неделя ти харесаха.

— Имам среща. Довечера господин Тейлър ще донесе сценария.

— А после какво ще правиш?

— Ще спя. Направо съм скапана. — Полетите напред-назад из страната съвсем не отговаряха на представата ми за забавление.

— Трябва да те видя, дори да е само за минута.

— Ще вечеряме в „Чейзънс“. Чад каза, че щяло да има журналисти. Нямам представа кога ще се прибера.

— Искам да си изясним някои неща.

— Те спокойно могат да почакаат и до утре. Ако не си почина, ще умра.

— Добре — съгласи се той най-сетне. — Дотогава мога ли да направя нещо за теб?

— Нищо — отвърнах аз и в следващия миг размислих. — Всъщност обади се на брат си да престане да ме одумва наляво-надясно.

Когато затворих телефона, вече бях твърде възбудена, за да заспя. Изпих едно хапче за успокояване на нервите и зачаках да ми подейства. Междувременно напълних ваната и се излегнах в нея. Усетих как умората ме надвива. Бързо се избърсах и се върнах в леглото. Този път успях да заспя. Но не за дълго. След по-малко от час телефонът започна неистово да звъни с поръчката ми за събуждане.

Все още замаяна, глътнах едно биостимулиращо хапче, пъхнах се под душа и пузнах леденостудената вода. Едва тогава бавно започнах да идвам на себе си.

На вратата се позвъни точно в осем и половина. Отворих по халат.

— Заповядайте, господин Тейлър. Ще бъда готова след няколко минути.

— Донесох сценария — съобщи той.

— Настанете се удобно — поканих го аз и се запътих обратно към спалнята.

Той ме последва до вратата.

— Цветята ми пристигнаха ли?

— Не съм забелязала.

— Трябваше да бъдат тук още при пристигането ви. Проклета секретарка! Имате ли нещо против да се обадя по телефона?

— Моля.

Той изчезна в дневната, а аз влязох в банята. Сложих си изкуствени мигли, набързо очертах очната линия и се погледнах в огледалото. Не беше зле за бързо гримиране.

Когато се върнах в спалнята, той стоеше на прага ѝ.

— Тя твърди, че ги е поръчала.

— Не се безпокойте, ще дойдат. Все пак благодаря ви.

— Днес никой не си върши работата. Трябва непрекъснато да им ходиш подир задниците. — Не се помръдваше от прага и нещо ми подсказваше, че няма такова намерение. Отворих вратата на гардероба и се облякох зад нея, използвайки я за параван. Избрах дълга черна рокля, която прилепваше по тялото ми. Когато се подадох иззад вратата, той тихо подсвирна.

— Не е зле.

— Чувствам се чоглаво.

— Не ви личи.

— Благодаря.

Извадих белия си ангорски шал от пътната чанта и се загърнах с него.

— Вече съм готова.

Той ме огледа критично.

— Нещо не е наред ли? — попитах го.

— Имате ли кожена наметка?

— Имам, но харесвам съчетанието от бяла ангора и черна коприна.

— Сложете наметката. Това все пак е „Чейзънс“.

Погледнах го за миг, после свалих шала и облякох късото си жакетче от чинчила.

— Така е по-добре — въздъхна с облекчение той. — Показва класа.

Отивахме към вратата, когато забелязах, че е оставил сценария на масата пред дивана.

— Искате ли да го вземем с нас? — попитах го. — Можем да го обсъдим по време на вечерята.

Той поклати глава.

— Ще има твърде много хора. Ще го прегледаме, щом се върнем — каза Тейлър и дори не ми даде възможност да реагирам. — Колата е паркирана отпред.

— Харесва ли ви? — попита той, когато ми отвори вратата.

— Хубава е.

Чад Тейлър се усмихна.

— Класа — открита „Бентли Континентъл“, модел петдесет и пета година. Тогава направиха само петнайсет коли. В движение са пет и това е една от тях.

— Наистина е нещо специално — съгласих се с него.

Беше вторник вечер и в „Чейзънс“ бе претъпкано. Но ние имахме запазена голяма маса до вратата, откъдето всички, които влизаха и излизаха, можеха да ни видят. Забелязах, че са поставени само два комплекта прибори.

— От думите ви останах с впечатлението, че няма да сме сами — казах аз, когато седнах.

— Този ресторант е цяла лудница. Няма къде да си побъбри човек, но хората ще се спират при нас, ще видите — успокой ме Тейлър.

И се оказа прав. Дори да ме бе изложил на витрина на „Мейси“, не би могъл да ме покаже по-добре.

— Ребрата с подправки са най-доброто ястие в менюто. Тъй като винаги свършва, си позволих предварително да ги поръчам заедно със сос чили. Как ви звучи?

— Добре. — В този момент от глад бях готова да изям и покривката.

Тейлър направи знак на сервитьора. Първо ни сервираха раци с горчица и домати сосове, а после — ребрата. Биостимулиращото хапче в съчетание с виното, което изпих, ми замая главата. Донякъде съумявах да водя смислен разговор, но и дума да не бях обелила, нямаше да има значение. Тейлър не спря да говори за кариерата си и как ако не е той, „Юнивърсъл“ би бил загубен.

Вместо десерт всеки от нас изпи по три ирландски кафета и когато към един след полунощ станахме да си ходим, едва се държах на краката си. Щом се върнахме в хотела, той се плъосна на дивана и веднага се залови за сценария.

— Сега можем да поработим.

Не повярвах на ушите си.

— Направихме някои подобрения — енергично започна да ми обяснява Тейлър. — Но не това е най-важното. Имам други планове за вас. Големи планове. Разбирате ли ме?

С мъка успях да кимна. Нищо не разбирах.

— Щом влязохте в кабинета ми, усетих, че вие сте момичето, което търся. — Той направи пауза, за да ми даде възможност да асимилирам значението на думите му. — Знаете ли, аз няма да работя вечно в шоубизнеса. Подготвям игрален филм. Голяма работа. Договорът вече е сключен.

— Поздравявам ви — съумях да изрека аз.

Той само кимна.

— А вие ще бъдете момичето в главната роля. Съвременното момиче. Енергично. Издръжливо. Сексапилно. Интелигентно. Затова беше важно да ви ангажирам за сегашната роля. Трябваше да им покажа какво мога да направя с вас.

Не казах и дума. Главата ми бучеше.

Той разтвори сценария.

— Нека го прегледаме.

Хиляди чукчета удряха по черепа ми.

— Чад — промълвих аз, — господин Тейлър.

Той ме погледна озадачено.

— Не че не съм ви благодарна, напротив — стараех се да се изразявам ясно, доколкото можех, — обаче ако не ме оставите да си легна, ще заспя ето тук, пред вас.

Образът му се проясни за миг пред очите ми, видях как той се изправи с унила усмивка.

— Разбира се. Забравих какъв тежък ден имахте.

Изпратих го до вратата.

— Ще се видим утре — каза той. Бях като зашеметена.

— Недейте да се притеснявате за отиването до студиото. Ще ви изпратя кола в седем часа сутринта.

Успях да кимна.

Той ме потупа по бузата.

— Лека нощ. — Отдръпна се назад и ме погледна — Следващия път, когато отидем да вечеряме, не слагайте рокля с толкова голямо

деколте. Цяла вечер бях възбуден, а през половината от времето не знаех какво говоря.

Затворих вратата и усетих, че ми се повръща. Едва успях да стигна до банята. После, без да се събличам, се хвърлих на леглото и заспах.

Стоях съвсем гола, а те ме оглеждаха, сякаш бях парче месо. Опитах да прикрия голотата си с ръце, но както и да заставах, не можех да избегна погледите им. Ярката бяла светлина на прожекторите обливаше безмилостно голото ми тяло от всички страни.

Неизвестно защо изпитвах неудобство не толкова от непознатите наобиколили ме мъже, колкото от познатите. Дори не се замислих защо бяха облечени във футболни екипи — с каски на главите, предпазни мрежи за лицата и яркочервени фланелки с черни номера. Всичките с един и същи номер — първи. Може би най-странното нещо в екипите им бяха дебелите ватирани гащета, които бяха открити отпред и огромните членове на мъжете висяха почти до колената им.

Изведнъж мъжете се скупчиха, хванати за рамене. Напрягах слуха си да чуя какво си шепнат, но думите им не достигаха до мен. После се разпръснаха и заеха позиция за игра. Единственият от централната линия, когото разпознах, бе Хари Грег като нападател. Зад него съзирах лицата на защитниците. Джордж Фокс беше крило, Чад и Джон — полузащитници, а не много далече зад тях стоеше Уолтър като централен защитник.

Джордж се изправи и яростно ме посочи, после се извърна към Хари. Сякаш под нечие силно внушение, на което не можех да противостоя, направих няколко крачки към отбора, коленичих и пропълзах между краката на Хари. Свих се на кълбо, притиснах колена към гърдите си и зарових лице в бедрата си.

Дочух сумтенето на Хари, който се приведе още повече и със сила напъха едрите си ръце под моите, докато накрая ме хвана здраво за гърдите. Притисна колената си в дупето ми и аз бавно се повдигнах. После той отново изсумтя и аз почувствах как дългият му член ме пронизва изотзад. Много странно, но не усещах нищо. Нито изненада, нито възмущение, нито възбуда. После той изригна вътре в мен и аз усетих как спермата му се стича по краката ми. В този миг Джордж изкрещя със странен дрезгав глас: „Пас!“.

Отскочих рязко назад между краката на Хари и попаднах в ръцете на Джордж. Имах усещането, че са груби и мазолести, поне нямаха нищо общо с гладките му ръце с маникюр, които познавах. Все още свита на кълбо, почувствах как те притискат гърдите ми и ме нанизват на члена му. После той започна да тича, а членът му влизаше и излизаше от мен в такт с тласъците на тялото му. След малко чух гласа на Уолтър: „Отърви се от нея! По дяволите! Отърви се от нея!“.

Джордж впръска спермата си в мен и ме изстреля във въздуха като ракета. Имах чувството, че се въртя спираловидно, нагоре и все по-нагоре, а въздухът охлаждаше кожата ми.

Понесох се над тях и изведнъж се почувствах свободна.

Чудесно бе да се рея високо като птица. Нищо не можеше да ме докосне, освен вятъра. А вятърът ме обичаше. Намирах се в безопасност. И тогава започнах да падам.

Погледнах надолу. Чад и Джон тичаха към средата на игрището.

Усетих как стомахът ми се свива от страх. Вътре в главата си чувах собствения си крясък, но всъщност не можех да издам нито звук. Исках вятърът да ме задържи нависоко, ала продължавах да падам, да падам към тях и в един момент започнах да различавам зад предпазните мрежи жестоките им властни лица.

Най-сетне от гърлото ми се изтръгна вик.

— Не! Не! Това не е игра. Аз не съм топка!

В този момент се събудих треперееща и обляна в студена пот, по бузите, ми се стичаха сълзи. За миг останах втрещена в тъмнината. После, все още треперееща, се протегнах и запалих лампата.

Светлината прогони призраците от сънищата ми. Погледнах дрехите си. Роклята ми беше ужасно измачкана и разпрана от едната страна, там, където очевидно се бе закачила на тока на обувката ми, докато съм спала.

Погледнах часовника си — беше почти пет часа. След два часа колата щеше да дойде и да ме закара в студиото. Устата ми бе пресъхнала. Станах от леглото и отидох в банята.

Първото нещо, което направих, бе да си измия зъбите и да изплакна устата си. После се погледнах в огледалото.

Очите ми бяха подпухнали, а лицето ми бе бледо и изпито. Огледах се с отвращение. Трябваше да минат поне два часа, докато

заприличам на човек. Пуснах водата във ваната и взех крема, за да почистя грима си.

Забелязах, че ръцете ми още треперят, и без да се замисля, посегнах към успокоителното, но в последния момент спрях. С хапчетата и алкохола бях изпаднала в кома. Нямах друго обяснение за този налудничав кошмар.

Върнах хапчето обратно в шишенцето. Трябваше да има и по-свестен начин да дойда на себе си.

Прекарах два часа при гримьора и гардеробиера — боядисаха малко по-тъмни косата и веждите ми и покриха тялото ми с тъмен грим, така че кожата ми изглеждаше медночервена. После започнаха да избират костюма — къса широка кожена рокличка с малко цветни мъниста по нея. Наричаха я Дебра Паджет, по името на известната актриса. Беше играла с нея за последен път в ролята на майката на Кочайз в един стар филм на Джеф Чандлър. В десет часа ме закараха до снимачната площадка, където правеха филма.

Чад се приближи до колата, когато слязох от нея. Целуна ме по бузата.

— Изглеждаш страхотно. Наспа ли се?

Кимнах.

— Добре тогава. — Чад ме представи на някакъв мъж, който се приближи бавно към нас. — Това е твоят режисьор. Марти Райън. Джерили Рандал.

Райън бе облечен в избеляла синя риза и дънки. Ръкостискането му бе енергично.

— Радвам се да се запознаем, Джерили — поздрави ме той със западняшки акцент.

— Удоволствието е мое — отвърнах.

— Готова ли сте за работа?

Кимнах.

— Добре — започваме първия кадър.

За миг изпаднах в паника.

— Получих сценария едва снощи и не успях дори да го прочета — побързах да се оправдая. — Не съм си научила репликите.

— Не се притеснявайте. В тези сцени изобщо нямате реплики. Елате с мен.

Последвах го в макета на индианското селище, където бяха разположили камерата и камиона с високоговорителя. Неколцина мъже в костюми на индианци седяха около една щайга и играеха карти. Край оградата двама каубои се занимаваха с конете.

— Хей, Тери — извика режисьорът, — доведи нейния кон.

По-ниският каубой хвана за юздата един едър бял кон и го поведе. Режисьорът се обърна към мен:

— Тази сцена е елементарна. Излизаш от онзи вигвам, оглеждаш се, после изтичваш при коня, скачаш отгоре му и отпрашваш с него.

Гледах го вторачено, неспособна да обеля и една дума.

Той прие мълчанието ми за объркване:

— Звучи по-сложно, отколкото е всъщност — реши да ме успокои той.

Поклатих глава:

— Някой е допуснал голяма грешка.

Той бе озадачен.

— Какво искате да кажете?

— В сценария, който прочетох, нямаше сцени, в които да яздя.

— Дописахме сценария, за да ви създадем повече работа. Сега тя е една от ключовите роли. На практика вашата героиня става вожд на племето, защото баща ѝ е ранен.

— Звучи страхотно. С изключение на една подробност. Не мога да яздя.

— Моля?

— Не мога да яздя — повторих аз.

Режисьорът онемя от изненада. Чувствайки, че нещо не е наред, Чад се приближи към нас.

— Какво става? — поинтересува се той.

Режисьорът се обърна към него.

— Тя не може да язди.

Чад се вторачи в мен.

— Не можете да яздите?

Поклатих глава.

— Никога не съм се качвала на кон.

— Света Богородице! — избухна Чад. — И защо, по дяволите, не ми казахте досега?

— Не сте ме питали. Освен това в сценария, който прегледах, нямаше сцени на кон.

— Какво ще правим сега? — попита го режисьорът.

— Ще използваме дубльорка — реши Чад.

— Няма да стане — отсече режисьорът. — Това е телевизия. Всеки кадър се снима отблизо. Няма как да използваме дубльорка — ще личи.

Чад се обърна към каубоя.

— Колко време ще ти трябва, за да я научиш?

Дребният каубой ме огледа с присвити очи, после премлясна парченцето тютюн в устата си и се изплю в прахта.

— Ако схваща бързо, ще ми трябва около седмица, за да отговори на изискванията за ролята.

— Загубени сме! — каза с отвращение режисьорът и ни обърна гръб.

— Знаех си аз, знаех си — завайка се Чад. — В мига, в който влязохте в кабинета ми, предусетих неприятностите.

— Не ме обвинявайте — прекъснах го ядосана аз. — Не исках да се залавям с проклетата роля, нали? Но вие не приехте отказа ми.

— Откъде, по дяволите, да знам, че не можете да яздите? — сопна се той.

— Единствените коне, които съм виждала през живота си, са на файтоните пред хотел „Плаза“ в Ню Йорк.

— Не ми върви и това си е — оплака се Чад.

— Какво да правя с Куини? — попита дребният каубой.

Чад го погледна така, че не остави и капка съмнение какво би искал от него. Тогава се обърнах към каубоя:

— Кротък ли е конят?

— Тази кобила е кат' бебе. Обича 'сички.

— Помогнете ми. Нека поне опитам.

Той приклепна отстрани на коня и склочи пръсти, тъй че дланите му образуваха нещо като стъпало.

— Стъпете тук с левия си крак и прехвърлете десния през гърба на кобилата.

— Добре. — Последвах указанията му и всичко беше добре, но точно когато прехвърлях крака си през гърба ѝ, кобилата тръгна.

Тялото ми продължи движението си и аз се озовах в една локва кал от другата ѝ страна.

— Добре ли сте? — чух изплашения глас на Чад.

Повдигнах се на лакът. Цялото лице и дрехите ми бяха в кал. Погледнах ги.

— Съжалявам, момчета — казах им. После осъзнах абсурдността на ситуацията и започнах да се смея.

Уплашени, че ще изпадна в истерия, те бързо ми помогнаха да стана.

— Повикайте лекар! — извика Чад. После се обърна към мен. — Не се безпокойте, не се безпокойте, всичко ще се оправи.

Аз обаче не можех да спра да се смея и до вечерта нямаше нужда да убеждавам никого, че не бях за ролята.

Чад ме откара обратно в мотела. По пътя спряхме в един магазин за спиртни напитки и той купи бутилка уиски. Един час след като бяхме влезли в апартамента ми, той беше излочил половината. Когато най-накрая се изправи на крака, клатушкайки се заплашително, вече бе станало осем часът.

— Не е зле да хапнем нещо — смотолеви той.

Но очевидно не беше в състояние да кара.

— Дали да не поръчаме нещо тук? — предложих му аз.

— Тук няма обслужване по стаите. Да не мислиш, че студиото ще те настави някъде, където можеш да прехвърлиш и разходите за храна?

Не отговорих.

— Ще излезем да вечеряме навън.

— Не искам да караш колата — казах му аз.

— Можем да походим. Има няколко заведения надолу по булевард Сънсет.

— Добре — побързах да се съглася.

Отидохме в един ресторант в северната част на улицата срещу дрогерията на „Шубс“. Както в повечето калифорнийски ресторанти вътре бе полутъмно и близо до входа край бара свиреше пианист. Неколцина души бяха насядали около него и посрбваха от питиетата си. Минахме край тях и главният келнер ни съпроводи до масата.

— Рибицата е чудесна тази вечер — препоръча ни той.

Чад ме погледна, след това му кимна.

— Направете две порции. Но първо ми донесете двойно уиски с много лед.

Рибицата беше вкусна, точно както сервитьорът обеща, но Чад не се докосна до нея. Вместо да се храни, цялата вечер се налива с алкохол.

— Не си хапнал нищо — отбелязах аз.

— Не се дръж като жена — сопна ми се той.

Замълчах. Сервитьорът ни донесе кафе и Чад отпи от него.

— Какви са плановете ти отсега нататък? — попита той след малко.

— Вероятно утре ще се върна в Ню Йорк.

— Нещо специално ли имаш предвид?

— Отново ще увисна на рамото на моя импресарио.

— Съжалявам за това, което се случи.

— Въпрос на късмет.

— Искам да ти благодаря, че се опита да се покатериш на онази кобила. Ако не беше го направила, можех да изгубя работата си.

Не разбрах какво иска да каже, но си замълчах.

— Съврши идеална работа. Лекарят каза, че е станала злополука. Застрахователната компания пое разходите по отлагането на снимките. Не струва нито цент на студиото и всички останаха доволни. — Продължавах да мълча. Той ме погледна. — С изключение на мен. Усецам, че бихме могли да направим велики неща с теб.

— Може би ще ги направим — някой ден.

— Не — поклати глава тъжно той. — Така просто не става. Натискът е прекалено силен. Всяка седмица започваме нещо ново. Човек не трябва да изостава.

— А какво става с филма, за който ми спомена? — попитах го аз. — Може да опитаме с него.

— Може би, но затова те исках в този филм. Студиото обича да работи с хора, участвали в собствената му продукция.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя. Ти опита.

Келнерът се приближи и напълни отново чашите ни.

— Ходила ли си някога в Лас Вегас? — попита Чад.

— Не.

— Тогава защо не останеш? — предложи ми той. — Утре вечер отивам там с една компания за премиерата на Синатра. Ще се позабавляваме малко, а после можеш да хванеш самолета за Ню Йорк.

— Не ми се иска.

— Няма да ти досаждам. Ще имаш отделна стая.

— Не, благодаря. Не съм настроена за подобни забавления. Ще се прибера вкъщи и ще прекарам няколко дни в леглото.

Известно време той мълча, после попита:

— Съвързва ли те нещо сериозно с Джон?

— Не.

— Не беше необходимо да ми отговаряш, всъщност не ми влиза в работата — побърза да се извини той.

— Все едно, вече ти отговорих.

— Не искам да си тръгваш.

— Защо?

— Ако си тръгнеш, ще имам чувството, че съм се провалил. А аз не обичам провалите.

Започвах да се дразня.

— Искаш да кажеш, че не исках да си тръгна, преди да ме чукаш, нали?

— Не точно. Е, може би да. Всъщност не знам.

— Защо не кажеш това, което мислиш? — попитах го. — Или това е играта на тукашните мъже?

— Не играя никаква игра — опита да се защити той.

— Какво си си наумил тогава?

— Виж какво. — Той очевидно се ядоса. — Не виждам причина да ме подлагаш на този кръстосан разпит. И без това заради тебе изпаднах в неудобно положение.

— Да, съвсем прав си. Извинявай.

Той се отпусна и се усмихна.

— Не се извинявай. Всъщност си напълно права. Вярно е, че искам да те чукам.

Аз не отговорих и той даде знак на келнера да донесе сместа. Когато стигнахме мотела, той ме последва в стаята и веднага започна да си сваля сакото.

Спрях го.

— Приятели ли сме?

— Да.

— Би ли ме разбрал, ако ти кажа, че не съм готова още за теб? Обременена съм с разни глупости, от които трябва да се освободя, преди да го направим.

Той замълча за миг.

— Да не би да ми отказваш?

— Нищо подобно. Ти си готин. Харесваш ми. Но аз още не съм готова.

Той напъха ръката си обратно в ръкава на сакото.

— Някой може и да ме вземе за луд, но ти вярвам.

— Благодаря, Чад.

— Мога ли да ти се обадя, ако дойда в Ню Йорк? — попита ме той.

— Ще се чувствам ужасно, ако не го направиш.

Изпратих го до вратата.

— Значи пак ще се видим. — Той ме целуна бързо.

В момента, в който затворих вратата, телефонът започна да звъни. Беше Джон.

— Опитвам да се свържа с теб цяла вечер — започна той.

— Точно се връщам от вечеря.

— Знам, но трябва да те видя.

— Аз пък трябва да си прибера багажа. Заминавам с първия самолет утре сутринта.

— Чух какво се е случило в студиото. Искам да ми отделиш само пет минути. Не бива да си тръгнеш, без да ми дадеш възможност да ти обясня.

Поколебах се за миг.

— За колко време ще стигнеш дотук? — попитах го аз.

— За една минута. На рецепцията на мотела съм.

Докато затворя телефона, и той вече беше при мен.

— Влизай — поканих го.

Джон ме последва в стаята. Посочих полупразната бутилка уиски, останала от Чад.

— Искаш ли питие?

— Да, ако обичаш.

Взех няколко кубчета лед от хладилника и му направих силно питие. Изглеждаше измъчен и уморен. Отпи голяма глътка и като че ли лицето му донякъде възвърна цвета си. Поканих го на дивана, а аз седнах на стол срещу него.

— Не разбирам какво става с мен — поде Джон. — Обикновено не съм такъв.

Мълчах.

— Искам да ти се извиня — продължи той.

— Недей. Вината е колкото твоя, толкова и моя. Просто не знам правилата на играта.

— Не беше игра. Ти ме интересуваш сериозно. Наистина.

Нямаше какво да кажа.

Той отпи отново от чашата си.

— Не искам да си заминаваш утре. Бих желал да се върнеш при мен и да започнем отново. Този път всичко ще е наред. Обещавам ти.

— Няма да се получи — отвърнах спокойно. — Сега вече знам, че няма да се получи.

Гласът му стана още по-сериозен.

— Ще стане. Сигурен съм. Помниш ли колко хубаво бе онази нощ? Отново ще бъде същото само ако поискаш.

Гледах го и си мислех колко много неща не разбира. Единственото, което си спомняше, е как се е чувствал тогава. Неизвестно как бе успял да заличи от съзнанието си всичко, което се бе случило след това.

Аз не можех така. Случилото се между нас разглеждах по начин, по който се отнасях към него сега. А отношението ми към него сега бе съвсем различно. Но като го виждах колко е разстроен, разбрах, че не мога да му кажа истината, без да го потисна още повече. Затова го излъгах.

— Трябва да се връщам, защото Фанън и Гай имат някои идеи и искат веднага да започнем работа по тях. Ще се опитат да поставят пиесата един месец по-рано, отколкото предвиждахме в началото.

Той въздъхна дълбоко. Видях как напрежението, изписано на лицето му, намаля. Такъв отказ той можеше да преживее. В него нямаше нищо лично, само бизнес.

— И на теб ли ти беше хубаво? — попита той.

Изправих се на крака.

— Да, беше ми хубаво.

Той стана от дивана и посегна да ме прегърне.

Хванах ръката му и я спрях.

— Не.

Джон ме погледна озадачено.

— Преуморена съм и няма да излезе нищо — казах, спомняйки си кошмара от сънищата. — През последните два дни прелетях няколко пъти страната и се чувствам като футболна топка.

Той не каза нищо.

— Разбираш ли ме? — попитах го. — Аз не съм машина. Аз съм човек. И ми трябва почивка.

Той кимна.

— Всеки път забравям. Жените не се приспособяват така лесно към часовата разлика, както мъжете.

Взрях се в него. Онова, което ми каза, беше безсмислено, но в момента желях единствено да си легна и затова не възразих.

— Тогава ще те оставя да си починеш. — Целуна ме за лека ноц. Не изпитах нищо, но той очевидно не долови това. — Ще ти се обадя.

— Добре.

Джон се усмихна.

— Радвам се, че успяхме да си поговорим.

— И аз.

— Обади ми се, когато имаш време — каза накрая той.

Отново ме целуна и аз затворих вратата след него. Влязох обратно в стаята и се вгледах в бутилката с уиски. Взех я и я хвърлих в кошчето за боклук. После отидох в спалнята и се съблякох. Пропълзях гола между чаршафите и затворих очи. Спомням си какво си помислих, преди да заспя:

„Тези мъже! Да вървят всички по дяволите!“.

Когато излязохме от притъмнелия театър, снегът продължаваше силно да вали. Макс, дебелият дребен мениджър на компанията, забърза към нас през фойето.

— Господин Фанън взе колата, за да се прибере в хотела. Предстоят му важни телефонни разговори. Обеща веднага щом стигне, да прати шофьора обратно. — Макс пъхтеше от напрежение. — Няма да чакате дълго — добави той.

Погледнах Гай.

— Какво ще кажеш да се поразходим? — предложих му.

— Снегът стига до гъза ти.

— Какво от това? Само три пресечки са. Мисля, че дори ще се освежа.

— Добре. — Гай се обърна към Макс. — Задръж колата за трупата.

— Да, господин Джаксън.

Привели глави, изминахме безмълвно разстоянието между двете пресечки. Някакъв снегорин мина покрай нас, хвърляйки сняг към двата бордюра на улицата. Спряхме на ъгъла, за да изчакаме да отmine.

Цялото представление преминаваше като насън пред очите ми. Ехото от гласовете на актьорите в почти празния театър, смехът, който очаквах, но не чух, репликите, които увисваха във въздуха, критиците, които отвръщаха на излизане лицата си от мен.

— Пиесата не струва — обадох се аз.

— Не си справедлива към себе си. Виж в какъв момент правим премиерата. Това е най-шибаната снежна буря от пет години насам — опита се да ме успокои Гай.

— В театъра не валеше сняг. Нищо не беше както трябва. Актьорите непрекъснато забравяха репликите си. Един подир друг.

— Нервни са. Утре вечер ще е по-добре. Затова са гастролите — да се отработят детайлите.

Почти бяхме стигнали хотела.

— Направихме я много дълга. Мисля, че ако съкратя по пет минути от всяко действие, ще е по-добре — казах аз.

— Десет минути от първо действие — каза той. — Ето къде е проблемът. Не успяваме да ги впримчим в действието навреме.

Бутнахме вратата на хотела и топлият въздух на фоайето ни удари в лицата.

— Какво ще кажеш да порботим тази нощ? — попита Гай и отиде до рецепцията за ключовете.

— Нали затова съм тук.

Той се усмихна.

— В твоята или в моята стая?

— В твоята. Ще донеса пишещата машина. — Режисьорите и звездите бяха настанени в апартаменти. Авторите стояха в подножието на йерархията и държаха малки единични стаи. Освен ако не ставаше дума за бившия ми съпруг.

Отидохме до асансьора.

— Ще поръчам сандвичи и кафе — каза Гай.

— Дай ми половин час да си взема един душ и да се преоблека в сухи дрехи.

— Не бързай — каза той.

Първото, което видях, когато влязох в стаята си, беше огромна кошница с цветя върху шкафа. Прочетох картичката:

„С обич и пожелания за успех.

Гордеем се с малкото ни момиче.

Мама и татко“.

Погледнах към плътната завеса от падащия сняг през прозореца, после обратно към цветята и се разплаках.

Бяхме работили почти три часа, когато на вратата се почука.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин Джаксън — започна да се извинява Макс, — но господин Фанън иска веднага да се срещне с вас в апартамента си.

— Предай му, че идвам веднага — отговори Гай.

— Според теб какво иска в този час? — обадох се аз.

— Не знам. Може би иска да ми каже, че пиесата има нужда от преработка, и да даде указания какво да преработим. — Гай облече жилетката си. — Довърши каквото остана от първо действие. Мисля, че доста го променихме. Връщам се веднага.

Гай си дойде след половин час. Междувременно бях преработила първо действие и вече работех върху второто. Щом погледнах физиономията му обаче, разбрах, че носи лоши новини.

— Той иска да се откажем — съобщи ми Гай.

— Не може да го направи. Договорили сме се за повече от едно представление.

— Той е продуцентът и може да направи каквото, по дяволите, поиска. Парите са в него.

— Защо? — попитах отчаяно аз. — Дори още не сме видели отзивите.

— Той вече ги знае. Има информатори навсякъде. Известен му е всеки един ред, който ще се появи утре във вестниците.

— И какво пишат критиците? — поинтересувах се.

— Заклали са ни. Всичките до един.

— Каза ли му какво правим?

— Да — отвърна той. — Но той ми възрази, че е трябвало да помислим за това преди премиерата. Все пак успях да измъкна от него една отстъпка. Помолих го да вземе окончателното решение, след като разговаря с теб. Така или иначе пиесата е твоя.

— Значи иска да се срещнем веднага? — попитах Гай.

Той кимна.

— И какво според теб трябва да му кажа?

— Отново му обясни какво правим. Трябва да го убедиш, че пиесата има шанс. Знаеш, че онова, което правим, е правилно. Не му позволявай да ни отреже всички пътища. Трябва да изиграем тази пиеса в Ню Йорк.

Станах.

— А ако не иска да ме изслуша?

За пръв път, откакто го познавах от години, видях звяра у него да излиза на показ. Устните му се изтеглиха назад и оголиха зъбите му в презрителна усмивка:

— За бога, Джерили! Ако той си падаше по мъже, щях да му смуча оная работа, докато покаже тази пиеса на Бродуей. Би трябвало

да значи същото и за теб. Ти си жена. Поне този път се опитай да използваш пътката вместо главата си!

Докато отивах към президентския апартамент, където бе настанен Фанън, думите на Гай не излизаха от главата ми. За мен успехът на пиесата не се свеждаше само до парите. Ако тя потръгнеше, щях да имам някакъв шанс в сдружението. В противен случай щях да загина.

Фанън ми отвори, облечен в червен кадифен халат — от тези, за които си мислех, че съществуват само в старите филми.

— Здравей, скъпа.

Наведох се леко, тъй че да не му се налага да се повдига на пръсти, за да ме целуне по бузата.

— Адолф — казах тихо аз.

— Изстудил съм бутилка шампанско. Забелязал съм, че когато човек е принуден да се изправи пред реалностите на живота, то винаги повдига духа.

Последвах го в стаята, без да отговоря. Виното беше в кофичка с лед до прозореца. Той напълни с церемониален жест две чаши и ми подаде едната.

— Наздраве — каза Фанън.

Отпихме.

— „Дом Периньон“ — уточни той. — Само най-доброто.

Кимнах.

— Гай каза ли ти какви са отзивите?

— Да, но не смятам, че е справедливо да се ръководим по тях. Комедия не трябва да се играе в празен салон. Затова на медийните сериали по телевизията винаги пускат смях за фон. Много жалко, че не можем да направим същото и в театъра.

Той отново напълни чашите.

— Не е реалистично. Повярвай ми, скъпа. От години съм в този бизнес. Никога не потръгва, когато началото е като сегашното.

— Ще видите, че всичко ще се оправи, господин Фанън. Знам, че ще се оправи. Двамата с Гай преработваме пиесата. Отстранихме всички проблемни моменти в първо действие, можем да оправим и другите.

— Наздраве — рече отново той и отпи още една глътка шампанско.

Чудех се дали изобщо ме чува.

— Трябва да ни дадете възможност — настоях аз. И в този момент, колкото и да не ми се искаше, започнах да плача.

Той ме заведе на дивана, извади хартиени носни кърпички от бюрото си и ги пъкна в ръката ми.

— Спокойно, спокойно, скъпа. Не трябва да приемаш всичко толкова навътре. Приеми го просто като житейски опит. В края на краищата това е първата ти пиеса. Ще има и други.

Аз не можех да спра да плача.

— Ще се оправи. Знам, че ще се оправи — хлипах аз.

Той седна на дивана до мен и притегли главата ми към гърдите си. Започна нежно да гали косата ми.

— Вслушай се в думите на човек, достатъчно възрастен, за да ти бъде баща. Знам как се чувстваш. Всъщност и аз се чувствам толкова зле, колкото и ти. Не ми харесва да загубя осемдесет хиляди долара. Но е по-добре, отколкото да отида в Ню Йорк и да изгубя още седемдесет хиляди. Един мъж трябва да знае кога да престане да губи. В известен смисъл сега ти правиш точно това. Никой няма да си спомня отзивите от Ню Хейвън, когато дойде време да се поставя следващата ти пиеса. Но ако лошите отзиви се появят в Ню Йорк, те никога няма да бъдат забравени.

— Не ме интересува — продължавах да плача. — Знам, че пиесата ще има успех.

Той не спираше да гали косата ми, а другата му ръка, с която ме бе хванал през кръста, пое нагоре и се спря при гърдите ми.

Обърнах се и оставих гърдата ми да изпълни шепата му.

— Адолф — започнах аз, — нямаш представа колко много се възхищавала на смелостта ти като продуцент. Ти беше единственият мъж, който чувствах, че никога няма да ме изостави.

— Аз не те изоставям — прочисти гърлото си той. — Само се опитвам да бъда практичен.

Сега вече го накарах да почувства и двете ми гърди. Странна червенина се появи на лицето му.

В следващия миг Фанън скочи на крака. Взе чашите с шампанско и ми подаде моята.

— Пий — нареди ми той.

В гласа му долових нотка, която не бях чувала преди. Изведнъж осъзнах, че този малък звяр наистина бе мъж. Пресуших чашата си.

— Искам да те чукам — без заобикалки каза той. — И знам, че и ти си готова да се чукаш с мен. Но би ли го направила и ако се откажа от пиесата?

— Не — погледнах го право в очите.

Той се вторачи в мен за момент, после изпразни чашата в гърлото си. Внезапно се усмихна и ме погали по бузата.

— Харесвам те. Поне си искрена.

— Благодаря ти. А пиесата?

— Отказвам се от нея. Но ти обещавам. Ако напишеш друга, донеси ми я. Ще направим още един опит.

Изправих се на крака. Изненадващо за самата мен, вече не се чувствах като за продан.

— Благодаря ти, Адолф. Ти си истински джентълмен.

Той ми отвори вратата. Подадох му бузата си, за да ме целуне за лека нощ, и слязох в стаята си. Вече нямаше защо да се връщам при Гай.

Първото и последно представление на пиесата беше в Ню Хейвън.

— Съвременното обзавеждане не се търси на пазара — каза мъжът.

Не му отговорих. Всеки търговец на мебели втора употреба, който идваше в апартамента, казваше същото.

— Килимите ваши ли са? — попита той.

Кимнах.

Той ги огледа с неодобрение.

— Бяло и бежово. Лоши цветове. Лесно се мърсят. — Бях чувала вече това.

Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката, надявайки се да е новият ми импресарио, който се опитваше да ми уреди среща с един италиански продуцент.

Звъняха от телефонната компания за сметката, която бях просрочила с два месеца. Бяха вежливи, но ме предупредиха, че ще трябва да прекъснат поста, ако не изпратя чека до утре сутринта. Казах им, че съм го изпратила по пощата, и затворих. Не беше вярно, но какво значение имаше. Все едно до утре щях да съм напуснала апартамента.

Търговецът на мебели излезе от спалнята.

— Изнесли сте някои мебели — отбеляза той с обвинителен тон. — Личи от следите по килима. Не виждам сребърни прибори, сервиз за храна и готварски съдове.

— Продава се това, което виждате. — Изглежда, той си въобразяваше, че останалият ми багаж едва щеше да напълни един куфар. Всичко, което смятах, че ми е необходимо, вече бе пренесено в един малък апартамент, който бях наела в Уест Сайд.

— Не знам. — Той се колебаеше. — Тези неща трудно могат да бъдат продадени.

— На практика те са нови. Само на една година. Купувала съм само най-доброто. Струваха ми над девет хиляди долара.

— Трябваше да дойдете при нас. Щяхме да ви спестим доста пари.

— Тогава не знаех за съществуването ви.

— Това им е лошото на хората. Никога не се научават, преди да е станало твърде късно. — Той посочи към дивана. — Колко искате за това?

— Пет хиляди долара.

— Никой няма да ви ги даде.

— Тогава предложете вие нещо.

— Хиляда долара.

— Не става. — Тръгнах към вратата. — Благодаря, че дойдохте.

— Чакайте, имате ли по-добро предложение?

— Да. Много по-добро.

— Колко по-добро? Със сто, с двеста отгоре?

Не отговорих.

— Ако Хамърсмит беше тук, нямаше да ви даде повече от хиляда и двеста.

Несъмнено познаваше конкуренцията. Точно толкова ми бяха предложили.

— Ще поема риска и ще ви предложи хиляда и триста. Повече не мога да ви дам.

— Не, благодаря. — Гледах го право в очите и държах вратата отворена.

Той бързо прецени вещите отново.

— Кога най-скоро мога да изнеса нещата?

— Ако зависи от мен, можете да ги изнесете веднага.

— Днес следобед?

— Щом така желаете.

— Никакви ипотечи, никакви вноски на изплащане? Изплатено и чисто е, така ли? Ще подпишете ли документ?

— Да.

Той въздъхна неудовлетворено.

— Партньорът ми ще каже, че съм луд, но аз ще ви дам хиляда и петстотин. И това наистина е последната ми дума.

Това беше с триста долара над другите предложения, които бях получила досега. А той беше четвъртият търговец, с когото се срещях.

— В брой — уточних аз. — Не с чек. — Банката нямаше да ми изплати навреме чека, за да покрия наема и сметката, която бях открила за новия апартамент.

— Разбира се.

— Продадено — понечих да затворя вратата.

— Мога ли да използвам телефона ви? — попита той. — Ще докарам камиона след половин час, ако ме изчакате.

— Ще ви изчакам.

Успях да стигна в банката малко преди три часа. Открих си сметка, излязох навън в топлия майски следобед и реших, че след като импресариото не ми се беше обадил, аз трябваше да отида при него. В автобуса направих някои изчисления. Излизаше, че след като си уредя сметките, ще ми останат около осемстотин долара.

Шумните канцеларии на Лу Брадли в Брил Билдинг нямаха нищо общо с изисканите кабинети на Сдружението на артистите.

А самият Лу не беше точно импресариото, за когото си мечтаех, но нямах голям избор. Преди да стигна до него, бях ходила при всичките големи — Уилям Морис, Дружеството на артистите аматьори, Си Ем Ей. Те се държаха учтиво, но не проявиха интерес. Сякаш изведнъж бях станала прокажена. Опитах се да гледам на отношението им непредубедено. В края на краищата никой не искаше да се обвързва с неудачници. Независимо дали вината бе моя или не, числяха ми се всички провали. Първо, въпреки обещанията на Джон, брат му беше почти изрязал моята роля във филма, на второ място идваше случката в „Юнивърсъл“ и на трето, но не на последно място бе неуспехът на пиесата ми.

Несъмнено най ме заболя за пиесата — не само защото не видях бял свят, а и защото из целия град говореха, че Гай ме бил зарязал, твърдейки, че с мен не може да се работи и че съм отказала да направя промените, за които той настоявал. Опитах да му се обадя, убедена, че ще го накарам да спре да говори по мой адрес, но колкото и да упорствах, не можах да се свържа с него по телефона. После, след завръщането си, получих съобщение от Сдружението на артистите, че ми прекъсват договора.

Беше като гръм от ясно небе. Хари Грег не ми бе споменал нищо. Позвъних му. Гласът му прозвуча неуверено:

— Да?

— Трябва да е станала някаква грешка. Току-що получих съобщение, че сдружението прекъсва договора ми, а ти не каза нищо подобно.

— От мен нищо не зависи. Това е работа на тия от горните етажи.

— А ти знаеше ли?

Той се поколеба, но накрая си призна:

— Да.

— Тогава защо не ми каза? Мислех те за приятел.

— Приятел съм ти, но аз работя при тях. Не мога да се забърквам в неща, които не са от моя компетентност.

— Но ние с теб крояхме планове, говорехме за онова, което ти ще направиш. А през цялото това време ти си знаел, че всъщност няма нищо да направиш.

— А какво трябваше да ти кажа? „Не ме занимавай, скъпа, ти си извън играта“?

— Можеше да кажеш нещо.

— Добре. Ще го кажа сега. Не ме занимавай скъпа, ти си извън играта.

Слушалката заглъхна в ръката ми.

Бях обидена и ядосана, но нямах време да плача. Спешно се нуждаех от друг импресарио и от друга работа.

Ала не ги открих толкова бързо, колкото се надявах. Парите от последната вноска за пиесата се бяха изпарили, преди да усетя. Предполагам, родителите ми са разбрали, че нещо не е наред, защото за двайсет и петия си рожден ден получих чек за две хиляди и петстотин долара. Когато го осребрих, дълго плаках.

Наложи се да чакам половин час, докато Лу спре да говори по телефона. В това отношение той не се различаваше от който и да било друг импресарио. Всички бяха телефонни манияци. Накрая секретарката ми даде знак да вляза в кабинета му.

Той ме погледна със светлите си, воднистосини очи, от които лицето му изглеждаше още по-източено.

— Привет, мила — поздрави ме бързо той. — Мислех си за теб. Още не мога да изловя оня кучи син по телефона. — Лу се провикна през отворената врата: — Хей, Шърли, опитай пак да ме свържеш с Да Коста.

После понижи тон до заговорнически шепот.

— Мисля, че е в съдружие с онези момчета.

Нищо не разбирах.

— С кои момчета?

Той понижи глас още повече.

— Знаеш кого имам предвид. Онези момчета. Големият Франк. Джо. Откъде според тебе получават парите си тези богати продуценти?

— Смяташ, че са от рекет? — попитах го.

— Ш-шт! — той веднага сложи пръст на устата си. — Тук не използваме тази дума. Тези типове са добри момчета. Приятели. Разбираш какво имам предвид.

Телефонът иззвъня.

— О, Винченцо — каза с приветлив глас той, — какво става? — Слуша известно време, после пак заговори. — Това звучи наистина добре. Между другото момичето, за което ти говорих, е в кабинета ми и си мисля дали не можеш да ѝ определиш една среща? — Лу ме погледна и кимна пред телефонната слушалка. — Дали не те подвеждам? Тя изглежда страхотно, разбираш какво имам предвид, нали? Голям опит. Бродуей, Холивуд, всичко. — Закри слушалката с ръка. — Казва, че е зает през следващите два дни, после се връща в Италия. Свободна ли си да вечеряте днес?

Поколебах се.

— Не се тревожи за това копеле. Той е истински джентълмен.

Кимнах в знак на съгласие. Дори и да не получех работа, вечерята навън щеше да ми се отрази по-добре, отколкото ако изядях един хамбургер сама.

— Казва, че е свободна — обясни Лу, после пак закри слушалката с ръка. — Иска да знае дали можеш да заведеш някоя приятелка.

Поклатих глава.

— Не. Но не се притеснявай. Ще изпратя някоя. — После пак кимна. — Готово. В осем часа. В твоя апартамент в „Сейнт Риджис“.

— Ти си щастливка — отбеляза тържествено Лу, затваряйки телефона. — Копеле като него обикновено не се съгласява веднага да се срещне с някого. Имал си е работа с всички ония италиански актриси. Лорен, Лолобриджида, Мангано. Единственият проблем с тях е, че английският им не е особено добър.

— Каква е ролята?

— Откъде, по дяволите, да знам? Нима можеш да поискаш от чужд продуцент или режисьор сценарий? Веднага ще те помислят за

луд или нещо подобно. Половината от тия копелета снимат филмите си изобщо без сценарий. И печелят всичките награди.

— Може би не съм типът, който той търси?

— Американка си, нали?

Кимнах.

— Актриса си, нали?

Отново кимнах.

— Тогава си идеална за ролята. Точно това, за което той ми се обади. Американска актриса. — Лу стана, хвана ме за ръката и ме помъкна към вратата. — Сега си отиваш вкъщи, вземаш си гореща вана и се правиш истински красива. Облечи някоя дълга сексапилна рокля. Тия копелета вечерят само със смокинги. — Лу отвори вратата към външния коридор. — Не забравяй — в осем часа в апартамента му в „Сейнт Риджис“. И не закъснявай. Тия копелета са много точни.

— Добре — съгласих се. — Но ти забрави едно нещо.

— Какво е то?

— Да ми кажеш името му.

— О, вярно. Да Коста. Винсънт Да Коста.

Да Коста. Името ми бе познато, но не можех да си спомня къде го бях чувала.

Докато вървях по застлания с килими коридор към апартамента, виковете се усилиха. Този шум бе твърде необичаен за изтънчената аристократичност на „Сейнт Риджис“. Спрях пред двойната дъбова врата и почуках. Виковете продължаваха. Дочух и женски глас. Но не можех да разбера какво точно казваше жената, защото говореше на италиански. Реших, че не ме чуват, и почуках втори път.

Почти веднага вратата отвори висок, приятен наглед тъмнокос млад мъж, облечен в строг тъмен костюм, снежнобяла риза и бяла вратовръзка. Нямаше вид на човек, който очаква някого.

— Господин Да Коста? — попитах.

Той кимна.

— Джерили Рандал — представих се. — Господин Брадли ми каза да бъда тук в осем часа.

Лицето му се проясни.

— А, значи Луиджи ви изпраща. — Неочаквано той се усмихна и разкри равните си бели зъби. — Заповядайте. — Говореше английски без какъвто и да било акцент.

Последвах го през малкото антре към обширния хол. На дивана седяха двама мъже, но не погледнаха към нас. Бяха се втренчили в една жена в къса рокля, която крещеше на по-възрастния плешив мъж.

Застанах за миг на прага, чудейки се дали да вляза. В следващия момент разпознах жената. Карла Мария Перино. Преди две години тя спечели „Оскар“ за „Спомени от войната“. След това се сетих и кой е плешивият мъж на дивана — нейният съпруг Джино Паолуци, който бе постановчик и режисьор на филма.

Изведнъж в очите на Паолуци се появи пламъчета и той скочи на крака. Беше с една глава по-нисък от нея, но излъчваше странна сила, която го правеше по-едър от всички останали в стаята. Направи мълниеносно движение с ръка. Чу се резкият звук на плесницата, която ѝ залепи, и дрезгавият му гърлен глас:

— Курва!

Внезапно тя замлъкна, после се обля в сълзи. Той ѝ обърна гръб и прекоси стаята към мен. Другият мъж стана от дивана и го последва.

Да Коста застана помежду ни.

— Това е господин Паолуци, известният режисьор — представи ми го. — Не говори английски. — Обърна се към режисьора на италиански: — Представям ви Джерили Рандал.

Паолуци се усмихна и пое ръката ми. Поклони се леко и я целуна така, сякаш устните му докосваха собствената му ръка, която едва покриваше моята.

Да Коста ме погледна и щракна с пръсти.

— Сетих се, познавам ви! — възбудено възкликна той. — Не получихте ли наградата „Тони“ преди пет години?

Кимнах утвърдително.

— Гледах пиесата. Та вие бяхте фантастична. — Той се обърна към Паолуци и заговори бързо на италиански. Долових само няколко думи. Бродуей. „Тони“. Уолтър Торнтън.

Паолуци кимна и ме погледна с уважение. На свой ред каза нещо на италиански. Да Коста преведе:

— Маестрото е чувал за вас. За него е чест да се запознаете.

— Благодаря.

Да Коста представи и другия мъж — висок, с побеляла коса и склонност към пълнеене.

— Пиеро Гуерчо.

Последва отново онази странна целувка на ръката ми.

— Приятно ми е — рече той на английски със силен акцент.

— Сеньор Гуерчо е юридически съветник на маестрото — обясни Да Коста, а като видя озадаченото ми изражение, допълни: — Адвокат.

— Джино — гласът ѝ бе жаловит и плачлив.

Сякаш бяха забравили, че тя е в стаята. Съпругът ѝ ѝ обясни нещо. Тя кимна и ме погледна преценяващо.

Паолуци пак заговори. Този път схванах, че ѝ обяснява коя съм. След малко тя се приближи и ме поздрави на италиански:

— Приятно ми е.

Здрависахме се. Учуди ме силата, която криеха фините ѝ пръсти. Обърнах се към Да Коста.

— Кажете й, че съм нейна почитателка. Много харесах играта й във филма.

Да Коста й преведе и тя се усмихна:

— Благодаря. — След това излезе от стаята.

— Разстроена е, защото прислужницата изгорила с ютия роклята й — обясни ми Да Коста.

Щом това беше предизвикало подобно избухване, не бих искала да съм наблизко, ако се случеше нещо наистина сериозно.

— Ще пийнете ли нещо? — попита той. — Имаме всичко.

— Може ли бяло вино?

— Веднага.

Поех чашата от него и приседнах на дивана, където ме покани. Мъжете се настаниха на столове в полукръг около мен.

Да Коста преведе въпроса на Паолуци.

— Работите ли в момента?

— Не, но обмислям няколко предложения.

Паолуци кимна, сякаш бе разбрал.

— Навярно предпочитате театъра пред киното? — бе следващото запитване на Паолуци, преведено от Да Коста.

— Трудно ми е да кажа. Никога не съм имала истинска роля в киното, която да ме удовлетвори.

Паолуци кимна, после заговори отново.

— Маестрото смята, че Холивуд е съсипал американската филмова индустрия, тъй като се е ориентирал към телевизията. По едно време американците бяха водещи в света, но сега лидерството е в европейски ръце. Само в Европа се правят филми с истинска художествена стойност.

Отпих от виното и за момент настъпи неловко мълчание, което бе прекъснато от почукване на вратата.

Да Коста скочи и забърза към антрето. Върна се с висока червенокоса жена в зелена вечерна рокля и дълъг черен шал от визон. Мъжете станаха и й целунаха ръка, когато ги представяха. После Да Коста ме погледна.

— Мардж Смол, Джерили Рандал.

В очите на момичето се четеше враждебност.

— Привет! — поздрави то.

— Привет! — отвърнах аз.

— Вие сте дамата на адвоката — Да Коста посочи Гуерчо.

Тя кимна с безразличие.

— Добре.

Адвокатът ѝ се усмихна.

— Искате ли нещо за пиене?

— Да. Имате ли шампанско?

Той кимна и тя го последва до масичката с напитките, където напълни две чаши — една за нея и една за себе си. Те останаха там, разговаряйки приглушено. Зачудих се какво ли си говореха.

Да Коста прекъсна уединението ми.

— Маестрото иска да знае мислили ли сте за работа в Италия?

— Още никой не ме е канил там.

— Според него там бихте имали голям успех. Вие сте онзи тип жена, който се търси.

— Кажете му, че съм на разположение.

Паолуци се усмихна, стана и после изчезна в съседната стая. Да Коста се обади по телефона.

— Рецепцията? Предайте на шофьора на господин Паолуци, че след десет минути сме долу.

— Откога работите с Лу? — попита ме той, когато затвори телефона.

— От една седмица.

Той кимна усмихнат.

— Не знам как го прави това малко копеле. Винаги излиза с печелившата карта.

— Аз съм малко объркана. Господин Бродли ми каза, че вие сте продуцентът.

Той се засмя.

— Никога няма точна представа за нещата. Аз съм представител на продуцента, а продуцентът е Паолуци.

— Разбирам — отвърнах аз, макар че всъщност нищо не разбирах. — За какво се разказва във филма?

— Да пукна, ако знам. На всяка наша среща разказва различни неща. Готов съм да се обзаложа, че нито едно от тях няма нищо общо с онова, което ще направи. Страхува се, че ако разкаже истинската история, някой ще открадне идеята му. А това прави живота ми доста сложен, повярвайте ми.

— Защо?

— От мен се очаква да му осигуря американско финансиране, а хората с пари не работят така. Те искат да знаят в какво влагат средствата си.

— Италианец ли сте? — поинтересувах се.

— Американец. Родителите ми са италианци.

— От Ню Йорк ли сте?

— Да, от Бруклин. Баща ми и братята ми въртят бизнес там.

Внезапно си спомних защо името му ми се стори познато.

Фамилията Да Коста. Наистина въртяха бизнес там и притежаваха цялата брегова линия. Едно от петте семейства, които си бяха поделили Ню Йорк. Сега разбрах какво искаше да ми каже Бродли.

Той се усмихна, сякаш прочете мислите ми.

— Аз съм черната овца на семейството. Не искам да се занимавам със семейния бизнес. Всички ме смятат за глупак, че си блъскам главата в шоубизнес.

Изведнъж той ми хареса. Притежаваше нещо обезоръжаващо почтено.

— Не мисля, че сте глупак.

Вратата на спалнята се отвори и оттам излязоха семейство Паолуци. Не можех да откъсна очи от нея, колкото и да се стараех да не я зяпам втренчено. Никой от филмите ѝ не разкриваше истинската ѝ хубост. Несъмнено тя бе най-красивата жена, която някога бях виждала.

Улових бързия ѝ преценяващ поглед към Мардж Смол. След миг тя се обърна към мен и аз разбрах, че момичето е напълно заличено от съзнанието ѝ, все едно никога не е съществувало.

— Съжалявам, че се забавих — извини се тя на английски с нежен и мил глас с акцент.

— Не се притеснявайте — отвърнах аз.

Да Коста ни поведе към лимузината и отвори вратата ѝ. Настани се до шофьора. Адвокатът и Мардж седнаха на съгваемите столчета, а маестрото — между жена си и мен. Отидохме в „Ромео Салтас“ — ресторант само на две пресечки от хотела.

На вечерята нямаше съмнение коя бе звездата. Получихме най-хубавата маса, а Карла Мария седна на най-хубавото място. По същия

начин се държаха с нея в „Ел Мороко“, където продължихме вечерта. Навсякъде, където се появявахме, мистериозно ни чакаха фотографи, а неизвестно защо, цялата тази суетня ми беше приятна, макар да не бе в моя чест. Отдавна не бях попадала във възбуждащата среда на шоубизнеса.

— Един танц? — покани ме Да Коста.

Отидохме на малкия претъпкан дансинг. Свиреха бавни мелодии. Чак в един след полунощ започваха да свирят рок. Той ме държеше близо до себе си, докато танцувахме под звуците на един стереозапис на Франк Синатра.

— Забавлявате ли се? — попита Да Коста.

Кимнах.

— Да, забавно е.

— Наистина ли имате няколко предложения?

— Не.

— И аз така си помислих.

— Какво ви накара да мислите така?

— Нямаше да бъдете с Луиджи, ако имахте няколко предложения. Общо взето, той е последна възможност за отчаяните. — Когато ме погледна очите му бяха сериозни. — Вие сте талантлива, истински талантлива. Къде не ви потръгна?

Поколебах се, не знаех точно какво да отговоря.

— Нямам представа. Навсякъде. Един ден имаш всичко, на следващия — нищо.

— Така стават провалите. Понякога се случва.

Не казах нищо.

— Карла Мария ви харесва — продължи Да Коста.

Изпитах задоволство.

— И аз я харесвам. Тя е наистина фантастична дама. Можете да й предадете думите ми.

— И маестрото ви харесва.

— Чудесно. Той трябва да е много талантлив.

Да Коста намери пролука в тълпата и ме поведе към ъгъла на дансинга, до стената.

— Той иска да знае дали ще се съгласите на един сеанс с Карла Мария.

— Разбира се — побързах да отговоря аз, без да доловя подтекста в думите му. После го погледнах в лицето и осъзнах, че не мислим за едно и също нещо. Усетих как се изчервявам. Не знаех какво да кажа.

— Добре — рече той най-сетне. — Разбрах. Не сте длъжна да го правите.

— Изненадана съм. Не очаквах подобно предложение.

— Тези хора имат свои собствени представи за удоволствията — обясни ми Да Коста. — Аз само предавам предложението им.

— И това ли е част от работата ви?

— Това и още много други неща.

Когато се върнахме на масата, Гуерчо и другата жена си бяха тръгнали. Долових знаците, които си направиха Паолуци и Да Коста, после продуцентът се изправи и каза нещо на италиански.

Да Коста ме погледна.

— Маестрото се извинява, но е време да тръгваме. Има среща рано сутринта.

Всички станахме и почти причинихме сблъсък между келнерите, които се втурнаха да отместят масата от пътя ни. Карла Мария и съпругът ѝ тръгнаха първи през бара, Да Коста и аз — след тях.

Щом излязохме от вратата, лимузината бавно се приближи.

— Маестрото пита можем ли да ви закараме до вас на път за хотела? — предаде ми Да Коста.

— Не, благодаря. Живея в Уест Сайд. Кажете му, че ще взема такси. И му благодаря за приятната вечер.

Да Коста повтори всичко на италиански. Паолуци се усмихна, поклони се и отново целуна ръката ми. После ме погледна в очите и каза нещо.

Да Коста преведе думите му.

— Надява се да има щастието един ден да работи с вас.

— Аз също.

Подадох ръка на Карла Мария. Тя се усмихна.

— В Италия не се сбогуваме така. — Тя се наведе, допря буза в моята и ме целуна звучно. — Чао.

— Чао — повторих аз.

Те се качиха в лимузината. Да Коста ме изпрати до таксито и напъха една банкнота в ръката ми.

— За таксито — каза ми той.
— Не — опитах се да отблъсна ръката му.
— Вземете я. Включена е в разходите. — Преди да успея отново да възразя, той затвори вратата на таксито. — Лека нощ.
— Лека нощ — казах аз и колата потегли.
— Накъде, мадам? — попита шофьорът.
Казах му адреса.
— В оная лимузина Карла Мария Перино ли се качи? — попита той.
— Да.
— Брей — от обзелото го възхищение гласът му премина в кикот.
— Наистина тази жена е голяма работа. Нали, мадам?
— Наистина — потвърдих аз и наистина си го мислех. После се сетих за банкнотата в ръката ми. Погледнах я и не можах да повярвам на очите си.
Дотогава не бях виждала банкнота от петстотин долара в живота си.

Обадих му се по телефона от фойето на хотела в девет часа на другата сутрин. Стори ми се сънен.

— Джерили Рандал е. Съжалявам, че ви събудих.

— Няма нищо — отвърна той.

— Искях само да ви кажа, че оставих парите, които ми дадохте, в плик на ваше име на рецепцията. Благодаря ви все пак.

— Почакайте! — Явно се бе събудил окончателно. — Откъде се обаждате?

— От долу.

— Не си тръгвайте. Ще слеза след минута. Можем да изпием по едно кафе или да закусим.

— Не искам да ви безпокоя.

— А аз искам да ви видя.

Затворих телефона. След няколко минути той излезе от асансьора. Изобщо не беше сънен, както ми се бе сторило. Бе гладко обръснат и облечен. Не продума, докато не влязохме в ресторанта и сервитьорът не ни донесе кафе.

— Не трябваше да го правите — каза ми той.

— Още по-малко вие.

— Не разбирате нищо. Това е част от бизнеса.

— Но не и от моя.

— Вие наистина сте едно старомодно момиче, нали?

— Не. Супермодерна съм. Не обичам да приемам пари, които не съм спечелила.

— Какво става с работата ви? — поинтересува се той.

— Продължавам да търся.

— Ще поговоря с Луиджи за вас. Искам да съм сигурен, че няма да ви подведе.

— Няма да се върна при него — поколебах се, преди да задам следващия въпрос. — Паолуци наистина ли ще прави филм, за който има нужда от американска актриса?

— Паолуци се интересува единствено от филми с жена си — отговори той.

— Тогава всъщност работа няма?

— Не.

— Е, най-после разбрах за какво става дума. Наистина съм глупачка.

— Шоубизнесът е глупав. Има милиони момичета, които искат да го направят, а местата за работа са малко. Дори талантливите рядко успяват.

— Аз ще успея. Вече веднъж го правих.

— Не бяхте ли омъжена за Уолтър Торнтън?

Разбрах накъде бие.

— Дадох ми „Тони“ за добра актьорска игра, а не защото съпругът ми е написал пиесата.

— Но всеки се нуждае от приятел. Най-малкото, за да минава безпрепятствено край секретарките.

— Какво искате да ми кажете?

— Паолуци ме държа до среднощ, за да ми говори за вас. Казва, че в Италия можете да получите повече работа, отколкото сте в състояние да свършите — ако имате добър спонсор, разбира се.

— Себе си ли има предвид?

Да Коста кимна.

— Не, благодаря — понечих да стана.

Той ме хвана за ръката.

— Не бъдете глупава. Мога да назова поне пет-шест звезди, които са пробили по този начин — включително и самата Карла Мария. Тя беше само на седемнайсет, когато той я откри в Неапол преди десетина години.

— Това не е в стила ми. Веднъж едва не го направих и се почувствах така, сякаш бях някакво получовешко същество.

— Независимостта не е онова, за което я представят. Повечето независими хора, които познавам, са неудачници.

— А какво ще кажете за себе си? Забелязах, че не участвате в семейния бизнес.

Той се зачерви почти незабележимо.

— Това е нещо различно.

— Кое е различното?

— Това, че аз съм мъж, а вие — жена. Аз бих могъл да се грижа за себе си по-добре, отколкото вие за вас.

— Може би в момента е така, но аз ще се науча. И когато това стане, разликата между нас двамата ще изчезне.

— Но светът няма да се промени. Ако сте достатъчно умна, ще намерите някой добър мъж, ще се омъжите и ще народите куп деца.

— Това ли е единствената възможност, която според вас ми остава?

— Тази. Или другата. Но както вече казахте, другата не ви интересува.

— Искате да кажете, че трябва да стана съпруга или курва. Няма ли друг начин да успея?

— Има и трета възможност, но тя е една на един милион.

— Възможността, която ми допада. Благодаря ви за кафето.

Той взе ръката ми в своята.

— Харесвам ви и бих искал отново да се видим някой ден.

— И аз искам да се видим. Но при едно условие.

— И какво е то?

— Да не говорим за бизнес. Никакви глупости.

Той се усмихна.

— Съгласен съм с вас. Как да ви намеря?

Дадох му телефонния си номер и после излязохме във фойето.

— Ще ви се обадя следващата седмица, когато изпратя всички тези хора.

— Добре. — Стиснахме си ръцете и аз излязох на улицата. Слънцето грееше, денят бе ясен. Неизвестно защо, изведнъж се почувствах по-добре.

Не го видях през следващите три месеца. През това време положението и на двама ни се промени. Същото лято почина баща ми и за пръв път в живота си разбрах какво е да си наистина сам на този свят.

През лятото работа нямаше дори и в летните трупи. Всеки ден обикалях, четях обявите и отговарях на всяко телефонно обаждане. Без импресарио бях заникъде. Оказа се, че дори за телевизионните реклами е нужен импресарио, който да те въведе през вратите на рекламните агенции.

Всяка вечер се връщах изтощена в малкия си апартамент, заспивах веднага, но само за няколко часа, после се събуждах, без да можех отново да заспя. Работех върху новата си пиеса, но и от нея нищо не излизаше. Всяка дума, която напишех, като че ли бе изкуствена, сякаш изсмукана от пръстите ми. След известно време изобщо престанах да пиша. Седях пред пишещата машина и гледах през прозореца към тъмната улица в нощта, не бях в състояние дори да мисля.

По някакъв начин баща ми усети какво става с мен и един ден, без каквото и да било обяснение, получих чек за сто долара. Оттогава чек идваше редовно всеки понеделник. Без тези пари нямаше да се справя.

Веднъж се опитах да поговоря с него за това. Той обаче не каза нищо, освен че те с майка ми го били решили, защото ме обичали и ми вярвали. Когато отидох да благодаря на майка си, тя ме изгледа студено.

— Идеята е на баща ти. Аз смятам, че трябва да се върнеш и да живееш при нас. Не мога да се съглася, че едно младо момиче като теб трябва да живее само в големия град.

След тези нейни думи реших още по-твърдо, че ще ѝ покажа на какво съм способна. Нахвърлих се с настървение върху пишещата машина. Не помогна. От амбицията ми да докажа себе си пред майка ми не излезе нищо добро.

Чувствах се много, много самотна. Нямах приятели — нито мъже, нито жени. Приятелство в шоубизнеса не съществуваше на равнището, на което бях аз — поне за мен. И тогава един ден осъзнах и нещо много по-неприятно — факта, че вече не бях млада.

Обадих се по една обява за статистики — момичета, които трябваше да играят незначителни роли във филм, който щеше да се снима на Лонг Айланд. Прослушването трябваше да се състои в голяма зала над салона „Роузланд“ на Бродуей и според изискването всички бяхме облечени в бански костюми и бикини. Бях почти последна в редицата от около трийсет момичета. Стоях и чаках да мина покрай асистент-режисьора и продуцента с тайната надежда, че местата ще се запълнят, преди да ми дойде редът.

Фигурата ми винаги е била добра. Съзнавах го и я поддържах, като всяка сутрин по половин час правех упражнения. Чух си името и

тръгнах с небрежно-елегантна стъпка по малката сцена.

В средата спрях, завъртях се бавно според инструкцията и после се отдалечих от тях, поклащайки съблазнително бедра. Почти бях стигнала до края на сцената, когато чух продуцентът да прошепва:

— Не.

— Но тя има величествена фигура и страхотен задник — възрази асистент-режисьорът.

Продуцентът продължи да шепне, ала аз го чух. В гласа му се чувстваше нотка на категоричност:

— Много е стара. Трябва да е поне на двайсет и пет.

Отидох зад кулисите да си взема дрехите. Докато се обличаха, другите момичета бърбеха помежду си, но очевидно никое от тях нямаше какво да ми каже. Думите на продуцента бавно проникваха в съзнанието ми. Много е стара. Всичките бяха по-млади от мен — седемнайсет-осемнайсет годишни, жизнерадостни, свежи и с нищо необременени.

Изведнъж се замислих защо се опитвах да живея в свят, който бях надраснала.

Бродуей се задъхваше от юлската жега, но аз реших да се прибера вкъщи пеша.

Когато стигнах на моята улица, бях потънала в пот и изтощена. Реших да мина през магазина за спиртни напитки, откъдето купих студена бутилка бяло калифорнийско вино. После се качих в апартамента си и започнах да пия. След час вече бях пияна. Виното имаше по-силен ефект на гладно, а аз не бях закусвала, защото не исках коремът ми да изглежда подут, когато изляза на сцената по бикини.

Седях до прозореца и гледах нагорещената улица. По дяволите! Какво ставаше с мен?

Телефонът започна да звъни, но тъй като не очаквах някой да се обади, реших да не отговарям. Той обаче продължаваше да звъни и аз накрая го вдигнах.

Обаждаше се майка ми. От съдържания й стоманен глас разбрах, че се е случило нещо лошо.

— Джерили? Къде ходиш? Цял ден се опитвам да те открия.

Ядосах се и в същото време изпитах страх.

— За бога, мамо! Търсих си работа. Какво според теб мога да правя?

Стоманената нотка в гласа ѝ не се бе разтопила.

— Баща ти получи инфаркт сутринта. Умря, преди да успеят да го закарат в болницата.

Сърцето ми се сви от болка. Едва успях да проговоря.

— Веднага се прибирам, мамо.

Сякаш целият град се бе събрал на погребението му. Сутринта много магазини бяха затворени, а църквата не можеше да побере тълпата и тя се изсипа на улицата. Думите на свещеника достигаха до хората по високоговорител.

— Джон Рандал бе достоен мъж. Той доброволно отдаде живота и времето си за благоденствието на съгражданите си. Мнозина от нас, тук присъстващите, забогатяхме с неговата помощ и съвети. Той ще ни липсва, но ние ще го помним винаги.

После отрупаният с цветя ковчег бе изнесен и поставен в катафалката, която го откара до вечното му жилище в гробищата. По-късно, след като всички съседни си отидоха, ние с майка ми останахме сами.

— Ще ти направя чай — предложих ѝ аз.

Тя кимна.

— Не се чувстваше добре още сутринта, преди да тръгне за работа — започна да разказва майка ми, след като отпи от чая си. — Карах го да остане къщи и да си почине. Но той каза, че има много работа. После секретарката му ми разказа, че ѝ диктувал някакво писмо, когато изведнъж се свлякъл на бюрото си. Тя веднага извикала бърза помощ. Но вече било късно.

— Опитай се да не мислиш за това.

Тя ме погледна в очите.

— На моменти ме обзема чувството, че не му дадох достатъчно. Може би е искал собствен син, но никога нищо не ми каза. Разбираше колко съм погълната от грижи за двама ви.

— Той те обичаше — казах ѝ. — И беше щастлив с теб.

— Надявам се. Не бих искала да ме мъчи чувството, че съм го лишила от нещо, което е искал.

— Единственото, което той искаше, си ти, мамо.

После дълго мълчахме.

— Знаеш ли, сега много неща ще се променят — рече най-сетне майка ми. — Без доходите на баща ти ще трябва да се ограничаваме.

Не казах нищо.

— Струва ми се, че не е зле да се върнеш да живееш вкъщи.

— И какво ще правя тук, майко? — попитах я. — За мен няма работа в този град.

— Няма да мога да ти изпращам онези сто долара на седмица.

— Разбирам, мамо. Ще се оправя някак си.

— Как? — попита ме направо тя.

— Скоро ще намеря нещо — казах й. — Почти завърших новата си пиеса, Фанън ми обеща да я постави.

— А ако се провалиш както с предишната? — безмилостно продължи тя.

— Тогава ще опитам отново.

Тя стана от стола си.

— По-добре да се кача горе и да си легна. — Тръгна към стаята си, после се обърна. — Знаеш, че за теб винаги ще има място тук, ако нещата не потръгнат.

— Да, мамо. Благодаря ти.

Гледах я как бавно се изкачва по стълбите към стаята си. Все още беше хубава. Стойката ѝ бе изправена, главата ѝ — вдигната високо. Изпитах чувство на възхищение към нея. Бих искала и аз да съм такава, да знам винаги какво трябва да направя.

В апартамента ми беше задушно и миришеше на мухъл, разтворих широко прозорците. Макар отвън да долиташе силен шум, така бе по-приятно, отколкото да вдишвам влажния застоен въздух в затворените стаи.

Взех пощата, която се бе натрупала през седмицата, докато ме нямаше. Бяха предимно сметки.

Напосоки прегледах последния брой на „Кастинг нюз“, където се публикуваха обяви за търсене на артисти. Не видях нищо подходящо за себе си. После изведнъж едно съобщение спря погледа ми.

„Търсят се актриси, модели, танцьорки!

Работа в свободното ви време. Среци с известни личности. Ако в момента не сте ангажирана, на възраст сте

над двайсет и една, не по-ниска от 1,60 м, с добра фигура, умеете да водите разговор и можете да ни отделите поне четири вечери от седмицата, имаме работа, която може да ви заинтересува.

Начална заплата от 165 долара на седмица, включително всички социални осигуровки и застраховки срещу безработица, плюс работен костюм и бакшиши. Увеличение след три месеца. Заплащането е за 40-часова работна седмица. Ако се интересувате, обадете се на адрес:

Бар «Торчлайт», 54-та улица Ийст, до Парк Авеню, от понеделник до петък тази седмица между 14 и 17 ч.

Важно — не приемаме проститутки! Всички кандидатки за работата трябва да имат справка от нюйоркската полиция и от нюйоркската служба за борба с алкохолизма.“

Прочетох обявата бавно, като си мислех, че това трябва да е някой нов клуб. Другите два, за които бях чувала, бяха „Плейбой“ и „Газлайт“. В моето финансово състояние сто шейсет и пет долара седмично звучаха добре. Освен това явно ставаше дума за законни пари, щом искаха документи от полицията и от службата за борба с алкохолизма. Часовете за работа също ми се виждаха подходящи. Щеше да ми остане време и за писане, а и можех да се хвана с всяка друга работа, която намерех.

Погледнах часовника си. Беше почти обед. При това вече четвъртък. Съобщението бе излизало почти цяла седмица. Ако исках да опитам късмета си, трябваше да действам бързо. След като взех това решение, отидох в банята, изсипах цялата бутилка със соли във ваната и пуснах водата. Докато ваната се пълнеше, на лавицата над умивалника подредих всичките си гримове и извадих изкуствените мигли. Бях решила да изглеждам блестящо.

Сградата бе голяма, сива и каменна, с боядисана в черно двойна врата. От двете страни на вратата висяха тежки месингови лампи, които подхождаха на месинговата табела на вратата. Издълбаните в месинга букви образуваха една-единствена дума: „Торчлайт“.

Побутнах вратата, но тя се оказа заключена. Погледнах часовника си. Минаваше два часът. После зърнах малък звънец, почти скрит под месинговата табела.

Когато го натиснах, вратата се отвори автоматично и аз влязох вътре. Миришеше на прясна боя, а в някои помещения край фоайето работници прикрепваха драперии по стените и окачваха завеси на прозорците.

Един от работниците ме видя.

— Горел — посочи той. — Първата стая.

Момичето зад бюрото ме изгледа отегчено.

— Дойдох във връзка с обявата — обясних аз.

Изражението му не се промени.

— Всички работни места са вече заети.

— В обявата се казва, че приемате през цялата седмица.

— Нищо не мога да направя. Явиха се над четиристотин кандидатки още през първите два дни. — Тя взе лист хартия. — Беше пълна лудница. Ако искате, оставете си името и номера. Ще ви се обадя, ако се открие място.

Телефонът на бюрото й позвъня.

— Да, господин Да Коста. Веднага, господин Да Коста. — След като затвори телефона, тя ме погледна. — Ще оставите ли името си или не? — попита тя нетърпеливо.

Ако предчувствието не ме лъжеше, можеше да е той.

— Предайте на господин Да Коста, че Джерили Рандал е тук.

Изразът на лицето й изведнъж се промени.

— Защо не ми казахте веднага? Чувала съм го да споменава името ви. — Тя отново вдигна слушалката. — Господин Да Коста, Джерили Рандал е тук и иска да ви види. — Изслуша го за миг, след това ме погледна. — Следващият етаж, първата врата вдясно.

Той стоеше на вратата и ме чакаше с усмивка на уста.

— Откъде разбрахте, че съм тук?

— Не съм разбрала. Чух момичето долу да произнася името ви и реших да пробвам дали сте вие.

— Много пъти мислех да ви се обадя, но винаги нещо ме възпрепятстваше.

— Не се притеснявайте.

— Как вървят нещата при вас?

— Зле. Дойдох по обявата. Но момичето ми каза, че всички места са заети.

Внезапно изражението му стана сериозно.

— Имате ли представа за каква работа става дума?

— Не, само прочетох обявата.

Той заобиколи бюрото си.

— Това е много скъп клуб от типа „Плейбой“ с някои допълнителни услуги — сауна, плувен басейн, масаж, а също и салон за коктейли и ресторант. В приземния етаж ще направим дискотека.

— Изглежда, действате със замах.

— Така е. Осемстотин души вече са внесли по шестстотин долара за членски внос. Търсим момичета от висока класа, които да играят ролята на компаньонки. Трябва да са наистина нещо специално, тъй като те ще създадат стила на заведението. Както „зайчетата“ в „Плейбой“.

— И с какво ще бъдат по-различни вашите компаньонки? — Попитах го.

— Първо, те няма да носят глупави униформи. Всяка ще облича специално ушита за нея рокля, подходяща за помещението, в което работи. Второ, те трябва да умеят да водят разговор, да се държат любезно, без да се натрапват. Трябва да направят така, че членовете на клуба да се чувстват удобно като у дома си.

— Като идея звучи добре.

— Така е. Бихте ли искали да видите някои от роклите?

Кимнах.

Той отиде до гардероба в ъгъла и извади две рокли. Едната бе гръцки тип от мека материя, която падаше тежко, с голямо деколте. Другата бе строга рокля от шифон на цветя, дълбоко изрязана по врата като селска риза. Той ги вдигна пред прозореца. И двете бяха почти прозрачни.

— Момичетата ще са облечени в тях, без нищо друго отдолу.

Мълчах.

— Никакъв сутиен, никакви пликчета, нищо — само обувки с високи токове. — Да Коста прибра роклите в гардероба и се върна на бюрото си. — Какво ще кажете?

— Във всеки случай не съм си мислила, че отивам за работа в някоя детска градина — отвърнах.

Изглежда, нещо в изражението на лицето ми го накара изведнъж да дойде до мен. Сложи ръце върху раменете ми и ме погледна в очите.

— Какво се е случило? — попита той.

— Баща ми умря — отговорих аз. Тогава сълзите ми бликнаха и аз зарових лице в сакото му. — И за пръв път през живота си съм уплашена.

Погледнах часовника на стената. Минаваше единайсет. Досега смяната, която започваше в десет, трябваше да е свършила. Време беше да проверя. Спрях и се погледнах в голямото огледало в малкия ми кабинет, на което се виждах в цял ръст.

Полупрозрачната дълга до земята рокля нежно прилепваше към тялото ми. Останах доволна от видяното. През първите няколко дни много се стеснявах, когато бях в нея, но след като разбрах, че никой не ми обръща внимание, престанах да мисля за това.

Взех асансьора и слязох седем етажа по-надолу в дискотеката на приземния етаж. Моята работа бе да проверявам дали всички са на работа, да осигурявам заместнички на отсъстващите и да определям графика за работа. Клубът бе идея на Винсънт и успехът му надхвърли дори неговите очаквания.

Сега, шест месеца след откриването на заведението, местата за членство бяха заети за две години напред. Всъщност Винсънт не искал да се занимава с това, но семейството му го принудило, след като му позволило две години да тича след филмови сделки и да пръска парите им на вятъра. Когато и работата с Паолуци пропаднала, баща му теглил чертата. Винсънт трябвало да избира между две възможности: или да се захване с онова, което те смятали за същински бизнес, или да прави каквото му казват. Винсънт избрал по-малкото зло. Решението му да отвори клуб струвало на семейството над два милиона долара, но за тях това не било проблем. Парите нямали значение. Важното е от сина им да излезе нещо.

В едва запълнената дискотека ехтеше музика. Все още бе рано за истинска работа.

Дино, niskият набит метрдотел, се приближи до мен.

— Още не сме разгорещили публиката. Слез по-късно. Ще пробваме нов дисководещ днес. Очакваме да е страхотен.

— Ще се опитам.

Той ми подаде списък на момичетата, които бяха на работа, и аз се качих в коктейлния салон на партера. Анджели седеше на бюрото си

в ъгъла.

— Тази вечер посещениято е добро — съобщи ми той.

Прибрах и другия списък от него и се качих на следващия етаж, в ресторанта. Трапезарията тъкмо започваше да се изпразва. Към мен забърза Кармин.

— Нуждая се от още две момичета за събота вечер — съобщи ми той. — Тъкмо всичко тръгва както трябва.

— Ще кажа на Винсънт.

— Направи ми тази услуга, мила. Трябва да поддържаме стандарта. Не можем да допуснем провал.

Всички етажи над третия бяха резервирани само за членовете на клуба. Реших да се отбия в оздравителния салон. В плувния басейн се бяха отпуснали няколко мъже, а по бордюра бяха насядали момичета с отегчени физиономии. Изобщо не обръщаха внимание, че мъжете бяха голи.

От малкия си кабинет излезе Тони.

— Спокойно е. В турската баня и в сауната няма никой.

Гимнастическият салон и залата за масажи също бяха празни. Само на една от кабинките бе спусната завесата.

— Тази вечер е мъртвило — съобщи ми Роко, инструкторът. — Явно на никой не му е щръкнала оная работа. Всички са вкъщи при жените си.

Засмях се.

Той продължи сериозно.

— Не е смешно. Момичетата започват да практикуват едно на друго. Хванах Джоан да прави масаж на Санди.

— Не бива да го допускаш — казах, без да ми мигне окото. — Ако трябва, ще се жертваш и ще им позволиш да практикуват върху теб.

Той ме погледна с невярващи очи.

— Та нали жена ми ще ме убие!

Засмях се и се качих по стълбите. На шестия етаж, където бяха стаите за гости, пожелали да останат през нощта, нямаше никой. Джани и двете му момичета играеха на карти. Махнах им и влязох в кабинета си.

Оставих списъците, запалих цигара и отидох в кабинета на Винсънт. Него още го нямаше. Стори ми се странно. Когато излязох от

апартамента му малко преди осем, той ми каза, че до десет часа ще дойде на работа. Тъй като в момента нямах какво да правя, ми мина мисълта да сляза в дискотеката и да послушам новия дисководец. Успехът на всяка дискотека зависеше от дисководещия. Намереше ли подходяща музика за съответната публика — целият салон подскачаше.

Но не отидох. Наистина не бях във форма. Нямах желание да говоря с никого. Не беше лесно през цялото време да се усмихваш на разни хора и да се преструваш, че те интересува какво говорят.

Загасих цигарата. Всъщност единственото, което исках, бе да се гипсирам с наркотик. Но не можех да го направя. Разпоредбите бяха много строги. Никаква марихуана, никакъв кокаин в сградата на „Торчлайт“.

— Не бива да поемаме никакви рискове. Ако го направим, ще ни съсипят. Затова не трябва да им даваме никакъв повод — казваше Винсънт.

В апартамента му обаче беше друго. Винаги имаше всичко — от марихуана и „ангелски прах“ до ампули със стимуланта амилнитрат, които той много обичаше да използва, когато се любехме. Ала никога не бе обвинен в нарушение на закона. Понякога се чудех откъде получава наркотиците, но не го питах. Имаше някои неща, за които не си позволявах да говоря с него, и едно от тях беше семейството му.

Спомних си единствения път, когато видях баща му и двамата му по-големи братя. Дойдоха една вечер малко след като бяхме отворили. Придружаваха ги двама други мъже. Винсънт ги заведе направо в кабинета си. След около половин час те излязоха и Винсънт ги разведе из клуба.

Бях на входа, когато излизаха. Винсънт ме видя, но изобщо не понечи да ме представи. Баща му беше слаб дребен мъж, благороден на вид, със стоманеносива коса и черни непроницаеми очи. Винсънт се приведе и го целуна по двете бузи.

Възрастният човек се усмихна, нежно докосна лицето на Винсънт и кимна.

— Добре, синко. Гордеем се с теб. — После се обърна и си тръгна, последван от другите.

Винсънт се обърна към мен и без да каже дума, се качи с асансьора в кабинета си. След няколко минути го последвах.

На бюрото му имаше бутилка уиски и когато влязох, той си сипваше от нея. Никога до този момент не го бях виждала да пие на работа.

— Всичко е наред — бързо рече той. — Наред е.

Забелязах обаче, че ръката му потрепери, когато поднасяше чашата към устните си. Отпи голяма глътка.

— Искам да те чукам — изведнъж каза той.

Очите му имаха странно изражение. Необяснимо как долових, че се страхува за отговора ми.

— Добре.

— Веднага.

— Да заключи ли вратата.

— Не тук. У нас. Преоблечи се.

След няколко минути тръгнахме. Никой от нас не проговори, преди да влезем в апартамента му, който беше само на няколко пресечки от клуба, на Сътън Плейс, с изглед към реката.

Той запали лампата и отиде до вградения бар.

— Искаш ли една цигара с марихуана? — попита ме.

Кимнах.

Той запали една за мен и една за себе си. Беше от тези цигари, от които трябваше да дръпна само два пъти, за да се гипсирам, но този път май не се получаваше.

— Хайде — подкани ме той.

Последвах го в спалнята. Той се обърна към мен и свали сакото си.

— Съблечи се.

Оставих цигарата в един пепелник и започнах да се събличам. Наведох се да разкопчея каишките на обувките си и когато се изправих, видях, че е вече гол. Той ме наблюдава известно време, после отвори чекмеджето на тоалетката до леглото. Извади оттам жълта кутия, малко бяло шишенце с прах и миниатюрна златна лъжичка. Приблужи се към мен с шишенцето и лъжичката.

Махна капачката и сипа в лъжичката малко прах. После я поднесе към ноздрите си и смръкна. След това пое дълбоко въздух и повтори процедурата с другата си ноздра. Очите му светнаха.

— Удари и ти малко — подаде лъжичка прах и на мен.

— Какво е това? — попитах го.

— Кокаин. Опитай. Няма да ти навреди.

Повдигна лъжичката към носа ми. Смръкнах. От праха кихнах. Той се засмя и поднесе лъжичката към другата ми ноздра. Смръкнах отново. Този път само малко ми засмъдя.

— Е, как е? — попита ме.

— Нищо не усещам.

— Ще усетиш. — Винсът се засмя. — След няколко минути.

Беше прав. Ноздрите ми се вдървиха, устата ми пресъхна.

Изведнъж се възнесох. Той ме наблюдаваше.

— Добре ли е?

— Невероятно.

Той остави шишенцето и ме притегли към себе си. Устните му бяха груби и разраняваха моите. Усетих как ръцете му се впиха в раменете ми. Залитнахме и почти паднахме напъряко на леглото. Чувствах зъбите му, които хапеха гърдите ми и до болка нараняваха зърната ми. Простенах и той вдигна глава.

Погледна ме в очите.

— Луд съм по теб. Знаеш ли? — попита той почти гневно.

Поклатих глава. Болката, която изпитвах, бе нищо в сравнение с онази, която мъчеше душата му. Светът, който я бе причинил, беше далеч извън мен.

Той се протегна към малката жълта кутия и измъкна от нея ампула амилнитрат. Държейки я в ръка, той бутна краката ми назад и ги сви към гърдите ми, а той самият коленичи и се приведе над мен. Цялото му тяло заприлича на обтегната стоманена жица.

Погледът му блуждаеше някъде много надалеч. В следващия миг, преди да успея да изпитам страх, той се отпусна върху краката ми. Усетих дължината му да си пробива път в мен и в същото време той счупи ампулата.

Главата ми сякаш експлодира от притока на кръв и топлина в мозъка и в този момент почувствах, че той стигна до оргазъм. Внезапно излезе от мен и заби длани в матрака от двете ми страни. Очите му бяха затворени, а лицето му се изкриви.

— Не! О, боже! Не! — почти крещеше той, опитвайки се да контролира спазмите на удоволствие, които го разтърсваха. — Не, не, не!

Притеглих го към себе си.

— Не се бори със себе си, не се сдържай. Остави удоволствието да те обземе цял.

Той потрепери за миг и после всичко свърши. Вече лежеше спокоен, гърдите му се повдигаха и спускаха неравномерно, опрени в тялото ми. После неочаквано се разплака. Ридаеше толкова силно, че оставаше почти без дъх.

Притеглих главата му към гърдите си и го погалих по косата.

— Успокой се, всичко ще се оправи.

Той вдигна глава и ме погледна. Очите му бяха мокри от сълзите.

— Не разбираш нищо. Да вървят по дяволите!

Изчаках го да продължи.

— Най-накрая постигнах каквото искаха. Настоявах да се захвана със семейния бизнес и искам или не, вече ме впримчиха в него.

— Не говори за това. Всичко ще се оправи.

— Няма. Клубът трябваше да е мой. Дадох ми назаем пари. А сега не си ги искат обратно. Всички сме партньори. В края на краищата не сме ли семейство? — попита той с горчивина.

— Затова ли идвах тази вечер в клуба?

Той кимна.

— Щеше да е по-добре, ако се бях провалил. Така щяха да се изсмеят над поредната луда идея на Винченцо и да забравят за всичко.

— Не знаех, че са такива. От всичко, което съм чувала, имам впечатлението, че в италианските семейства всички много държат един на друг. Независимо какво се е случило.

— Освен когато нещата опират до пари и власт. За вестниците Коза Ностра е просто едно интересно словосъчетание. В действителност баща ми се отърва от брат си, за да оглави семейството, а когато той си отиде, братята ми ще се избият, за да заемат мястото му.

За момент замълчах.

— А какво ще стане отук нататък?

— Нищо особено. Продължавам да управлявам по същия начин. Само че ще делим печалбата на четири.

— А парите, които са ти дали назаем? Двата милиона долара? Трябва ли да им ги върнеш?

— Разбира се, че не. Сега това е семеен бизнес. Бизнесът ще изплати вложените от всеки средства.

— Тогава си на печалба — успокоих го аз и го погледнах. — Баща ми беше банкер и си спомням как веднъж ми каза, че всеки заем, който не изплащаш от джоба си, е чиста печалба. В този момент ти си с половин милион долара печалба.

Най-сетне Винсът се усмихна.

— Странно момиче си. — Той провеси краката си от леглото. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, но ако имаш още една цигара, ще я приема с удоволствие.

Той се върна в спалнята с пълна кутия цигари. Запалих една и се облегнах на възглавницата, вдишвайки внимателно. Този път марихуаната ми подейства. Усетих, че се размеквам.

Той бе застанал до леглото и ме гледаше. Подадох му цигарата. Винсът дръпна няколко пъти, после аз отново си я взех.

— Ела тук — подканих го. — Длъжник си ми.

Той се отпусна в ръцете ми и този път се любихме истински. На следващия ден пренесох при него всичките си вещи, с изключение на пишещата машина и хартията. Не освободих апартамента, защото винаги щях да се нуждая от място, където да мога да работя.

Когато се върнах в дискотеката, тя вече бе претъпкана. На дансинга имаше място само колкото да се движиш в такт с музиката. Останалата част от помещението беше пълна с хора, струпани край малки маси, опрели лакти един до друг.

Дино се приближи към мен, кръглото му лице бе озарено от усмивка.

— Новото момче е върхът. Не ги оставя да седнат — похвали се той.

Погледнах през тъмния салон към пулта на дисководеция, където той работеше на два грамофонни диска, монтирани малко над пода. Беше високо слабо чернокожо момче, облечено в чудноват костюм — шапка за сафари с широка периферия, ръчно изработена риза от велур и широк памучен панталон с крачоли като камбани. До ухото си държеше слушалка, като в същото време поставяше нова плоча на втория грамофонен диск и го подготвяше за следващата песен. Когато свърши, остави слушалките, погледна ме и се усмихна.

В усмивката му долових нещо смътно познато. Кимнах му и си пробих път през тълпата към него. Когато го доближих, той отново ми се усмихна.

— Здравей, Джерили — поздрави ме той срамежливо.

Не можах да сдържа изненадата си.

— Фред! Фред Лафайет!

Той се усмихна широко.

— Все пак си спомни.

Протегнах му ръка.

— Не мога да повярвам на очите си.

— Е, ето ни пак там, откъдето започнахме. Аз — с оркестъра, а ти — на дансинга в заведението.

— Но нали пееше. Какво се случи?

— Знаеш ли, момиче. Мелодраматичните певци в стил Нат Кинг Кол днес просто не вървят. Целият свят иска рок, за да е щастлив, и

нищо друго. — Той пусна ръката ми. — Колко време мина? Десет години?

— Почти.

— Обичах да чета за теб във вестниците. После ти изгубих дирите. Ти се разведе с онзи човек, нали?

Кимнах.

— Изглеждаш много добре. Доста си пораснала и си станала истинска красавица.

— Чувствам се остаряла.

— Не бива да говориш така. Та ти си още дете.

— Бих искала да е вярно. Баща ми умря.

— Съжалявам. Беше чудесен човек.

— Да.

— Мернах те, когато дойдох на работа тук, и реших, че си ти.

— Защо тогава не ми се обади? — попитах го.

— Когато се убедих, че съм прав, ми казаха да не те закачам. Била си мацето на шефа. — Очите му потърсиха моите.

— Вярно е. Но все едно трябваше да се обадиш. В края на краищата сме стари приятели.

Преди да успее да ми отговори, до мен застана Дино.

— Винченцо дойде току-що. Искан да те види веднага.

— Добре. — Погледнах Фред. — Надявам се, че тук ще ти хареса. Може би някой ден ще изпием по едно кафе.

— Разбира се. — Той взе отново слушалките и започна да намества друга плоча. — Само ми кажи.

Пробих си път до вратата и се качих в кабинета. Винсът беше под въздействието на някакъв наркотик. Очите му имаха странен блясък. Гласът му бе ядосан.

— Защо, по дяволите, си държахте ръцете с оня негър?

— Здрависвахме се, а не си държахме ръцете. Стар приятел ми е. Преди години ми спаси живота.

— Не давам пет пари какво е направил. Ще уволня това копеле!

— Само го направи, и няма да ме видиш повече. — Фред дори не съзнаваше колко беше прав, като каза, че сме се върнали там, откъдето сме започнали. Май щеше да изгуби още едно работно място заради мен.

Неочаквано Винсът се успокои.

— Наистина ли ти е спасил живота?

— Да. Няколко момчета ме пребиха и се опитаха да ме изнасят. Той се появи съвсем навреме.

Винсънт замълча.

— Ти на колко години беше?

— На шестнайсет.

— Тогава всичко е наред. Наистина сте стари приятели.

Не отговорих.

— Преоблечи се. Излизаме.

— Къде ще ходим?

— В „Ел Мороко“. Имам нещо предвид. Ще се срещнем с едни хора.

— За какво?

— За един филм — сопна се той. — Според теб колко време още мога да изкарам в тоя вонящ вертеп, преди да полудея?

— А семейството ти знае ли?

— Не. Пет пари не давам! А сега се преоблечи, по дяволите, и престани да задаваш проклетите си въпроси.

Отидохме в „Ел Мороко“ и сякаш всичко от първата ни среща се повтори. Семейство Паолуци седяха на най-добрата маса. С една-единствена разлика. Вместо италианския адвокат с тях беше набит, среден на ръст мъж с тъмен костюм, който ни бе представен просто като Франк.

Паолуци ми целуна ръка по неговия странен начин, а Карла Мария допря буза до моята.

— Всичко ли е уредено? — попита Винсънт, когато седнахме.

Франк кимна.

— Сутринта ще получиш от мен чек за един милион долара.

Неочаквано Винсънт се усмихна.

— Това заслужава да се полее. Още една бутилка шампанско — поръча той на оберкелнера.

Франк стана.

— Отдавна трябваше да съм си легнал. По-добре да тръгвам. — Той се здрависа официално с продуцента и Карла Мария, после каза нещо на италиански и те му отвърнаха с усмивка и кимнаха. — Лека нощ, млада госпожо — обърна се той към мен. — Радвам се, че се запознахме.

— И аз също — отвърнах.

— Лека нощ, Винсънт. Не забравяй да предадеш почитанията ми на баща си.

Винсънт също стана.

— Няма да забравя, чичо Франк. Лека нощ.

Проследих го с поглед, докато отиваше към вратата. Излъчваше някаква невидима сила. Дори оберкелнерите му се кланяха по-различно, отколкото на другите. Той изкачи няколкото стъпала към изхода и аз видях как двама мъже стават от местата си в малкия бар и тръгват редом с него. Излязоха заедно.

— За филма — каза Винсънт и вдигна чаша с шампанско. — В него ще играеш и ти — обърна се той към мен. — Втората по значение роля след тази на Карла Мария.

— Сигурно се шегуваш.

— Не. Това е част от сделката.

— Как успя да я постигнеш?

Той се засмя.

— Лесно. Не можех да намеря пари отникъде, затова ги дадох аз.

— Откъде ги взе? — И изведнъж разбрах. — Да не би това да са парите, за които говори чичо ти Франк?

— Гарантирах ги с дела си от клуба.

— Баща ти знае ли?

— Какво значение има? Имам право да постъпвам както искам с дела си.

Мълчах.

Той отново напълни чашата ми.

— Престани да мислиш за това и пий. Ще станеш звезда, скъпа.

Малко след три часа излязохме от „Ел Мороко“. Винсънт ме побутна към лимузината.

— Отивай с тях в хотела. Аз ще мина през клуба, за да се уверя, че всичко е наред, и идвам при вас.

— Уморена съм. По-скоро бих предпочела да се прибера вкъщи и да си легна, ако нямаш нищо против.

Той се усмихна, но по очите му разбрах, че се ядоса.

— Имам нещо против. Ще отидеш с тях. Трябва да уредя някои неща с Дино, и то тази вечер.

Знаех, че когато е в това състояние, е по-добре да не споря с него, и затова се качих в колата. Той ни махна с ръка и пое нагоре по улицата, а лимузината се спусна по Първо Авеню.

Карла Мария ми се усмихна.

— Радвам се, че най-сетне сте с нас.

— Аз също се радвам. Сякаш една мечта се сбъдва. Да съм с вас двамата в един филм.

Тя се протегна през съпруга си и ме погали по ръката.

— Вие, американците, сте толкова странни. — Тя се засмя. — Имам предвид уговорката ни за тази нощ. — Тя прочете озадачението, което се изписа на лицето ми.

— Винсът не ви ли каза, че ще прекараме нощта заедно?

Поклатих глава.

— Каза, че ще се присъедини към нас по-късно.

Тя се обърна към съпруга си и заговори на италиански, после ми каза:

— Ще се обадим на Винсът от хотела и ще оправим всичко.

— Не — протегнах се през предната седалка и потупах шофьора по рамото. — Бихте ли спрели колата тук, моля?

Шофьорът сви към бордюра. Никой от тях не промълви дума, когато слязох. Махнах на едно такси и се прибрах в апартамента.

Тъкмо се бях съблякла, когато Винсът влетя разгневен. Застана на прага на спалнята и започна да крещи:

— Ти, проклета глупава кучко! След всичко, което направих, за да се добера до тях и да ти уредя роля.

— Трябваше да ми кажеш какво си наумил.

— Е, сега вече знаеш, затова се обличай и си размърдай задника!

— Няма. Веднъж вече ти казах, че не играя такива игри.

— Може би предпочиташ да стоиш на опашка за работа и да гладуваш?

Не отговорих.

— Спомни си какво чувстваше в деня, когато дойде в клуба, беше съвсем сдала багажа, но аз те прибрах от улицата. А сега си въобразяваш, че можеш да ме разиграваш!

— Не те разигравам.

— Точно това правиш! — кресна ми той. — Можем да изпуснем цялата сделка само защото не искаш да направиш каквото трябва.

— Няма да я изпуснем — отговорих му. — За него е важен единият милион долара, който му осигури, а не аз.

— Ти също си част от сделката! — продължаваше да крещи той.

— Нямах право да ме ангажираш по какъвто и да било начин, преди да ме попиташ.

— Нямах право и да се ангажирам финансово! — изкрещя той. — Но го направих. И сега, ако ти не се съгласиш, ще ме намерят пречукан в някоя канавка.

Вгледах се втренчено в него.

Внезапно той се свлече на креслото и скри лице в дланите си. След малко ме погледна. В очите му имаше сълзи.

— Единственото нещо, което моето семейство зачита, е успехът. Ако филмът успее, всичко ще е наред.

Мълчах.

— Моля те — продължи той. — Само този път. После можеш да правиш каквото поискаш. Това е единствената ми възможност да се измъкна от ръцете им.

Не помръднах.

— Ако сделката не успее, ще ме довършат. Баща ми и чичо Франк не си говорят от години. Не искам да му позволя да получи дела ми от клуба.

— Ти вече го направи — отбелязах.

— Не и ако филмът успее. Чичо Франк ми обеща да си мълчи, ако има възвръщаемост. — Той отново скри лице в дланите си и заплака.

В продължение на една минута, дълга като век, го гледах, после бавно започнах да се обличам. Когато минах покрай него на път за вратата, той ме спря.

Отиде до тоалетката, извади няколко цигари с марихуана, шишенцето с кокаина и ампулите с амилнитрата. Сложи ги в дамската ми чанта.

— Може би това ще ти помогне.

Не казах нищо.

Той се наведе и целуна студените ми устни.

— Благодаря ти. Обичам те.

Подминах го и излязох през вратата, без да кажа нищо. Още в този миг вече знаех, че никога няма да се върна при него.

След десет минути бях в апартамента им. Карла Мария отвори вратата усмихната.

— Толкова се радвам, че дойдохте.

Внезапно се разсмях. Не само заради смешния ѝ английски. Цялата история започваше да става комична. Незабавно запалих цигара, после смръкнах два пъти кокаин и дооформих ефекта с две чаши шампанско.

Когато отидохме в спалнята, бях се възнесла като хвърчило и вече нищо нямаше значение за мен. За моя изненада дори ми беше приятно. Изобщо не бях си представяла, че докосването на жена може да е толкова нежно и възбуждащо. Пред номерата, които Карла Мария правеше с езика си, Зеления стършел изглеждаше като детска играчка. Сякаш пред мен се откри един нов свят.

Когато на другата сутрин се събудих до нея и я видях колко е красива, осъзнах, че обожавам всеки миг от преживяното.

Изчаках до обед и когато реших, че той вече е в клуба за сутрешното отчитане, отидох до апартамента да си събера дрехите. Отключих си и влязох в спалнята. Предположението ми не излезе вярно. Той беше в леглото и още спеше.

Тихичко се опитах да се измъкна от стаята, но той се събуди и седна в леглото, разтърквайки очи.

— Добро утро — усмихна ми се Винсънт.

Не отговорих.

— Е, хайде. Не беше толкова лошо, нали?

— Не.

Той ококори очи.

— Изблизала ли ти котенцето?

— Да.

— А ти нейното?

— Да.

Усещах, че той се възбужда.

— А Джино какво прави, докато вие двете бяхте заедно?

— В един момент влезе в стаята и започна да ни гледа.

— Чука ли я?

— Не знам.

— А теб чука ли?

— Не знам — повторих. — Спомням си, че чука една от нас, но не помня коя точно.

— Какво направи после?

— Отиде в стаята си да спи.

— А ти какво направи?

— Ние довършихме останалия кокаин, ударихме няколко ампулки и продължихме да се любим.

— Боже! — възкликна Винсънт и стана от леглото. Бях права. Беше се възбудил. — Де да бях там. Гледката не е била за изпускане.

Замълчах.

— Хайде да полудуваме малко.

— Не. — Направих пауза. — Чукана съм отвсякъде.
— Винаги има мегдан за още едно.
— Не. — Отидох до гардероба и свалих куфарите си.
— Какво правиш? — попита ме.
— Събирам си багажа.
— И защо? — Той бе искрено учуден.
— Защото се изнасям. Защо според теб човек си събира багажа?
— За бога, не трябва да се сърдиш заради снощи. Нали каза, че си прекарала добре?
— Това няма нищо общо с решението ми. Не обичам лъжите, а ти ме излъга.
— Глупости, скъпа. Това беше важна сделка. Можехме да я изпуснем заради теб.
— Искаш да кажеш, че ти можеше да я изпуснеш заради мен. За мен никога не е ставало дума.
Той ме погледна, без да каже дума.
— И тия глупости, които ми наговори за филма. Именно глупости. Сутринта Карла Мария ми каза, че не знае нищо за това, което ти ми говори предишната вечер. Във филма изобщо няма роля за мен. Защо не ми каза истината?
— Не те излъгах за семейството си. Баща ми щеше... — Той не довърши, защото видя изражението на лицето ми.
— И за това ме излъга. Карла Мария ми каза, че Франк и баща ти са партньори в сделката и всеки дава половината пари.
— О, боже, скъпа! — Той се приближи към мен. — Всичко свърши. Всичко се подреди. Знаеш, че те обичам.
— Прав си. Всичко свърши. Вече можеш да престанеш да ме лъжеш. — Започнах да прибирам дрехите си от гардероба и да ги слагам в куфарите. — Остави ме да си взема багажа.
— Къде отиваш? — попита той.
— В моя апартамент.
— Боже, нима ще се върнеш в тази дупка?
— По-добре ли ще се чувстваш, ако ти кажа, че заминавам за Италия с Карла Мария?
— Не бих ти повярвал.
Отворих чантата си и тикнах под носа му самолетния билет.
— Това достатъчен аргумент ли е?

— Наистина съм кучи син.

— Започваш да говориш истината. — Прибрах билета в чантата си.

Той поклати глава.

— Само като си помисля, че ти се оказа проклета лесбийка.

Засмях се.

— Малките момчета не бива да си играят с огъня, защото могат да си изгорят пръстите. Но не се тревожи. Вече й казах, че няма да замина с нея. Не възнамерявам да съм курва на никого от вас.

Облекчение се изписа на физиономията му.

— Струпа ти се много — опита се да ме успокои той. — Защо просто не се пхнеш в леглото и не поспиш? Дори можеш да не идваш на работа довечера.

— Точно това ще направя, само че първо ще си отида вкъщи. И не се притеснявай за довечера. Току-що напуснах.

— Не ставай глупава. Можем да си останем приятели.

— Може би ти можеш, но аз — не.

— И как ще се прехранваш? — попита ме той след няколко минути.

— Имам малко спестени пари. Трябва да довърша пиесата си. Напоследък нямах много време да работя по нея.

— Нямах достатъчно пари.

— Когато ги свърша, ще си намеря друга работа. Но няма да престана да пиша. Никога вече.

Две вечери по-късно на вратата ми се позвъни. Станах от стола пред пишещата машина и отворих.

— Здравсти. — Беше Фред. — Бях наблизко и реших да намина да ти се обадя.

— Откъде намери адреса ми?

— От момичето в канцеларията.

— По това време не си ли на работа?

Той се усмихна.

— Уволниха ме. Надявам се да не съм причината и за твоето уволнение.

— Мен не ме уволниха. Аз напуснах. — В този миг осъзнах, че той още стои пред вратата, и го поканих: — Влез.

Видях, че оглежда стаята.

— Извинявай за бъркотията — побързах да се извиня, — но работя.

— Не исках да те безпокоя.

— Не, всичко е наред. Радвам се, че дойде. Нуждаех се от почивка, а и имам малко студено бяло вино в хладилника. — Предложих му да свали сакото си, но той остана с него.

— Мислех си, ако не си вечеряла, да излезем и да отидем в някой китайски ресторант.

Усмихнах се.

— Взе ми думите от устата. Дай ми една минута да се преоблека.

— Не се обличай много елегантно. Имам вкус на богаташ, но джобът ми е на бедняк.

— Дънки стават ли?

— Чудесно.

Намъкнах дънките и една чиста риза, като се скрих зад вратата на гардероба.

— Как изглеждам? — попитах го, когато се показах.

— Чудесно.

— Сега не е зле да ми дадеш още една минута да се среща и да си пооправя лицето. — След десет минути, когато излязох от банята, го намерих там, където го бях оставила.

— Можеше да седнеш.

— Не ми дойде на ум. Просто съм щастлив, че съм тук.

Хладният вечерен въздух ми подейства добре. Цял ден не бях излизала.

— Наоколо има ли добър китайски ресторант? — попита той.

— Има един на Седемдесет и седма улица до Бродуей. Можем да повървим.

По целия път бърбихме, не престанахме и докато ядохме яйчени рулца, ребра, супа уон тон и омар по кантонски с пържен ориз. Когато стигнахме отново до дома ми, той спря пред външната врата.

— Имам вино в хладилника — подсетих го аз.

— Не искам да ти проваля утре деня.

— Хайде — поканих го аз.

Когато Фред стана да си ходи, беше два часа след полунощ.

— Вече е време да те оставя да спиш. И без това се чувствам виновен, че те откъснах от работата ти.

— Беше чудесно. — Аз му отворих вратата.

— Благодаря — рече той. Повдигнах се на пръсти и го целунах за лека нощ.

Устните му докоснаха нежно моите и изведнъж нещо се случи. Някакво топло чувство ни обхвана и аз се озовах в прегръдката му. Притеглих го обратно в апартамента и затворих вратата с крак.

По-късно, доста по-късно, когато лежахме прегърнати, нежният му глас шепнеше в ухото ми:

— Знаеш ли, Джерили, винаги съм те обичал. Още тогава, когато те прибрахме от онова място.

— Не трябва да го казваш, Фред, ако не е така. Достатъчно съм щастлива от това, че съм с теб.

— Но то е така, Джерили.

— Не искам да ме лъжеш. Писна ми хората да не говорят това, което мислят.

— Не те лъжа, Джерили — отвърна той спокойно. — Обичах те тогава. Обичам те и сега. И май винаги ще те обичам.

Може би защото усетих, че говори истината, се разплаках. След два дни той се пренесе при мен.

КНИГА ТРЕТА
ВСЕКИ СТАР ГРАД

Отново я споходи сънят, който я преследваше от години. Никога не я оставяше на мира. Малкото момиче на най-горното стъпало продължаваше да плаче. Но в онази частица от секундата между просъницата и пробуждането то изчезна. Джерили чу тихата, нежна мелодия на песента, която долиташе през затворената врата на спалнята, и лениво се обърна на другата страна. Остра болка, като след махмурлук, проряза слепоочията ѝ.

Бе следствие от упойката, както я бе предупредил лекарят.

След малко болката утихна и тя стана от леглото. Отиде в банята, бързо изпи два аспирина и седна на тоалетната чиния. Чувстваше тежест в стомаха и изпитваше усещането, че червата ѝ трябва да се раздвижат. Стомахът ѝ обаче не реагира, тя се отказа и реши само да си смени тампона.

Разгледа го с любопитство, преди да го хвърли. Не беше толкова кървав, колкото очакваше — не повече, отколкото при мензис. Така че всичко, което лекарят ѝ бе казал, се потвърждаваше.

Зад затворената врата на банята чу приглушения глас на Анджеела:

— Джерили, добре ли си?

— Да.

— Кафето е готово — каза Анджеела. — Докато се оправяш, ще съм приготвила и закуската.

— Благодаря ти. Ще съм готова след няколко минути. Искам първо да си взема душ.

— Добре. Не бързай.

Докато влизаше под душа, Джерили се сети, че Анджеела не беше идвала да я види повече от месец, и се зачуди защо бе решила да го направи точно днес.

Когато излезе от банята, кафето и портокаловият сок я чакаха на тоалетката. Допирът на чаршафите до кожата ѝ бе хладен и свеж и тя се досети, че Анджеела ги бе сменила, докато е вземала душ. Нагласи възглавниците зад главата си, пресуши чашата с портокаловия сок и

тъкмо си наля първата чаша с кафе, когато Анджела се върна с поднос, на който носеше бъркани яйца, бекон и препечен хляб.

— Мислех, че не съм гладна, но май ще изям всичко — каза Джерили.

Нежните очи на Анджела се усмигнаха.

— Яж, колкото ти се яде. Ако искаш още, ще ти направя пак.

Анджела седна на стола до леглото и си наля чаша кафе.

— Ти няма ли да закусиш? — попита я Джерили. Анджела поклати глава.

— Само малко кафе.

— Защо дойде именно днес? — попита я Джерили след малко.

Погледът на Анджела стана сериозен.

— Реших, че ще ти трябва помощ.

— Значи си разбрала?

Анджела кимна.

— Всички знаеха. Джордж не може да държи устата си затворена, да не говорим за импресариото.

„Нищо не може да остане в тайна“ — помисли си Джерили и напъха един голям залък в устата си.

— Не си ли на работа днес? — обърна се тя към Анджела.

— Не. Записах всички серии за седмицата. До понеделник нямам работа в студиото.

Анджела играеше наивното момиче в тъпата телевизионна поредица „Звездите никога не падат“. Всеки следобед в два часа домакините в цяла Америка включваха телевизорите си, за да я гледат. Като че ли бе сапунената опера, постигнала най-голям успех. Откакто Анджела играеше в сериала — вече пет години, той беше номер едно сред предаванията по това време на деня.

Джерили хубаво омете чинията с парче препечен хляб.

— Беше чудесно.

— Храната винаги помага — каза Анджела.

Джерили се усмигна.

— И майка ми винаги казваше така.

Анджела вдигна подноса и тръгна към вратата.

— Ако има още нещо, което искаш, кажи ми. Тук съм.

— Анджела — извика я Джерили.

Момичето обърна глава.

— Благодаря ти.

Очите на Анджеела се напълниха със сълзи, тя тръгна и затвори с крак вратата след себе си.

Известно време Джерили не откъсна поглед от затворената врата. Знаеше, че Анджеела я обича. Тя също обичаше Анджеела. С една съществена разлика. Тя обичаше Анджеела като приятелка, а Анджеела беше влюбена в нея.

Анджеела — висока, стройна и красива — изглеждаше толкова спокойна външно, но бе много изплашена и потисната вътрешно. Защо бе станало така? За нея всичко би трябвало да е лесно. Ала нищо никога не ѝ носеше удовлетворение. Вечно търсеше любов и вечно любовта ѝ оставаше несподелена.

Все пак всичко това водеше началото си от нещо както при Анджеела, така и при Джерили. Но беше трудно да се каже точно кога и къде беше започнало. Човек е сбор от преживяванията си към даден момент. А този момент все се променяше.

За Джерили всичко започна някъде между Порт Клеър, Ню Йорк и Лос Анжелис, по всички спирки и градове по пътя ѝ — Питсбърг, Гари, Чикаго, Де Мойн, Финикс, Лас Вегас. Принадлежеше на всички тях. И всички те ѝ принадлежаха и очертаваха пътя ѝ към лудницата.

Странно, че си спомни всичко това сега. Обзе я ледена тръпка на страх. Не означаваше ли това, че се плъзга неудържимо надолу, надолу към света на страха, в който всички бяха непознати един за друг?

Не, помисли си тя. Нямахте да се върне отново там. Нямахте да го допусне. Никога повече нямаште да позволи на никой да я използва — по никаква причина, дори заради любов.

Отсега нататък ще дава само онова, което може да даде. Колко пъти се бе опитвала да бъде това, което другите искаха да бъде. Но не се получи. Не можеше да даде всичко на всички. Не можеше дори да даде всичко на един-единствен човек и едва след като призна пред себе си невъзможността да го направи и се увери колко ограничени са собствените ѝ възможности, Джерили успя да възприеме себе си и донякъде се освободи от чувството си за вина.

Знаеше, че не може да пробяга километър за четири минути, нито да се рее като чайка, носена от утринния вятър в небето. Но имаште сутрини, когато денят ѝ изглеждаше пълна катастрофа. Ала такива времена, такива дни щеше да има винаги и ако тя ги

възприемеше не като признаци на провал и слабост, а като част от човешкото си съществуване и правото си да бъде несъвършена, никога отново нямаше да изпита чувството на страх.

Това бе едно от нещата, които бе научила, и то ѝ помагаше. Вече поне можеше да остане сама, без да поиска непременно да се лепне към някого за подкрепа. И все пак би било хубаво, ако имаше някого. Не беше никак забавно да си сам.

Тя запали цигара и се облегна на възглавниците. До това се свеждаше всичко. До самотата. Всичко, всички, мъжете и жените — когато всичко свършеше и те си тръгнаха, ти се връщаш отново при самотата си. Но все пак знаеше, че зад прозореца има свят, пълен с хора.

Какво беше казала Анджеела една сутрин, докато още лежах в леглото, а помежду им бяха пръснати неделните вестници:

— Изглежда, ти никога нищо не искаш, Джерили. Никога не молиш никого да направи нещо за теб, дори да ти даде чаша кафе. Искане ми се поне веднъж да ме помолиш за нещо. Така поне ще се почувствам нужна на някого.

— Това ли искаш — да си нужна на някого?

Анджеела кимна.

— Как иначе мога да разбера, че означавам нещо за теб?

— Не е ли достатъчно, че сме заедно, че правихме любов цяла нощ? Това не означава ли нещо за теб?

— Това е секс. Знам, че не съм единствената, с която спиш, и че няма нещо, което да правиш с мен и да не го правиш с други. Но аз искам повече. Искане да бъда нещо важно в живота ти.

— Би ли се чувствала по-добре, ако не можех да живея без теб? — попита я Джерили.

Анджеела не отговори.

Изведнъж Джерили се ядоса — повече на себе си, отколкото на Анджеела.

— Не съм те лъгала, нали? — настоя тя. — От самото начало ти казах какви ще са ни отношенията.

Анджеела кимна, в очите ѝ се четеше страдание.

— Да — отвърна тя с притихнал глас.

— Тогава какво искаш от мен?

— Искане да ме обичаш.

— Не мога да те обичам по начина, по който ти искаш. Мога да те обичам така, както го правя.

— Не ми се сърди, Джерили.

Тя отиде до прозореца и се загледа навън в ясения слънчев калифорнийски ден. Долу в краката им улицата оживяваше.

— Отвън кипи цял един свят, Анджела. И там някъде е човекът, който ще те обича така, както ти искаш да бъдеш обичана. Единственото, което трябва да направиш, е да му дадеш възможност да те опознае.

Анджела се приближи до прозореца и застана до нея.

— Там има ли някой за теб, Джерили? — попита тя.

Внезапна болка обзе Джерили, защото знаеше какво изпитваха и двете с Анджела. Сякаш бяха сестри, дори повече от сестри. Изведнъж те пристъпиха една към друга и заплакаха.

— Надявам се — продума най-сетне Джерили. — Не бих искала да мисля, че няма.

После се върнаха обратно в леглото, и се любиха и в сладката агония на секса си те откриха, всяка за себе си, колко еднакви и колко далечни са. Когато неделният ден си отиде, те знаеха, че връзката им е свършила, макар че в сърцата си винаги щяха да носят късче от тази любов.

На следващата сутрин, когато Анджела тръгна на работа, тя взе малкия си куфар, но не върна ключа на Джерили. И изведнъж Джерили се досети как е влязла в апартамента ѝ тази сутрин. Опита се да не мисли за нищо, изпитваше умора. Болката пулсираше в слабините ѝ и ѝ напомняше за вчерашния ден.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Как се чувствате? — поинтересува се лекарят.

— Добре — отвърна тя. — Точно започна отново да ме боли, но не кървя толкова, колкото мислех.

Гласът му бе делови.

— Ще кървите по малко, но не се плашете, а продължавайте да вземате болкоуспокояващи лекарства. Останете на легло, докато можете. Имате нужда някой да се грижи за вас и аз мога ви изпратя някоя сестра на свободна практика.

— Няма нужда. Една моя приятелка е тук.

— Добре. Ще се отбия днес следобед, когато си тръгна от болницата за вкъщи.

— Благодаря ви.

След миг вратата се отвори.

— Всичко наред ли е? — попита Анджела.

— Да. Беше лекарят. Ще дойде днес следобед.

— Трябва ли да направя нещо?

— Нищо, благодаря. Той само ми каза да остана на легло и да почивам — Джерили се изтегна назад на възглавниците. — Май ще се опитам да поспя.

Загледа се в затворената врата. Кое е по-силно, запита се тя — да се нуждаеш от някого или необходимостта да се чувстваш нужен на някого? Не знаеше отговора. И може би никога нямаше да го научи.

Неочаквано си спомни какво ѝ бе казал Фред преди много години: „Ние си подходяме, мила, защото имаме нужда един от друг“. Тогава тя се съгласи с него. Но всъщност никой от тях не знаеше от какво се нуждае. И накрая излезе, че тя сама се беше зареждала с необходимата ѝ енергия.

Звукът от почукването на пишещата машина спря. Тя седеше на малката масичка и гледаше втренчено думите върху листа, а звученето им все още отекваше в съзнанието ѝ.

— Обичам те. Не те обичам. Откъде, по дяволите, да знам какво чувствам?

Джерили стана от стола и отиде до прозореца. Градската улица бе тъмна и пуста, само един камион събираше боклука от ресторанта отсреща. По радиото съобщиха, че е два и половина след полунощ. Тя се върна на масата, дръпна силно от цигарата си и я загаси в пепелника, пълен догоре с угарки. Без да сяда, заудря по клавишите на машината и написа последната дума: *Завеса*.

Почти гневно измъкна листа от пишещата машина и го сложи в кутията върху останалите сбито изписани страници. Свърши се.

Моментният ѝ гняв отмина и сега тя се почувства пресъхнала и празна. Утрешният ден неумолимо се изправяше пред нея, след като месеци не се бе отделяла от пишещата машина и бе отлагала срещата си с реалността. Утре отново трябваше да започне да мисли за пари, за плащане на сметки. Утре щеше да ѝ се наложи да напусне сигурността на жилището си и да се върне обратно в света на хората, да се озове обратно на пазара, който щеше да оцени работата ѝ.

Усети, че става все по-нервна, и започна да трепери. „От какво се страхуваш, Джерили? — запита се тя. — Нищо лошо не си направила. Работеше и затова нямаше защо да излизаш от пашкула си.“

Ръцете ѝ се разтрепериха дотолкова, че вече не можеше да ги успокои. Отиде до банята, взе шишенцето с успокоителното от аптечката и изпи едно десетмилиграмово хапче, което прокара през гърлото си с глътка вода.

Погледна часовника. Два и трийсет и пет. Оставаше час и половина до завръщането на Фред вкъщи. Тази събота и неделя работеше в някакъв бар на Четирийсет и девета улица и щеше да излезе оттам най-рано в три часа. Напрежението започна да отпуска

стомаха ѝ. Тя се почувства по-добре. Самочувствието ѝ се възвръщаше.

Беше го направила. Пиесата бе готова. От утре щеше да се оправя с живота си. Нямаше от какво да се страхува, освен от това, което ставаше в главата ѝ.

Първото, което щеше да направи, е да занесе пиесата на Фанън. Той бе обещал да ѝ помогне. След това трябваше да отиде на фризьор и козметик. Не, първо щеше да отиде там, а после при Фанън. Искаше ѝ се да изглежда блестящо, когато влезе в кабинета му.

Започна да отделя оригинала от втория екземпляр. След няколко минути ги бе подредила изрядно, всеки в отделна папка. Добра работа свърши. От службата за услуги не биха го направили по-добре — а и за пет копия вземаха над сто долара. Бързо подреди папките на лавицата, покри пишещата машина и я пхна в шкафа. Стаята ѝ се стори необичайно празна. За пръв път от шест месеца пишещата машина не бе основният ѝ белег.

Обзе я чувство на въодушевление. Това бе важен момент. Трябваше да се отпразнува. Сега му беше времето за шампанско и хайвер. Отвори бюфета, но в него намери само бяло вино „Шабли“ и фъстъци. И това не беше зле.

Тя сложи виното в камерата, застла малката маса с покривка, сложи две свещи и изпразни кутийката фъстъци в стъклена купичка. Бързо оправи стаята, дори изхвърли кошчето за боклук, пълно с черновите на пиесата ѝ. Вече нямаше и следа от работния хаос. Запали свещите и загаси светлините, после отстъпи назад, за да почувства ефекта. Меката жълта светлина на свещите потрепваше в стаята.

Остана доволна, после отиде в банята и свали ризата и дънките си. Все още имаше време да вземе един душ и да пооправи косата си, преди да се прибере Фред. В края на краищата тази нощ бе особена и тя искаше да изглежда като нея.

Въпреки че климатичната инсталация работеше на най-големи обороти, въздухът бе изпълнен с миризма на цигари, бира и пот. Фред погледна часовника си. Три без петнайсет. Още петнайсет минути и щеше да си тръгне. Сведе глава към клавишите на пианото. Изобщо не

му се свиреше и пееше. Никой не слушаше, а и дори някой да искаше да го чуе, нямаше да успее заради шума.

От мястото си в задната част на салона той огледа бара. Момичетата омайваха клиенти. Вечерта бе добра. Може би половината от мъжете бяха в униформи. Сега разбираше защо собствениците правеха всичко да не попаднат в списъка със забранените за въоръжените сили заведения. Без военнослужещите нямаше кой знае какъв оборот.

— Фред! — Той се обърна и видя зад себе си Лиша, едро момиче с меден загар на кожата и блестяща перука като на Нанси Уилсън. Негласно тя ръководеше момичетата в бара и на пръв поглед изглеждаше тиха и сговорчива, но под кротостта ѝ се криеше твърд характер. Независимо от причината, никой не смееше да се будалка с нея — нито момичетата, нито клиентите. Тя говореше и пийваше по чашка с тях, но когато барът затваряше, си тръгваше сама.

— Имаш нещо за пианиста ли? — попита той и изсвири началния акорд.

— Да. Шефът иска да останеш до четири часа.

— По дяволите — изруга Фред и продължи песента, която бе подхванал. — Направо съм скапан. Свиря непрекъснато пет часа.

— За допълнителния час ще ти плати двойно.

Това бяха още десет долара. Иначе получаваше двайсет и пет долара за пет часа работа.

— Защо шефът стана изведнъж толкова ларж?

— Погледни колко е претъпкано. Той знае, че като те видят да ставаш от пианото, ще решат, че нощта е свършила, и ще започнат да се разотиват.

Фред се замисли дали Джерили го чакаше. Най-вероятно вече си бе легнала.

— Добре — съгласи се той. Десет долара допълнително нямаше да му се отразят зле. Това бе първата му работа от повече от три седмици.

Джерили погледна часовника. Беше станало три и половина. Досега Фред трябваше да си е дошъл. Усети как напрежението у нея отново нараства.

Колко глупаво! Трябваше да се владее по-добре. Нямахте защо да нервничите. Беше завършила пиесата.

Една цигара с марихуана щеше да ѝ помогне. Отиде в спалнята и взе от масичката до леглото малко целофанено пакетче с марихуана. Обичаха да изпушват по някоя цигара, преди да правят любов. Няколко дръпвания и всичко се оправяше.

Седна на дивана и поради липса на други занимания се съсредоточи изцяло върху свиването на цигарата. Внимателно облиза края на хартията и погледна произведението си. Цигарата бе мека, краищата ѝ — здраво загънати. Драсна клечка кибрит и я запали.

Дръпна дълбоко и задържа дима в дробовите си. Смъдящата сладост на дрогата винаги ѝ носеше успокоение. Дръпна още веднъж и усети как се отпуска. Така бе по-добре. Отново погледна часовника. Три и четирийсет и пет. Не беше толкова късно.

Изведнъж почувства жажда. Винаги ожадняваше, след като бе пушила марихуана. Извади виното от хладилника и си наля една чаша. Започваше да изпада в еуфория. Фред щеше да се изненада, като я намери в такова състояние.

Обикновено или придремваше, или напрегнато прегъваше гръб над пишещата машина. Очевидно на Фред не му беше приятно, но се оплака един-единствен път.

— Мила, ти май си забравила как да се забавляваш. Не можеш непрекъснато да живееш в напрежение.

Беше един от лошите ѝ дни.

— Какво, по дяволите, разбираш ти? — изкрещя тя. — Или имаш работа, или нямаш, а когато нямаш, не е необходимо да се напругаш да правиш нещо, тъй като дори не знаеш дали си струва или не, дали е хубаво или лошо, правилно или погрешно. Отиваш да работиш, ако са те ангажирани. Ако не са, си седиш тук, наливаш се с бира, пушиш марихуана и ме наблюдаваш денем и нощем. По дяволите. Тебе никога нищо не те тревожи.

Той я погледна, после отиде в банята и затвори вратата след себе си. След малко го чу да пуска душа. Когато той излезе, ядът ѝ беше минал и тя се разкайваше за думите си.

— Съжалявам — извини се Джерили. — Не исках да крещя така.

Той кимна и без да каже и дума, се прибра в спалнята, откъдето след малко излезе със замотана цигара с марихуана. Запали я и ѝ я

подаде.

— Ще се справиш. Само веднъж да завършиш пиесата — успокой я Фред.

Сега пиесата беше завършена и тя се чувстваше добре. Дръпна още веднъж и отпи от виното. За пръв път от много време се чувстваше така добре, беше се освободила напълно от напрежението. Усети как вътре в нея се надига топлината на възбудата и докосна слабините си. Беше се овлажнила. Отдавна не й се беше случвало. Господи, бе се възбудила. Нямаше търпение Фред да се прибере. Той още не знаеше, но щеше да получи най-главозамайващия секс, който някога бе изпитвал.

В четири часа затвориха бара. За по-малко от десет минути всички клиенти и повечето момичета се разотидоха. Барманите не си губеха времето. Щом някой покажеше признаци, че започва да се мотае с питието си, в следващия момент откриваше, че чашата му я няма.

Фред уморено събра нотите и ги прибра в кожената си папка, после отиде до касата, за да получи парите си. Барманът беше с гръб към него и броеше постъпленията от тази нощ. Фред го изчака търпеливо, докато ги преброи. Знаеше, че е по-добре да изчака, отколкото да го прекъсва.

Неочаквано зад гърба му се появи Лиша.

— Шефът иска да те почерпи едно питие.

— Добре, нека е бърбън с вода — с благодарност отвърна Фред.

— „Джак Даниълс“ и вода — извика тя. — Уискито на бара е пикня. Разрежено е наполовина.

— Благодаря.

Барманът постави питието пред него и се върна до касата.

— Екстра е! — каза одобрително Фред, когато отпи глътка.

— Шефът те харесва. Смята, че разбираш от музика.

— Благодаря му от мое име — рече Фред. Отдавна никой не бе казал нищо добро за него и музиката му.

— Какви са плановете ти? — попита го изненадващо тя.

— За какво?

— За работата ти.

— Да намеря друг ангажимент.

— Не работиш ли през деня?

— Не, аз съм музикант. Не умея нищо друго да правя.

— С какво си запълваш времето?

— С търсене на еднократни ангажименти като този. Работя и върху някои мои песни.

— Ти пишеш песни?

Той кимна.

— Лошото е, че не мога да накарам никой да ги слуша. Звукозаписните компании са ангажирани само с големите имена и се интересуват единствено от рок. Пъхни китара в ръцете на някое хлапе с хипарски дрехи и брада, и те ще се скъсат от натягане да подпише договор с тях.

— Може би шефът ще може да ти помогне — каза Лиша. — Той има връзки в някои музикални компании.

— Ще му бъда благодарен.

— Нека поговоря с него — предложи Лиша.

Той я проследи с поглед как отива отзад и изчезва в кабинета между мъжката и дамската тоалетна. Сигурен беше, че нищо няма да излезе, но бе благодарен, че тя бе проявила интерес. През цялото време, откакто бе с Джерили, въпросът за неговото творчество изобщо не се обсъждаше. Джерили бе твърде погълната от собствената си работа. В главата ѝ нямаше място за нищо друго.

Когато Лиша се върна, му каза:

— Шефът помоли да ти предам, че в апартамента си има пиано. Ако искаш да идеш у тях, ще изслуша песните ти.

— Сега? — изненада се Фред. — Вече е четири часа.

— Шефът е нощна птица. За него това е следобедно време. Той спи до седем часа вечерта.

Фред се замисли за миг. Джерили сигурно си бе легнала вече. Не очакваше кой знае какво от тази среща, но всяка възможност бе по-добра от липсата на възможност.

— Добре — каза той.

— Дай на Фред трийсет и пет долара — поръча Лиша на бармана.

Той бързо отброи парите и Фред ги прибра в джоба си.

— Благодаря.

— Хайде — подкани го тя. — Колата ми е паркирана в гаража на „Рейдио Сити“. Шефът ми нареди да те закарам у тях.

Колата бе открит сребрист кадилак с черен гюрук и черни кожени седалки. Фред се отпусна на седалката до Лиша и въздъхна дълбоко. Две неща винаги го възбуждаха. Миризмата на нова кола или на ново котенце. По някаква неизвестна причина те винаги бяха свързани в съзнанието му, а тази кола миришеше на ново.

Лиша пусна магнетофона и потегли по Четирийсет и девета улица. Над Кинг Кол пееше „Твърде млад“ — един от най-големите му хитове.

— Никога няма да има втори певец като Краля — рече Фред.

— Кралят е мъртъв — продума тя тихо.

Зави умело по Авеню ъф ди Америкас и напусна търговската част на града. Владееше до съвършенство играта със светофарите и използва зелената вълна. Не усети кога приближиха парка.

— Хубава кола — отбеляза той.

— Харесвам я — рече тя безизразно.

Излязоха от парка при пресечката на Седемдесет и втора улица и Пето Авеню и пресякоха към Йорк Авеню. После завиха към една от новите сгради на ъгъла на Йорк и се спуснаха към рампата на гаража ѝ. Лиша паркира и слезе, без да чака обслужващият паркинга да се появи.

— Асансьорът е там — посочи тя.

Служителят в асансьора, изглежда, я познаваше, защото докосна с ръка челото си и я поздрави:

— Добро утро.

— Добро утро — отвърна Лиша.

Служителят знаеше къде отиват. Асансьорът спря на седемнайсетия етаж, без тя да е казала дума. Фред я последва по застлания коридор. Сигурно беше много близка с шефа. Дори не му се обади, за да каже, че се качва, както бе прието в подобни сгради. Когато спряха пред една от вратите, тя извади ключ от чантата си. Предположението му се потвърди. Да. Тя беше близка с шефа. Истински близка. Дори имаше собствен ключ от жилището му.

В апартамента вече светеше и той я последва през обширен вестибюл в една още по-обширна дневна. Вместо стени тя имаше огромни прозорци, от които се виждаха Ийст Ривър, мостовите Триборо и Куинборо. В нишата до ъгловите прозорци Фред забеляза малък бял роял. Той се загледа в него безмълвно, изпаднал във възторг. Такъв инструмент бе виждал само на кино.

— Жилището на шефа ти си го бива — каза той.

Тя го погледна, без да каже дума.

— „Джак Даниълс“ и вода? — попита го.

Той кимна.

Тя му приготви питието и почака, докато го опита.

— Добре ли е?

— Чудесно. — Фред кимна. После се обърна, защото чу нечии стъпки.

В стаята влезе бяло момиче с дълга кестенява коса и сини очи, облечено в нощница.

— Бях заспала, но чух гласове — каза то на Лиша.

— Съжалявам, че те събудихме, мила. Но Фред се съгласи да дойде да ни посвири. — Тя се обърна към него. — Фред, това е Сам. Съкратено от Саманта. Сам, това е Фред... — Лиша го погледна въпросително.

— Лафайет — допълни той бързо.

— Фред Лафайет — повтори Лиша.

Момичето протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем.

— И аз също — учтиво рече той. Допирът ѝ бе хладен. Той се обърна към Лиша. — Шефът тук ли е? Мога да започна веднага, щом е готов.

Лиша го погледна сериозно.

— Можеш да започваш.

Фред се втренчи в нея. Внезапно всичко си дойде на мястото. Беше работил поне четири пъти в онзи бар, но нито веднъж не бе виждал шефа.

— Ти? — В гласа му имаше нотка на изненада.

Тя кимна.

Той остави питието си на малката масичка за кафе.

— Мисля, че е по-добре да си тръгвам. Не обичам да се будалкат с мен.

Гласът на Лиша бе сериозен.

— Никой не се будалка с теб. Ти каза, че не можеш да накараш никой да слуша музиката ти. Е, аз искам, защото смятам, че си струва.

Той я погледна в очите.

— Често ли го правиш?

— За пръв път.

— И защо избра мен?

— Учих музика в колежа. Но нямам талант. Мога да имитирам, но това не е истинска музика. Разпознавам стойностните неща, когато

ги чуя. Чух някои от нещата, които изпълни в бара. Ти имаш свой собствен стил. От твоите уста тези песни звучат, сякаш ти сам си ги писал.

Той остана безмълвен известно време, после попита:

— Ти ли управляваш Зеления бар?

— Притежавам го и ако си въобразяваш, че се интересувам от дебелия ти черен задник, избий си го от главата. Щастлива съм по свой начин. Просто оцених музиката ти и ако се окаже, че си това, за което те мисля, всички можем да направим добри пари.

Той погледна първо нея, после момичето и разбра, че тази вечер схваща много бавно.

— Какво харесваш? — попита Фред. — Бързо, бавно, балада, поп, кънтри или блус?

— Свири просто каквото ти дойде на ум. А аз ще слушам.

— Отивам да си легна — неочаквано каза момичето.

— Добре, мила — отвърна спокойно Лиша.

Момичето излезе от стаята, без да пожелае лека нощ.

— Мога да дойда и утре, ако искаш — предложи Фред.

— Няма нужда, доведох те тук, за да свириш. Свири.

Лиша отиде с него до пианото. Той се усмихна на чувствата, които го обзеха. От толкова отдавна не правеше нищо друго, освен да свири каквото му дойдеше на ум.

Не беше изсвирил и първите осем такта от песента, когато Лиша разбра, че интуицията ѝ не я бе излъгала. Беше вълшебно. Истинска магия.

Джерили бе заспала на дивана, но звукът от ключа му в ключалката я събуди. Тя бързо се изправи и седна. Окъпаната в слънчева светлина стая се завъртя за момент пред очите ѝ и тя усети жужене в слепоочията си.

Погледна празната бутилка вино, която стоеше между догорелите свещи. Не можеше да повярва, че я бе изпила сама.

Фред бе застанал на прага, изненадан, че я вижда на дивана.

— Не мислех, че ще те заваря будна.

— Опитах се да те изчакам, но съм заспала. Колко е часът?

— Почти девет — отговори той и в следващия миг видя бутилката от вино и свещите. — Празнувала си. По какъв случай?

— Завърших пиесата.

Той замълча за миг, докато асимилира новината, после внезапно на лицето му се разля широка усмивка.

— Моите поздравления, скъпа. Този случай заслужава да се отпразнува.

— Не ми каза, че няма да те има цялата нощ. — Макар да не ѝ се искаше думите ѝ да прозвучат укорително, излезе точно така.

— Не знаех, беше неочаквано и за самия мен.

— Трябваше да ми се обадиш.

— Мислех, че си заспала. — Той се наведе над дивана и я целуна. — Имам добри новини.

Тя усети миризмата на „Джак Даниълс“ в дъха му.

— Пил си.

— Малко — призна си той.

— И какви са добрите новини?

— Прослуша ме дамата, която притежава Зеления бар. Ще ми помогне да си намеря издател и звукозаписна компания за моите песни.

— Какви песни?

— Имам няколко парчета, които съчинявам от години.

— Никога не си ми казвал.

— Не си ме питала. Освен това съзнанието ти винаги е толкова ангажирано. А и нищо не беше станало. Поне до тази нощ.

Тя усети как я жегна ревността.

— Дамата, която притежава Зеления бар?

Той кимна.

— Ти остана там и свири за нея?

— Не. Тя ме заведе у тях. Има малък роял.

— О-о! — Джерили се изправи на крака. Усети неприятен вкус в устата си. Внезапно нещо я потисна. Възбудата от завършването на пиесата изчезна. — Ще си измия зъбите и ще си лягам.

Той я последва до вратата на банята.

— Нямахме нищо такова, каквото си мислиш — каза Фред.

Тя го погледна в огледалото на банята.

— Откъде знаеш какво си мисля?

— Всичко е ясно.

— Сигурно — иронично отбеляза тя. — Прекарал си шест часа в апартамента ѝ след работа и само си свирил на пиано.

— Точно така.

Тя изстиска внимателно малко паста върху четката си.

— Не е необходимо да ме лъжеш. Не ми дължиш обяснение.

— Не те лъжа.

— Не искам да говорим за това. — Тя започна да мие зъбите си.

— Какво ще правиш сега? — попита я той, когато тя се върна в спалнята.

— Ще занеса екземпляр от пиесата на Фанън. — Тя легна в леглото, протегна се, взе будилника и го нагласи да звъни по обед. — Но първо искам да отида на фризьор, да измия и подстрижа косата си.

— Смятам, че косата ти изглежда добре.

— Не е вярно. Не съм я подстригвала от месеци. — Тя се изтегна назад на възглавницата. — Трябва да поспя.

Той излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Изведнъж от плътно спуснатите завеси стаята се изпълни с мрак, тя лежеше в леглото, вторачила се в стената. Не ѝ харесваше как се държи, но, изглежда, не можеше да го промени. Фред нямаше ни най-малка представа колко бе напрегната тя и колко важно бе за нея да пише. Той никога не бе проявил интерес да прочете онова, което тя бе написала, и

Джерили имаше чувството, че нейната работа изобщо не го засягаше. Единствената връзка помежду им бе сексът.

Звънецът на будилника прекъсна дълбокия ѝ сън. Звукът лазеше по нервите ѝ, тя с треперещи ръце се опита да го намери пипнешком и да спре звънеца. След като включи нощната лампа, запали цигара и дръпна няколко пъти дълбоко. Тъкмо малко се успокои и телефонът звънна. Беше женски глас.

— Може ли да се обади Фред?

— Момент.

Фред спеше на дивана. Тя го докосна по рамото.

— Търсят те по телефона.

— Кой?

— Не попитах.

Той вдигна слушалката на телефона до дивана, а тя се върна в спалнята и затвори дериватния апарат. В банята започна да се разглежда в огледалото и не хареса онова, което видя. От стоенето вкъщи лицето ѝ имаше нездрав блед цвят, а около устата и очите ѝ се бяха образували бръчки, които не бе забелязала досега.

Замисли се как бе прозвучал гласът на жената по телефона. Която и да беше, нямаше съмнение, че бе жена със самообладание. Замисли се как ли изглежда, на каква възраст е, после потисна спонтанното си желание да подслуша разговора им.

Какво ѝ ставаше? Това не беше начинът, по който обикновено мислеше или действаше. Двамата с Фред не бяха обвързани с нищо — той не я притежаваше, нито пък тя него. Те бяха заедно само защото искаха да са заедно. Във всеки един момент, в който някой от тях поискаше да си тръгне, имаше право да го направи. Но тъй като от шест месеца живееха заедно, близостта им вече бе започнала да поражда странни мисли в съзнанието.

Прииска ѝ се да не бе вдигала слушалката. Но тогава и Фред нямаше да се обади. Никога не вдигаше слушалката — заради майка си.

Когато разбра, че живееха заедно, майка ѝ много се ядоса. Тя и преди не одобряваше начина на живот, който Джерили водеше, но да живее с чернокож мъж ѝ се видя прекалено. И изобщо не се стесняваше да им каже точно какво мисли. Не изпитваше никакво съмнение, че Фред бе разрушил напълно живота на дъщеря ѝ.

Дори веднъж я заплаши със съдебна намеса, но Джерили ѝ припомни, че вече няма власт над нея. Оттогава те напълно прекъснаха всякакви отношения. Джерили не беше я виждала от четири месеца, а от седмици не бяха разговаряли по телефона.

Може би това, от което имаше нужда, бе психиатър. Но дори да намереше някой, нямаше с какво да му плати.

Огледа лавиците на аптеката. Хапчетата не бяха толкова скъпи, колкото бе психиатърът. Откри едно силно успокоително. Точно каквото ѝ трябваше. Едното отпускаше мускулите ѝ, другото ѝ помагаше да заспи, а това, което намери, имаше двойно действие. Хем я успокояваше, хем я караше да се чувства добре. Тя го глътна, влезе под душа и завъртя крана на студената вода докрай.

Увита в хавлиена кърпа, тя седна на ръба на леглото и се обади в кабинета на Фанън.

— „Адолф Фанън продакшънс“ — обади се женски глас.

— Господин Фанън, моля ви. Обажда с Джерили Рандал.

— Момент, ако обичате. — Изведнъж Джерили усети, че сърцето ѝ бие толкова силно, че ще изскочи от гръдния ѝ кош. Беше изминала повече от една година. Зачуди се дали той щеше да си спомни обещанието, което ѝ бе дал.

Чу се прещракване, после се обади мъжки глас:

— Джерили, толкова се радвам да те чуя.

Тя се опита гласът ѝ да изглежда бодър и жизнерадостен.

— Много ми е приятно, Адолф.

— Толкова време мина. — Отначало гласът му бе топъл, после стана делови. — Завърши ли новата си пиеса?

— Да — отвърна тя с облекчение, че той си спомни обещанието си.

— Кога ще я видя?

— Мога да ти я донеса, когато кажеш.

— А-а, старите приятели не уреждат бизнеса си по този начин. Ще дойдеш на вечеря с мен. Първо ще поговорим. После аз ще я взема вкъщи и ще я прочета.

Тя се усмихна на себе си. Знаеше много добре, че преди той да я погледне, пиесата ще бъде прочетена от всичките му подчинени. Независимо от това така бе по-добре, отколкото ако просто я оставеше в кабинета му.

— Много ще ми е приятно — отговори тя. — Кога искаш да вечеряме?

— Какво ще кажеш за довечера? — попита Фанън. — Свободна ли си?

— Мога да се освободя.

— Добре. В „Сарди“ в осем и половина. Дотогава театралната публика ще се е разотишла и ще можем да поговорим.

— Осем и половина — повтори тя. — Ще бъда там.

Щом затвори телефона, тя осъзна колко бе нервна. Ръцете ѝ отново трепереха. Щеше да ѝ се наложи да изпие още едно хапче, когато тръгне довечера. Много важно бе да дойде на себе си.

Когато се върна след вечерята, апартаментът бе празен. Беше почти единайсет часа. Бележката на масата бе кратка и биеше направо в целта: „Имам делова среща. Ще се върна към полунощ“.

Джерили усети раздразнение. До осем часа вечерта си беше вкъщи, а Фред не ѝ бе казал нищо за срещата си. Тя смачка бележката и я хвърли в кошчето за боклук. Неспокойна отиде в спалнята и се преоблече в риза и дънки. Сега, когато бе завършила пиесата, апартаментът изведнъж започна да предизвиква у нея чувство за клаустрофобия.

Тя се помота безцелно из дневната, после отиде в кухнята и си наля чаша бяло вино. Трябваше да започне да си търси работа.

— Мисля, че ще ми се наложи да започна работа — каза тя на Фанън, когато той я попита какви са планове ѝ. — Можеш ли да ми предложиш нещо в твоите постановки?

— Струва ми се, че не. Сезонът е лош. Нямам нови постановки това лято.

— Тогава ще трябва да се огледам.

— Кой ти е импресарио сега?

— Нямам — отвърна тя бързо. — Май докато пишех, всичко останало се разпадна.

Той я погледна, без да каже дума. Знаеше, че той разбира какво се бе случило.

— Сега, след като завърших пиесата, мисля да отида при „Уилям Морис“.

— Можеш да им кажеш, че аз съм проявил интерес към пиесата ти, ако смяташ, че ще помогне.

Тя го погледна с благодарност.

— Благодаря ти, Адолф — каза тя и бе искрена.

— Всичко, което е по силите ми — той плъзна ръка по бедрото ѝ, — само ми се обади.

— Добре.

Той я качи в едно такси пред ресторанта. Когато то зави по Бродуей, тя каза на шофьора да я остави на Четирийсет и втора улица, откъдето взе метрото до вкъщи. Таксито бе твърде скъпо удоволствие за нея.

Странно как се променяха нещата. Дълго време такситата бяха единственото ѝ превозно средство в града. Но това време ѝ се струваше отдавна отминало. „Сарди“ също бе по-различен сега.

Преди малко повече от година, когато влезеше в ресторанта, почти всички я познаваха.

Този път метрдотелът я погледна с безизразен поглед, макар че бе попитала за масата на Фанън. Зачуди се дали толкова много се бе променила.

— Госпожа Торнтън, разбира се — отвърна по-късно той с професионална усмивка на въпроса на Фанън дали помни госпожица Рандал. — Помислих си, че сте вие. Но сте променили прическата си и не бях сигурен. Добре дошли отново.

Добре дошли отново? Да не би да си мислеше, че се е върнала от Полярния кръг?

— Приятно ми е отново да съм тук — отвърна тя, изпитвайки омерзение от всяка дума, която изговаряше.

Същото се случи и с другите, които спираха до тяхната маса да поговорят с Фанън. Всеки път той трябваше да я представя и по израженията им тя долавяше, че името ѝ не будеше никакви спомени у тях. Без съмнение паметта на Бродуей бе кратка.

Почти бе изпила чашата с вино, когато телефонът иззвъня.

Гласът на Фред прозвуча щастливо в ухото ѝ.

— Как мина вечерята? — попита той.

— Чудесно. — Джерили веднага позна, че бе пил.

— Ще постави ли пиесата?

— Още не знам. Първо трябва да я прочете.

— А ние тук празнуваме. Току-що подписах договор с Лиша и тя отвори бутилка истинско шампанско. Скачай в първото такси и идвай.

— Може би е по-добре да не идвам, а? — поколеба се тя. — Късно е.

— Хайде, скъпа. Тук сме само Лиша, адвокатът ѝ и аз. — Дочу се някакъв глас. — Промяна в плана, скъпа. — Той се засмя. — Ти чакай

там, ние ще дойдем да те вземем. Ще се повеселим хубавичко тази вечер.

После затвори. Може би така е по-добре, помисли си тя. Когато нямаше работа, апартаментът я потискаше.

В „Артърс“ бе претъпкано. Музиката гърмеше от високоговорителите над главите им и те трябваше да крещат, за да се чуят. Когато пристигнаха, до вратата имаше дълга опашка, но без да се колебае, Лиша слезе от колата и остави портиерът да паркира. После, сякаш по чудо, вратата се отвори и за тях се намери хубава маса. Очевидно тя познаваше всички в дискотеката.

Едва когато излязоха от колата, Джерили видя колко висока е Лиша — поне един и осемдесет, помисли си тя. У нея имаше нещо внушително, някаква сдържана сила, която изпълваше движенията и походката ѝ. В сравнение с нея Сам с егоистичния си недоволен вид изглеждаше някак си слаба и женствена. Марк, адвокатът, беше млад мъж с умно еврейско лице, което веднага предизвикваше чувство на недоверие.

Щом седнаха на масата и сервитьорът взе поръчката, адвокатът и Сам отидоха да танцуват. За миг те се изгубиха в тълпата на дансинга.

Фред, седнал между Лиша и Джерили, се усмихна:

— Вие, двете, ще си допаднете. И двете сте много независими дами.

Когато срещна погледа на Лиша, Джерили остана с чувството, че тя и Лиша вече се познаваха. Имаше усещане за близост, което не можеше да се изрази с думи. Джерили почувства, че се изчервява.

Лиша се засмя. Гласът ѝ бе равнодушен.

— Сигурна съм, че ще се харесаме.

— Да — кимна ѝ Джерили.

Сервитьорът дойде и остави питиетата им. Лиша вдигна чашата си с портокалов сок:

— За музиканта.

Чукнаха чаши и Фред се засмя.

— Надявам се да не разочаровам нито една от вас.

— Мисля, че няма да ни разочароваш. — Лиша погледна Джерили.

Джерили усети, че отново се изчервява.

— Няма — добави и тя.

— Защо не потанцувате? — предложи Лиша. — Не се притеснявайте за мен. На мен така ми е добре.

Фред погледна Джерили:

— Какво ще кажеш, скъпа?

Тя кимна и се изправи. Дансингът бе претъпкан с движещи се тела и след малко Джерили се предаде на тласъците на тълпата. Обичаше да танцува, особено рок. В него имаше нещо зрелищно, което ѝ допаднаше. Беше танц, който сякаш бе създаден само за нея.

Фред се приведе напред.

— Какво мислиш за Лиша?

— Тя е много специална дама.

Фред кимна, тялото му се движеше в такт с ритъма.

— И умна също. Освен в Зеления бар е вложила пари в много други неща. Магазини за плочи, музикални компании и някои клубове в други градове.

— Звучи добре.

— Наистина е добра — каза той. — Поне вече няма да ни се налага да драпаме за мангизи. Тя ми гарантира най-малко сто и петдесет долара на седмица през следващата една година.

— А какво печели тя?

— Ще бъдем партньори — петдесет на петдесет. Продаваме всичките ми песни на една издателска компания и всичко друго, включително записите и ангажиментите в клубовете, ще води началото си от тях.

— Тя какво влага, освен парите си? — попита Джерили.

— Контактите си. Познава всички в този бранш, а онова, с което се занимава, прави по-добре от много други. Всички искат да ѝ угодят.

— Звучи добре.

— Добре е.

Тя го погледна в очите, без да отговаря.

— Между нас няма нищо друго, освен бизнес. Сам е нейната приятелка.

Изведнъж всичко си дойде на мястото. Джерили бе усетила у Лиша нещо, което ѝ напомняше за някой друг. Сега разбра какво бе то. Не беше физическа прилика, а по-скоро нещо в начина, по който Лиша я погледна, когато се запознаваха. Същите неуловими на пръв поглед трептения, които бе почувствала при срещата си с Карла Мария. Може

би опитът сега ѝ позволяваше да вижда и долавя повече. През един процеп между хората забеляза как Лиша я гледа многозначително и усети, че се изчервява.

Лиша я бе усетила интуитивно, както и Карла Мария. Да не би да изпраща скрити сигнали, без самата тя да го осъзнава? Възможно ли бе под кожата ѝ да се крие латентно лесбийство, което само чакаше сгоден случай, за да се прояви?

Бе толкова погълната в мислите си, че не чу какво ѝ каза Фред. Едва успя да насочи вниманието си към него.

— Какво? — попита го. — Много е шумно и нищо не чувам.

— Лиша иска да си купя нови дрехи. Тя осигурява парите в аванс. Искане да изглеждам като Сам Кук.

Джерили кимна, без да отговори.

— Ще направим заедно няколко магнетофонни ленти, после с Марк заминаваме за Детройт да се видим с някои от големите. Тя мисли, че там можем да пробием.

За пръв път Джерили осъзна колко млад е Фред — не на години, защото бе по-голям от нея, а поради наивността си мечтаеше, както бе мечтала тя преди много години.

Внезапно се почувства стара и потисната, нуждаеше се от пиетие. Докосна Фред по рамото и те напуснаха дансинга.

Когато отидоха на масата, Сам се върна сама.

— Марк ме изостави на дансинга — нацупи се тя. — Трябвало да говори с някого, а на мен още ми се танцува.

— Марк винаги урежда нещо — усмихна се Лиша. — Фред, защо не потанцуваш с нея?

— Разбира се.

Джерили седна на мястото си, като остави празно мястото на Фред между себе си и Лиша.

— Страшна сбирщина се е събрала тази вечер — отбеляза Лиша.

Джерили кимна.

— Половината са дрогирани. Другата половина са сноби, които идват тук, защото заведението е модно.

— Ти от кои си?

— От никои. Първо, обичам да наблюдавам. Второ, работя.

— Имаш ли дял тук?

— Имам идея да отворя нещо подобно, когато му дойде времето.

— И кога ще стане това?

— След година-две. Когато на тази дискотека ѝ мине модата. В града има място само за едно такова заведение.

Джерили не отговори.

— Фред каза ли ти за нашите планове? — попита я Лиша.

— Да.

— Какво мислиш?

— Радвам се за него. Той заслужава да пробие.

— Ти не си влюбена в него, нали?

— Не съм.

— А той те обича и иска да се ожени за теб.

— Той ли ти каза?

Лиша кимна.

— По дяволите. — Джерили взе питието си. Не бе предполагала, че Фред е отишъл толкова далече в чувствата си към нея.

— Сестро, как може жена като теб да се забърка с момче като него? — попита Лиша, сякаш четеше мислите на Джерили.

— По-добре с него, отколкото да съм сама. Освен това наоколо няма истински мъже.

Лиша се пресегна през масата и хвана ръката на Джерили. Със същата интонация на гласа, без да се опита да освободи ръката си, Джерили на свой ред я попита:

— Сестро, как може жена като теб да се забърка с момиче като нея?

Лиша ококори очи от изненада, после се засмя и отдръпна ръката си.

— По-добре е, отколкото да съм сама. Освен това наоколо няма истински жени.

Изведнъж между тях се установи непринуденост. Джерили се засмя.

— Харесвам те. Поне си честна.

— И аз те харесвам.

— Има обаче нищо, което не разбирам. Защо правиш всичко това за Фред?

— Отчасти заради парите, но не само за това. — Лиша се поколеба дали да продължи.

— И какво е другото?

— Няма да разбереш.

— Опитай.

Гласът на Лиша бе мек и спокоен, но с нотка на решителност.

— Този свят принадлежи на мъжете, а аз постигнах много повече, отколкото е позволено на една жена. Мъжете не обичат жени, които искат да изминат сами целия път.

— Все още не разбирам какво общо има с това Фред?

— Ще му осигуря успех, защото всеки от нас има нужда от него по свои собствени причини. С Фред пред мен никой няма да ме спре. Ще измина целия път докрай.

— Нищо не разбирам. Какво искаш да кажеш с това, че той ще е пред теб?

Лиша отново хвана Джерили за ръката.

— Съжалявам, не исках да те озадача — рече тихо тя. — Знаеш ли, мисля да се омъжа за него.

Джерили сгъна и последната риза и внимателно я сложи в куфара. Новите и скъпи куфари и чанти, подарък от Лиша, изглеждаха не на място в това жилище.

— Ето това е — въздъхна тя. — Да. Приключвай вече с обличането. Марк ще дойде всеки момент.

— Добре. — Фред закопча яката на ризата си и отиде до огледалото да си сложи вратовръзката. Когато свърши, облече си сако и се обърна с усмивка на лицето към нея. — Е, как изглеждам?

— Страхотно.

Той се приближи и я целуна.

— Това е само началото. Когато се върна, Лиша иска да си вземем по-хубав апартамент. Толкова голям, че да можем да сложим в него и пиано.

Тя затвори и последната чанта, без да каже дума.

— Хей, не си разваляй настроението. Няма да отсъствам толкова дълго. Детройт, Нашвил и Лос Анжелис. По една седмица навсякъде.

Фред нищо не разбираше.

— Докато ме няма, започни да търсиш друго място. Така, докато се върна...

— Не — прекъсна го тя.

На лицето му се изписа озадачение.

— Какво има, мила?

— Аз няма да се местя никъде.

— Хайде де. Време е да излезем от тази дупка.

— Не се местя и това е — повтори тя.

— Можем да си го позволим, скъпа.

— Ти можеш да си го позволиш.

— Какво значение има дали аз или ти? Никога не сме правили на въпрос кой плаща сметките. — Той я прегърна. — Освен това, мила, време е да се оженим.

Тя зарови лице в рамото му.

— Не. — Гласът ѝ прозвуча глухо в сако и му.

Той отдръпна главата ѝ от себе си и я погледна в очите, искрено объркан.

— Защо не?

Тя преглътна сълзите си.

— Защото няма да е добре.

— Защото съм чернокож ли?

— Знаеш, че не е заради това.

— Не знам. Има момичета, които спят с черни момчета, но не искат да се омъжват за тях. — В гласа му се долови нотка на горчивина.

— Не е заради това.

— Е, какво е тогава? Знам само, че ти искаше да дойда да живея тук. Подхождахме си.

— Така е. Но това беше тогава и не е завинаги. Сега е по-различно.

— Единствената разлика е, че сега аз ще храня къщата. И ще мога да се грижа истински за теб.

Тя подбра внимателно думите. Харесваше го твърде много, за да го нарани.

— Радвам се, че успя. Ти заслужаваш всичко, което получи. Но не виждаш ли, че аз също трябва да успея. Трябва да постигна своята цел.

— Няма да ти преча. Само искам да направя живота ти по-лесен. Да не мислиш поне за пари.

Очите ѝ вече бяха сухи, гласът ѝ се успокои.

— Ако исках това, нямаше да се разведа с Уолтър.

— Не те разбирам.

— Понякога сама себе си не разбирам. Знам само, че искам да съм свободна.

— Ако ме обичаше, нямаше да говориш така.

— Може би нещата опират в това. Обичам те, но не така, както ти мен. Все едно сме много близки и сме приятели и всичко между нас е точно — тръпката, сексът, всичко. Хубаво е, но не е достатъчно за мен. Все още нещо ми липсва. Може би то е вътре в мен, може би е нещо, което никога няма да намеря, но докато го търся, няма да мога да се отдам изцяло на никоя връзка. Няма да съм в състояние да го направя, докато не се почувствам свободна и пълноценна.

— Ако се оженим, можем да си имаме деца. Тогава ще се оправяш.

Тя се засмя. Ето това беше окончателният мъжки отговор. Бебето оправя всичко. Може и да е така. За тях. Но тя не го желаше.

— Не това е разбирането ми за свобода. Не знам дали някога съм искала да имам семейство.

— Но това не е естествено. Всяка жена иска да има дете.

— Аз пък не искам. Може би някой ден ще пожелаея. Но не и сега.

От долу някой натисна звънеца. Фред отиде до прозореца.

— Марк е паркирал лошо.

— По-добре тръгвай — подкани го Джерили.

— Не приемам „не“ за отговор.

— Не се опитвай да ме промениш. Ти си имаш собствен живот и собствена кариера. Остави моя на мен.

Отново се чу звънецът.

— С други думи, не искаш да се връщам?

Тя сведе очи и когато вдигна глава, кимна.

— Мисля, че ще е най-добре и за двама ни.

Когато отново се чу настоятелно позвъняване, Фред избухна ядосан и объркан.

— Идвам! По дяволите! Идвам!

Застана на прага. Страданието бе променило гласа му.

— Джерили.

Тя се протегна и го целуна по бузата.

— Желая ти късмет, Фред. Радвай хората с песните си.

Той остави чантите си и пристъпи към нея. Тя се отдръпна.

Гласът му бе пълен с болка.

— Майната ти, Джерили — изруга той. — И майната ѝ на шибаната ти честност или както там я наричаш. Използваш я, за да намериш извинение за това, че не даваш пет пари за никого, освен за себе си! — След тези думи той тръгна и остави вратата след себе си отворена.

С рязко движение тя скри лице в дланите си.

Той имаше право. Бе достатъчно умна, за да разпознае истината, когато я чуеше. Собствената ѝ майка твърдеше същото.

Нещо с нея не беше наред. Защо не можеше да е доволна от същите неща, които задоволяваха другите? Защо винаги искаше повече и усещаше някаква празнота у себе си?

Когато на вратата се позвъни, тя изруга тихо и погледна часовника си. Оставаше един час до срещата ѝ в кабинета на Фанън.

— Кой е? — провикна се тя.

— Господин Харди, управителят.

По дяволите, само това ѝ трябваше. Тя съумя да изобрази недоумяващо изражение на лицето си и отвори вратата.

— Господин Харди — усмихна му се тя. — Тъкмо се канех да ви се обадя. Заповядайте.

— Дойдох за наема — съобщи ѝ той с особения си писклив глас.

— Точно затова щях да ви се обадя — побърза да отговори тя.

— Можете ли да платите?

— Точно това исках да ви обясня. Знаете ли...

— Вече е двайсетото число от месеца — прекъсна я той. — От службата ме притискат.

— Знам, но чакам един чек. Тъкмо излизах да се видя с човека, който ще постави пиесата ми. Адолф Фанън, прочутия продуцент. Чували сте за него, сигурна съм.

— Не. От службата ми наредиха да ви връча предупреждение за напускане.

— Е, господин Харди. От какво толкова са разтревожени? Имат месечна застраховка.

— Ще я използват, за да компенсират таз месечния наем, ако напуснете.

— Винаги съм плащала. Знаете го.

— Знам, госпожице Рандал, но не аз измислям правилата. От службата ми наредиха — ако не ти платят до двайсети, връчвай предупреждението. Така ако напуснете до края на месеца, никой няма да изгуби и цент.

— Ще платя до петък.

— Това са още три дни. Дотогава те ще ме побъркат.

— Ще ви компенсирам по някакъв начин. Бъдете добро момче, господин Харди.

Той огледа апартамента.

— Не съм виждал приятеля ви от няколко седмици. Скарахте ли се?

— Не, но той си отиде.

— Радвам се, госпожице Рандал. Не съм споменавал в службата, че живеете с още някого. Знаете, че наемът при вас е за един човек, а и ако бяха разбрали, че живеете с негър, щяха направо да побеснеят. Не допускат в тази сграда да живеят нито латиноси, нито негри. Не искат това място да се превръща във вертеп.

Търпението ѝ се изчерпа.

— Господин Харди — каза тя с леден глас, — защо не си отидете и не кажете на ония от службата ви да си го начукат!

Той я изгледа шокиран.

— Госпожице Рандал, как може добро момиче като вас да говори на такъв език?

— Господин Харди, вашата служба може и да е собственик на сградата, но наемателите не са тяхно притежание. Никой няма правото да ми казва как или с кого да живея. Единственото, на което имат право, е наемът, който ви казах, че ще платя в петък.

— Добре, щом така смятате. — Той извади някаква попълнена бланка от задния си джоб и я напъха в ръката ѝ.

Тя погледна дебело отпечатаните букви върху сгънатия лист хартия: *Предупреждение за напускане*.

— Защо ми давате това? — попита тя. — Казах, че ще платя в петък.

Той отиде при вратата.

— Винаги можете да дойдете при мен с наема — отвърна той. — Това е в случай, че не го направите.

Щом видя Фанън, Джерили разбра, че новините нямаше да са добри.

— Исках да ти се обадя по-скоро — извини се той, след като я целуна по бузата. — Но край мен беше истинска лудница.

— Няма нищо. Разбирам те.

— Цигара?

— Не, благодаря.

— Изглеждаш уморена.

— Не спях много добре. Нощите са горещи, а климатичната инсталация се повреди.

— Трябва да се измъкнеш от града. Имаш нужда от малко провинциален въздух.

Тя погледна към него, без да отговори. Нямаше как да му каже, че няма пари.

Фанън разтвори пиесата и се вгледа в първата страница.

— Харесваш ми — рече той натъртено.

Тя се опита гласът ѝ да прозвучи безгрижен.

— Но не харесваш пиесата ми, така ли?

Очите му сякаш я пронизваха.

— Искаш ли истината да е захаросана?

— Не, ще я приема и така.

— Не харесвам пиесата ти. — Той прочисти гърлото си. — Исках да я харесам, повярвай ми. Смятам, че можеш да пишеш. Но нещо не се получава. Това е едно емоционално упражнение, поредица от сцени, които нямат нищо общо помежду си, история, която просто не се връзва. Но аз не съм се разочаровал от теб. Мисля, че някой ден ще напишеш пиеса, която ще разтърси този град.

— Но не и този път, така ли? — продума тя напрегнато.

— Не и този път.

— Няма да стане, дори ако я преработя?

— Не. В нея просто няма същинска история, никакъв фокус. Всичко остава незавършено, разхвърляно е като в калейдоскоп. Щом го

завъртиш и картината се разпада. Когато я прочетох, бях толкова объркан, че не знаех какво съм прочел.

— И какво предлагаш?

— На твое място бих я оставил да отлежи. Може би след време нещата ще се избистрят. Тогава ще можеш да се върнеш към нея. Сега няма да стане. Мисля, че трябва да се захванеш с нещо друго.

Тя не отговори. Беше лесно да кажеш на някого да прави нещо друго, след като не се отнасяше до теб самия.

— Не унивай — продължи Фанън. — Всеки преуспял драматург има пиеси, които не стават. Важното е да продължиш да пишеш.

— Знам — отвърна тя и наистина така си мислеше.

— Съжалявам. — Фанън се изправи на крака.

Тя го погледна и разбра, че срещата е свършила. Успя да запази гласа си спокоен.

— Благодаря ти все пак.

Фанън заобиколи бюрото, подаде ѝ ръкописа и я целуна отново по бузата.

— Недей да се покриваш както предния път. Обаждай се.

— Ще се обаждам.

— Обади ми се другата седмица да обядваме заедно.

— Добре. — Тя премина бързо през стаята на секретарката му, опитвайки се да не заплаче. Не искаше никой да я вижда разстроена. По пътя надолу в асансьора едва успя да преглътне сълзите си.

Когато излезе на улицата, видя един кош за боклук до бордюра. В пристъп на яд и самосъжаление тя хвърли в него ръкописа.

Почти бе изминала разстоянието между две пресечки, когато се обърна и изтича обратно, за да измъкне ръкописа от дъното му.

Може би подсъзнателно през цялото време си бе мислила, че пиесата ѝ щеше да бъде отхвърлена, дори когато я бе писала. Ала не би могла да спре да пише. Твърде много се бе отдала на тази пиесата. И бе решила да я свърши на всяка цена.

Сега всичко бе приключило и трябваше да започне отново. Но откъде? И как? Имаше много други неща, за които трябваше първо да се погрижи — наема, сметките. Трябваше да намери отнякъде пари, за да преживее, докато си намери някаква работа. Тогава може би животът ѝ щеше да се подреди.

— Ало — чу тя гласа на майка си.

— Майко, имам нужда от помощта ти. — Нямахме смисъл да си губи времето в празни приказки. В момента, в който майка ѝ чу гласа ѝ, бе разбрала причината за обаждането.

— За каква сума става въпрос този път?

Джерили се постара да запази спокойствие.

— Нуждая се от двеста и петдесет долара, за да платя сметките си за този месец. Ще ти ги върна, щом си намеря работа.

— Защо не поискаш от приятеля си? Сигурна съм, че може да ти даде нещо.

— Той си отиде, мамо — каза Джерили, опитвайки се да контролира гласа си. — Скъсахме преди близо месец.

Майка ѝ замълча за момент.

— Време беше да ти дойде умът в главата — каза тя най-накрая.

Джерили не отговори.

— А пиесата ти? — попита майка ѝ. — Завърши ли я?

— Да — отвърна Джерили. — Не струва. Занесох я на Фанън. Не иска да я постави.

— Има и други продуценти.

— Не струва, мамо — повтори тя спокойно. — Препрочетох я. Фанън е прав.

— Нищо не разбирам. Не го ли съзнаваше, докато работеше върху нея?

— Не — отговори Джерили.

— Не мога да те разбера, Джерили. — Тонът на майка ѝ бе неодобрителен. — Защо не можеш да си като другите момичета? Да си намериш работа, да се омъжиш, да имаш семейство.

— Съжалеявам, мамо. Бих искала да съм като другите. Така би било по-лесно за всички около мен. Но не съм.

— Мога да ти изпратя сто долара. — Майка ѝ най-сетне се върна на въпроса. — Акциите спаднаха и парите не са много.

— Няма да ми стигнат. Само наемът е сто седемдесет и пет долара.

— Това е всичко, което успях да спестя този месец. Ако нещата се пооправят, следващия месец може да ти дам и малко повече.

— Прати ми поне парите за наема. Днес ми връчиха предупреждение за напускане. — Джерили се ядоса на себе си, че се моли, но добре разбираше, че нямаше друг изход.

— Винаги можеш да се прибереш вкъщи.

— Какво да правя там? За мен няма работа в този град.

— Ти все едно не работиш.

Джерили изгуби търпение.

— Майко, ще ми дадеш ли парите или не? Няма смисъл да спорим, защото навлизаме в омагьосан кръг.

— Ще ти изпратя по пощата сто долара — с леден глас отвърна майка ѝ.

— Няма нужда! — Джерили затръшна слушалката. Винаги ставаше така, когато разговаряха. Очевидно бе невъзможно да установят нормален контакт.

Джерили се върна на дивана и започна да оглежда последния брой на „Кастинг нюз“, който публикуваше обяви за артисти. Нищо. Бизнесът бе замрял, а малкото налични работни места бяха в ръцете на импресариите.

На последната страница отново имаше обява за клуб „Торчлайт“. Тя не слизаше от страниците на „Кастинг нюз“. Очевидно тежестта сред момичетата бе голяма. Спонтанно вдигна телефонната слушалка и набра телефона на клуба.

— Клуб „Торчлайт“ — обади се женски глас.

— Господин Да Коста, моля ви.

— Кой го търси?

— Джерили Рандал.

— Момент, моля. — Жената не показа с нищо, че името ѝ бе познато.

Чу се прецраковане, после той се обади.

— Ало. — Тонът му бе предпазлив.

— Винсънт, Джерили е.

— Как си, скъпа?

— Добре. А ти?

— Никога не съм бил по-добре. Как се сети да се обадиш?

— Имам нужда от работа.

Той мълчеше.

— Онзи негър още ли живее с теб? — попита най-сетне Винсънт.

Въпросът му я изненада. Не бе подозирала, че той знае за Фред.

— Не.

— Време беше да ти дойде умът в главата. От такова момче можеше да очакваш само неприятности.

Тя не каза нищо.

— А какво стана с пиесата, която пишеше?

— Не струва. За боклука е.

— Много лошо. — В тона му обаче нямаше капка съчувствие. — Каква работа търсиш?

— Каквато и да е. Нямам избор.

— Старото ти място е попълнено. Взех едно момче.

— Казах ти, че съм съгласна, на каквото и да е — отвърна тя. — Познавам цялата структура. Мога да се справя навсякъде.

— Добре. Ела да поговорим.

— По кое време?

— Една минута, само да прегледам разписанието си за днес. Целия следобед съм плътно зает. Какво ще кажеш за седем часа в апартамента ми? Можем да пийнем нещо и да поговорим, без някой да ни безпокои.

— Добре. Ще дойда.

Тя стана и отиде в банята. В шишенцето бе останало едно успокоително. Тя го изпи и се погледна в огледалото.

Погледът ѝ бе мътен, но няколко капки за очи щяха да го избистрят. Може би все пак нещата не бяха толкова зле. Ако получеше работа, беше сигурна, че Винсънт щеше да ѝ даде аванс.

Отвори ѝ една жена и я пропусна в апартамента.

— Винсънт е в банята — обясни тя, без да се представи. — Ще излезе след минута.

— Добре.

— Искате ли да пийнете нещо?

— Да, благодаря, водка с тоник.

Жената кимна и отиде зад бара. Джерили я наблюдаваше. Беше много красива, но като бар дама — силен грим, изкуствени мигли и прилежно фризирана лъскава черна коса, която стигаше до раменете ѝ.

— Добре ли е? — попита тя, когато Джерили опита питието си.

— Да — усмихна се Джерили.

Жената се върна на бара и взе своето питие.

— Наздраве. — Тя вдигна чаша към устните си.

— Наздраве — отговори Джерили.

— Заповядайте. — Жената посочи към дивана. Самата тя се покачи на едно от столчетата на бара и се завъртя с лице към Джерили.

Телефонът започна да звъни. Жената механично се протегна към слушалката, но после отдръпна ръката си. Телефонът отново иззвъня, звъненето обаче прекъсна на средата.

— Не обича друг да вдига телефона вместо него — обясни тя. Джерили кимна.

— Луд е. Знаете го, нали? Всички в семейството му са луди.

Джерили не отговори.

— Братята му са още по-зле.

— Не ги познавам — каза Джерили.

— Тогава сте щастливка. — Жената взе бутилка с уиски от бара и напълни чашата си. — Господи, какво семейство.

Настъпи мълчание, жената се загледа мрачно в чашата си. През затворената врата едва се дочуваше гласът на Винсънт. После вратата на спалнята се отвори със замах и той застана на прага.

Беше облечен в белия хавлиен халат, който тя така добре помнеше.

— Дошла си вече — рече той вместо поздрав.

— Да.

— Струва ми се, че те помолих да ме предупредиш, когато дойде — обърна се той към жената с груб тон.

— Ти се къпеше. После телефонът иззвъня.

— Тъпа путка — каза той. — Направи ми нещо за пиене.

Жената безмълвно слезе от столчето и сипа в една чаша с много лед малко уиски. Той взе питието и отиде до Джерили.

— Не изглеждаш много добре — отбеляза той рязко.

— Уморена съм.

— Тоя негър те спуска от ебане, а?

Тя не отговори.

— Всички ги знаят. Целият им ум е в оная им работа.

Тя остави питието си и стана от дивана.

— Не съм длъжна да слушам всичко това.

Той я сграбчи здраво за ръката.

— Искаш работа, нали? Тогава ще слушаш, независимо дали ти харесва или не.

Едва в този момент тя забеляза блясъка в очите му и разбра, че се бе натъпкал с кокаин до козирката. Вероятно бе смръкнал няколко пъти, преди да дойде при тях.

— По-добре кажи нещо за работата — попита го тя. Той пусна ръката ѝ.

— Предупреждавах те, че ще се върнеш на колене.

Тя замълча.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти дам работа? — попита той.

— Какво можеш да правиш по-добре от някой друг?

Тя продължи да мълчи.

— Може би тоя негър те е научил на някои нови номера. — Той рязко дръпна колана на халата си и той се разтвори. — Покажи ми. Възбуди ме. Имам място за добра минетчийка в масажното отделение.

— Мисля, че е по-добре да си вървя.

— Какво става? Вече не е ли достатъчно голям за теб? — Той се изсмя дрезгаво. — Всички знаят, че на негрите са им като на коне.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— А може би греша? Може би предпочиташ да го направиш с нея, а не с мен? — Той повика през рамо жената. — Ела тук.

— Господи, Винсънт — възкликна жената с отвращение.

— Ела тук, кучко! — ядосано й нареди той.

Жената бавно стана от стола и отиде при него. Той се обърна към Джерили.

— Искаш ли да й удариш един език? — попита я Винсънт.

— Казах ви, че е луд — обади се жената.

Винсънт я погледна разярено и за миг на Джерили й се стори, че ще я удари. После изведнъж пусна ръката на Джерили, отиде на бара и си напълни отново чашата.

— Измитайте се оттук. И двете — нареди той. — Всички путки си приличате.

Джерили отвори мълчаливо вратата и жената я последва в коридора.

— Възнесъл се е по-високо от Емпайър Стейт Билдинг — каза жената, докато чакаха асансьора. — Смърка кокаин, откакто се е прибрал.

Когато излязоха от сградата, жената махна на едно такси.

— Мога ли да ви закарам до някъде? — попита тя.

— Не, благодаря. Предпочитам да повървя.

Жената бръкна в чантата си, после подаде ръка на Джерили.

— Това е телефонният ми номер. Обадете ми се някой път.

Механично ръката на Джерили пое сгънатата хартийка.

Вратата се затвори и автомобилът потегли. Джерили погледна в ръката си. В дланта й лежеше сгъната дваисетдоларова банкнота.

— О, не! — Тя направи крачка по посока на таксито, но то вече бе завило зад ъгъла. Остана неподвижна за миг, преглъщайки сълзите, които неочаквано замъглиха погледа й.

— Такси, госпожице? — попита портиерът.

— Не, благодаря ви. — Когато се качи на автобуса от спирката на Петдесет и седма улица, откъм реката вече появяваше вечерният бриз.

Шофьорът се втренчи в ръката й, когато тя му подаде дваисетдоларовата банкнота, и каза с презрение:

— За бога, мадам. Не можете ли вие, богатите флърци от Ийст Сайд, да проумеете, че на този свят има и бедни хора?

— Съжалявам. — Тя претърси чантата си и намери монета от дваисет и пет цента. Загледа се през прозореца на автобуса и премигна

с очи, за да прогони сълзите. Щеше да е много смешно, ако не беше толкова тъжно.

През целия потискащ ден единственият човек, който се бе държал добре с нея, бе непознатата жена, за чието име дори не се бе сетила да попита. Но всъщност и двете бяха беззащитни жени в един чужд свят. Само жена, която е била в него, можеше да съчувства на друга жена, която сега се намираше там. Съжали, че не се бе качила на таксито с нея. Може би щеше да е по-добре, ако беше поговорила с някого.

Изведнъж си спомни за Лиша. Имаше нещо стабилно и силно у нея. Фред бе споменал, че имала делови интереси на много места. Може би щеше да ѝ помогне да си намери работа. Реши да ѝ се обади, когато се прибере вкъщи.

Звънецът отдолу извъня. Джерили хвърли един последен бърз поглед към апартамента и отиде да натисне копчето, което деблокираше ключалката на външната врата. Доколкото бе възможно, бе оправила жилището така, че да изглежда приятно. Отвори вратата и зачака.

От долната площадка се чува стъпки.

— Насам. Още един етаж — подвикна Джерили.

Показа се главата на Лиша.

— Забравих да ти кажа, че няма асансьор — извини се Джерили.

Лиша се усмихна.

— Няма нищо. До четиринайсетгодишната си възраст не знаех, че съществува такова нещо като асансьор.

Джерили затвори вратата след нея.

— Не исках да прекъсвам работата ти.

— Не си я прекъснала — успокой я Лиша. — Обикновено във вторник вечер си вземам почивка.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита я Джерили.

— Имаш ли някакъв плодов сок?

Джерили поклати глава.

— А бяло вино не искаш ли?

Лиша се поколеба.

— Добре.

Джерили бързо напълни две чаши и ѝ подаде едната. Лиша седна на малкия диван и остави чашата си на масичката за коктейли. Джерили седна срещу нея, ала неочаквано се почувства неудобно и се притесни. Отпи припряно от виното.

— Не трябваше да ти се обаждам. Съжалявам.

Чернокожото момиче я погледна сериозно.

— Но го направи.

Джерили сведе поглед.

— Да. Всичко пропадна. Прииска ми се да поговоря с някого. Единственият човек, на когото ми хрумна да се обадя, беше ти.

— Какво стана с пиесата? Фред ми каза, че Фанън щял да я постави.

— Пиесата не струва. Не го съзнавах, когато му я дадох, но сега го знам. Сама съм си виновна.

Гласът на Лиша бе спокоен.

— Тези неща се случват. Вложих пари в няколко магазина. Нищо не стана.

— Сега трябва да си намеря работа. Не мога повече да се мотая.

— Фред ми каза, че не искаш да приемеш пари от него.

Джерили кимна.

— Защо?

— Фред има свои собствени планове. Аз имам мои. Те не съвпадат. Няма да е честно да използвам парите му.

Лиша замълча за известно време.

— Каква работа търсиш?

— Не знам — отговори Джерили. — Аз съм безработна актриса и неуспяла писателка. Единственото, което знам, е, че искам да печеля достатъчно пари, за да мога да продължа да пиша.

— И колко ти трябва? — попита Лиша.

Джерили се засмя притеснено.

— Много повече, отколкото вероятно струвам на пазара на труда. Поне сто и петдесет — двеста на седмица.

— Това са много пари — отбеляза Лиша.

— Знам. Но този апартамент ми струва над двеста долара на месец с режимните разноси.

— Ти имаш нужда от някой мъж да те издържа — каза Лиша.

— Ти така ли си успяла?

— Да — отговори равнодушно Лиша. — Имам осемгодишен син. Когато се роди, баща му ми даде двайсет и пет хиляди долара, за да се разкарам. Не искаше да мърси прекрасния си бял цвят с нас.

— Съжалявам — бързо рече Джерили. — Нямах право да ти задавам този въпрос.

— Постепенно всичко се подреди — продължи Лиша тихо. — Детето ми живее в провинцията с майка ми. А приятелите, с които се запознах, когато бях с баща му, ми помогнаха да стъпя на крака в бизнеса.

Джерили изпразни чашата си и я напълни отново.

— Ти не пиеш ли? — попита тя Лиша, когато забеляза, че виното ѝ е недокоснато.

— Никога не съм обичала алкохола.

— Какво става с Фред? — поинтересува се Джерили.

— Работи. Сега е в Лос Анжелис. Подготвя албум за една от звукозаписните компании. Когато излезе, ще го изпратят из страната на турне. Смятат, че има голямо бъдеще.

— Радвам се за него — рече Джерили. — Той е сваятна личност.

— Не си ли променила решението си за него? — попита я Лиша. — Той все още иска да се ожени за теб.

— Не. — Джерили поклати глава. — Нищо няма да излезе. Пасваме си в леглото и сме добри приятели. Но това е всичко. Ако се бяхме оженили, щяхме да съсипем един на друг живота си. В съдбата на Фред има място само за една кариера.

— Не би ли се отказала от своята?

— Ако го исках, щях да остана омъжена за първия си съпруг.

Лиша замълча за момент.

— Вечеряла ли си?

— Не.

Лиша се усмихна.

— Какво ще кажеш да хапнем? На пълен стомах проблемите не изглеждат толкова сложни.

Шосето за Сомил Ривър бе пусто. Без да се съобразява с ограничението на скоростта, Лиша караше голямата кола с над седемдесет мили в час. Джерили погледна часовника на таблото. Показваше почти девет и половина.

— Сигурна ли си, че няма да притесниш майка си, като ме заведеш на вечеря по това време?

— Майка ми е свикнала. Ние сме нощни птици, цялото семейство. — Лиша намали скоростта. — Освен това почти стигнахме. Влизаме в следващата пресечка.

— Обичаш ли да караш кола? — попита я Джерили.

Лиша кимна.

— Особено тази. — Тя се разсмя. — Беше на един гаден сводник. Когато я купи, той се смяташе за Господ и пращаше всички по дяволите. Но после се пристрасти към хероина и изгуби окончателно контрол над себе си. Неговите момичета го прецакаха и той трябваше да продаде колата, за да си купува наркотик. Всъщност купих колата на безценица, защото той още не я беше изплатил. Но беше толкова гаден, че нямах никакви скрупули да го преметна. Беше гадняр номер едно в света.

Те се отклониха от шосето по тесен път, очертан от двете страни от дървета, и се заизкачваха към върха на едно възвишение, където се виждаха няколко къщи, струпани една до друга.

— Пристигнахме — съобщи Лиша и зави в първата алея вляво.

Щом спряха, входната врата на къщата се отвори и по стълбите изтича момченце, което бързо прекоси ливадата отпред:

— Мамо! Мамо!

Лиша се наведе и то се намери в прегръдката ѝ. Тя го вдигна и момчето я прегърна през врата.

— Идваш тъкмо навреме. Точно сега дават реклами по телевизията — рече то.

Лиша се засмя и го целуна.

— Бас държа, че ако продължаваш да гледаш толкова телевизия, очите ти ще станат квадратни. Джерили, това е синът ми Бони. — Тя остави момчето на земята. — Бони, запознай се с Джерили.

Момчето се приближи и протегна ръка.

— Здравейте. Обичате ли да гледате телевизия?

Джерили се засмя.

— Да.

— Добре — отговори Бони. — Значи можем да гледаме заедно. Започва хубав филм.

— Ти, млади човече, вече ще си лягаш — дочу се женски глас откъм къщата. — Утре си на училище.

Бони се обърна към Лиша.

— Мамо?

Лиша го хвана за ръка и го поведе към къщата.

— Нали чу какво каза баба ти?

— Но ти точно сега дойде. Дори няма да те видя.

Лиша се засмя.

— Ти все едно нямаше да ми обърнеш внимание, щеше да гледаш телевизия.

Майката на Лиша бе висока жена и ако косата ѝ не бе прошарена, можеше да мине за нейна сестра. Усмивката ѝ бе топла, а когато пое ръката ѝ, Джерили усети колко е енергична.

— Радвам се да се запознаем — поздрави тя Джерили.

Къщата бе уютно обзаведена. Бони отново се залепи за цветния телевизор.

— Само още десет минути — помоли той.

— Добре — съгласи се майката на Лиша. — После се качваш направо горе.

Отидоха в кухнята. Масата бе разположена на вътрешната веранда. В ъгъла проблясваше скара с дървени въглища.

— Имам пържоли и салата — каза майката на Лиша. — Не очаквах гости.

— За мен е чудесно — обади се Джерили.

— Правя страхотно пържено пиле, ребърца на скара и зеленчуци, обаче Лиша изобщо не се докосва до традиционна негърска храна. Казва, че е твърде мазна, а тя винаги е на диета.

— Майко — сгълча я шеговито Лиша.

— Добре де. Я по-добре накарай сина си да легне. А аз ще сложа пържолите. Как ги обичате? — попита майката на Лиша Джерили.

— Недопечени.

— Като Лиша. — Възрастната жена сбърчи нос. — Аз обичам моите да са препечени. Не понасям да ям сурово месо.

Джерили се усмихна.

— Мога ли да ви помогна?

— Не. Свикнала съм да се справям сама. Но може би искате нещо студено за пиене. Имам всякакви плодови сокове. В тази къща не прием нито алкохол, нито газирани напитки.

— Каквото и да ми предложите, ще е добре, госпожо Уолас.

— Лиша обича портокалов сок, а аз предпочитам хавайски коктейл.

— И аз ще пийна от него.

Госпожа Уолас се усмихна.

— Ще му сложа кубчета лед. Така няма да е много сладък.

Когато Лиша се върна, месото вече цвърчеше.

— Тези пържолки миришат апетитно — отбеляза тя.

— Месарят ми ги приготви специално. Дори не ми взе допълнително пари.

— Майка ми върти всички в този магазин на малкия си пръст — обясни Лиша на Джерили.

Лиша отиде до скарата.

— Според мен пържолите вече са готови.

Госпожа Уолас стана от стола си.

— Я се върни и си седни на мястото — изкомандва я тя. — В тази къща готвя аз.

— Да, майко — смирено отвърна Лиша, погледна към Джерили и се усмихна.

Джерили отвърна безмълвно на усмивката ѝ.

Когато свършиха, беше станало единайсет часа. Докато вечеряха, Лиша и майка ѝ не спряха да бърбят. Явно за една вечер трябваше да обсъдят всички проблеми и да си кажат онова, което биха искали да си кажат от една седмица насам. Лиша слушаше търпеливо — за училището на Бони, за пазаруването, за водопроводчика. Всяка тривиална случка от всекидневието се разказваше подробно. А по начина, по който майка ѝ разказваше, личеше, че се гордее със

свършеното. Очевидно одобрението на Лиша бе много важно за нея. И възрастната жена засияваше, когато го получише.

Джерили чу зад себе си гласа на Лиша.

— Не е като в града.

Майка ѝ се сепна.

— Ама няма ли да останете? Оправила съм стаята ти за двете ви.

— Може би Джерили има работа утре сутринта, майко — рече Лиша.

— Така ли е? — попита направо жената.

— Не искам да ви затруднявам — вежливо отговори Джерили.

— Няма проблеми — бързо я пресече госпожа Уолас. — В стаята на Лиша има две легла.

Лиша се усмихна.

— Майка ми обича да се налага.

Джерили кимна, изправи се и взе чинията си.

— Нека ви помогна да измиете чиниите — предложи тя.

— Не е необходимо нищо да правиш, момиче — каза госпожа Уолас. — В тази къща имаме автоматична машина за миене на чинии.

На горния етаж имаше три спални. Лиша държеше най-голямата. Тя бе в ъгъла, отделена от останалите стаи с баня. Когато се изкачиха по стълбите, Лиша спря на площадката и целуна майка си.

— Лека нощ, мамо.

— Лека нощ, госпожо Уолас. Благодаря ви — присъедини се Джерили.

Възрастната жена кимна и тръгна по коридора към стаята си. Джерили последва Лиша. Между леглата светеше малка лампа.

— Извадих за теб нова четка за зъби. В гардероба има и нощници. Ще ти дам една.

— Благодаря. — Джерили отиде до отворения прозорец и вдиша дълбоко нощния въздух. Миришеше на свежо и на зелено.

— Не е като в града — каза зад гърба ѝ Лиша.

— Почти бях забравила как мирише чистия въздух.

Лиша извади прилежно сгънатата нощница. Разгъна я, за да я покаже на Джерили.

— Тази става ли?

— Става.

— Можеш първа да използваш банята. — Лиша ѝ подаде нощницата.

Джерили я взе и влезе в банята, като затвори вратата след себе си. Бързо се разсъблече, сгъна и подреди нещата си на лавицата над закачалката. Извади четката от опаковката и изми зъбите, после лицето си. До този момент се чувстваше добре, но сега изведнъж стана нервна. Затършува из чантата си. Ако добре си спомняше, в нея трябваше да има едно десетмилиграмово успокоително хапче в кутийката с лекарствата. Намери го и бързо го изпи. Почувства се по-уверена. От него винаги заспиваше.

Когато излезе от банята, Лиша се засмя.

— Тази нощница ти е малко голяма.

Джерили се огледа. Нощницата се влачеше по пода.

— Да, така е.

Лиша посочи леглото до вратата.

— Ето това е твоето.

Джерили кимна. Отиде до леглото и седна на него. Веднага си взе цигара и я запали.

Като че ли Лиша усети колко е нервна.

— Добре ли си?

— Ще се оправя. Просто денят бе лош, това е всичко.

— Не трябва да се притесняваш — рече Лиша с приглушен глас.

— Не те доведох тук, за да те свалям. Нямах представа, че ще останем.

— Няма нищо. Добре направи. Това е единственото хубаво нещо, което ми се случи през деня.

— Е, добре тогава. — Лиша отиде до гардероба. Бързо свали блузата си и прекрачи през полата си. Посегна да разкопчее сутиена си. Джерили загаси цигарата си. Когато вдигна глава, Лиша бе облякла бежов пенъор, който беше почти същия цвят като кожата ѝ. Джерили се пъхна под завивката.

Лиша седна на леглото до нея.

— Какво мислиш за малкото ми семейство? — попита тя.

— В него има много любов.

Лиша се усмихна.

— Затова ги държа тук. Никога не можеш да изпиташ това чувство в града.

— Добре правиш.

— Бони израства много бързо. Има нужда от баща.

Джерили не каза нищо.

— Мислиш ли, че ще отблъсне Фред? — попита Лиша.

— Фред обича децата — отвърна Джерили.

— А мен? Казвал ли ти е някога нещо за мен?

— Само че те харесва и уважава.

— Но той знае всичко за мен. Видя ме със Сам. — Лиша направи пауза. — Не че не харесвам мъжете. Просто ги избягвам. С тях отношенията са истинска битка. Те не правят любов, а война.

— Фред не е такъв. Той е много нежен мъж.

Лиша се изправи.

— Не знам — рече тя колебливо. — Трябва по-добре да обмисля нещата. Не искам да допусна някаква грешка.

— Няма — насърчи я Джерили. — Ще постъпиш правилно.

— Наистина ли мислиш така?

— Да.

Неочаквано Лиша се усмихна.

— Хайде, стига сме разисквали проблемите ми. Ти се нуждаеш от сън. — Тя угаси лампата. — Лека нощ.

— Лека нощ. — Джерили я проследи с поглед как отива в банята и затваря вратата след себе си. После се загледа в тъмнината. След малко чу звука от течаща вода и затвори очи. Но когато Лиша излезе от банята, до слуха ѝ не достигаше вече нищо. Не почувства и леката целувка на Лиша по бузата си, не чу тихите ѝ думи:

— Горкото дете.

Беше заспала дълбоко.

„Това шибано калифорнийско слънце — помисли си тя, щом отвори очи. — Господи. Какво ли не бих дала само за един дъждовен ден.“

После се събуди съвсем и се замисли за Лиша. За миг като че ли отново долови миризмата на топлата ѝ сладост и сякаш усети под пръстите си гладката ѝ оцветена като мед кожа. Но изведнъж чу гласове през затворената врата на спалнята и мисълта за Лиша я напусна.

Седна в леглото и се заслуша. Гласовете — на мъж и на жена — бяха приглушени. След малко мъжкият глас стана по-настойчив. Миг по-късно вратата леко се отвори.

Анджела надникна в стаята.

— Будна ли си?

— Да.

— Когато преди малко погледнах, още спеше. Не исках да те будя.

— Няма нищо. Кой е тук?

— Джордж.

— По дяволите! — изруга Джерили. — И какво иска?

— Не знам. Казва, че трябвало на всяка цена да те види. Ще му кажа да си ходи, защото не се чувстваш добре.

— Недей. — Джерили провеси крака от леглото. Джордж беше такъв егоист, че бе невъзможно да я посети само от учтивост. Сигурно беше заради нещо друго. — Ще се срещна с него. Само му кажи да почака малко, докато се оправя в банята.

— Добре. Кажи ми, когато си готова. Ще го изпратя при теб.

— Не. Аз ще изляза.

— Не мислиш ли, че трябва да останеш в леглото? — попита неодобрително Анджела.

— Защо? Аз не съм болна. Преживяла съм само един гаден малък аборт.

Вратата се затвори след Анджела и Джерили отиде в банята. Седна на тоалетната и смени тампона си. Сега кървеше по-силно, отколкото сутринта, и още я болеше. Взе два аспирина и един аналгин, за да потисне болката. Изми лицето си със студена вода. Почувства се по-добре. Начерви устните си, използва същия цвят руж за бузите си и среса припряно косата си.

Когато влезе в стаята, Джордж се изправи на крака.

— Хей, ти не приличаш на болна.

— Гримът прави чудеса. — Тя се усмихна и седна на креслото срещу него. — Какво има?

— Искях да разговарям с теб — започна той, — да ти кажа колко съжалявам за случилото се.

Тя го изгледа, без да каже дума.

— Не трябваше да бързаме — продължи той. — Трябваше да задържим детето.

Тя не можа да скрие изненадата си.

— Ти се шегуваш!

— Не се шегувам. Наистина мисля така.

— А жена ти?

— Нямахме да има проблеми. — Сините му очи я гледаха спокойно. — Разговаряхме за това снощи. Можехме да осиновим детето и нямаше да има проблем.

— О, Господи!

— Розмари иска да има дете. Тя обича децата.

— И тогава защо не си родите едно? — попита тя.

— Ами заради този проклет сериал. Има договор за три години. А това са големи пари, особено с отчисленията от печалбите. Ще изгуби всичко, ако забременее.

— А според теб как аз щях да се изхранвам през цялото време, докато се разхождам с големия си корем? — попита го тя иронично.

Той не обърна внимание на иронията ѝ.

— И затова говорихме. Щеше да живееш при нас. Така всички щяхме да сме съпричастни с бременността.

— Не мога да повярвам. — Тя поклати глава.

— Щеше да стане. Снощи бяхме на гости у моя психиатър. Всички присъстващи се съгласиха, че идеята е превъзходна.

— Всички?

Той кимна.

— Всички. Ти познаваш моя психиатър. Той има най-високопоставените пациенти в града. Веднъж месечно се срещаме у тях на нещо като сбирка за пробуждане на съвестта. Ето така тръгна и разговорът.

Джерили познаваше психиатъра. Дори да нямаш нужда от него, ако отидеш просто от интерес, в края на сеанса вече непременно ще си почувствал нужда от него. Разбира се, ако си достатъчно голямо име и можеш да си позволиш сто долара на час.

— Това е върхът, няма що — каза с отвращение тя. — Бяха ми необходими две години в този град, за да започнат всички да ме приемат сериозно, и само за една вечер вие ми окачихте отново етикета на курва.

— Изобщо не е вярно, Джерили. — Джордж бе искрен. — Всички ние сме честни и открити помежду си. Те те уважават.

— Сигурно.

— Наистина. Нека вземем например Том Кастел. Той поставя филма ти в студиото.

— И какво? — попита тя в очакване Джордж да потвърди онова, което ѝ бе казал импресариото ѝ.

— Ами иска да разговаря с импресариото ти да напишеш сценарий по книгата си. Смята, че ти си единствената, която може да го направи. Особено след като сценариите на „Уорън“ се провалиха с гръм и трясък.

— Тогава какво чака? — попита тя. — Защо не подпише договор с мен?

— Казва, че студиото няма да му позволи да стартира, без да е ангажирал звезда.

— По дяволите. — Изруга презрително тя. — Нищо не се е променило. Кое е първично — яйцето или кокошката?

— Той ми каза, че студиото настоява за мен. Ще му дадат зелена улица, ако се съглася.

Тя не можа да се сдържи повече.

— За бога, какво тогава те спира?

— Ето затова исках да се срещнем — отвърна Джордж търпеливо. — Прочетох книгата. Не знам дали подхождам за ролята. Тя е по-подходяща за по-възрастен актьор.

— Не се притеснявай, ще я направиш — успокои го без колебание Джерили.

— Но възрастта — възрази той.

— Помниш ли каква роля игра Джими Дийн в „Гиганта“? Беше на двайсет и една-две, а направи роля на четирийсетгодишен мъж. А ти си добър колкото него. Имаш същите качества, внушаваш същите силни усещания.

Тя видя как актьорското самочувствие взема връх.

— Наистина ли мислиш така? Че приличам на Джими Дийн?

Тя кимна.

— Какво мислиш, че ме привлече към теб в началото?

— Да ме вземат дяволите — изруга изненадан той. — Никога не ми е хрумвало.

Но Джерили забеляза, че е много доволен.

— Ако ти играеш, мога да напиша страхотен сценарий — добави Джерили. — Двата заедно можем да направим нещо великолепно.

Той кимна замислено.

— Това е наистина страхотна роля.

— Шанс, който идва веднъж в живота — продължи тя. — Мечтата на всеки актьор. Веднага ще те издигне наравно със Стив Маккуин и Робърт Редфорд. — Джерили се разсмя. — Джордж Балантайн. Суперзвезда.

Той също се засмя, после лицето му отново стана сериозно.

— А режисьорът? — попита я. — Джими Дийн работеше с Илая Казан и Джордж Стивънс. Ще имаме нужда от голям режисьор. Копола, Шлезингер, някой от този ранг.

— Ти само го назови и ще го имаш.

— Трябва да помисля. Ще разговарям с моя импресарио.

— Предай му какво съм казала. Важното е, че можем да работим заедно.

— Разбира се. — В главата на Джордж вече се мотаеше друга мисъл. — Как смяташ, дали Розмари може да изиграе ролята на момичето.

— Стори ми се да казваш, че тя има твърд ангажимент в сериала.

— Ако стане дума за игрален филм, може да напусне. Освен това ще изглежда по-добре, ако сме заедно в един екип. Особено след онова, което се случи.

— Защо не? — Джерили кимна. — Би било добра химия в един касов филм.

— Имам една идея. Защо утре вечер не дойдеш у нас на вечеря? Ще поканя и импресариото си и можем да поговорим.

Това беше последното нещо на света, което Джерили искате да направи.

— Защо първо не обмислим всичко добре? — предложи Джерили. — Може би е по-добре да се съберем в края на седмицата, когато си възвърна силите.

— Добре. — Джордж стана. Лицето му доби печален израз. — По дяволите — каза ѝ той и пъкна ръце в джобовете си.

— Какво има?

— Не знам какво правиш, Джерили — изсмя се притеснено той, — но всеки път, когато съм с теб, се възбуждам.

— Ти винаги ми говориш хубави неща. — Джерили се усмихна. Изправи се на крака и леко го целуна по бузата. — Ще трябва да почакаш, докато се оправя.

— Тръгна ли си? — попита Анджела, която влезе от кухнята.

Джерили кимна.

— Неприятен ми е — категорично отсече Анджела. — Заради него трябваше да преживееш всичко това, а той не дава и пет пари как се чувстваш. Бе готов направо да нахълта в спалнята ти, ако не го бях спряла. Егоистичен курвенски кучи син.

Джерили я погледна и се засмя.

— А освен това е и актьор, което е още по-лошо.

— Не виждам нищо смешно — рече Анджела. — Дори не бих разговаряла с мъж, който ми е причинил подобно нещо.

Джерили поклати глава.

— Вината не е само негова. За това са нужни двама души. И ако не бях бързала толкова, щях да го спра и да си сложа спиралата.

Лекарят се изправи.

— Възстановявате се бързо. Утре можете да започнете да излизате по малко, но без да прекалявате. Ако се уморите, трябва да се приберете и да си легнете.

— Добре, Сам.

— Елате при мен в края на седмицата за последен преглед.

— Чувствам се като използвана кола.

Той се засмя.

— Не се безпокойте. Във вас има живот за още поне петдесет хиляди мили. Освен това имам идея за една нова част, която ще позволи двигателят ви да работи, без да имате сегашните проблеми.

— И каква е тя?

— Днес получих резултатите от клиничните изпитания на вътрешно маточните спирали. Това е една тънка спираловидна медна нишка, която смятам, че ще понесете.

— Поръчайте я. Готова съм на всичко.

— Вече го направих. Е, довиждане — сбогува се той.

— Довиждане, Сам — извика тя след лекаря, после вдигна слушалката на звънящия телефон. — Ало.

Беше импресариото й.

— Кой беше при теб?

— Лекарят ми — отговори тя отегчена. Импресариите си приличаха. Искаха всичко да знаят.

— И какво каза той?

— Че ще живея. От утре мога да излизам.

— Добре. Трябва да се видим. — Той понижи тон до заговорнически шепот. — Имам някои новини, но не искам да говоря за това по телефона.

Това пък беше друго качество на импресариите. Всичко трябваше да се пази в дълбока тайна. Никой от тях не се доверяваше на телефона дори за да прочете някое заглавие от вестника.

— Да не би да става дума Джордж да участва в моя филм?

Изненадата пролича в гласа му.

— Мислех, че си на легло. Откъде разбра?

Тя се засмя.

— За бога, Майк, ти знаеш за мен и Джордж.

— Не, не знам. Какво да знам за теб и Джордж?

— Че абортирах бебето на Джордж.

— Кучият му син! — избухна Майк. После настъпи пауза и гласът му се успокои. — Но това прави нещата по-лесни за нас. Той е длъжен да те послуша. Можеш да го накараш да приеме ролята.

— Не мога нищо да го накарам — отвърна Джерили. — Единствено мога да се опитам да го убедя.

— Той ти е длъжник — подчерта Майк.

— Не е така — отсече тя. — Това не е в стила му. Аз съм достатъчно голяма и не правя нищо, което да не съм искала.

— Можеш ли да дойдеш в кабинета ми утре сутринта? — попита той. — Трябва да ти обясня колко е важно това.

— В единайсет часа става ли?

— Чудесно. Радвам се, че се чувстваш по-добре.

— И аз — отговори Джерили. Чу се прещракване и тя затвори. Като импресарио той бе добър, но живееше в някакъв свой старомоден свят.

Анджела седеше на дивана и четеше обяви за покупко-продажби. Вдигна глава и погледна Джерили.

— Какво каза лекарят?

— По-добре съм. Утре мога да изляза.

— Чудесно. Какво искаш да хапнеш за вечеря?

Джерили вдигна рамене.

— Пържоли или пиле? — попита Анджела. — Извадих и двете от фризера.

— Пържоли — отговори веднага Джерили. — Имам нужда от подсилване.

Анджела стана.

— Тогава да започвам. Ще направя салата и ще изпържа картофи.

— Ще пием и хубаво червено вино — допълни Джерили. — Френското, което ти ми донесе. Пазех го за вечер като тази.

Анджела се усмихна.

— Не си забравила?

— Не съм.

— Свещи на масата? — попита Анджела.

— Всичко като за празник — поръча Джерили. — А аз ще свия две цигари с марихуана. Ще изпушим една преди вечеря и една, преди да си легнем.

Анджела се усмихна. В гласа ѝ се долавяше щастлива нотка.

— Както в доброто старо време.

Джерили я проследи с поглед как отива в кухнята. Имаше нещо много трогателно в нея. Като в доброто старо време.

Само много младите можеха да мислят така. Или много старите. Понятие като „доброто старо време“ просто не съществуваше. Имаме само добри и лоши периоди. Понякога доброто идваше с лошото, а друг път лошото съпътстваше доброто. Всичко зависеше от това, какво чувстваш в момента.

Както по времето, когато Джерили Рандал се превърна в Джейн Рандолф. Или когато Джейн Рандолф отново стана Джерили Рандал. Не знаеше точно кога. Но дори това не се беше случвало в старото време.

Не беше толкова отдавна.

Кехлибарената светлина на прожектора осветяваше само малката платформа, върху която тя танцуваше, и размазваше всичко пред погледа ѝ, а силните звуци на халюциногенния рок поглъщаха шума в претъпкания клуб. Лицето и тялото ѝ бяха покрити с тънък слой фон дьо тен и потта се стичаше на малки ручей между голите ѝ гърди. Опитваше се да си поеме дъх между разтеглените си в усмивка устни. Започваше да чувства колко бе изтощена. Гърбът и ръцете ѝ я боляха, дори усещаше болки в гърдите си от извивките на тялото ѝ в танца. Изведнъж музиката прекъсна по средата на френетичните ѝ движения и тя замръзна от изненада. Остана неподвижна за миг, после вдигна ръце над главата си и направи обичайния за танцърките в бара поклон, с който даде последна възможност на клиентите да я разгледат, преди светлината да угасне.

Изглежда предизвикателно мъжете, вперили погледи в нея откъм претъпкания бар, докато те сведоха очи. Нямаше ръкопляскания, просто разговорите се подновиха на висок глас. Тя спусна ръце, слезе от платформата и се скри зад малката завеса отзад.

По високоговорителя чу гласа на управителя на бара:

— Дами и господа, за нас е голяма чест „Уърлд ъф Гого“ да ви представи звездата на нашата програма, направо от Сан Франциско, момичето, за което сте чели толкова много, момичето, което всички вие искате да видите, оригиналната, единствената и неповторимата, Русата бомба, госпожица Буйната Били Кичкок и двете ѝ цици номер пети!

Били чакаше зад завесата, огромният ѝ бюст бе изскочил от тънкото копринено кимоно. Държеше в едната си ръка малко шишенце и къса сламена пръчица в другата.

— Как е тълпата тази вечер, Джейн? — попита тя.

— Добре, Били — отговори Джерили и се протегна да вземе халата си. — Дошли са да гледат теб. Единственото, което можах да направя, е да се опитам да ги разгорещя и подготвя за теб.

— Мръсни копелета — изруга без злоба Били. Пъхна пръчицата в шишенцето и след като я извади, я поднесе към ноздрите си. Смръкна по веднъж във всяка ноздра. После подаде шишенцето на Джерили. — Искаш ли малко, Джейн?

Джерили поклати глава.

— Не, благодаря. Ще ми подейства разсънващо, а искам да поспя.

Били прибра шишенцето с кокаина и пръчицата в кимоното си.

— Приятелите на танцърката — рече тя.

Джерили кимна. Кокаинът и амфетамините. Без тях момичетата не можеха да издържат половинчасовите изпълнения от четири до шест пъти всяка нощ от седмицата. Били съблече кимоното си и се обърна към нея.

— Добре ли изглеждам?

Джерили кимна.

— Фантастично. Още не мога да повярвам, че са истински.

Били се усмихна. Очите ѝ вече придобиваха блясък от кокаина.

— По-добре повярвай. — Тя докосна гордо гърдите си. — Каръл казва, че нейните са по-големи, но аз не вярвам. Ходим при един и същи лекар и той ми каза, че тя спряла на номер четири, чашка „С“, докато моите са номер пет, чашка „Д“.

Джерили знаеше, че Били говори за Каръл Дода, най-известната танцърка в Сан Франциско, която също излагаше гърдите си на показ. Били я мразеше, защото Каръл се радваше на по-голяма слава.

— Късмет, Били. Излез и ги убий.

Били се засмя.

— Знам как да го направя. Ако не ме аплодират, просто ще изсипя циците си върху главите им.

Били изчезна зад завесата и музиката спря. Джерили знаеше, че в този момент светлините в бара бяха изгасени, докато Били заеме позата си. След миг, когато кехлибареният прожектор я освети, тълпата ревна неистово. Заедно с музиката започнаха ръкоплясканията и подсвиркванията.

Джерили се усмихна на себе си и тръгна към гримьорната. Бяха дошли да гледат цици, това бе истината. И най-сетне бяха щастливи.

В гримьорната, която тя делеше с още две момичета, нямаше никой. Джерили затвори вратата след себе си и се запъти направо към

малкия хладилник. Каната с леден чай бе наполовина празна. Припряно отвори кутийката с ледени кубчета и я изпразни в каната. После си сипа чай във висока чаша, добави доста водка и отпи една голяма глътка.

Почувства как ледената течност се разлива в гърлото ѝ и издаде лека въздишка на приятно успокоение. Водката с леден чай ѝ се отразяваше добре. Ободряваше я и възстановяваше телесната течност, която бе загубила по време на изпълнението си.

Бавно свали късата руса перука и разтърси дългата си кестенява коса, която се разпиля по раменете ѝ. Танцьорките в баровете не ходеха с дълга коси. На клиентите не им харесваше, защото понякога дългата коса скриваше бюста. Отвори бурканчето пред себе си и започна да почиства пласта грим, който покриваше лицето ѝ.

Вратата се отвори и влезе управителят. Тя го погледна в огледалото. Той извади носна кърпичка и изтри лицето си.

— В салона е истински мор. Не мога да дишам.

— Не ме будалкай. Миналата седмица се оплакваше, че е толкова празно, че можеш да стреляш по гълъби.

— Не се оплаквам. — Той пхна ръце в сакото си, извади плик и го хвърли на тоалетката. — Това е за миналата седмица. По-добре ги преброй.

Тя отвори плика.

— Двеста и четирийсет долара. Всичко е наред. — Погледна фиша за заплатата. Брутното ѝ заплащане беше триста шейсет и пет, но след всички направени удръжки оставаха двеста и четирийсет долара.

— Можеше да удвоиш сумата, ако ме беше послушала.

— Не ми е в стила, Дани.

— Много си странна, Джейн. Кое все пак ти е в стила?

— Казах ти, Дани. Аз съм писателка.

— Да, знам, каза ми. — В тона му се усещаше недоверие. — И къде ще отидеш сега?

— Във вторник започвам в „Гари“.

— А, пак само по бикини?

— Да.

— Добро местенце. Знам го. Там има доста работа. Управителят се казва Мел. Предай му много поздравя.

— Добре, Дани. Благодаря ти за всичко.

Откъм салона се дочу ръкопляскане.

— Буйната Били наистина ги разгорещява — рече Джерили.

Той се усмихна.

— Тя прави програмата. Жалко, че няма повече като нея. Десет момичета от нейната класа и мога да се пенсионирам след година.

Джерили се засмя.

— Не бъди алчен, Дани. Бизнесът ти върви доста добре.

— Мислила ли си някога и твоят да тръгне добре?

— Аз съм доволна и от сегашното си положение.

— Били печели хилядарка на седмица само с едно изпълнение на вечер.

— Желая ѝ успех. — Джерили отново отпи от ледения чай. — Не бих могла да живея с такива огромни цици. Ще ме теглят напред и сигурно непрекъснато ще падам.

Дани се разсмя.

— Довиждане, Джейн. Късмет.

— Довиждане, Дани.

Джерили се обърна към огледалото и довърши почистването на грима от лицето и шията си, после отиде до умивалника и се изми със студена вода. Започваше да се чувства по-добре. Може малко да поработи, когато се върне в мотела. Утре е неделя и ще спи до късно. За Чикаго заминаваше чак в понеделник сутринта със самолет.

Видя колата — блестящосребриста с черен гюрук, — когато таксито я остави пред хотела.

Нощният администратор вдигна поглед от телефонното табло на рецепцията.

— Вашата приятелка дойде преди два часа. Дадох ѝ ключа от стаята ви.

Джерили кимна.

— Напускате ли утре, госпожице Рандолф?

— Не, в понеделник.

— Добре. Просто питам.

Тя излезе във вътрешния двор и тръгна към стаята си. Слаба светлина се процеждаше през спуснатите завеси. Натисна дръжката. Вратата не беше заключена.

Лиша седеше на леглото и четеше, подпряла се на две възглавници. Остави вестника и се усмихна, когато Джерили влезе.

— Питсбърг не е Ню Йорк. Късната програма свършва в два часа след полунощ.

Джерили се усмихна и погледна към масата. Портативната електрическа пишеща машина, която Лиша ѝ бе дала, беше там, където я бе оставила, с листа на валяка.

— Права си — съгласи се Джерили. — Не е Ню Йорк.

Остави на пода малкия куфар, в който бе прибрала нещата си от бара.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита тя и отвори вратата на хладилника.

— Портокалов сок, ако има — рече Лиша.

— Има. — Джерили остави бутилката със сока на малката масичка. От лавицата над нея взе каната за леден чай и бутилка водка. — Ще сложа малко лед — каза тя и излезе в коридора, за да вземе лед от машината. Когато се върна в стаята, Лиша загъваше две цигари с марихуана. Джерили направи питиетата — леден чай и водка за себе си и портокалов сок с много лед за Лиша. — Наздраве — вдигна чашата си тя и се отпусна в креслото.

Лиша ѝ подаде цигара.

— Помислих си, че ще ти подейства добре.

— Правилно.

— Как върви? — попита Лиша, кимайки към пишещата машина.

— Не върви — отсече Джерили. — Не мога да се съсредоточа.

— Имаш нужда от почивка — посъветва я Лиша. — От четири месеца непрекъснато си на път. Не можеш да работиш по двайсет и четири часа на ден.

— Не е заради това — възрази Джерили. — Като че ли изведнъж забравих как да свързвам думите в изречения. Сякаш не мога да предам на хартия онова, което мисля.

— Преуморена си. Трябва да престанеш да работиш толкова, мила, в противен случай ще се сринеш.

— Добре съм.

Лиша погледна чашата в ръката на Джерили.

— Колко такива пиеш на ден?

— Не толкова много — отговори Джерили, макар да съзнаваше, че не е вярно. Все по-често, когато напоследък решише да си направи

питие, бутилката с водка беше празна. — По-евтино е от кокаина и амфетамините и въздействия почти толкова добре.

— Алкохолът скапва вътрешностите ти — реши да ѝ обясни Лиша. — Докато другите неща престават да влияят върху организма ти, щом ги изхвърлиш.

— Не знам — зае отбранителна позиция Джерили. — Биостимулантите пък поразяват мозъка.

— Не ти говоря за метедрина — възрази Лиша.

Джерили замълча.

— Виж, мила — побърза да продължи Лиша. — Не ти чета проповеди. Просто се безпокоя за теб.

— Добре съм — припряно отвърна Джерили, после смени темата. — Не очаквах да те видя тази седмица. Къде е Фред?

— Получи ангажимент във „Феърмонт“ в Сан Франциско — отговори Лиша. — Следващата седмица се връща в „Уолдорф“.

— Мислех, че си идва тази седмица. — Марихуаната и водката вече въздействаха на Джерили. Тя се изкикоти. — И как се чувства като съпруг?

— Не се оплаква. — Лиша също се засмя. — А и всъщност не е имал много възможности да разбере, че е женен. През четирите месеца, откакто сме женени, не сме прекарвали повече от десет дни заедно. Той наистина жъне големи успехи в кариерата си.

— Радвам се — рече Джерили. — По радиото пускат все повече негови записи. Непрекъснато го слушам.

— Главно на ултракъси вълни — уточни Лиша. — Те са някъде по средата на успеха. Сега атакуваме и радиостанциите на средни вълни. Там са парите.

— Ще успеете — уверено каза Джерили. Тя дръпна още веднъж от цигарата с марихуана, облегна глава на креслото и затвори очи.

— Уморена ли си, мила?

Джерили отвори очи. Лиша заобиколи стола си и се приведе над нея. Джерили кимна, без да каже дума.

Лиша нежно започна да разтрива челото ѝ с пръсти, после премина надолу по шията ѝ, като масажираше напрегнатите мускули.

— Сега как е? — попита Лиша.

Джерили затвори очи.

— Добре.

— Какво ще кажеш да ти приготвя една гореща вана. Донесох и масло за вана.

— Звучи чудесно — Джерили продължаваше да стои със затворени очи. Чу как Лиша пуска водата във ваната. След малко усети, че се връща. Отвори очи.

Лиша коленичи, разкопча обувките ѝ и започна да масажира краката ѝ.

— Горките изморени крачета — мърмореше Лиша, после вдигна поглед към Джерили. — Красива си, знаеш ли?

— И ти си красива. — Джерили я погледна сериозно.

Лиша прокара език по устните си.

— Оттук усещам аромата ти.

— Силен ли е? — бързо попита Джерили. — Нямах време да си взема душ след изпълнението.

— Фантастичен е — усмихна се Лиша. — Истински възбуждащ. Вече съм влажна.

Джерили я погледна в очите.

— И аз.

Когато Джерили отвори очи, стаята бе тъмна, само няколко тънки слънчеви лъча се процеждаха през процепа на завесите. Тя се обърна на една страна и погледна към Лиша, наполовина заровила глава във възглавницата, скрила очите си с ръка.

В полутъмната стая голото тяло на чернокожото момиче изглеждаше като статуя, издълбана от нощта — едрите ѝ гърди с продълговати изпъкнали зърна бяха като антени на върха на две възвишения, чиито склонове преливаха в равнината на плоския ѝ мускулест корем, после изведнъж се издигаха в издадения венерин хълм, гъсто покрит с косми. Спонтанно ѝ се прииска да я докосне, отново да почувства горещата ѝ влага, да вкуси леко соления сок на кожата ѝ. Ала Лиша беше заспала дълбоко и Джерили не искаше да я буди. Тихо се измъкна от леглото и отиде в банята.

Когато се върна, Лиша седеше в леглото.

— Колко е часът? — попита тя.

— Почти един.

В гласа на Лиша се усещаше изненада.

— Наистина ли?

Джерили се засмя.

— Заспахме едва в седем часа сутринта.

— Никога не съм правила такъв секс — рече Лиша. — Не исках да спра. Получавах оргазъм след оргазъм.

— Същото беше и с мен — каза Джерили.

— Никога досега не съм вкусвала путка като твоята. Все едно от нея непрекъснато тече чист мед. Дори облизах пръстите си, след като се любихме.

— По-добре престани да говориш така — засмя се Джерили. — Пак ме възбуждаш.

— Задръж така. — Лиша тръгна към банята. — Връщам се веднага.

В този момент започна да звъни телефонът.

— Очакваш ли някой да се обади? — попита Лиша.

— Не. — Телефонът продължаваше да звъни. Джерили вдигна слушалката. — Ало.

Подаде я на Лиша.

— За теб е. Фред се обажда от Ню Йорк.

— Ало. На телефона е госпожа Лафайет. — Тя направи пауза и закри мембраната с ръка. — Телефонистката се свързва с него. — Тонът ѝ издаваше притеснение. — Надявам се да не е нещо лошо.

Чу се пукане в слушалката.

— Фред, скъпи, всичко наред ли е? Мислех, че ще останеш в Сан Франциско. — Тя слуша известно време, после гласът ѝ се успокои. — Това е фантастично! Разбира се, че ще дойда. Ако тръгна сега, ще бъда в Ню Йорк в девет часа, защото ще се движа само по магистрала. Не, всичко е наред. Имах малко работа в бара тук и тъй като не очаквах да се върнеш по-рано от следващата седмица, мислех да остана, да убия малко време с Джерили и да видя как вървят нещата... Да, добре е. Утре заминава за новия ангажимент в Гари... Разбира се, ще ѝ предам. Довиждане, скъпи. Обичам те.

Джерили я гледаше безмълвно.

— Всичко е наред — бързо я успокои Лиша. — Нищо не подозира.

— Сигурна ли си?

Лиша кимна.

— В такава еуфория е, че не може да мисли за нищо друго. Лу Ролс получил фарингит и те се обадили на Фред да го замести в „Пърл Бейли“, ще правят и запис на концерта. Това е големият пробив, който чакахме.

Джерили мълчеше.

— Ще взема душ и тръгвам. Не искам да попадна в натовареното движение към града в края на седмицата.

— Ще поръчам закуска.

— Само портокалов сок и кафе за мен, мила. — Тя видя изражението на лицето на Джерили. — Не се разстройвай — успокои я тя набързо. — Казах ти, че всичко е наред.

— Нищо ми няма.

Лиша се засмя.

— Няма за какво да се тревожиш. Фред е като всеки друг мъж. Във въображението си те не могат да отидат по-далеч от собствения си

пенис.

Малко по-късно Джерили стоеше на прозореца и гледаше как сребрилата кола излиза от алеята на мотела и тръгва по шосето, което излиза на магистралата. Тя спусна завесата и разсеяно започна да оправя стаята. Миризмата на марихуана и на снощния секс бе просмукала неоправеното легло. Тя натисна копчето на климатичната инсталация и компресорът тихо забръмча.

Отиде и се загледа в листа на пишещата машина. Внезапно се почувства потисната. Тя гневно дръпна листа хартия от машината, смачка го и го хвърли на пода.

— По дяволите! — изруга гласно тя.

Отвори вратата на хладилника. В кофичката все още имаше няколко кубчета лед. Тя ги хвърли в чашата си и си направи водка с чай. Отпи от питието, после прекоси стаята до леглото и запали една от цигарите с марихуана, които Лиша бе оставила отгоре върху тоалетката. Още след първото дръпване почувства възбудата от нощта и наркотикът ѝ подейства почти веднага.

Хвърли хавлиения халат и се излегна на леглото. Дръпна бавно от цигарата и със свободната си ръка започна нежно да се гали. Постепенно почувства как отмалява. Затвори очи.

Главата на Лиша беше между краката ѝ, езикът на Лиша лижеше клитора ѝ, устата на Лиша изсмукваше соковете ѝ.

Изведнъж се почувства като балон, на който бяха изпуснали въздуха. Отвори очи. Пустата стая бе като затвор, а стените ѝ бяха мрачно надвиснали над нея.

Бързо взе чашата с питието си и я пресуши. После дръпна чекмеджето на нощното шкафче и извади вибратора.

Това беше модерен Зелен стършел. Японско производство. Голям размер — така бе класифициран, — никакви жици, двускоростен, хранен от батерии.

Сега тя започна да си представя как Лиша слиза от колата и тича към апартамента. Фред седеше на пианото и когато стана, видя, че бе гол, пенисът му бе щръкнал, твърд като скала. Лиша също се съблече гола и коленичи пред него, отмести назад тънката черна кожичка и оголи лъщящата главичка. Пенисът му се изгуби в лакомата ѝ уста, но изведнъж Фред я бутна рязко назад върху белия килим, краката на

Лиша се вдигнаха във въздуха и го обгърнаха. Вулвата ѝ се разтвори и той започна да рие в нея.

— Не! — изкрещя на глас Джерили. — Тя е моя! — Разкъсвана от фантазиите си, тя отвори очи и се загледа във вибратора, който трептеше в ръцете ѝ. Беше просто една пластмаса.

Изключи го и го захвърли на леглото, обърна се на една страна и започна да се бори със сълзите си.

Джерили не можеше да си обясни защо бе толкова разстроена. Лиша беше казала, че ще ѝ намира работа, и спази обещанието си. Така тя успяваше да се издържа и да пише и следователно би трябвало да е щастлива, но не беше.

— Не ревнувам — повтаряше Джерили непрекъснато. — Не ревнувам. — Но всеки път щом затвореше очи, ѝ се привиждаха Лиша и Фред, които се любеха на мекия бял килим.

Погледна ръцете си. Отново трепереха. Отиде в банята и изпи едно успокоително.

В огледалото видя черните кръгове под очите си. Изглеждаше ужасно. Плисна малко студена вода на лицето си.

Кого всъщност ревнуваше? Фред, защото чукаше Лиша? Или Лиша, защото чукаше Фред? Нямаше отговор на този въпрос.

Връзката ѝ с Лиша продължаваше вече девет месеца, а почти от една година не бе спала с мъж. Досега просто не ѝ бе дошло на ум.

Беше почти полунощ, когато Джерили влезе в бара. Музиката гърмеше, едно момиче се извиваше в гърчове под светлото петно на кехлибарения прожектор на платформата зад бара. Прекоси тъмния салон и влезе в кабинета на управителя.

Когато застана на прага, Дани вдигна поглед от бюрото си.

— Не очаквах да те видя — изненада се той.

— Нямах какво да правя. Доскуча ми.

Той я погледна изпитателно.

— Нали приятелката ти щеше да дойде да те види.

Той знаеше, но откъде? Как научаваха всичко за всички.

— Наложих се да си замина за вкъщи, при съпруга си.

— Какво търсиш? — попита я той.

— Кур — рече тя направо. — Най-големия и най-твърдия кур в града.

— Не знам — каза той след малко. — Буйната Били ти е хвърлила око.

— Подобни изживявания имах миналата нощ. А тази вечер искам кур.

— Отвън има поне десетина момчета, всяко от които би клатило за по петдесет-сто долара. Вземам половината.

— Можеш да вземеш всичките пари.

— Добре. Искаш ли да излезеш отвън и да си избереш?

Тя се засмя и едва сега Дани забеляза свитите ѝ зеници и осъзна, че тя е дрогирана до мозъка на костите си.

— Не се притеснявай. Само прибирай парите. А аз ще поема всички желаещи.

В задната част на бара имаше стара паянтова дървена веранда с изглед към океана. Отдясно Джерили виждаше кея на Санта Моника, а над главата ѝ проблясваха светлините на самолетите, които правеха голям завой над водата, преди да се приземят на летището. Нощният въздух ставаше все по-хладен и тя се загърна по-плътно с хавлиения си халат. Заслуша се разсеяно в приглушения звук на музиката, който идваше откъм бара.

Още едно изпълнение и свършваше за тази вечер. Собствениците на бара се дразнеха, но тя бе благодарна на калифорнийския закон, според който нощните заведения се затваряха в два часа след полунощ. В някои щати ѝ се налагаше да работи до четири сутринта, в други до развиделяване. Мина ѝ през ум дали Майк щеше да дойде да я вземе. Човек никога не можеше да е сигурен в него. Той живееше в свят, който беше само негов.

Запозна се с него в деня, в който пристигна в Калифорния преди около месец. Беше неделя и той работеше в службата за недвижими имоти, където тя отиде, след като бе решила да наеме апартамент, вместо да живее в мотел. Щеше да е по-спокойно, а тя имаше ангажименти за осем седмици в района на Лос Анжелис.

Висок, загорял, с коса, изрусяла почти до бяло от слънцето, той не приличаше на агент за недвижими имоти. В дънки и с боси крака, той вдигна поглед към нея иззад бюрото си.

— С какво се занимавате? — попита я, когато започна да попълва формуляра ѝ.

— Писателка съм — отвърна тя.

— Писателка?

— Защо, това пречка ли е?

— С вашето тяло и крака ви помислих за актриса или танцьорка.

— И с това се занимавам.

— Имам за вас изгодно предложение за наем за три месеца.

— Аз се нуждая от жилище само за два месеца.

— Мисля, че ще мога да убедя собственика — обеща той.

Заклучи канцеларията и я качи на колата си. Беше изработен по поръчка фолксваген с огромни издути гуми. Покривът въобще го нямаше, а по средата на колата от едната до другата страна минаваше здрав стоманен прът.

— Мястото е страхотно — каза той, когато спря колата на един паркинг. — Тихо, на две минути от плажа. Чудесна баня. Дори има биде.

— Биде? — повтори тя. — Да не е скъпо?

— Ще ви хареса — уверено рече той. — Само триста на месец. Една францужойка се изнесе току-що от него.

— Звучи твърде хубаво, за да е истина. Защо се е изнесла?

— Любовната ѝ връзка приключи. Върна се във Франция.

Спалнята бе малка, както и дневната, а кухнята бе по-тясна от клозет. Той обаче се оказа прав за банята. Това бе най-голямото помещение в апартамента — имаше душ, вградена вана, два умивалника и биде.

— Какво ще кажете? — попита я той.

— Малко е.

— Страхотно за писателка. Сама ли сте?

— Да.

— Тогава нямате нужда от по-голямо.

— Но искам жилището само за два месеца.

— Няма проблем. Дайте ми чек за двумесечен наем плюс седемдесет и пет долара за почистване и можете да се нанесете следобед.

— Добре. — Тя извади чековата си книжка от чантата. — На чие име да го напиша?

— На мое. Това е моя собственост. — Той пхна ръка в джоба си и извади малка ленена торбичка, затегната с канап. С другата ръка измъкна цигарена хартия. — Пушите ли?

Тя безмълвно кимна и се загледа как той с вещица навиваше с една ръка цигара с марихуана. От задния си джоб извади кибрит и драсна клечка отстрани на дънките си. После внимателно запали цигарата и ѝ я подаде.

— Две дръпвания от това и сте готова. Идва направо от Мексико. Тя дръпна дълбоко. Той беше прав.

— Седнете — покани я той. — Трябват ми само десет минути да си събера боклуците и да ги натоваря в колата. Тогава можем да отидем и да вземем багажа ви.

— А службата? Не трябва ли да се върнете там?

— Работя само в неделя, защото собственикът обича да ходи на риба. Освен това съм си свършил цялата работа за днес.

— А къде работите през останалата част от седмицата?

— Не работя. Отказах се, щом излязох от армията. Нарушава половия ти живот и причинява язва на стомаха.

— А от какво преживявате? — попита тя.

— От този апартамент. Достатъчно е, за да се издържам.

— А къде живеете, след като го давате под наем?

— Имам приятели. Никога не се затруднявам да се настаня някъде. Нямаме представа колко много хора просто си търсят компания и някого, с когото да си говорят.

Тя взе цигарата от него, а той отиде в спалнята да прибере нещата си. Джерили дръпна още веднъж. Може би той бе прав. Можеше и да ти потръгне, ако се оттеглиш отвсякъде. А и той не изглеждаше да страда.

Върна се след няколко минути с туристическа чанта, пълна само наполовина.

— Готова ли сте? — попита я.

— От добрата марихуана винаги ожаднявам.

— Бих ви предложил чаша вино, но нямам.

Тя не отговори.

— На пресечката има магазин за спиртни напитки. Мога да изтичам дотам и да взема една бутилка — предложи той.

— Идеята не е лоша.

— Но нямам никакви пари — съобщи той без притеснение.

Тя отвори чантата си и извади два долара.

— Това стига ли?

Той се усмихна.

— Това е Калифорния. Ще купя две бутилки.

Пушиха, пиха и се любиха цял следобед, а когато настъпи вечерта, отидоха до мотела да вземат нещата ѝ, за да се нанесе тя. Но той не се изнесе.

Тя се събуди рано на следващата сутрин, слънцето грееше в стаята. Леглото до нея бе празно. Не бе усетила кога бе излязъл.

В малката кухня намери малък чайник, който напълни с вода и сложи на печката да се стопли. Отвори вратата на шкафа, но не откри нищо, освен две торбички с чай. Взе едната и я сложи в чашата си. И това щеше да свърши работа.

Върна се в спалнята и започна да разопакова багажа си. Тъкмо настаняваше портативната пишеща машина на масата до прозореца, когато той се върна.

Влезе в стаята с торба покупки в ръце.

— Станала си — изненада се той.

— Да.

— Помислих си, че ще ти трябват някои неща. — Той прекоси стаята към малката кухня и остави голямата торба на масата.

— Купи ли кафе? Не можах да намеря.

Той започна да изпразва торбата. Яйца, масло, бекон, хляб, портокалов сок, мляко. Накрая измъкна едно бурканче.

— Нескафе става ли?

— Става.

— Аз самият не пия. Кофеинът е лошо нещо.

— Сутрин не мога да се раздвижа без него.

— Защо не довършиш онова, с което си се захванала? А аз ще направя закуска — предложи той.

Тя се поколеба.

— Добър готвач съм — побърза да я увери той.

Тя се усмихна.

— Дадено.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

Водата в чайника завря. Той бързо направи чаша кафе и ѝ я подаде.

— Ето това ще ти помогне. Закуската ще стане скоро.

Докато тя подреди работното си място и наизвади всички листове, той я повика.

Тя погледна одобрително масата. Беше подредена много привлекателно — със зелени салфетки и бели чинии.

Той ѝ посочи мястото до прозореца.

— Седни ей там. — Сложи по три яйца и шест филийки бекон във всяка чиния. После отвори вратичката на фурната и извади топъл препечен хляб. — Как е? — попита, докато сядаше.

— Хубаво — тя взе портокаловия си сок.

— Кафе?

Тя кимна.

— Между другото, с какво плати? — поинтересува се Джерили.
— Нали каза, че нямаш пари.

— Нямам, но на пазара винаги ми отпускат кредит, когато имам наемател.

Тя замълча за известно време.

— Често ли го правиш?

— Зависи кой е наел апартамента. Не го давам под наем на момчета.

— Само на момичета?

Той се усмихна.

— Предпочитам. Веднъж или два пъти го дадох на двойки. Но обикновено те не остават дълго. Много е тясно.

Тя се нахрани и изпи чашата си до дъно. Той скочи чевръсто и й сипа още кафе. Джерили го погледна и се усмихна.

— Обслужването е добро.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Старая се. А когато намеря добър наемател, се старая още повече.

— Какви други услуги предлагаш?

— Всичко — пране, чистене, шофьорски услуги. Щом съм тук, не е необходимо да наемаш кола. Винаги съм на разположение.

— А какво правиш, когато се появят приятелите на наемателите ти?

— Много съм дискретен — каза той. — Изчезвам веднага.

— През деня работя вкъщи.

— Това е удобно за мен.

— Нощем работя навън.

— Да не искаш да кажеш, че си проститутка?

— Не — засмя се тя.

— Не разбирам тогава.

— От тази вечер започвам работа в „Роузбъд“ на булевард Еърпорт. Имам ангажименти за осем седмици в района на Лос Анжелис.

По тона му пролича, че е шокиран.

— Но там мацките играят само по бикини.

Тя отново се засмя.

— Казах ти, че съм танцьорка.

— Да, но пишещата машина... — Изглеждаше объркан.

— Нали ти казах, че съм и писателка.

— И какво още правиш?

— Преди играех в театъра. Всъщност си мисля, докато съм тук, да проверя какви възможности има в Лос Анжелис.

— Бизнесът е в криза — разочарова я той. — Имам няколко приятели, които са актьори. Върви само порното.

— Човек никога не знае. И тъй като съм дошла тук, нищо не ми пречи да опитам.

— Имам приятел, който е импресарио. Може би ще може да ти помогне. Искаш ли да се срещнеш с него?

— Може да поговорим — съгласи се Джерили.

— Ще ти уредя среща.

Тя отпи от кафето си.

— Трябва да наема кола. Знаеш ли къде мога да получа някоя на прилична цена?

— Казах ти, че шофьорските услуги са част от обслужването. Плащаш само бензина.

Тя го погледна, без да каже дума.

Внезапно той се засмя.

— Добре, добре, разбрах. Няма да се натрапвам.

— Не е лично отношение към теб — обясни тя. — Свикнала съм да бъда сама.

— Разбрах. Но погледни на нещата от другата им страна — защо е необходимо да се затрудняваш и да правиш всичко сама? От това, което ми каза, разбрах, че ще си много заета. Да работиш денем и нощем и да се грижиш за всичко останало. Защо не пробваш това, което ти предлагам, за една седмица? Ако не става, можеш да се откажеш. Няма да се обидя.

Тя помисли известно време. В думите му имаше смисъл.

— Добре — съгласи се най-сетне тя. — Колко допълнително ще ми струва?

В гласа му се пролича обида.

— Казах ти, че няма да ти взема нищо. Поемаш само разноските, а ще се охарчиш най-много за портокаловия ми сок. Пия по три литра дневно.

Тя се засмя.

— Е, това мога да си позволя. — Джерили стана. — Ще отида да подреда останалите неща и после лягам да спя. Искам да съм в добра форма за първата вечер на новата работа.

— Какво искаш за обяд?

— Няма да обядвам.

— За вечеря?

— Трябва да я приготвиш много рано. В шест часа. В осем трябва вече да съм на работа.

— Дадено. Какво би искала да ядеш?

— Направи ми една крехка недопечена пържола.

Тя влезе в спалнята и затвори вратата след себе си. Дръпна завесите, затъмни стаята, взе десетмилиграмово приспивателно и се изтегна на леглото.

Почувства, че успокоителното задейства. Може би щеше да се получи. Непрекъснато бе принудена да търчи насам-натам и никога нямаше време истински да си почине. Веднъж Уолтър ѝ бе казал, че няма нищо по-хубаво от момче прислужник, което да се грижи за всичко. Можеше да се окаже прав.

Започна да се унася в дрямка. Ала в следващия миг една мисъл премина през ума ѝ. Лиша. Обеща да ѝ се обади, щом си намери квартира. Опита се да се надигне, но хапчето вече ѝ бе подействало. Отдаде се на съня. Ще се обади на Лиша в паузата между две изпълнения в бара.

Мъглата започваше постепенно да скрива светлините на кея в Санта Моника. След още няколко минути те щяха напълно да изчезнат. Вратата зад нея се отвори.

— Още пет минути, Джейн — подкани я управителят.

Тя хвърли цигарата си през парапета и влезе в бара.

— Майк появявал ли се е? — попита го тя, щом той я последва в гримьорната.

— Не съм го виждал.

Той я наблюдаваше, докато тя оглеждаше грима си. Джерили бързо си сложи малко руж около зърната, подръпна ги, за да набъбнат.

— От малко кокаин ще набъбнат още повече — посъветва я той.

Тя му се усмихна в огледалото.

— Твърде скъпо е да го изразходвам по този начин. Не ми плащаш достатъчно.

Той се засмя.

— Донесох малко наркотик. И съм склонен да го прибавя към заплатата ти гратис.

Тя му се усмихна.

— Дадено. — Обърна се към него. — Как изглеждам?

Той кимна, без да отговори.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той поклати глава.

— Какво има тогава?

— Току-що разговарях със собствениците. От следващата седмица ще се играе и без бикини.

— Напълно голи? — попита тя.

— Не. Момичетата ще носят превръзки на венериния си хълм.

— По дяволите — изруга Джерили с отвращение. — Кога ще започнем и да се чукаме пред публика?

— Не говори така, Джейн. Знаеш, че нашият бизнес запада. Почти във всички барове наоколо момичетата играят голи. Държахме се, докато можехме.

— Желая ви успех. От следващата седмица ще се преместя в „Зингара“ в долината.

— Същите собственици, същата политика към персонала.

— Получих твърд ангажимент.

Той замълча за миг.

— Не и ако откажеш да си покажеш гъза.

— Тогава нека си поговорят с агента ми.

— Вече го направиха. Той се съгласи при още четирийсет долара на седмица.

Тя не каза нищо.

— Не бъди глупава, Джейн. Четирийсет долара са четирийсет долара. Управлението те харесва, а и клиентите също. Какво значение има дали ще покажеш малко повече от прекрасната си кожа пред приятели? Не разваляй хубавата работа.

Изведнъж се почувства уморена.

— Имам нужда от стимулант. — Тя взе чантата си от затвореното чекмедже на тоалетката, претърси я и извади оттам жълта ампула. Поднесе я към носа си и я счупи, държейки я между палеца и показалеца си.

Смръкна дълбоко и почувства как топлината от амилнитрата нахлу в мозъка ѝ. Вдиша още веднъж дълбоко, после хвърли счупената ампула в кошчето за боклук. Първата вълна от топлина отмина и тя се почувства по-бодра и по-силна.

— Мога да направя страхотно шоу с вибратор — рече тя.

Той се усмихна.

— Толкова далеч не можем да стигнем пред публика, но в ограничен кръг ще погледаме с удоволствие.

Джерили се разсмя.

— Сигурна съм. — После стана сериозна. — Предполагам, че нямам избор, нали?

— Не, ако искаш да работиш при нас.

Тя се замисли за известно време. Управлението, което контролираше този бар, контролираше също и другите барове, в които тя имаше ангажименти. За нея това бяха осем седмици работа. Докато успееше да намери други барове, двата месеца щяха да са изтекли, а заедно с тях и парите, които бе успяла да събере през последните шест месеца. Освен това тя нямаше да установи и контактите, които

уреждаше, откакто беше пристигнала на Западното крайбрежие. Добрият Майк ѝ бе намекнал, че може да направи нещо за нея. Накрая тя кимна утвърдително.

— Добре.

Той се усмихна.

— Умно момиче. Ще съобщя на момчетата. Няма да се учудя, ако те ангажират в цялата верига.

Тя го проследи с поглед как излиза от гримьорната, после се обърна към огледалото. Все още изглеждаше добре. Не можеха да ѝ дадат двайсет и осем години, но едва ли щяха да ѝ дадат и двайсет и три. Тялото ѝ бе още стегнато, но на лицето ѝ се появяваха бръчки. Все още единственото нещо, с което усещаше възрастта си, бе съзнанието ѝ.

Музиката от четирите високоговорителя отекваше във всяка фибра на тялото ѝ. Тя танцуваше на малката платформа зад бара — водещото изпълнение. На друга платформа в задната част на салона имаше друго момиче, но вниманието бе насочено към нея.

Докато танцуваше, тя обходи с поглед салона. Майк си пробиваше път навътре, следван от някакъв мъж. Въпреки че не можеше да си спомни името му, тя го разпозна като продуцент, когото бе срещала в импресарското бюро. Правеше филми с мотоциклети — евтини развлекателни екшъни, както ги наричаха търговците. Зачуди се какво ли правеше с Майк.

Майк вдигна обичайната си чаша с портокалов сок, за да я поздрави. Тя кимна и се усмихна. Часовниковият механизъм в главата ѝ вече подсказваше, че до края на изпълнението остават около пет минути. Достатъчно време, за да даде възможност на продуцента да я огледа. Тя се вживя в музиката и затанцува ентусиазирано.

Когато двамата влязоха в гримьорната, тя отпиваше от ледения чай с водка.

— Това е господин Ансбак — представи мъжа Майк.

Ансбак ѝ подаде ръка.

— Срещали сме се в импресарското бюро на Грос.

— Спомням си — отвърна тя и се здрависа с него.

— Вие наистина танцувате чудесно.

— Благодаря.

— Истински танц. А не просто друсане на цици и задник.

— Благодаря ви — повтори тя.

— Господин Ансбак дойде да те търси в апартамента. Каза, че трябва да те види веднага. Реших, че няма да имаш нищо против, ако го доведе тук.

— Разбира се.

— Радвам се, че дойдох — рече Ансбак. — Заинтересувах се от една от идеите ви. Грос ми даде да прочета няколко от произведенията ви.

— За кое става дума? — попита тя.

— Онова за танцьорката в долнопробния бар в Гари, която е отвлечена от банда мотоциклетисти.

Тя кимна и каза:

— Такива неща се случват. Познавам едно момиче, на което му се случи. Било е доста страшно. След това прекара в болницата шест седмици.

— Знам, че се случват, но за филма ще трябва оптимистичен финал.

Тя не отговори.

— Сега, след като видях как танцувате, ми хрумна друга идея. Може би ще се съгласите вие да изиграете ролята. Майк ми каза, че сте и актриса. Ако можете да играете поне наполовина толкова добре, колкото пишете и танцувате, ще постигнем голям успех.

— Ангажирана съм плътно през следващите осем седмици.

— Няма значение — бързо отговори Ансбак. — През това време ще подготвим сценария.

— За да го напиша, ще имам нужда от повече време. Това беше просто идея.

— Не е необходимо да го пишете. Имам сценаристи, които знаят как да работят и могат да го подготвят за много кратко време.

— Разговаряхте ли за това с Грос?

Той кимна.

— Той се опита да ви се обади, но никой не отговаряше, затова взех адреса ви от него и реших сам да се срещна с вас.

— За какви пари говорим? — попита тя.

— Не много. Не разполагаме с големи суми. Снимките траят десет дни. Екип, който не е обвързан в професионални организации. Всичко се снима на място, без снимачни площадки.

— Разбирам.

— Двеста и петдесет долара и заплащане за оригинален сюжет на сценарий. А ако решим, че вие сте подходяща за ролята, и не виждам защо да не сте, даваме триста седемдесет и пет на седмица с двуседмична гаранция.

Тя мълчеше.

— Това не са много пари — бързо продължи той. — Но е някакво начало. Трябва да започнете отнякъде, госпожице Рандолф.

— Мога ли да се посъветвам с Грос за това?

— Разбира се. Но се опитайте да се свържете с мен утре. Трябва до края на месеца да започна снимките на някой филм и ако не е вашият, ще трябва да организирам екип за друг.

— Ще ви се обадя.

Той ѝ подаде ръка.

— Много се радвам, че се запознахме, госпожице Рандолф. Вие сте много талантлива млада дама. Надявам се да работим заедно.

— Благодаря ви, господин Ансбак.

Тя изчака той да затвори вратата зад себе си, после се обърна към Майк.

— Какво мислиш?

— Става.

— Не си много въодушевен.

— Той е голям хитрец. Каквото и да решиш да направиш, вземи парите си предварително.

— Разчитам на Грос да се погрижи за това. — Тя се обърна отново към огледалото и започна да нанася крем по лицето си. — Няма да се забавя много.

Той погледна отражението ѝ в огледалото.

— На плажа се говори, че от следващата седмица в бара ще се играе без бикини.

— Новините се разпространяват бързо.

— Ще се согласиш ли на това?

— А имам ли избор?

Той замълча за известно време.

— Ти си странна дама. Наистина не те разбирам. Защо отдаваш такова значение на парите?

— Опитай се да живееш без тях.

— Нямам нужда от много.

— Ти не си жена. Можеш да започнеш отново, когато поискаш. За мен не е толкова лесно. Била съм без пари и знам какво е.

— Ако се захванеш с филма, ще продължиш ли да работиш и в бара тук?

Тя кимна.

Той стана.

— Ще се опитам да накарам бармана да ми даде още един портокалов сок.

— Добре. — Докато почистваше останалия крем от лицето си, тя си мислеше, че тази вечер Майк се държи странно и не прилича на себе си.

Ала не можа да разбере защо докато не паркира колата пред жилището ѝ. Когато Майк не понечи да слезе от колата, тя се обърна и го погледна.

— Няма ли да дойдеш?

— Тази вечер ще се настаня някъде другаде.

— Нещо не е наред ли?

— Твоята приятелка ти е дошла на гости.

Той запали автомобила и потегли, преди да е успяла да му зададе друг въпрос. Джерили се обърна и влезе в сградата.

В дневната я чакаше Лиша.

Лиша говореше с нежен и загрижен глас:

— Добре ли си, мила?

Джерили затвори вратата и погледна Лиша в очите.

— Добре съм.

Лиша я целуна по бузата, устните ѝ нежно докоснаха лицето ѝ.

— Тревожех се за теб. Тук си повече от две седмици и не ми се обади нито веднъж.

— Работех. — Джерили влезе в кухнята, Лиша вървеше по петите ѝ. Вдигна от масата кутия с портокалов сок. — Искаш ли?

Лиша посочи четирите кутии с портокалов сок.

— С течение на времето си поумняла. Това е по-добро от онова, което пиеше.

Джерили ѝ напълни една чаша.

— Не е мой. На Майк е. Той е пристрастен към сока като теб.

Джерили извади каната с ледения чай и си направи питие.

— Тоя тъпкач с тебе ли живее? — поинтересува се Лиша.

— Да — отвърна лаконично Джерили.

— Нещо сериозно ли е?

— Не.

— Тогава какво прави тук?

— Той е хазяинът. — Джерили се върна в дневната, изу обувките си и потъна в дивана. — Помага ми. Разкарва ме с колата, готви, чисти.

Лиша седна на стола срещу нея.

— И те чука?

Джерили не отговори.

Лиша се протегна за цигара, но внезапно се спря и погледна Джерили.

— Имаш ли марихуана?

Когато започна да завива цигарата, Джерили забеляза, че ръцете ѝ треперят. Нямаше причина да е неспокойна. Лиша не се бе променила, тя също не се бе променила, бяха същите хора, както последния път, когато прекараха заедно. Марихуаната щеше да ѝ

помогне. Щеше да снее напрежението. Тя зави една по-дебела цигара, достатъчно голяма, за да ги опияни и двете. Внимателно облиза хартията и я притисна към другия край, после се върна в дневната.

Лиша бе отворила куфара си на дивана. Подаде на Джерили червена кадифена кутийка на „Картие“.

— Донесох ти подарък. Отвори я.

Вътре Джерили намери дълга огърлица от овални зърна обработен нефрит.

— Харесва ли ти? — попита Лиша.

— Хубава е. Но не биваше да го правиш.

Лиша се усмихна.

— Нека ти я сложа.

Лиша извади огърлицата и я прекара през главата на Джерили. След малко кимна със задоволство.

— Погледни се в огледалото.

Последва Джерили в спалнята. Нефритът затопляше кожата ѝ. В огледалото Джерили срещна погледа на Лиша.

— Защо, Лиша?

Лиша се приближи по-наблизо и притисна лице в бузата на Джерили. Устните ѝ докоснаха косата ѝ.

— Защото те обичам и ми липсваше.

Джерили запази мълчание.

Лиша нежно я обърна към себе си и я целуна по устата.

— Толкова ми липсваше, мила — промърмори тя. — Не знаеш колко много исках да те прегърна, да те целуна и да те любя.

Изведнъж Джерили усети, че сълзите напират в очите ѝ, и след малко се разрида почти истерично. Лиша внимателно притегли главата ѝ към гърдите си.

— Недей, мила, недей — започна да я успокоява тя. — Всичко разбирам.

Поведе Джерили обратно към дневната и взе със себе си цигарата. Запаля я, дръпна дълбоко и я подаде на Джерили.

— Хубавичко си дръпни и ще се почувстваш по-добре.

Джерили пое дима дълбоко в дробовете си. Марихуаната бе добра. Майк бе прав. Винаги имаше само най-доброто. Дръпна още веднъж и внезапно усети как напрежението намалява. Изтри очите си с хартиена носна кърпичка.

— Не разбирам какво става с мен — каза тя озадачено. — Настроението ми се променя толкова бързо.

Лиша взе цигарата от ръката ѝ и всмука от нея. Очите ѝ се вгледаха сериозно в Джерили.

— Много работиш, мила. Не можеш да не платиш със здравето си за това.

— Трябва, Лиша. Ако не го правя, ще ми се наложи да остана в този бизнес, докато циците стигнат до коленете ми.

— Много си далече от този момент — успокой я Лиша.

— Нямаше да мислиш така, ако до три часа си направила вече шест изпълнения през нощта.

— Не е толкова лошо като работа, а и парите са добри — Лиша подаде цигарата обратно на Джерили. — Кой беше дребният мъж, когото намерих тук заедно с тъпкача?

— Продуцент. Искан да купи един мой разказ, за да направи по него сценарий за филм. Дори ми предлага да играя в него.

— Дали не е мошеник?

— Поне импресариото ме уверява, че не е.

Лиша се изненада.

— Ти имаш импресарио? Толкова бе заета. Как се добра до него?

— Чрез Майк. Той познава всички.

— А Майк с какво се занимава?

— С нищо. — Джерили се усмихна. — Дава под наем този апартамент.

В тона на Лиша се прокрадна неодобрение.

— Значи е сводник.

— Не е честно да говориш така за него. Та ти дори не го познаваш.

— Може би, но в моите среди се смята, че човек, който не работи, е сводник.

Джерили мълчеше.

Лиша взе цигарата от Джерили и я сложи в пепелника.

— Не искам да ти се налагам, мила. — Лиша притегли Джерили към себе си. — Не те настройвам срещу Майк. Знам от какво имат нужда момичетата. Дори и на мен понякога ми се приисква голям твърд кур. Никога обаче не забравям какво всъщност представляват

мъжете. Няма мъж на света, който да не те преметне, ако има тази възможност.

Джерили внезапно се почувства уморена. Имаше усещането, че цялата ѝ енергия се е изчерпала.

— Майк не е такъв — възрази тя.

— Да не говорим повече за това — помирително каза Лиша. — Скапана си. Отивай да си лягаш и си почини добре. През следващите няколко дни все ще намерим време да си поговорим.

— Колко време ще останеш?

— Разполагам със седмица. Фред работи в Сиатъл. Казах му, че ще се срещнем в Сан Франциско.

Джерили не каза нищо.

— Помислих си, че няма да е зле, ако си вземеш няколко дни почивка. Можем да отидем някъде и да си починем. И на мен ми се струпаха много неща напоследък.

Джерили поклати неуверено глава.

— Не знам.

— Ще видим. Сега отивай да си лягаш, преди да си паднала на пода.

— А ти?

— Първо ще довърша разопаковането на багажа си. Няма да отнеме много време.

Лиша гледеше как Джерили затваря вратата на спалнята и се ядосваше сама на себе си. Трябваше по-рано да се досети и да не допуска Джерили толкова да се отдалечи от нея. Особено тук, където нещата, които Джерили наистина искаше, бяха под носа ѝ.

Лиша огледа малкия апартамент. След миг ѝ хрумна нещо. Утре щеше да потърси по-удобен апартамент за Джерили. Жилище, в което да има достатъчно място и за двете.

Колкото по-скоро измъкне Джерили оттук, толкова по-добре. Повече не може да допусне Джерили да се оправя сама както досега. Тя трябва да намери начин да я върне в Ню Йорк, независимо какво ще ѝ струва това.

Лиша и Джерили излязоха от покритата с прах алуминиева каравана на ярката слънчева светлина. Лицето на Джерили бе покрито с внимателно нанесена смес от мръсотия и червена боя.

Асистент-режисьорът се взря неспокойно в лицето ѝ и извика гримьора.

— Мисля, че не е зле да прибавим още малко боя. Пороботи и върху мотоциклетния ѝ костюм.

— Къде снимат сега? — попита Джерили.

— На пътя. Трябва да са тук до петнайсет минути. В противен случай — той започна да си мърмори под носа — ще изпуснем дневната светлина.

Джерили последва гримьора до малка масичка, разположена под едно дърво. За седалка му служеше една дървена щайга. Гримьорът пороботи върху лицето ѝ, после с малко бръснарско ножче направи няколко прореза в костюма ѝ.

Тъкмо свърши с Джерили и дочуха рева на моторите. След малко големият черен „Харли Дейвидсън“ с пронизителен шум премина над рампата покрай камерата. Отзад в облак прах се движеше с форсиран двигател плажно бъги. Когато прелетяха край камерата, се чу пронизителното изсвирване на асистент-режисьора, а режисьорът извика:

— Стоп!

Моторите спряха и екипът веднага започна да премества камерите. Слънцето бавно се спускаше по небето към океана и те работеха трескаво, за да успеят да хванат последните минути от дневната светлина. Каскадьорът вдигна нагоре очилата си. Пое кутийка бира от протегнатата ръка на един от екипа и отиде до края на платформата, надвиснала над океана.

— Наистина ли ще прелети над нея? — Лиша попита Джерили.

Джерили кимна.

— Но това е падане от над дваайсет метра.

— Това му е работата.

— Това не е работа за мен — отбеляза Лиша.

Режисьорът се приближи заедно с шофьора на плажното бъги, който беше с дълга руса перука и черен винилов костюм на мотоциклетист, като на Джерили.

— Знаеш какво трябва да правиш, нали? — режисьорът попита каскадьора.

— Да, щом Том прехвърли скалата, аз излизам от колата, а Джерили влиза вътре.

— Трябва да стане светкавично — обясни режисьорът. — Работим този кадър само с една камера. Ще я насочим първо към Том, а после обратно към колата. Другата камера ще заснеме падането му. Ти разполагаш с трийсет секунди, а може би и по-малко.

Каскадьорът кимна:

— Добре.

Режисьорът се обърна към Джерили.

— А ти, щом се качиш в колата, чакай сигнала ми, за да излезеш. После иди до края на платформата и погледни надолу. Огледай се добре, после се върни и тръгни бавно покрай скалата към ченгетата, които се приближават към теб. Ще се опитам да снимам силуета ти срещу залязващото слънце.

Джерили кимна.

— Ще бъдем готови след пет минути — каза режисьорът. — Сега снимат патрулната кола, която се приближава към рампата.

— Как се справяш, мила? — попита я Лиша.

— Добре.

— Изглеждаш уморена. Денят бе дълъг. — Тя извади хапче от чантата си. — По-добре изпий едно. Ще те ободри.

— И ще ме държи будна половината нощ.

— Не се притеснявай за това. Ще заспиш — успокои я Лиша. — Това е последната сцена във филма и не искам да изглеждаш зле.

Джерили взе едно биостимулиращо хапче и го изпи с голяма глътка вода от манерката. Усети внезапен прилив на енергия. Очите ѝ започнаха да блестят.

— По-добре ли се чувстваш, мила? — попита Лиша.

— Много по-добре — Джерили се изсмя пронизително и високо. — Мога да издържа още десет часа.

Когато се събуди, беше тъмно. Зад затворената врата на дневната дочу неясни гласове. Устата ѝ бе пресъхнала, а езика си усещаше подут. Стана от леглото и отиде до банята. Жадно изпи чаша вода, после енергично изми зъбите си, за да премахне противния вкус от устата си. Облече хавлиения халат, който висеше на вратата, и излезе в дневната.

Гласовете, които бе чула, идваха от телевизора. Лиша седеше в креслото и гледаше.

— Колко е часът? — попита Джерили.

— Единайсет.

— Казах ти да ме събудиш в осем. В девет трябваше да съм в бара.

— Не се притеснявай. Когато видях колко дълбоко си заспала, се обадох в бара и им казах, че си болна.

— Не мога да не се притеснявам. Знаят, че снимам филм. Ще си помислят, че не искам да работя при тях.

— Тогава да го духат. Ако нещата се свеждат до показване на задника ти, можеш да си осигуриш много такива ангажменти.

— Знаеш, че не е така. Този бар е добър. Повечето от другите места са свърталища на измамници и проститутки.

— Успокой се, мила — помирително каза Лиша. — Нека ти направя чаша чай. Не можеш да продължаваш така, защото ще рухнеш.

— Трябва. Трябва да продължавам да работя.

— Така ли мислиш? От осем месеца го правиш непрекъснато. Сигурно имаш вече някакви пари в банката.

Джерили сведе поглед.

— Животът струва пари.

— Знам, че е така, мила, но ти се захвана с тази работа само за да имаш достатъчно пари, за да пишеш. Вече трябва да имаш достатъчно, за да се върнеш към онази пиеса, която искаше да направиш.

Джерили мълчеше.

— Погледни истината в очите, скъпа — настоя Лиша. — Писането на сценарий за мотоциклетни екшъни не е онова, към което се стремиш. А ти дори не написа и сценария. Те просто ти взеха идеята и я преобърнаха така, както им е най-удобно. Ти не беше писала нито

за секс, нито за садизъм, но те я превърнаха в история за секс и садизъм.

Джерили не продумваше.

— Ти не принадлежиш към техния свят — продължи Лиша. — И един ден ще се озовеш хваната в капана на тази измет и никога вече няма да напишеш онова, което наистина искаш.

— Поне получих пари за това, което написах — започна да се отбранява Джерили. — И те разговаряха с мен. Това е повече, отколкото получих в Ню Йорк. Може би е началото на нещо.

— Че е начало, начало е. Началото на края. Никой не е преуспял с такива филми. Оттук нататък пътят е един — направо надолу към откритото порно.

— Как изведнъж стана такъв експерт?

— Да не мислиш, че докато снима филма, съм седяла ей така без работа. Направих някои проучвания. Онова, което направи, не е нищо друго, освен филм, който се прожектира с още един или още два в автокината и никой не ги гледа. А единствената причина, поради която хората отиват в автокината, е да ядат хамбургери и да се чукаш.

— Грос твърди, че после може да ми уреди още няколко филма след този. Според него Ансбак харесал филма.

— Но това ще бъдат същите филми.

— Не знам.

— Ще видиш. Ще бъде като в баровете. Всеки път ще трябва да сваляш по още нещо от себе си. Следващото е да те снимат как се чукаш.

Джерили не каза нищо. Съзнаваше, че много от нещата, които Лиша ѝ каза, са точно така.

— Не оказвам натиск върху теб, мила — сериозно каза Лиша и взе ръката ѝ. — Някой ден обаче Джерили Рандал ще поиска да се върне, но ще е твърде късно. Джейн Рандолф ще я е заличила.

— Имам нужда от едно питие — рече Джерили.

— Не пий. Вземи приспивателно.

— Взех вече две, преди да си легна.

— Вземи още едно. Алкохолът само ще те натовари повече. Имаш нужда от още сън. — Лиша стана от дивана. — Ще ти донеса.

Джерили изпи хапчето с глътка вода, после Лиша нежно я побутна към дивана.

— Сега легни тук и почивай, а аз ще ти приготвя ваната. След това ще си легнеш и не искам да чувам и звук от теб до сутринта.

Джерили взе ръката на Лиша и я стисна.

— Не знам как щях да се справя без теб през последните няколко седмици — благодари ѝ тя.

— Обичам те, мила. Искам да се грижа за теб.

Приспивателното не действаше. Джерили неспокойно седна в леглото и запали лампата.

Вратата на спалнята се отвори.

— Добре ли си? — попита Лиша.

— Не мога да заспя.

Лиша седна на ръба на леглото.

— Имаш нужда от почивка, от смяна на обстановката.

Джерили започна да се смее.

— На какво се смееш, мила?

— Виж ти кой ми го казва. Кога за последен път ти самата си почивала? Дори и отгук непрекъснато управляваш бизнеса си по телефона.

— Има разлика между това, с което се занимавам аз, и това, което правиш ти. Ти се разпиляваш в толкова много различни посоки, че вече не знаеш какво искаш.

— Знам какво искам. Искам да пиша.

— Тогава пиши. — Лиша направи пауза. — Ако парите те спират, забрави за тях. Имам достатъчно, за да ти дам възможност да се занимаваш, с каквото пожелаеш.

— Не искам парите ти. И без това вече направи достатъчно за мен.

— Не се дръж като дете.

— Не се държа като дете — запъна се Джерили. — За мен е важно сама да се грижа за себе си.

— Нямаше да мислиш така, ако бях мъж, нали?

Изненадващата студенина на Лиша сепна Джерили.

— Какво те кара да мислиш така?

— Това е истината, нали? Някой мъж може да те издържа, но ти не би приела това от жена.

— Не е вярно.

— Така ли щеше да отговориш на оня тъпкач, ако ти беше предложил? — попита Лиша. — Бас държа, че не. Щеше да паднеш на колене и да засмучеш кура му от благодарност.

— Не говори така, Лиша. Знаеш, че не е вярно. Ако исках това, можех отдавна да го имам. Няма значение дали е мъж или жена. Трябва да успея сама.

Лиша се изсмя дрезгаво.

— Много говориш за истината, но не искаш да я погледнеш в очите, мила. Защо ми се обади, когато нямаше къде да отидеш? Защото тайно в душата си знаеше, че искам да правя любов с теб. И ако бяхме оставили нещата да вървят по течението, без да се задълбочаваме особено, щеше да е добре, но сега, когато те оголиха истинската си същност, на теб това не ти харесва. Защо не излезеш от черупката си, мила, и не си признаеш какво всъщност представляваш? Не си много по-различна от мен. Падаш си по путки точно колкото и аз.

Джерили бе ококорила очи и дори не мигваше. С трепереци ръце си взе цигара. Лиша я измъкна от ръцете ѝ и я захвърли в пепелника.

— Някой ден ще подпалиш леглото — промълви тя. Свали халата си, медната ѝ кожа блестеше на светлината на лампата. Нежно притегли лицето на Джерили към гърдите си. Гласът ѝ бе дрезгав: — Ето, бебето ми — тихо говореше тя. — Мама знае какво искаш. Мама знае от какво имаш нужда. Нека мама се погрижи за теб.

Джерили затвори очи и вдъхна топлия мускусен аромат на Лиша. Искаше да потъне в сигурното убежище на ръцете ѝ, но изведнъж осъзна, че не може.

Лиша не ѝ предлагаше нищо по-различно от мъжете. Отново разменната монета бе сексът, фактът, че бе жена, не правеше търговията помежду им по-почтена. Свободата е правото да бъдеш това, което си. Тя не е нещо, което може да се купи или да се плати. Тя се постига с почтеност към самия себе си, независимо дали харесваш или не онова, което виждаш.

Тя се отдръпна от Лиша и я погледна в очите.

— Ти беше права. Не бях честна. Нито към себе си, нито към теб. Съжалявам.

Лиша мълчеше.

— Благодарна съм ти за онова, което направи за мен — заговори Джерили. — Искам да сме приятелки. Искам да те любя и ти да ме

любиш, защото ми е хубаво. Може би повече от всичко, което съм изпитала досега. Но аз не те обичам повече, отколкото обичам всеки друг. Може би съм неспособна да обичам като другите хора. Всичко, което знам, е, че не желая да притежавам никого, нито някой да ме притежава. Трябва да съм свободна.

Гласът на Лиша бе вцепенен от болка.

— Дори това да означава да бъдеш сама?

Джерили я погледна продължително, после бавно кимна.

Очите на Лиша се напълниха със сълзи. И този път Джерили притегли главата ѝ към гърдите си да я успокои.

Импресарското бюро „Марк Грос и съдружници“ се състоеше от една изтормозена секретарка и един телефонен секретар. Самият Грос бе млад мъж, който бе работил за няколко от големите агенции, преди да започне собствен бизнес. Караше лимузина „Линкълн Континентал“, вноските за която изплащаше винаги с два месеца закъснение, беше обречен да се занимава с губещи имена и говореше за големи сделки, които непрекъснато се отлагаха. Въпреки всичко той беше приятен млад човек и правеше всичко, което зависи от него, за клиентите, които бяха почукали на вратата му. Проблемът беше, че по-известните импресарски агенции винаги получаваха истинските таланти, а той трябваше да се занимава с многообещаващите.

Когато Джерили влезе в кабинета му, той се изправи на крака с искрена усмивка на лицето си. Тя бе един от малкото му работещи клиенти.

— Не ме свързвайте с никого, докато съм с госпожица Рандолф — поръча той на секретарката си. — Имаме много работа — обърна се той важно към Джерили.

Джерили кимна, без да каже дума.

— Ансбак ми каза, че вашият филм е страхотен. Накарах го да ми обещае, че ще ми даде няколко клипа, така че да имаме какво да показваме, преди да започне прожекцията. Идеята е да ви намерим още няколко работни места и да създадем приемственост в ангажиментите ви на актриса. — Внезапно той се спря и се вгледа в нея. — Във филма с руса перука ли сте?

Тя кимна.

— Видях някои ваши снимки. Трябва винаги да я носите. Помага за изграждане на образа ви на актриса.

— За ролята подхождаше. Но с нея не приличам на себе си — възрази тя.

— Няма значение. Продуцентите искат това. Придава леко порочен вид.

— Искате да кажете порнографски.

— Въпрос на мнение. Аз го наричам „НЧ“ вид.

— Какво означава пък това?

— Непрекъснато чуване. Като излязла направо от някой филм.

— Малко съм старичка за снимки на блондинка в сексуален маратон.

— Не е вярно. Вие сте точно на подходящата възраст. Днешните мъже търсят нещо повече от тъпата млада блондинка. Искат жената да изглежда по-опитна, да знае какво искат те от нея и да може да им го даде. Сега ви уреждам няколко срещи и искам, когато се появите на тях, да носите русата перука.

— Добре.

— Кога се връщате на работа в бара?

— Започвам тази вечер.

— Да, не е зле да използваме тази възможност. Какво ще кажете да ви доведе няколко продуценти?

Тя го погледна скептично.

— Не мислите ли, че това по-скоро ще ги изплаши? Не вярвам студиата да си падат по мадами, които работят в барове.

— Студиата да го духат. Действието не се разиграва там. Независимите продуценти определят тенденциите. Студиата само се опитват да не изостанат.

— Не бих искала да направя кариера в мотоциклетни екшъни.

— Че какво им е лошото? На Джак Никълсън, да не би да му беше зле? Направи четири от тях, преди да играе в „Свободен ездач“, и вижте къде е сега. Един от най-големите.

Тя мълчеше.

— Съзнавам, че парите не са много, но пък в тази област има много работа.

— Не знам.

— Ансбак иска пак да работи с вас. Този път не е мотоциклетен филм.

— Какво е?

— История за женски затворнически лагер. Има две добри роли във филма и ако поискате, можете да вземете главната.

— Имате ли сценария?

— Знаете как работи той. Сценарият няма да бъде готов, докато не започнат снимките. Имаме обаче екземпляр от разработката на

сюжета. — Той ѝ подаде няколко страници. — Докато четете, ще се обадя на няколко места.

— Искате сега да ги прочета?

— Това е единственият екземпляр, с който разполагам, и имам нужда от него. Той иска да му намеря още няколко момичета. Няма да ви отнеме много време. Само дванайсет страници са.

Тя свърши с четенето още преди Грос да е провел втория си разговор.

— Какво мислите? — попита я Марк.

— Мисля, че не е за мен.

— Това е голяма роля.

— Чист садомазохизъм.

— Това желае публиката.

— На мен не ми харесва. Дори няма и помен от сюжетна линия. Редят се една след друга сцени, в които момичета правят орален секс с други момичета или момичета бият други момичета.

— Ами в тези затвори е точно така. Освен това тук само е загатнат сюжетът. Сценарият ще е по-добър.

— Не виждам как такъв филм би направил нещо за кариерата ми. Просто ще трябва да се превърна в лесбийката на всички времена.

— Вие сте актриса. А и за вас няма да е толкова трудно да се превъплътите в тази роля.

Тя долови лека промяна в тона му.

— Какво искате да кажете?

— Хайде де, Джейн — каза той, залагайки на чара си. — Големи хора сме. Знам какво обичате. Не съм сляп.

Тя не отговори.

— Срецнах се с вашата приятелка, която дойде от Ню Йорк.

Тя почувства, че се изчервява.

— Какво правя, си е моя работа — лаконично рече тя. — Колкото до предложението ви, мисля, че идеята е отвратителна, и не желая роля в този филм.

— Чакайте малко — помирително рече той. — Добре, добре. Двамата с Анбак мислехме, че ще се съгласите. Ще има и други неща.

— А какво става с идеите за сценарии, които ви дадох? — попита тя.

— Раздал съм ги. Ще ви информирам.

— Можете да ме намерите в апартамента през деня. Вечер съм в бара.

— Скоро ще се чуем. Уреждам ви срещи в „Уорнър брадърс“ и в „Парамаунт пикчърс“. — Той я изпрати до вратата. — Какво става със сценария, върху който казахте, че работите?

— Ще ви го покажа, щом го свърша.

— Не забравяйте. Имам чувството, че с него ще направим пробив. — Целуна я по бузата. — Ще ви се обадя.

— Не очаквах да се върнеш толкова бързо — каза Лиша, когато Джерили влезе в апартамента.

Джерили погледна затворените куфари, подредени до вратата.

— Щеше да си тръгнеш, без да ми кажеш довиждане?

— Не обичам сбогуванията повече от тебе.

Джерили замълча за миг.

— И къде отиваш сега?

— В Чикаго — отговори Лиша. — Разговарях с Фред. Казах му, че тук всичко е наред. Той много се зарадва за теб. Не се сърди, че прекарваме заедно много време.

На вратата се позвъни и Джерили отиде да отвори.

Мъжът в униформа докосна с пръсти фуражката си за поздрав.

— Вие ли сте поръчали такси, мадам?

Тя посочи куфарите. Когато шофьорът тръгна, двете с Лиша застанаха една срещу друга и се погледнаха.

Лиша наруши тишината.

— Май е по-добре да тръгвам.

Джерили усети сълзи да напират в очите ѝ.

— Не искам да си тръгваш така. Не искам да ми се сърдиш.

Гласът на Лиша бе равнодушен.

— Не ти се сърдя, мила. Просто снощи ти ми посочи къде ми е мястото. Никъде.

— Но ние можем да бъдем приятелки въпреки всичко.

Лиша леко въздъхна.

— Разбира се, мила. Но приятелството според моите и приятелството според твоите разбирания са две съвсем различни неща. — Тя се насили да се усмихне. — Е, да тръгвам. Самолетите не чакат никого.

Те се приближиха една към друга и устните им нежно се докоснаха.

— Довиждане, мила — прошепна Лиша.

Чуха звук зад себе си, обърнаха се и видяха на прага Майк.

— Тръгваш ли? — попита той.

Лиша кимна и мина покрай него, после го погледна.

— Да се грижиш за малкото ми момиче добре. Чуваш ли?

Майк кимна.

— Нещо не е наред ли? — попита Майк, когато вратата се затвори след Лиша.

Джерили поклати глава, сълзи премрежваха погледа ѝ.

— Кой вятър те довя точно сега? — недоволно попита тя.

— Лиша ми се обади и ми каза, че искаш да ме видиш.

Това бе напълно в стила на Лиша.

— Бих пийнала нещо — каза Джерили.

— Водка с леден чай — бързо предложи той. След малко се върна с питието в ръка. Подаде ѝ го усмихнат. — Искаш ли да възобновя обслужването?

Тя бавно кимна.

— Страхотно! Ще си събера нещата и ще се върна след час. За довечера да взема ли пържоли?

Тя отново кимна.

— Хей, ще бъде фантастично. Сега, като знам къде ти е умът, ще бъде още по-добре. Имам двама страхотни приятели, които наистина ще ти допаднат.

Той излезе, преди тя да успее да му отговори. Джерили започна да си загъва цигара с марихуана. Малко опиянение щеше да намали болката от усещането, че, изглежда, тя не можеше да общува с никого.

Джерили погледна часовника си, после огледа елегантно обзаведената стая и спря очи на Майк. Минаваше седем, а в осем трябваше да е на работа. Майк стоеше до бара и разговаряше с техния домакин. Тя остави водката с тоника и се приближи до тях. Когато я видяха, те млъкнаха.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, господин Джасмин — извини се тя, — но трябва да тръгвам, защото съм на работа.

Високият белокоп мъж със силен слънчев загар й се усмихна.

— Да, разбира се. Сега, след като се запознахме, Майк трябва да ви води по-често тук.

— Благодаря ви. — Тя се усмихна и се обърна към Майк. — Ако искаш да останеш, аз ще повикам такси.

— Не — отвърна той, без да се колебае. — И аз самият мислех да си тръгваме. Ще те закарам в бара.

— Тогава ще се разпоредя да пренесат чантите на Рик в твоята кола — каза господин Джасмин.

След като поговори за малко с един от барманите, Джасмин се върна при тях.

— Ще ви изпратя до колата.

Когато излязоха на терасата, Джасмин посочи басейна.

— Всяка седмица в неделя правим обяд край басейна. Идват много интересни и забавни личности. Заповядайте, ако ще ви бъде приятно.

— Благодаря — отвърна Джерили, като в същия момент си помисли, че ако под интересни личности се разбираха хората, които току-що бе видяла, едва ли щеше да е много забавно. Всички мъже изглеждаха сдържани и делови, а малкото жени, които бяха дошли, нямаха какво да си кажат една на друга.

Заобиколен от кадилаци, мерцедеси и континентъли, фолксвагенът на Майк приличаше на беден роднина. Когато стигнаха до колата, от задната врата на къщата излязоха двама мъже, всеки един от тях носеше по един огромен черен куфар.

— Оставете ги на задната седалка — каза им Майк. — Благодаря за питиетата, господин Джасмин — обърна се той към домакина.

— И аз ви благодаря — добави Джерили.

Джасмин ѝ се усмихна.

— Винаги сте добре дошли. И, моля ви, елате в неделя. — Той продължи да се усмихва, но в гласа му вече имаше стоманена нотка. — Рик поръча добре да се погрижиш за тези неща.

— Разбира се, господин Джасмин — побърза да обещае Майк. — Кажете му, че няма за какво да се притеснява.

Когато излязоха от алеята, Джерили погледна Майк.

— Това бе много странен коктейл. Като че ли никой не искаше да разговаря със съседа си.

— Знаеш какви тежкари са бизнесмените.

— С какво се занимава Джасмин?

— Финансист е — отговори Майк. — Обикновено неговите сбирки са малко по-добри, но днешната беше доста потискащо преживяване. Съжалявам, че те доведох на нея.

— Няма нищо. От доста време седя само пред пишещата машина. Време беше да се откъсна от нея. — Тя погледна черните куфари на задната седалка. — Какво ще правиш с този багаж?

— Мой приятел ще бъде извън града за известно време и аз обещах да му пазя куфарите, докато се върне. Оставил ги на Джасмин да ми ги предаде.

— Той беше ли там? Не помня да си ме запознавал с него?

— Тръгнал е, преди да пристигнем.

— Защо багажът не остана при Джасмин? Според мен при него има повече място, отколкото при нас.

— Не може от човек като Джасмин да искаш подобни услуги. Освен това няма да е никакъв проблем. Ще ги прибера в килера, докато той се върне. Няма да ти пречат.

През останалото време от пътя, преди той да паркира пред бара, те мълчаха.

— Не е зле да отидем на неделния обяд, на който ни покани господин Джасмин. Струва ми се, че той те хареса. Не е от хората, които биха поканили всекиго.

— Ще видим — отвърна тя неангажирано.

— За теб ще е добре, ако излизаш малко по-често. Повече от две седмици не беше ходила никъде.

— Първо искам да завърша сценария. — Тя го погледна. — Ще ме вземеш ли след работа?

— Ще дойда. — Той погледна назад, тъй като с периферното си зрение бе забелязал, че на паркинга зад него паркира друга кола. — По-добре да тръгвам — Майк изведнъж стана нервен. — Блокирам движението.

Джерили го изгледа как излиза от алеята. Държеше се малко странно. Не бе в състояние да прецени какво точно се бе случило, но усети как той се напрегна, щом пристигнаха в къщата на Джасмин.

Управителят забърза към нея.

— Ще трябва да излезеш първа. Ан току-що се обади, че е болна. Джерили се усмихна.

— Няма проблем, Джак. След десет минути съм готова.

Майк отвори вратата и я пропусна в апартамента пред себе си.

— Питие? — попита той.

Тя поклати уморено глава.

— Скапана съм. Имах девет изпълнения тази вечер. Едно от момичетата от програмата не дойде.

— Това е твърде много.

— Направо цялото тяло ме боли. Ще взема едно обезболяващо хапче и лягам.

— Точно така. Добрият нощен сън е най-доброто лекарство за теб. А аз, преди да си легна, ще изпуша една цигара с марихуана и ще почета вестници.

— Добре — отговори тя. Горещият душ малко облекчи болката в мускулите ѝ. След като се избърса, тя облече хавлиената си роба, изпи две приспивателни и отиде в дневната.

Майк седеше на един стол пред прозореца. Слабият сладникав мирис на марихуаната се усещаше във въздуха.

— Ще си дръпна — рече тя и взе цигарата от него. Дръпна веднъж, после му я върна. — Мислех, че ще четеш вестници.

— Отегчих се. Едни и същи глупости.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита тя.

— Аз ли? Сигурен съм. Добре съм. Никога не съм бил по-добре.

Тя кимна, все едно че прие уверенията му. Каквото и да не беше наред, не ѝ влизаше в работата. Още повече, че той не искаше да говори за това.

— Лека нощ.

— Лека нощ — отговори той.

Тя влезе в спалнята и затвори вратата. Заспа, без да има сили дори да угаси лампата.

В тъмното дочу гласове, които я разбудиха. Тя се раздвижи лениво, опитвайки се да избистри съзнанието си. Гласовете малко поутихнаха. После изведнъж някой отвори широко вратата на спалнята.

Някакъв мъж се приближи и светна лампата. Гласът му бе груб.

— Добре, сестро, ставай от леглото.

За момент всичко ѝ се стори като сън. Все още бе твърде отпусната от приспивателните.

— Какво искате? Кой сте вие? — Тя протегна ръка към телефонната слушалка. — По-добре изчезвайте оттук, преди да съм се обадила в полицията.

— Ние сме от полицията, мадам. Искаме да говорим с вас.

Тя придърпа завивките към гърдите си.

— За какво става дума?

— Двата куфара, които вашият приятел донесе днес следобед? Къде са?

Внезапно на вратата се появи Майк.

— Не говори с него — извика той. — Кажи му, че искаш да разговаряш с адвокатата си.

Униформен полицай се приближи зад Майк и го затегли навън.

— Махни си шибаните ръце от мен! — изкрещя Майк.

Джерили се вгледа в цивилния.

— За какво става дума?

— Вашият приятел пренася наркотици. Този път го пипнахме. Видяхме как вкарва двата куфара тук. Не забелязахме да ги е изнесъл.

— Този път? — Тя бе объркана.

— За трети път. Два пъти го арестувахме, но не можахме да го хванем на местопрестъплението. Сега, ако се наложи, ще разпердушим апартамента, но ще ги намерим.

— Не можете да го направите без заповед! — изкрещя Майк.

Цивилният извади лист хартия от джоба си.

— Имаме и заповед. Щяхме да дойдем по-скоро, но съдията я подписа едва преди половин час. — Той се обърна към Джерили. — По-добре си облечете нещо отгоре и станете. — Мъжът се върна в дневната, като остави вратата отворена.

Джерили си сложи хавлиения халат и излезе в дневната. Заобиколен от трима цивилни и двама униформени полицаи, Майк седеше намръщен на дивана.

Мъжът, който разговаря с нея в спалнята, посочи мъжете зад себе си.

— Аз съм детектив Колинс от околийската полиция. А това са детектив Милстейн и специален агент Кокран от ФБР. Е, къде са двата куфара?

— Не си длъжна да говориш с него — отсече Майк. — Трябва да я информирате за правата ѝ.

— Ти си лош адвокат, Майк — отбеляза без усмивка детектив Колинс. — Това е само в случай, че арестуваме някого. А аз не съм я арестувал. Засега.

Джерили усети как у нея се надига паниката.

— Да ме арестувате? Защо? Не съм направила нищо.

— Не съм казал, че си направила, сестро — отговори Колинс.

— Не го слушай, Джейн — пак се обади Майк. — Опитва се да те измами.

За пръв път заговори агентът на ФБР.

— Защо не улесниш нещата, Майк, и не ни кажеш къде са куфарите? Ще е неприятно да разхвърляме този хубав апартамент.

Майк не отговори нищо.

— По-добре е, Майк. Този път загази. Хванахме Рик на летището с два от куфарите. Освен това рано вечерта пипнахме и Джасмин. Видяхме, че ти донесе куфарите тук.

Майк гледаше безмълвно в пода.

Агентът се обърна към Джерили.

— А вие, госпожице? Знаете ли къде са куфарите?

— Не! — Тя се вторачи в Майк, който не я поглеждаше. Джерили започна да се ядосва. Колко глупаво от нейна страна бе да повярва на празните му приказки, че не работи, тъй като парите от апартамента му

стигали. Сигурно му стигаха. Ако пласираше от време на време хашиш, защо не? Тя погледна агента. — Но мисля, че знам къде са. В коридора към банята има заключен килер, където той държи лични вещи.

— Имате ли ключ?

— Не. Той има.

Агентът протегна ръка към Майк. Начумерен, Майк извади ключа от джоба си и му го подаде. Агентът подаде ключа на другия детектив.

— Да вървим.

Детектив Колинс хвана Джерили за ръката, а един от униформените полицаи направи знак на Майк. Майк стана и те минаха през спалнята в малкия коридор.

Двата куфара бяха точно до вратата на гардероба. Детективът ги извади и ги сложи на леглото. Колинс се опита да ги отвори, но се отказа.

— Ключалка е с код. Знаеш ли номера, Майк?

— Не — отговори Майк. — Защо да го знам? Просто съхранявам багажа на един приятел. Дори не знам какво има вътре.

Колинс се засмя.

— Мога да се обзаложа, че знаеш. — Той извади малък инструмент от джоба си и си поигра с ключалките известно време. После натисна копчетата и куфарите се отвориха.

Джерили се загледа в прилежно подредените като тухли пакетчета. Във всеки куфар имаше по дващест от тях. Колинс извади едно, разкъса ъгъла на хартията и го помириша. Кимна и го подаде на федералния агент.

— Информацията е вярна. Можем да ги арестуваме и да ги регистрираме.

Колинс се обърна към Майк, извади малка бяла картичка с напечатан текст от вътрешния джоб на сакото си и започна да чете на глас.

— Това е официално обвинение, Майк. Информирам те за правата ти. Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда. Имаш право да мълчиш или да се посъветваш с адвоката си, преди да решиш да говориш пред полицията. Имаш право на адвокат, който да присъства на разпита ти сега или в бъдеще. — Гласът му беше

безкрайно монотонен, накрая на изложението си той се обърна към Джерили. — И тебе те арестувам, сестро.

— За какво арестувате нея? — попита Майк. — Чухте я. Тя не знае нищо.

— Това ще реши съдията — отговори Колинс. — Аз трябва да си свърша работата. Арестувана сте. Според закона съм длъжен да ви информирам за правата ви — рече той на Джерили и отново започна да чете от картичката.

— Правите грешка — опита се да го спре Джерили. — Нямам нищо общо с това. Само съм наела апартамента от него.

— Странен начин за наемане на апартамент — подигра се Колинс. — Живеете тук с него повече от два месеца. И аз искам да си намеря такава наемателка.

— Но е вярно — настоя Джерили. Тя усети, че ще се разплаче, и се опита да преглътне сълзите си.

— Можете да обясните това на съдията — рече Колинс. — Имате пет минути да се облечете, или ще ви отведе така. — Обърна се към униформения полицай. — Заведете го в колата, после един от вас да се върне и да помогне на Милстейн да отнесе доказателствата.

Когато полицаите излязоха от стаята, той погледна Джерили.

— Няма ли да се облечеш, сестро? — рече той.

— И как очаквате да го направя, след като всички сте тук?

Колинс се засмя.

— Това заслужава да се запише. Можете да ни изиграете и едно представление. Или тълпата не е достатъчно голяма за вас?

Тя се втренчи в него, без да каже дума.

— Гледах номера ви няколко пъти — той се ухили. — Наистина добре го правите. Нямаме нищо против едно малко изпълнение в интимен кръг.

Сега за пръв път се намеси детектив Милстейн:

— Можете да се облечете в банята, госпожице. Ще чакаме тук.

Джерили кимна с благодарност, все още се опитваше да се пребори със сълзите си. Взе си дънки и риза от гардероба и бельо от чекмеджето, отиде в банята и затвори вратата. Плисна студена вода на лицето си, но все още се чувстваше упоена от приспивателното. Трябваше да се събуди.

Трескаво започна да търси в аптеката нещо стимулиращо. Намери две хапчета. Щяха да й свършат работа.

Бързо се преоблече и се среса. Когато излезе от банята, чакаше я само детектив Милстейн.

— Къде отидоха другите? — попита тя.

— Тръгнаха си — отговори той. — Готова ли сте?

— Ще взема чантата си. — Тя я смъкна от горния рафт на гардероба. — Вие ми изглеждате нормален човек. Ще ме затворят ли?

Той кимна.

— Какво ще правят с мен?

— Вероятно ще ви пуснат. Но все пак ще ви се наложи за малко да влезете в затвора. Вашият приятел е замесен в много голяма афера. А в онези куфари имаше четирийсет пакета хашиш.

— По дяволите, само наех апартамента от него. Някой да е чул да се искат препоръки от хазяина?

Той се засмя.

— Съжалявам, госпожице.

Те излязоха навън. По пътя надолу по стълбите той я спря с ръка.

— Не смятате ли, че трябва да заключите вратата? Предполагам не бихте искали да се върнете и да откриете, че са ви ограбили.

Когато спряха пред полицейския участък, вече се развиделяваше.

— По дяволите! — изруга Милстейн, щом зърна тълпата репортери и камиона с подвижната телевизионна станция, паркиран пред сградата. — Този задник Колинс няма търпение да види час по-скоро снимката си във вестниците.

Той подмина участъка и сви в първата пресечка.

— Какво е отношението ви към рекламата? — попита я.

— Не ми допада точно в този случай — отвърна Джерили.

— Ще се опитам да ви въведа от задния вход. Може би не са се сетили да отидат там. — Милстейн подкара нагоре по улицата. — Имате ли тъмни очила в чантата си?

— Да.

— Сложете ги. Поне няма да успеят да снимат добре лицето ви.

Тя отвори чантата и си сложи очилата.

— Как изглеждам?

— Чудесно. На задната седалка има вестник. Вземете го. Можете да го държите пред лицето си, когато влизаме.

— Вие сте добър човек, Чарли Браун — каза тя.

— Милстейн — поправи я той без усмивка. Зави с колата към паркинга зад участъка. Там нямаше толкова много репортери, колкото отпред, но и тези бяха достатъчно, за да наобиколят колата още преди да спре.

— Няма да слизате от колата, преди да дойда откъм вашата страна и да ви отворя вратата — нареди той.

Светкавиците на фотоапаратите започнаха да проблясват, опитваха се да я снимат през затворените стъкла. През цялото време тя стоя с вестника пред лицето си, докато чу прецракването на ключалката на вратата и гласа му:

— Излизайте, госпожице.

Запътиха се с бърза стъпка към вратата и тя продължаваше да държи вестника пред лицето си. Чуваше репортерите да викат:

— Хайде, Джейн, покажи се да ти направим една хубава снимка.

— Известността ще събере публика на следващата ти програма.

— Покажи им, че освен цици и задник имаш нещо друго!

Чу гласа на Милстейн:

— Внимавайте. Има стъпало.

Тя се препъна и почти падна, но той я подкрепи и след малко влязоха през вратата.

— Добре ли сте? — попита я той.

Тя кимна.

— Ще трябва да се изкачим два етажа. Асансьорът по това време не работи.

— Няма проблеми. И ви благодаря — каза тя, преди да поемат нагоре по стълбите.

Той се усмихна почти срамежливо.

— Всичко е наред. — Милстейн спря на следващата площадка. — Ще се наложи да ви регистрират, знаете ли? И там ще има репортери, но не и фотографи. Не трябва да разговаряте с тях. Ще се опитам да ви измъкна възможно най-бързо.

Влязоха в голямо помещение през задната врата. Почти бяха стигнали до сержанта, когато репортерите ги зърнаха. Спуснаха се към нея и започнаха да ѝ задават въпроси. Бяха добре осведомени. Знаеха името ѝ и къде работеше. Тя държеше главата си наведена, без дори да ги поглежда.

Милстейн спази обещанието си. Прошепна нещо на сержанта, който кимна и посочи страничната врата. Милстейн я поведе през вратата към една малка стая.

— Сержантът ми е приятел — обясни ѝ той. — Ще донесе регистрационния лист тук, далече от тълпата.

— Какво му казахте? — попита тя.

Той се усмихна.

— Попитах го дали наистина иска да помогне на Колинс да стане лейтенант.

Тя започна да се смее, но изведнъж смехът ѝ секна в гърлото. Очевидно хапчетата, които бе взела, я подлудяваха и я избиваше на смях. А иначе нямаше нищо смешно. Прозорците, които виждаше, бяха с решетки. Това не беше нито филм, нито пиеса. Ситуацията бе съвсем реална.

Отвори чантата си и започна да търси пакета с цигари. Беше сигурна, че той трябваше да е там. Накрая погледна Милстейн. Гласът ѝ трепереше.

— Имате ли цигара?

Без да каже дума, той извади пакет от джоба си и ѝ го подаде.

— Друг път случвало ли ви се е? — попита той тихо.

Тя поклати глава.

— Не. — Тя дръпна от цигарата. — Страшно е. Наистина е страшно.

Той не отговори.

— Какво ще стане сега?

— След като сержантът завърши регистрирането, ще предадете всичките си ценни неща на специален служител. После ще ви вземем отпечатъци и ще ви снимаме. Оттам ще се качите в женското отделение, където надзирателката ще ви претърси и ще ви даде килия, където ще останете до отварянето на съда тази сутрин.

— И дотогава съм длъжна да остана тук?

Той кимна.

— Във филмите съм виждала хората да бъдат освобождавани срещу гаранция или нещо подобно.

— Да, но за това трябва нареждане от съдията.

Сержантът влезе в малката стая, носеше голяма сиво-зелена регистрационна книга.

— Име, възраст, адрес? — попита той бързо, след като се разположи на масата.

Джерили се поколеба и погледна Милстейн, който кимна.

— Джейн Рандолф, 11119 Монтесито Уей, Санта Моника, двайсет и осем.

— Добре. Колинс вече попълни обвинителния лист — съобщи сержантът на Милстейн.

— И какво пише в него?

Сержантът погледна регистрационната книга.

— Пренасяне и притежаване на осем килограма марихуана с намерение да бъде продадена.

— Това не е вярно — възрази Джерили. — Нямам нищо общо с това.

Сержантът не обърна внимание на избухването ѝ и стана.

— Да я съпроводя ли при служителя за ценностите, или да изпратя надзирателката?

— Аз ще я заведа — рече Милстейн. — Излизаме през тази врата — посочи той към другия край на стаята.

Джерили го последва през вратата и оттам — в коридора. Спряха пред едно отворено гише в стената точно срещу вратата. Милстейн натисна малък звънец и извика служителя.

— Не е честно — започна да се възмуцава Джерили. — Колинс изобщо не е взел под внимание това, което казах.

Зад гишето се появи полицай по риза.

— Изпразнете чантата си на рафта и свалете пръстени, часовници или други бижута — изреди той с механичен глас. — Име и номер? — попита той.

— Джейн Рандолф — отговори тя. — А за какъв номер става дума?

Той не вдигна глава от документите пред себе си.

— Всеки задържан има регистрационен номер.

— Ето го. — Милстейн му подаде някакъв лист. — Това е една формалност — успокои я той.

Тя отвори чантата си и я изпразни на рафта. Свали часовника от китката си и го остави. Чиновникът започна да изрежда какво има в чантата ѝ. Тя дръпна от цигарата и Милстейн забеляза треперенето на пръстите ѝ.

— Спокойно. Ще остана с вас и ще се опитам, доколкото мога, да облекча участта ви.

Тя кимна, но той видя животинския страх в очите ѝ. Сякаш в някаква мъгла тя подписа списъка с вещите, премина през службата за отпечатъци, след това ѝ направиха моментални снимки и я претърсиха. Милстейн забеляза, че едва когато последваха надзирателката по коридора към килията, всички чувства у Джерили като че ли се притъпиха. Надзирателката отвори стоманената решетка, която служеше за врата.

Джерили се обърна към Милстейн. В гласа ѝ се долавяше истерична нотка.

— Трябва ли да вляза тук?

Той я погледна. Нещо у нея го разчувства, може би защото бе сигурен, че тя бе казала истината. Разработваха този случай от два

месеца и сега за пръв се появи предположение, че тя може да е замесена. Колинс обаче не даваше и пет пари. Целта му беше да стане лейтенант и районният прокурор го поддържаше във всичко. И двамата искаха да направят голям процес и изобщо не държаха сметка, че могат да обвинят несправедливо някой невинен. Милстейн погледна часовника си. Беше почти седем и половина. Съдът щеше да отвори след час и половина.

— Всичко е наред — каза той на надзирателката. — Ще я заведа в конферентната зала и ще остана с нея.

Надзирателката беше цинична жена, според която ченгетата не бяха по-различни от другите мъже, особено когато ставаше дума за някоя привлекателна жена.

— Добре, офицер — каза тя с равнодушен глас. — Ваша работа е дали спите или не.

Когато се отдалечиха от килията, краката на Джерили се подкосиха.

Конферентната зала бе малка, с няколко стола и маси и дълъг диван до стената. Детективът я поведе към дивана, а самият той седна срещу нея и ѝ подаде цигара.

— Не можех да вляза там. Не знам какво щях да направя — започна да му обяснява тя, докато си палеше цигарата от огънчето, което той ѝ подаде.

Гласът му не беше лишен от състрадание, просто регистрираше фактите.

— Рано или късно ще ви се наложи да влезете там.

— Възможно е съдията да ме пусне.

Той замълча за момент. Тя изобщо нямаше представа в какво се е забъркала. Процедурите съществуваха, за да се отлага, а не за да се ускори делото.

— Имате ли адвокат? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Познавате ли някого?

Тя отново поклати глава.

— Тогава съдията ще ви определи служебен защитник.

— Това добре ли е?

— По-добре от нищо. — Той се поколеба. — Ако имате пари, по-добре е да си наемете ваш адвокат. Районният прокурор ще направи

служебния защитник на кайма в този процес. Стреми се да направи голям удар и надали ще е склонен да преговаря. Имате нужда от адвокат с влияние. Някой, в когото районният прокурор и съдът ще се вслушат.

— Не познавам такъв.

Милстейн замълча.

— Аз познавам, но ще струва скъпо.

— Колко скъпо?

— Не знам.

— Имам някакви пари. Мислите ли, че той ще се съгласи да се срещнем.

— Сигурно.

— Ще му се обадите ли?

— Нямам право на това. Но мога да ви дам телефонния му номер. Можете да му се обадите сега вкъщи. Имате право на едно телефонно обаждане.

Надзирателката влезе в килията с поднос, на който ѝ носеше обяда.

Джерили я погледна от нара, на който бе седнала.

— Колко е часът?

— Дванайсет — отговори надзирателката и остави подноса на малката маса до стената.

Джерили погледна противните сандвичи.

— Не съм гладна — каза тя.

— Не е зле да ги изядете. Съдът няма да отвори до два часа. Дотогава няма да имате никакъв резултат. — Тя излезе от килията и заключи стоманената решетка след себе си.

Бяха минали повече от два часа, откакто Джерили се раздели с адвоката. Високият мъж, облечен скромно в тъмен костюм, с побеляла коса и червендалесто лице, я изслуша, без да коментира разказа ѝ. Когато тя свърши, той ѝ зададе един въпрос:

— Истината ли ми казвате?

Тя кимна.

— Това е важно. Не искам районният прокурор да ме изненада с някакви нови версии.

— Истината е, заклевам се.

Той я погледна.

— Пет хиляди долара.

— Какво? — не повярва тя на ушите си.

— Пет хиляди долара. Това е таксата ми.

— Нямам толкова много.

Той стана от стола си.

— Съжалявам.

— Това са много пари — опита се да възрази тя, като го гледаше в упор.

— Но и вие много сте загазили — спокойно отвърна на погледа ѝ той. — Накиснали сте се в най-голямата за годината афера с наркотици в Калифорния. Няма да е лесно да накарам районния прокурор и съдията да ме изслушат.

Тя не отговори веднага.

— Имам около три хиляди и петстотин в банката — каза след малко. — Мога да изплатя останалите, когато се върна на работа.

Той седна обратно.

— Сега важното е да ви измъкна. Обвиненията срещу вас трябва да бъдат снети. Ако ви изправят на процес и се наложи да се явите пред съдебни заседатели, сте загинали.

— Не разбирам. Аз казвам истината. Същото, което казах и на вас.

— Това няма значение. Не познавате твърдоглавите съдебни заседатели от средните слоеве на обществото, които всъщност вземат решението. Само като разберат къде работите, и веднага ще решат, че сте виновна. Според техния начин на мислене само една жена без морал може да танцува гола пред публика.

— Каква е разликата между тези мъже, които влизат да ме гледат в бара, и онези, които са съдебни заседатели?

— Същият мъж, който влиза в бара, за да ви гледа, ще гласува срещу вас като съдебен заседател.

— Тогава какво ще правим?

— Нека помисля. Чековата книжка у вас ли е?

— Долу е, където оставих всичките си вещи.

Когато той си тръгна след пет минути, тя му бе дала чек за три хиляди и петстотин долара и бележка за още хиляда и петстотин, които

щеше да му изплати впоследствие.

— Опитайте се да се успокоите — каза ѝ той. — Скоро ще ви се обадя.

Адвокатът се появи отново следобед.

— Какво става, господин Колдуел? — попита Джерили, след като ги заключиха в конферентната зала.

— Уговорих районния прокурор. Той се съгласи да отдели вашия случай от другите и да снесе обвиненията, ако вие се явите като свидетел на процеса.

— Какво означава това?

— Означава, че сте свободна. Единственото, което сте длъжна да направите, е да се явите на процеса и да разкажете цялата история, както я разказахте на мен.

— Мога ли да си тръгна сега?

— След няколко минути. Първо ще се явите пред съдията, който ще даде необходимото разпореждане.

— Какво чакаме тогава?

— Нищо, готови сме. Само помнете едно нещо — предупреди я той. — Каквото и да поиска от вас съдията, ще се съгласите, нали?

Тя кимна.

Той почука на вратата.

— Може ли госпожица Рандолф да почака тук, докато отскоча до районния прокурор и го уведомя, че сме готови да се явим пред съда? — попита той надзирателката.

Тя погледна Джерили недоверчиво.

— Няма да е повече от минута, обещавам ви — бързо допълни той. — Те снемат обвиненията срещу нея и според мен тя прекара достатъчно време в килията.

— Добре. Но не се бавете, защото нарушавам разпоредбите.

— Ще ви бъда благодарен. — Адвокатът погледна Джерили. — Връщам се веднага.

Джерили се усмихна. За пръв път от дванайсет часа насам тя се освободи от чувството, че я заплашва някакъв ужасен кошмар.

Колдуел изведе Джерили през задния вход и я качи в таксито.

— До ден-два журналистите ще имат домашния ви адрес. Ако не искате да ви безпокоят, ви съветвам да изчезнете оттам колкото може по-скоро — каза ѝ той.

— И без това не мога да остана там повече. Нали Майк ми е хазяин? А с него какво ще стане?

— Съдията определи за всеки от тях сума за освобождаване под гаранция от сто хиляди долара. Според мен те също ще са на свобода до довечера.

— Майк няма толкова пари.

— Той е замесен с големи клечки. Те ще се погрижат.

Тя мълчеше. Все още ѝ беше трудно да повярва.

— Поддържайте връзка с мен — поръча ѝ Колдуел. — Щом се преместите, ми се обадите да знам къде сте.

— Добре — обеща тя.

Стигна в апартамента малко след пет часа. Когато се изкачи по стълбите, забеляза, че външната врата бе отворена. Това я изненада. Спомняше си, че я беше заключила, след като Милстейн ѝ напомни. Влезе предпазливо вътре.

В дневната цареше пълен хаос. Портативната ѝ машина бе строшена. Из цялата стая бяха разхвърляни смачкани листове хартия, а в камината имаше купчина пепел.

Тя вдигна един лист от пода. Бе празен. Обхвана я лошо предчувствие. Изтича до камината и извади парче от лист, който не беше напълно изгорял.

Предчувствието ѝ се оказа вярно. Всичко, което бе написала през последните няколко седмици, сценарият, който почти бе завършила, беше унищожено — изгорено в камината.

Вцепенена се изправи и влезе в спалнята. И там всичко беше преобърнато, съдържанието на чекмеджетата и гардеробите бе на пода, смачкано и изпокъсано. Но това почти не беше от значение. Страшното

бе, че всичко написано бе безвъзвратно загубено. Думите, които никога нямаше да бъдат заменени с други.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, когато влезе в банята. Всички хапчета от аптечката бяха изсипани в умивалника и ваната, върху тях течеше вода, така че и да ги събереше, нямаше да са годни за нищо. В този момент иззвъня телефонът.

Тя се обади от спалнята.

— Да. — Гласът ѝ бе дрезгав.

— Обажда се един приятел, който иска да ви даде малък приятелски съвет. Напуснете града. Заминете колкото може по-далеч. В противен случай следващото нещо, което ще бъде унищожено в апартамента ви, ще сте самата вие.

— Но... — Отсреща вече бяха затворили. Тя остави слушалката и бавно започна да оправя стаята.

Някъде към осем часа влезе в бара и почти бе стигнала гримьорната, когато управителят я догони.

— Почакай. Ела долу в кабинета ми.

Тя го последва до бърлогата, която му служеше за кабинет. Той затвори внимателно вратата след себе си и гласът му спадна до шепот:

— Не те очаквах тази вечер. Кога излезе?

— Днес следобед.

— Наех друго момиче — съобщи ѝ той.

— Добре, тогава ще си взема почивен ден.

— Не.

— Какво искаш да кажеш, Чарли?

— Обадиха ми се едни хора да ти посоча вратата.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, казаха ми го направо. Освободена си.

— Навярно са полудели. Целият този шум във вестника ще се отрази добре на бизнеса, ще доведе повече клиенти.

— Да не мислиш, че не знам? — изхленчи той. — Но те контролират тук всичко. Ако не го направя, край с мен! Свършено е. Ще ми вземат разрешителното.

— Добре. И другаде мога да работя. Едва ли този бизнес ще престане да съществува.

— Джейни! — гласът му бе откровен. — Много по-възрастен съм от теб и ти го казвам като баща или като чичо, както искаш. Ти си

добро момиче, но си се забъркала с лоши хора. В този град вече няма място, където можеш да получиш работа. Съветът ми е да заминеш оттук. Колкото може по-далеч.

— И теб са изплашили — каза тя студено.

— Нищо не мога да направя. А трябва да издържам и семейството си. Но ти — ти постъпи така, както те съветвам. Ако останеш тук, нещо ще ти се случи. Познавам тези момчета и знам какво направиха с момичетата, които не ги послушаха. Нищо хубаво не те очаква.

— Бях сама в апартамента, никой не ме потърси — възрази тя.

— Ти все още си на първата страница на вестниците — каза ѝ сериозно той. — Повярвай ми, те просто ще изчакват. Когато един ден вестниците забравят за теб, те ще те посетят.

— Не ми се вярва.

— Повярвай ми. — Той бе искрен. — И собствената си дъщеря бих посъветвал същото. — После отвори малкото чекмедже на бюрото си и извади един плик. — Дълга ти пари за един ден, но тъй като няколко пъти работи извънредно, давам ти стотарка. Добре ли е?

Тя пое плика, без да каже дума.

— Вземи тези пари и си купи билет за първия самолет — посъветва я управителят.

— Добре. — Тези сто плюс други трийсет, които имаше в чантата си, и двайсетте, останали в банката, след като плати на адвоката, бяха всичко, което притежаваше на този свят. Тя отвори вратата. — Благодаря ти, Чарли.

— Всичко хубаво, Джейни.

„Лоша работа — помисли си той. — Ако момичетата не загазеха днес, щяха да загазят с нещо друго утре.“

— Обърка всичко, Джейн. — Гласът на Марк Грос бе дрезгав и унил, сякаш това, което ѝ се бе случило, се отразяваше върху него и бизнеса му. — Бях уредил срещи с „Уорнър“, „Туенти сенчъри фокс“ и „Парамаунт“, но щом видяха сутрешните вестници, се отказаха.

— В днешните вестници пише, че обвиненията срещу мен са снети.

— Няма значение. Те не обичат скандалната известност — каквато и да е тя.

— А сюжетите за сценарии, които ти бях дала?

— Започват да се връщат. Дори не по пощата. Толкова държат час по-скоро да се отърват от тях, че ги изпращат по специален куриер.

— А филмът на Ансбак за затвора? Поне там не мога ли да се снимам?

— За него вече съставът е попълнен. Да не си въобразяваш, че ще те чака вечно?

Бяха минали само няколко седмици, но нямаше смисъл тя да спори с него.

— Добре. — Джерили го погледна право в очите. — И на теб ли се обади?

Лицето му почервения.

— Нямам представа за какво говориш.

— Струва ми се, че имаш — рече убедено тя. — Не ти ли се обади някой да те посъветва, че би било добре да нямаш работа с мен?

— През цялото време ми се обаждат някакви луди, но не им обръщам внимание.

Тя го гледа мълчаливо известно време.

— Утре ще взема сценария си от машинописката — излъга тя. — Ще ти го изпратя.

Той се поколеба, после прочисти гърлото си и заговори:

— Мислих за сценария. Струва ми се, че не е нещо, което бих могъл да продам.

— А защо първо не го прочетеш, а после да решиш?

— Само ще ти губя времето.

Тя се усмихна иронично.

— Ти си отвратителен лъжец, Марк. Дори по-лошо, ти си нечестен страхливец. — Тя се изправи на крака. — Ще ти съобщя къде да изпратиш сюжетите за сценарии, когато ги получиш всичките.

Джерили застана на тротоара и известно време се чудеше накъде да тръгне. После зърна кафенето на ъгъла. Обедната почивка бе отминала, тя намери празно сепаре и седна в него.

— Едно кафе — поръча тя, когато дойде сервитьорката.

Бе погълната от мислите си и в първия момент не забеляза мъжа, който седна срещу нея. Когато го погледна, в гласа ѝ прозвуча изненада.

— Детектив Милстейн!

Той се усмихна срамежливо.

— Кафе — поръча на сервитьорката и той.

— Да не би да ме следите?

— Не по служба — призна си той.

— Какво искате да кажете?

— Имах малко свободно време, затова реших да видя какво правите. — Не й каза как бе разбрал, че тя може много да пострада.

— Не ми върви — призна си тя. — Изгубих работата си и току-що разбрах, че моят импресарио не иска да ме представлява повече. Вчера, когато се прибрах къщи, намерих апартамента разпердушинен — дрехите ми бяха изпокъсани, а ръкописите ми — изгорени. Освен това по телефона ме предупредиха да напусна града.

— Разпознахте ли гласа?

— Не съм го чувала никога досега.

— Защо не се обадохте в полицията?

— Щеше ли да има някаква полза?

Той помълча известно време, после поклати глава.

— И какво сте намислили да правите сега?

— Не знам — отговори тя. — От приюта за бедни ме делят само сто трийсет и шест долара, които имам в чантата си. Чудя се дали да не отида някъде, да платя месечния наем за някоя евтина квартира и да се опитам да си намеря работа. Или с осемдесет и седем долара да си купя самолетен билет за Ню Йорк.

— Можете ли да намерите работа там? — попита я той.

Тя вдигна рамене.

— Нямам представа. Но поне там никой няма да ми пречи. Какво да направя според вас?

— Официално би трябвало да ви кажа да останете тук. Вие дадохте дума пред съда, че ще се явите като свидетел.

— Вие ме проследихте неофициално, така че ми кажете какво мислите неофициално.

— В случай на необходимост ще се отрека от думите си, ако ме цитирате.

— Никога няма да ви цитирам.

Той въздъхна дълбоко.

— Аз бих купил билета.

— Смятате ли, че тези хора ще изпълнят заканите си?

— Не знам, но те са безмилостни и биха могли да го направят като нищо. Не ви препоръчвам да рискувате. А ние не можем да ви защитим, освен ако не ви върнем в затвора.

— Ако можех да спечеля още няколко долара, щях да се чувствам по-добре. Не искам да се връщам в Ню Йорк разорена.

— Мога да ви дам на заем малко пари. Петдесет, а може би дори сто долара. Бих искал да мога да ви дам повече, но ченгетата не печелят много.

— Не, благодаря — отговори тя. — Вече направихте достатъчно за мен. По дяволите — тя направи пауза, — това да ми се случи точно когато си мислех, че всичко се подрежда.

— Съжалявам.

— Вината не е ваша. След като не сте дежурен, ще нарушите ли разпоредбите, ако помогнете на една приятелка да си опакова багажа и я закарате до летището?

— Не.

— Ще го направите ли?

— Да.

Милстейн гледаше как служителят изтегля куфарите ѝ и ги качва на лентата.

— Изход двајсет и три, мадам — обърна се той към нея и взе бакшиша от един долар. — Вече можете да се качите в самолета.

Тя протегна ръката си.

— Благодаря. Вие сте чудесен човек, детектив Милстейн.

— Всичко хубаво. Надявам се да ви потръгне.

— И аз също.

— Ако се върнете някога тук, обадете ми се.

Тя не отговори.

— Знаете ли, вие сте още много млада. Защо не намерите някой приятен млад мъж и не се омъжите?

— И да започна да водя улегнал живот, и да си народя деца?

— Нищо лошо няма в това — каза Милстейн, опитвайки се да се защити.

— Няма, разбира се. Но това не е за мен.

— Да не би животът, който водите, да е по-добър? Ден за ден, като животно.

— Вие не приличате на полицаи, детектив Милстейн.

— Не мога да се държа другояче. Аз съм еврейски баща. Имам дъщеря почти на вашата възраст и непрекъснато си мисля, че същото може да се случи и на нея.

Изведнъж усмивка озари лицето ѝ и тя го целуна по бузата.

— Не се притеснявайте, няма да ѝ се случи, защото има вас за баща.

Той сложи ръце върху нейните.

— Позволете ми да ви дам малко пари.

— Мога да се оправя. Имам приятели. Всичко ще е наред.

— Сигурна ли сте?

— Да. — Със сълзи на очи тя пое към изхода. Когато стигна до него, се обърна и му махна с ръка.

Той също ѝ махна и изчака, докато се сля с тълпата. Преди да запали двигателя на автомобила си, Милстейн седя дълго зад волана. Изпитваше някаква тъга, която за него бе необяснима.

Защо момичета като нея пропиляват живота си? Чудеше се какво ли щеше да стане. Може би никога нямаше да разбере. Щеше да изчезне от погледа му и той повече нямаше да чуе за нея. Поредният неудачник в един свят на неудачници.

Той обаче грешеше. Тя му се обади. Година по-късно, когато почти бе забравил името ѝ. Писмото идваше от държавната болница „Крийдмор“ и бе написано с молив с почти ученически почерк.

„Драги детектив Милстейн, Вероятно не си спомняте за мен. Аз съм Джейн Рандолф, момичето, което заведохте на летището миналата година. Бяхте толкова мил и аз не съм забравила това. Поръчахте ми да се обадя, помните ли? Не се върнах в Калифорния, защото получих нервно разстройство. От почти шест месеца съм в болница, вече съм по-добре, чувствам се способна да се грижа за себе си. Лекарите обсъждат възможността да ме изпишат и за мен ще бъде от голяма полза, ако им напишете писмо, в което да кажете, че съм добре и вече няма да имам проблеми.

Дори да не напишете писмото, ще ви разбере и ще продължа да ви бъда благодарна за любезността, която проявихте към мен миналата година.

Ваша приятелка, Джейн Рандолф“

Милстейн помисли за жена си, която бе починала преди петнайсет години, оставяйки го сам с петгодишната им дъщеря, после за дъщеря си, която учеше трета година в университета. По някакъв начин това момиче Джейн Рандолф му напомняше за нея и може би затова го беше трогнало толкова много.

Той започна да пише писмото, за което го бе помолила, после изведнъж спря. Какво можеше да каже в него? Та той дори не я познаваше. Смачка листа и го хвърли в кошчето. След дълги вътрешни терзания Милстейн вдигна телефонната слушалка.

— Лейтенант Колинс слуша — обади се отсреща дрезгав глас.

— Дан, какво ще кажеш, ако си взема една седмица отпуск? Мой приятел е в болница в Ню Йорк...

Гласът на служителката в приемната беше безучастен.

— Времето за посещение е от седемнайсет до деветнайсет часа.

— Съжалявам — извини се Милстейн. — Снощи пристигнах от Калифорния и не съобразих.

— Кого искате да видите?

— Джейн Рандолф.

— Джейн Рандолф — повтори тя и се загледа в някакъв лист пред себе си. — Седнете ей там. Ще се свържа с лекуващия й лекар и ще видя какво мога да направя.

— Благодаря. — Той се настани до прозореца, от който виждаше покритите със сняг дървета. Не можеше да си спомни кога за последен път бе виждал сняг.

Все още не можеше да повярва, че бе дошъл. Спомни си разговора с дъщеря си, когато й обясни защо заминава за Ню Йорк. Тя го погледна, после поривисто го прегърна и очите й се насълзиха:

— Ти си чудесен, татко. Просто чудесен.

— Може би съм само един стар глупак. Момичето сигурно е изпратило такива писма на всички, които познава.

— Няма значение, татко — успокой го Сюзан. — Тя вика за помощ и ти откликваш. Това е важното.

— Нещо в писмото й ме разчувства. Помня колко уплашена беше, когато я срещнах за пръв път.

— Красива ли е?

— Да, мисля, че да. Може би, ако махне целият този грим, който носи.

— Привлича ли те, татко?

— Какво искаш да кажеш?

— Разбираш какво искам да кажа.

— Защо винаги хората мислят по този начин? — възмути се той.
— Престани да се държиш като романтично хлапе.

Тя се засмя и отново го целуна по бузата.

— Не аз съм романтикът в семейството, а ти.

Милстейн се загледа в белия пухкав сняг зад прозореца.

Може би в края на краищата дъщеря му беше права. Той все пак бе дошъл, нали?

Пред него спря една сестра в бяла униформа.

— Вие ли сте за посещение при Джейн Рандолф?

Той кимна и се изправи на крака.

— Бихте ли ме последвали, моля. Доктор Слоун би искал да ви види.

Млад червенокос мъж с бяла престилка стана зад бюрото и здраво стисна ръката му.

— Аз съм доктор Слоун, лекарят на Джейн.

— Ал Милстейн.

Лекарят си играеше с незапалената си лула.

— От приемната ми казаха, че идвате от Калифорния.

Милстейн кимна.

— Надявам се да я видя. Съжалявам, не знаех кога са часовете за посещение.

— Няма значение. Всъщност се радвам, че дойдохте сега. Иначе можех да не се срещна с вас. Роднина ли сте на Джейн?

— Не, просто приятел.

— А-ха. От колко време се познавате?

— Не много. Виждам съм я само за няколко дни.

— Не разбирам. Виждали сте се само за няколко дни, а за цялото време, откакто е тук, вие сте единственият човек, на когото писа и с когото се опита да се свърже.

— Вие знаете за писмото?

— Насърчихме я да пише писма. Сметнахме, че така бихме могли да се доберем до семейството ѝ.

— Искате да кажете, че никой не я посещава, нито приятели, нито семейството ѝ?

— Точно така. Доколкото знаем, тя е съвсем сама. Докато не ви писа, няхахме контакт с никого, когото тя познава.

— Боже господи.

— След като сте тук, предполагам, че искате да ѝ помогнете. Първото, което трябва да знам, е какви са отношенията ви.

— Страхувам се, че ще ви шокирам, докторе.

— Господин Милстейн, в моята професия човек се научава да не се шокира от нищо. Вече предположих, че сте любовници.

Милстейн се разсмя високо.

— Съжалявам, но грешите, докторе. Виждал съм я два пъти и не това бе целта. — Той видя озадаченото изражение на лицето на лекаря и продължи. — Аз съм детектив в полицията на Санта Моника и единственият контакт, който съм имал с нея, бе да я арестувам.

— Щом е така, защо дойдохте?

— Съжалих я. Когато я срещнах, беше напълно възможно да я изпратят в затвора за нещо, което не бе направила. Не можех да остана настрана и да позволя това да се случи. Когато получих писмото ѝ, изпитах същото чувство. С нея става нещо, което тя не може да превъзмогне. Искам да разбера дали мога да ѝ помогна.

Лекарят мълчеше, тъй като бе напълнил и палеше лулата си.

— В писмото си тя пише, че смятате да я изпишете — продължи Милстейн.

— Така беше. Тя наистина се възстановяваше добре, откакто е тук. Има обаче някои неща, които ни озадачават. Затова се колебаем.

— Какви неща?

— Преди да стигнем до това, трябва да разберете защо тя е тук.

Милстейн кимна мълчаливо.

— Постъпи след лечение в болницата „Ист Емууд“ през септември миналата година, където е преминала курс на лечение за дезинтоксикация. Била е силно пристрастена към наркотици с химически компоненти.

— Колко силно?

— Страдала от параноя и халюцинации вследствие комбинирана употреба на различни наркотици като ЛСД, амфетамини, съчетани с успокоителни, барбитурати и марихуана. Преди да бъде изпратена тук, е била арестувана три пъти — два пъти за проституция и веднъж за нападение срещу мъж, който тя твърди, че я преследвал и дразнел, което, разбира се, не е вярно, но е типичен симптом за психоза на наркотична основа. Освен това прави два опита за самоубийство. Първия път се е опитала да се хвърли под влака в метрото, но била спасена от един служител. Втория път взела свръхдоза барбитурати, които били изпомпани от стомаха ѝ от екип на пожарната команда. Това е последният ѝ арест, след което тя бе изпратена тук. Мъжът,

когото нападнала, снел обвиненията, повдигнати срещу нея, но тя продължавала да халюцинира и така била изпратена в „Крийдмор“ от медицинската комисия в „Ист Емууд“.

Милстейн мълчеше.

— Имаше ли някакви признаци за тези проблеми по времето, когато я познавахте, господин Милстейн? — попита накрая лекарят.

— Не мога да преценя, не съм лекар. Забелязах, че е много нервна и в един момент бе много изплашена.

— Знаете ли дали тогава е употребявала наркотици?

— Всъщност не. Но в Калифорния смятаме, че всички млади хора ги употребяват в една или друга степен. Ако не е марихуана, са хапчета. И ако не прекаляват, не им обръщаме внимание. Иначе няма да ни стигнат затворите.

— Ясно. Смятам, че отстранихме проблема с наркотиците, поне временно. Не можем да предвидим обаче какво ще се случи, когато излезе оттук.

— Значи ще я пуснете?

— Ще се наложи. След две седмици ще ѝ бъдат направени контролни прегледи и съм сигурен, че тя ще се представи добре.

— Но вие все още не сте напълно спокоен за нея, нали?

— Честно казано, не. Имам усещането, че не сме разгадали истинския проблем, който я е тласнал по този път. Ето защо исках да се свържа с приятелите ѝ или със семейството ѝ. Бих се чувствал по-спокоен, ако знаех, че тя има къде да отиде и кой да се погрижи за нея. Бих искал да продължи терапията.

— А ако няма къде да отиде?

— Отново ще се срине. Натискът ще бъде същият като преди.

Милстейн осъзна какъв глупак е бил, като е смятал, че може да направи нещо. Трябваше да изпрати писмото и да забрави за случая. Той не бе Господ. Не бе в състояние да попречи на никого да извърви своя път до Ада.

— Споменавала ли ви е името Джерили? — попита лекарят.

— Не, коя е тя?

— Сестрата на Джейн. Нещо като идол, струва ми се. Доброто дете в семейството, на което всички са обръщали внимание. Джейн я обича и мрази едновременно — истинско съперничество между сестри. Част от проблема на Джейн е, че тя иска да е Джерили, но не

може. Докато осъзнае какво всъщност иска, била отишла твърде далеч в противоположна посока и не могла да се върне.

— Опитайте ли се да откриете сестра й?

— Единственият начин да го направим, е чрез Джейн, но тя твърди, че Джерили е мъртва. — Лекарят погледна детектива. — Тук нямаме възможности да правим разследвания.

— Искате да кажете, че не вярвате на думите й?

— Нито вярвам, нито не вярвам. Просто не знам.

— Разбирам — кимна бавно Милстейн. — Може ли да я видя сега?

— Разбира се. — Той натисна някакво копче на бюрото си. — Благодаря ви, че дойдохте и поговорихте с мен.

— И аз ви благодаря, докторе. Дано да съм ви помогнал с нещо.

— В моята работа всичко помага — каза лекарят и в този момент сестрата влезе в стаята. — Бихте ли завели господин Милстейн в стаята за посещения, за да се види с Джейн. — След това отново се обърна към детектива. — И още нещо, господин Милстейн. Опитайте се да не показвате изненадата си, когато видите Джейн. Помнете, че току-що е преминала химическа и електрошокова терапия, което забавя реакциите и причинява временна амнезия. Сега лечението е спряно, но последиците от него ще отзвучат едва след няколко дни.

— Няма да забравя, докторе.

Стаята за посещения бе малка, но удобна, с цветни пердета на прозорците.

Тя влезе в стаята колебливо, като почти се криеше зад сестрата.

— Джейн, добрият господин Милстейн е дошъл да те види — каза й сестрата с професионално весел глас.

— Здравей, Джейн — насили се да се усмихне той. Беше слаба, много по-слаба, отколкото я помнеше. Косата й бе дълга, но прилежно сресана, а очите й изглеждаха огромни на изопнатото лице. — Радвам се пак да те видя.

За миг тя го погледна, без да го познае. После светлинка промъждука в очите й и тя несигурно се усмихна.

— Детектив Милстейн.

— Да.

— Моят приятел, детектив Милстейн. Моят приятел. — Тя пристъпи към него, очите й се изпълниха със сълзи. — Моят приятел,

детектив Милстейн.

— Да, Джейн. Как си?

Тя пое ръката му и я притисна към лицето си.

— Дошли сте да ме отведете оттук? Както миналия път?

Той усети буца в гърлото си.

— Надявам се, Джейн. Но тези неща изискват време.

— Сега съм по-добре. Виждате, нали? Вече няма да правя глупости. Напълно излекувана съм.

— Знам, Джейн — успокой я той. — Ти скоро ще излезеш оттук.

Тя отпусна глава на гърдите му.

— Надявам се. Тук не ми харесва. Понякога ти причиняват болка.

Той бавно я погали по главата.

— Това е било за твое добро. Била си много болна.

— Знам, че бях болна. Но не може да лекуваш болни хора, като ги нараняваш още повече.

— Всичко вече свърши — увери я той. — Доктор Слоун ми каза, че лечението е приключило.

— Получихте ли писмото ми?

— Затова съм тук.

— Вие сте единственият приятел, който имам. Нямах на кого другиго да пиша.

— А на Джерили?

В очите ѝ се появи уплаха.

— Знаете ли за нея? — прошепна тя.

— Да, доктор Слоун ми разказа. Защо не ѝ пишеш?

— Той не ви ли каза, че е мъртва?

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Добра ли беше?

Тя го погледна с блеснали очи.

— Беше красива, всички я обичаха. Всички искаха да се грижат за нея. А тя бе толкова умна, че можеше да направи каквото поиска. Когато се появеше, човек не можеше да забележи никой друг. В един момент бяхме много близки, после се разделихме, а когато отидох да я потърся, беше твърде късно. Тя бе мъртва.

— Какво ѝ се случи?

— Моля?

— Как умря?

— Самоуби се — прошепна тя.

— Как?

Лицето ѝ придоби измъчено изражение.

— Взела хапчета, хвърлила се под трамвая или скочила от някой мост — извика тя с изпълнен с болка глас. — Какво значение има как е умряла? Важното е, че умря и аз не мога да я върна.

Той я прегърна през раменете и тя се разплака, тялото ѝ се разтърсваше от ридания, притиснато към гърдите му. През тънката памучна дреха той усещаше остриите ѝ кости.

— Не искам повече да говоря за нея.

— Добре. Няма повече да говорим за нея.

— Трябва да изляза оттук — каза тя. — Ако не го направя, наистина ще полудея. Не знаете какво е тук. Не ти дават нищо да правиш. Сякаш сме по-низши от животни.

— Скоро ще излезеш.

— Искам да се върна на работа. Когато изляза, знам един импресарио, който ще ми намери пак място на танцорка.

Той си припомни пишещата машина в апартамента ѝ и ръкописите, за които му бе казала, че импресариото е върнал.

— А какво ще стане с писането? — попита той.

— Писането? — попита тя, искрено озадачена. — Сигурно грешите. Аз не съм писателка. Джерили беше.

Полицаяте често прекарват времето си, разлишвайки живота на други хора, като проследяват стъпките им от гроба до люлката. Това бе навик, който Милстейн бе придобил от години.

След разговора си с Джейн той се върна в кабинета на Слоун.

— Не очаквах да ви видя, господин Милстейн — изненада се лекарят.

— Споменахте, че не сте в състояние да извършите пълноценно разследване на миналото на пациентите си, доктор Слоун, а че понякога това може да ви помогне много.

— Да, и сега го твърдя.

— Смятате ли, че ако знаете повече за Джейн, ще можете да й помогнете?

— Да.

— Аз си взех една седмица отпуск. Ще възразите ли, ако ви помогна?

— Ще ви бъда много благодарен, господин Милстейн. Почти всичко, което откриете, ще е повече от онова, което знаем за нея. Имате ли някакви идеи?

— Имам, докторе. Но бих предпочел да почакам, докато установя нещо определено, и тогава ще си отворя устата.

— Добре. Какво мога да направя за вас?

— Да ми дадете да прочета болничния й лист и нареждането за прехвърлянето й на лечение тук.

— Веднага.

Милстейн бързо прочете документите. В тях нямаше кой знае каква информация. Той погледна лекаря.

— Откъде мога да получа повече подробности?

— От източника. В този случай това е болницата „Ист Емууд“. После идват съдилищата и полицията, но тази информация ще получите от архивите на „Ист Емууд“.

След като излезе от болницата, Милстейн се върна в хотела и се изтегна на леглото. Смяната на времето най-сетне го надви. Когато се

събуди, бе почти време за вечеря. Той погледна часовника си. Сега в Калифорния беше малко след четири следобед. Дъщеря му тъкмо се бе върнала от лекции.

Гласът ѝ по телефона бе жизнерадостен.

— Видя ли я, татко? — попита тя.

— Да.

— Как е?

Той вложи всичко, което изпитваше, в една дума.

— Зле.

От другия край на телефона настъпи мълчание.

— Не знам дали мога ясно да ти обясня, Сюзан, но тя сякаш се е раздвоила и едната ѝ половина е умряла.

— Бедната. Не можеш ли да направиш нещо? Зарадва ли се тя, като те видя?

— Не знам дали мога нещо да направя. А колкото до това, мисля, че се зарадва. Знаеш ли какво ми каза тя, Сюзан? Че съм единственият ѝ приятел. Представяш ли си? Та ние едва се познаваме.

— Не мога да си представя някой да е толкова самотен. Надявам се да направиш нещо за нея, татко. Ще се опиташ, нали?

— Да.

— Гордея се с теб, татко.

Болницата бе разположена встрани от другите сгради. През улицата се виждаше малък парк, а на отсрещния ъгъл — голям крайпътен ресторант, който рекламираше закуска за шейсет и пет цента. Милстейн се спря на циментовите стъпала и се заслуша в гласовете на хората, които влизаха и излизаха от болницата. Повечето от тях говореха на испански. Не с мекия акцент на мексиканците, с който той бе свикнал, но все пак на езика на бедняците.

След няколко минути той седеше пред бюрото на старши полицейски офицер Пул в малкия ѝ кабинет на деветия етаж. За да стигне дотам, трябваше да премине през врата, укрепена със стоманени решетки, която отделяше женското психиатрично отделение от останалата част на етажа.

Госпожа Пул бе хубава чернокожа жена на средна възраст, с топла усмивка и съчувствени изразителни очи. Тя погледна копието на

настанителното разпореждане на Джейн в болницата, което бе дал на Милстейн доктор Слоун.

— Джейн Рандолф? — попита тя озадачено. — През нас минават толкова много момичета, офицер.

Той кимна.

Тя вдигна телефонната слушалка. След малко млада полицайка в униформа донесе досие.

— Може би е това, което търсите — каза госпожа Пул.

Името бе написано на машина в ъгъла на досието. Джейн Рандолф. Следваха номер и дата. Датата беше от преди пет месеца.

— Мога ли да си вземам някои бележки, госпожо Пул?

— Разбира се. Ако не разбирате някои от съкращенията, ще ви ги обясня.

Той разпръсна съдържанието на досието върху бюрото и извади малък бележник. Повечето от нещата бяха елементарни. Актът за регистрирането на ареста, обвинението, името на офицера, който я е арестувал, взетите мерки. Той си преписа по-важните данни. Едва на последната страница се появиха съкращения, които го затрудниха.

— Госпожо Пул? — повика я той и ѝ подаде страницата.

— Това е нашият доклад за състоянието и лечението ѝ тук. Накратко в него се казва, че е била приета в силно възбудено и буйстващо състояние, причинено от прекомерна употреба на халюциногенни наркотици. Накратко казано, тежък случай. През двата дни, докато е била тук, са я държали под въздействието на лекарства и в усмирителна риза поради халюцинациите и опасност да причини вреда на себе си и на другите. На втория ден вечерта са ни съобщили, че криминалните обвинения срещу нея са снети, и тъй като юрисдикцията ни върху нея отпада, нашите лекари са подали искане до съда да бъде настанена в болница. На другата сутрин тя е прехвърлена в „Крийдмор“ за по-нататъшно лечение.

— Разбирам. Можете ли да ми кажете нещо повече?

— Съжалявам, офицер. За нещастие тя е само една от многото, които минават оттук, а и не е останала достатъчно дълго, за да мога да ви кажа личното си мнение.

— Благодаря ви за помощта, госпожо Пул.

Тя протегна ръка.

— Съжалявам, че не мога да ви дам повече информация, детектив.

В таксито на път за града Милстейн разгледа бележките, които бе направил. Може би щеше да разбере нещо повече в полицейския участък в квартал Мидтаун Норт. Полицията там трябваше поне да си спомня за нея. Всеки един от арестите ѝ беше направен там.

— Елате тази вечер в единайсет и ще се срещнете със сержант Риордан, който оглавява отряда на пропадналите мацки — посъветва го дежурният сержант. — Ще ви разкаже всичко за нея. Познава всяка пътка в района на Бродуей.

Когато се върна в участъка малко след единайсет вечерта, Милстейн се срещна със сержант Риордан — висок мъж към четирийсетте, който седеше в коридора пред женските килии и мрачно въртеше в ръцете си картонена чаша с кафе.

— Какво ви води тук? — попита той, след като Милстейн му каза, че търси информация за Джейн Рандолф. — Да не би да е убила някого в Калифорния?

— Защо говорите така? Спомняте ли си я?

— Помня я и още как. Всеки път, когато я затваряхме тук, организираше бунт. Постоянно бе дрогирана. Бе изгубила ума си. Стигнах дотам, че казах на момчетата, ако се натъкнат на нея, да обърнат главата си на другата страна. Достатъчно неприятности си имаме и без луди като нея наоколо.

— Говорила ли е някога за себе си или за семейството си?

— Кой можеше да разговаря с нея? Казах ви, че беше побъркана. Нищо от онова, което говореше, нямаше смисъл. Вечно някой я преследваше. Някой, който искал да я убие. Последния път, когато я прибрахме, се бе нахвърлила върху някакъв нещастен турист и бе потрошила фотоапарата му. Крещеше, че е наемен убиец от Лос Анжелис, изпратен да я пречука. Бедното копеле беше от Пеория и си бе изкарало шибания акъл. Мисля, че грабна следващия автобус за къщи. Изобщо не се появи, за да потвърди обвиненията си.

— А предишните случаи? Какво каза тогава?

— Първия път, когато я пипнахме, я докара едно от моите момчета, преоблечено като турист. Видяла го на Петдесет и четвърта улица, между Медисън и Пето Авеню. Попитала го не иска ли да го масажира в хотелската му стая за двайсет долара. Той продължил да си

върви по улицата. За масаж не можеш да арестуваш никого. Тя го последвала. Този път казала, че за още десет долара ще му издуха и ушите. Казала му също, че нищо не разбира от масаж, но е най-добрата минетчийка на света. Сторила му се смешна и той дори нямал намерение да я арестува, защото не му приличала на проститутка. Просто едно хлапе, решило да заработи няколко долара. Предложил ѝ да се откажат от масажа, само да му духа за десет долара, засмял се и си тръгнал. Тя продължила да се влачи след него. Долнопробен капут, нарекла го и го ударила с юмрук в ташаците. Е, на него не му оставало нищо друго, освен да я арестува. Попълнихме ѝ документите и я поведохме към голямата килия, където държим всички курви, докато му дойде времето да ги изпратим в центъра. Тя хвърли един поглед и обезумя. Няма да ме слагате в тази маймунска клетка, крещеше тя, докато я напъхахме през вратата. След малко всички в килията се разкрещяха. Накрая успяхме да я измъкнем изпод купчина от шест от най-закоравелите курви, после ѝ сложихме усмирителна риза и я сложихме в единична килия. Зарадвахме се, когато дойде ред да я натоварим на камионетката и да я махнем оттук.

— Какво е станало после с нея?

— Не знам. Чух, че я освободили под гаранция, но всъщност не съм сигурен. Щом отидат в центъра, им губим следите.

— Под центъра разбирате нощния съд?

— Да.

— А следващия път, когато я арестувахте?

— Беше много забавно. Хванахме я в един салон за масаж, казваше се „Начин да се облекчиш“ с още три други момичета и седем момчета.

— Мислех, че не проверявате салоните за масаж.

— Така е, но случаят бе по-различен. Снимали порнографски филм и понеже им станало топло от прожекторите, оставили прозорците отворени. Обадиха ни се съседите.

— В какво състояние беше тя?

— Натъпкана с метедрин. Изобщо нищо не съзнаваше. Само крещеше на всички ченгета да отидат и да легнат с нея, а тя продължаваше да се забавлява с един голям вибратор.

— След това какво ѝ се случи?

— Някакъв хитър адвокат ги измъкна всичките, позовавайки се на това, че заповедта за претърсване била неправилно съставена. — Риордан поклати глава. — Работя тази работа от шест години, но не струва и пукната пара. Никой няма да те похвали, единственото, от което се интересуват, е колко задника си преобал.

— И аз си зададох този въпрос. Пада ли по нещо?

Внезапно Риордан се разсмя.

— Вие, ченгетата от малките градове, си приличате като две капки вода. Достатъчно, за да стои кожата на кура ми обелена. Въпреки всичко, това е отвратителна работа.

— По-добре, отколкото да патрулирате. — Милстейн стана и протегна ръката си. — Благодаря ви, сержант.

— Винаги съм на ваше разположение. Къде отивате сега? В нощния съд?

Милстейн кимна.

Риордан написа едно име на парче хартия.

— Моят баджанак работи в съда като чиновник. Джими Лохран. Кажете му, че сте говорили с мен. Ще ви даде всичко, което поискате.

— От дясната страна. Апартамент седемнайсет Б — каза момчето от асансьора.

Стигна до края на постлания със зелена пътека коридор и натисна звънеца. Отвътре едва се дочуваха звуците на някаква мелодия.

Вратата отвори стройно русо момиче.

— Госпожа Лафайет, моля ви. Аз, съм Милстейн.

— Тя ви очаква. Заповядайте.

Той последва момчето в елегантния, обзаведен изцяло в бяло апартамент.

— Да ви направя ли едно питие?

— Не, благодаря.

— Ще предам на госпожа Лафайет, че сте тук — каза момчето.

Милстейн беше виждал апартаменти като този само на кино. Просторната тераса зад прозорците, осеяна с растения и дребни дървета, изглеждаше като миниатюрна градина в небето. Върху малкия бял роял имаше две фотографии в сребърни рамки. Едната бе снимка на хубав млад чернокож мъж, чиито устни бяха разтеглени в широка усмивка. Във физиономията му имаше нещо познато и макар детективът да не можеше да долови какво е то, знаеше много добре, че вече бе виждал този човек. Другата снимка бе на момче, десетинагодишно, застанало до белокоса жена пред малка бяла дървена къща.

Не чу стъпките по мекия бял килим и гласът го сепна:

— Господин Милстейн.

Едва съдържа изненадата си, когато се обърна и видя, че тя бе чернокожа. Беше висока жена и той веднага усети огромната ѝ вътрешна сила. Внезапно фамилията ѝ му напомни нещо. В следващия миг Милстейн се сети кой е младият човек на снимката.

— Госпожа Лафайет. — Той посочи към снимката. — Това вашият съпруг ли е?

— Да. А това са синът ми и майка ми на другата снимка.

— Дъщеря ми има някои от албумите на мъжа ви. Дори и на мен ми харесва как пее. Не ме кара да пощръклявам, както някои други рок изпълнители.

— Фред пее хубаво, но предполагам, че не затова пожелахте да ме видите, нали? Казахте, че имате новини за мен от Джейн Рандолф.

Тази жена очевидно не обичаше празните приказки.

— Приятел ли сте на Джейн? — попита тя.

Той кимна, но като видя изражението на лицето ѝ, каза:

— Съмнявате ли се?

— Трудно ми е да повярвам, че полицай може да ѝ стане приятел. Особено някой, който е бил път чак от Калифорния дотук, за да получи сведения за нея.

Той извади от джоба си писмото и ѝ го подаде, без да каже дума.

Тя го прочете бързо, после погледна Милстейн.

— Какво се е случило?

— И аз се опитвам да разбера. — Той ѝ разказа накратко онова, което знаеше, включително как бе открил името ѝ чрез чиновника в нощния съд, тъй като тя бе платила гаранцията за освобождаването при първото арестуване на Джейн.

В очите на тъмнокожата жена се появи странна нежност.

— А как е тя сега?

— Не знам. Докторът ми каза, че след две седмици ще я подложат на прегледи. Обмислят възможността да я изпишат, но не са сигурни дали ще се справи, след като излезе оттам.

— По дяволите, бедната Джерили.

— Джерили?

— Това е истинското ѝ име. Не знаехте ли?

— По думите ѝ тази Джерили, за която тя говори, е нейна сестра.

— Тя никога не е имала сестра. Истинското ѝ име е Джерили Рандал. Аз ѝ измислих псевдонима Джейн Рандолф, когато започна да танцува. Не искаше хората от кинобизнеса да знаят с какво се занимава. Страхуваше се, че ако се разчуе, че танцува по бикини, няма да я приемат сериозно нито като писателка, нито като актриса.

— Добра ли е?

— Не мога да преценя — отвърна Лиша. — Но знам, че преди години е спечелила наградата „Тони“ в някаква пиеса на Бродуей, после са поставили нейна пиеса на сцената в един малък град, но не е

стигнала до Бродуей. Непрекъснато пишеше. Затова работеше като танцьорка. Това ѝ даваше възможност през деня да пише.

— Говорила ли е някога за семейството си?

— Има майка. Но двете не поддържат отношения. Майка ѝ никога не е вярвала в нещата, в които вярва Джерили.

— Имате ли адреса на майка ѝ?

— Известно ми е, че Джерили е от някакво малко градче на Лонг Айланд. Съпругът ми знае точно кое. Мога да го попитам.

— Това ще ме облекчи много.

— Тогава довечера ще го имате. Съпругът ми е на път за Маями, където има ангажимент.

— Виждали ли сте Джейн, след като платихте гаранцията за нея?

— Същия ден я заведох на обяд. Предложих ѝ помощта си, но тя ми отказа. Започна да говори, че когато има пари, ще ми върне сумата, която съм платила за гаранцията. Казах ѝ, че според мен е глупачка да води такъв живот и че бих ѝ дала пари, за да може да пише, без каквито и да било условия. Но тя категорично ми отказа.

— Защо според вас го направи?

— Защото някога бяхме любовници. И може би не ми повярва, когато казах „без каквито и да било условия“.

— Лесбийка ли е?

— Не. Аз съм. Тя не е. За всички ни щеше да е по-лесно, ако беше. Бисексуална е. Трябваше ми доста време, докато проумея, че реакцията ѝ към секса, който правехме, бе чисто физическа. За мен никога не е било така. Аз истински я обичах.

— Все още ли сте готова да ѝ помогнете, ако поиска?

— Да, но тя няма да приеме.

— Защо сте толкова сигурна?

— Защото я познавам. Обладана е от налудничавата идея за свобода и независимост. Няма да приеме нищо от никого — мъж или жена. По същата причина е напуснала богатия си съпруг. Искане да постигне всичко сама и да получи признание за това.

Той мълчеше.

— Вижте, тя знаеше къде съм, знаеше, че щом ми се обади по телефона, ще съм на нейно разположение, но пред възможността да се обади предпочете да поеме по този път.

— Все пак веднъж ви се е обадила. Може би пак ще го направи.

— Обади се два пъти. — Големите ѝ тъмни очи гледаха неவிждащо. — Трети път няма да има.

За пръв път, откакто бе дошъл в Ню Йорк, се чувстваше по-добре. Може би защото беше на път с кола под наем. Ако не бяха отрупаните със сняг полета от двете страни на шосето, можеше да сбърка магистралата на Лонг Айланд с някоя от автострадите в Калифорния. Зави, щом видя знака за Порт Клеър.

Петнайсет минути след като напусна магистралата, спря пред къщата.

Изглеждаше добре, същото можеше да се каже за околните къщи — белег за материално стабилната средна класа. Онова, което отличаваше къщата на Рандал от останалите, бяха спуснатите капаци на прозорците и покритата със сняг алея. Имаше вид на запустяла къща.

Милстейн слезе от колата и си проправи път през снега до входната врата. Натисна звънеца и чу звънът му да отеква в къщата, но никой не отвори. Чу звук от двигател на кола зад себе си и се обърна.

Беше полицейска патрулна кола. Млад полицаи подаде глава през прозореца.

— Какво правите тук, господине?

— Търся госпожа Рандал.

— Няма я вкъщи.

Милстейн тръгна обратно през снега към тротоара.

— Това го разбрах. Имате ли представа къде мога да я намеря?

— Не.

— Дойдохте две минути след мен. Сигурно имате добра осведомителна система.

— Градът е малък. Един от съседите ми се обади, щом спряхте колата си пред къщата.

— Бихте ли да ми помогнали? — Милстейн извади портфейла от джоба си и показа на полицаия значката си.

— Да, сър — отвърна полицаият с уважение.

— Много важно е да открия госпожа Рандал.

— Страхувам се, че нямате късмет, господине. Преди два месеца тя отново се омъжи и със съпруга си заминаха на едно от онези

околосветски пътешествия. Ще се върнат чак през лятото.

— О-о.

— Нещо друго мога ли да направя, сър?

— Не, благодаря, полицай.

Детективът затвори малкото си черно бележниче и го прибра в джоба си.

— Това е, доктор Слоун. Разказах ви всичко.

— Нито за миг не съм вярвал на историята за сестра ѝ.

— Аз също.

— Тя не се е опитвала да убие себе си. Онова, което е искала да убие, са мечтите ѝ. Някак си е започнала да чувства, че какъвто и да е талантът ѝ, той не ѝ позволява да живее в същия свят, в който живеят другите хора. Обществото се е опитало да я принуди да се вмести в установения модел, но тя не е могла да го понесе. Единственият изход, който ѝ е останал, е бил да убие Джерили. Само тогава е щяла да се почувства по-добре.

— Вие ме задминахте, докторе — рече Милстейн. — И какво ще стане с нея сега?

— Ще я изпишем — отвърна тъжно той. — Нямаме реално основание да я задържаме повече, тя вече не заплашва никого. Отказа се от наркотиците, заради които бе изпратена в нашата болница. Направихме каквото можахме. Не е във възможностите ни да ѝ дадем онова, от което тя сега се нуждае.

— А ако отново пропадне?

— Тогава ще се върне тук.

— Но този път тя може да убие себе си.

— Възможно е. Ала както казах, ние не можем да направим нищо, за да го предотвратим. Лошото е, че няма човек, който достатъчно да я обича, за да се грижи за нея. Сега повече от всичко друго тя има нужда от приятели. Но е отрязала пътищата си към всички. — Той замълча за момент, после погледна детектива. — Освен към вас.

Милстейн усети, че почервенява.

— Какво очаквате от мен? — попита той почти войнствено. — Та аз едва познавам момичето.

— Така беше в края на миналата седмица, когато пристигнахте в Ню Йорк. Тази седмица вие знаете за Джерили вероятно повече от самата нея.

— Не знам какво мога да направя — упорстваше детективът.

— Можете да се превърнете за нея в разграничение между живота и смъртта.

Милстейн мълчеше.

— Не се иска толкова много. Просто ѝ гарантирайте сигурен дом, където да може отново да намери себе си.

— Това е лудост.

— Не е чак такава лудост. Между вас сигурно има нещо. Тя ви писа. И вие дойдохте. А не бяхте длъжен. Можехте да изпратите писмо или дори да не сторите нищо. В момента вие сте може би единственият човек на света, комуто тя вярва безрезервно.

— Докторе, започвам да си мисля, че един от нас трябва да го направи. — Той направи пауза и поклати глава. — Или може би двамата.

Милстейн се прибра вкъщи след последната си обиколка из града в четири часа. Спря в малкото коридорче и се послуша за познатото почукване на пишещата машина. След като не чу нищо, влезе в дневната, където дъщеря му четеше книга.

— Къде е Джерили? — попита той.

— При психиатърката си.

Той я погледна озадачено.

— Мислех, че ходи само във вторник и петък.

— Става дума за нещо специално.

— Нещо не е наред ли?

— Не, татко. Хубаво е. Чу се с адвоката от Ню Йорк, на когото психиатърката ѝ препоръча да изпрати романа си. Той е намерил издател, който се е заинтересувал от книгата, и сега ѝ предлагат да ѝ платят пътните разноски, за да замине за Ню Йорк и да уредят формалностите.

— Хм — изръмжа баща ѝ. — Знам ги тези нюйоркски мошеници. По-добре да проверя какво представлява. Как се казва?

Сюзан се засмя.

— Пол Гитлин. И престани да трепериш над нея, татко. Каза ми, че той представлявал големите, като Ървинг Уолас и Гей Талийз.

— Не треперя над нея. Ти просто забравяш, че излезе от болницата само преди шест месеца.

— И виж какво постигна за шест месеца. Месец след като излезе, си намери вечер работа като телефонистка, така че да може да пише и да се вижда с психиатърката си през деня. Написа два сюжета за сценарии, един от които купи „Юнивърсъл“, а сега почти е завършила романа си. Време е да оцениш това, татко.

— Аз не го отричам. Просто не искам отново да пропадне.

— Тя е добре, татко. Тя не е същата жена, която доведе вкъщи. Тя е красива, татко. Вътрешно и външно.

— Наистина ли я харесваш?

Сюзан кимна.

— Радвам се. Притеснявах се как ще я приемеш.

— Трябва да призная, че в началото ревнувах. После обаче се уверих колко много се нуждае от нас. Като дете, което има нужда от одобрението на близките си. После започна да израства пред очите ми. Виждах как започна да се проявява женското у нея. Направо ме шашна. Беше като един от онези филми с ускоряване на кадъра, които показват как розата напъпва и разцъфва за няколко секунди. Тя е много специална дама, татко. А ти си много специален мъж, за да го забележиш.

— Бих пийнал нещо.

— Ще ти направя едно питие. — След малко тя се върна с уиски с много лед.

— Това ще ми помогне.

— Денят тежък ли беше?

— Както обикновено. Просто по-дълъг.

Тя го наблюдаваше как се отпусна в любимото си кресло.

— Татко, съзнаваш ли, че тя ще ни напусне много скоро? — попита тихо Сюзан.

Той кимна, без да каже дума.

— Ти направи каквото каза, че ще направиш. Даде ѝ възможност да намери себе си. Сега тя е силна. Научи се да ходи и вече иска да полети. Можеш да подкрепяш детето, докато се учи да ходи, но летенето всеки трябва да постигне сам. Трябва да свикнеш с тази мисъл, татко. Някой ден ще дойде и моят ред.

— Знам. — Гласът му бе дрезгав.

— Ти я обичаш, нали, татко?

— Да, така ми се струва.

— Странно, почувствах го в мига, в който ми каза, че заминаваш за Ню Йорк да я видиш. И тя те обича татко, но не по същия начин.

— Знам.

— Съжалявам. — В ъгълчетата на очите ѝ заблестяха сълзи. — Не знам дали ще ти е от полза, но има нещо, което си длъжен да разбереш. Джерили не е като нас, останалите. Тя е много специална и различна. Никога няма да може да обича, както ние обичаме. Тя се стреми към друга съдба, към нещо, което е вътре в самата нея, докато ние, останалите, го търсим в друг човек. — Сюзан бе коленичила на пода пред креслото му и той докосна с пръсти челото ѝ.

— Защо си толкова умна, дъще — прошепна той.

— Не съм толкова умна, татко. Може би просто виждам повече, защото съм жена.

Слънчевата светлина, омекотена от бамбуковите щори, огряваше жълтите, оранжеви и кафяви тонове, в които бе обзаведен кабинетът. Двете жени седяха в удобни столове до прозореца, делеше ги една триъгълна маса. Лекарският стол имаше малка поставка за писане като старите училищни столове.

— Развълнувана ли сте? — попита доктор Мартинес.

— Да. Много. Но съм и изплашена.

Лекарката мълчеше.

— Последния път, когато се върнах в Ню Йорк, не се справих много добре — рече Джерили.

— Тогава обстоятелствата бяха различни.

— Да, така мисля. А аз? И аз ли съм била по-различна?

— И да, и не. Спомнете си, че тогава сте живели под съвсем различно напрежение. Него вече го няма. И в този смисъл вие сте различна.

— Но аз продължавам да съм си аз.

— Сега вие сте повече вие, отколкото сте били тогава. И това е добре. Когато се научихте да приемате себе си, вие станяхте по-силна.

— Обадох се на майка си. Тя настоява да се прибера и да живея при нея, докато работя върху книгата. Исква да се запозная с новия ѝ съпруг. Не сме се виждали с него.

— А вие какво мислите за това?

— Знаете отношението ми към майка ми. Мога да я изтърпя за кратко време. Но ако сме по-дълго заедно, настръхваме една срещу друга като куче и котка.

— И смятате, че пак ще стане така?

— Нямам представа. Обикновено се държи добре, ако не я товаря със своите проблеми.

— Може би и двете вече сте по-зрели. Може би тя е научила много неща, както и вие.

— Значи смятате, че трябва да остана при нея?

— Струва ми се, че трябва да помислите върху това. Възможно е да се окаже много важен етап в стремежа ви да намерите вътрешно равновесие.

— Ще помисля.

— След колко време смятате, че ще завършите книгата?

— Най-малко след три месеца. А може и повече. Това също ме безпокои, а вие няма да сте край мен да разговаряме.

— Мога да ви препоръчам добри лекари там.

— Мъже?

— Има ли някакво значение?

— Знам, че не би трябвало да има. Но има. Двамата лекари, при които ходех, преди да дойда при вас, се отнасяха с мен като с дете, което трябва да бъде придумано да бъде разумно и да се държи добре. Възможно е и да греша, но смятам, че полът има огромно значение.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Ако бях домакиня с проблемите, които те са свикнали да чуват, може би щяха да се справят с мен. Но не съм. Когато им казах, че не искам да се омъжа и да имам деца, а искам сама да се грижа за себе си, без да завися от никого, те просто не ме разбраха. Не желая да съществувам на втори план. Искам сама да правя избора си.

— В това няма нищо лошо. Теоретически всички имаме това право.

— Теоретически — да, но вие и аз знаем добре как е всъщност. Един от лекарите ми каза шеговито, че добрият секс щял да ме оправи. Но аз не останах с чувството, че се шегува. Ако го бях насърчила, мисля, че щеше да предложи услугите си. Другият пък се съсипа да ме убеждава, че старите традиционни ценности, както ги наричаше, са най-доброто нещо в живота — бракът, домът и семейството. Според него това е истинското предназначение на жените.

— Има много жени, които ще се съгласят с него.

— Добре, но това си е тяхна работа. Те са направили избора си. Аз искам да направя моя. Струва ми се, че не ви казвам нещо, което да не сте чували досега.

— Чувала съм подобни неща.

— Дори и в бизнеса се натъкнах на същото отношение. Почти бях продала втория си сюжет за сценарий, когато налетях на продуцента. Някак си нещата се объркаха в главата му и той реши, че

продажната цена включва и мен. Когато му казах, че чуването не влиза в продажбата на сюжета, който той бе харесал и искаше да купи, веднага се отказа от сделката. Това никога нямаше да се случи, ако мъж беше написал сюжета.

— Познавам една жена, която ще ви допадне. Но зависи дали е свободна. Активна феминистка е и смятам, че и тя ще ви хареса.

— Бих искала да се запозная с нея, ако е възможно.

— Съобщете ми, щом определите датата на отпътуването си, и аз ще се опитам да ви уредя тази среща.

— Благодаря ви. Има още нещо, за което искам да поговорим.

— Да?

— Става дума за Ал. Детектив Милстейн. Дълга му много. Толкова много, че не може да се измери с пари. Не знам как да му съобщя, че напускам неговия дом.

— Не мислите ли, че той знае?

— Струва ми се съзнава, че някога ще си тръгна. Но според мен никога не е предполагал, че ще е толкова скоро. Не искам да му причинявам болка.

— Влюбен ли е във вас?

— Да, но никога не ми е казвал нищо. Никога дори не ме е докосвал.

— А какво е вашето отношение към него?

— На благодарност. На обич. Като към баща или брат.

— Той знае ли какво изпитвате към него?

— Никога не сме говорили за това.

— Тогава му кажете. Сигурна съм, че ще предпочете да чуе какви са истинските ви чувства, отколкото вежливи недомлъвки. Така поне ще знае, че вие истински го обичате.

Милстейн чу звука на колата ѝ откъм алеята, после стъпките ѝ, които застинаха пред входната врата, докато си търсеше ключа. Когато вратата се отвори, той я погледна.

Изрусялата ѝ коса падаше до раменете. Тя се усмихна и дори през загара ѝ личеше, че малко се е зачервила.

— Рано си се прибрал.

— Днес бях дежурен от осем до четири. — Милстейн долавяше вълнението ѝ. За него бе трудно да повярва, че това е същото бледо и изплашено момиче, което доведе от Ню Йорк. — Разбрах, че има добри новини.

— Не е ли чудесно?

— Много се радвам за теб.

— Не мога да повярвам. Все едно се е сбъднала една мечта.

— Повярвай. Колко усилия хвърли, за да постигнеш тази цел. Заслужила си всичко, което направи.

— Ти си човекът, който го направи възможно, Ал. Ако не беше ти, нищо нямаше да стане.

— Щеше да стане. Само че може би малко по-късно.

— Не. Бях затънала в калта и ти го знаеш най-добре.

— Никога няма да повярвам в това. Ако го бях помислил само за миг, нямаше да те взема с мен. У теб има нещо специално. Забелязах го още първия път, когато се запознахме.

— Не мога да разбера как си могъл да видиш нещо по-особено, след като бях омазана до шията с мръсотия.

— Кога заминаваш?

— Не знам. Казаха, че ще ми съобщят следващата седмица. Може би ще отседна при майка ми.

Той не отговори.

— Разговарях с психиатърката за това. Тя смята, че за мен ще е по-добре, ако го направя.

— А какво ще правиш, когато довършиш книгата?

— Не знам.

— Би ли се върнала тук?

— Вероятно. Обичам да живея в Калифорния. Пък и всичко, което ме интересува, е под носа ми: сценарии, телевизия, работа.

Внезапно гласът му стана дрезгав.

— Винаги знай, че тук при нас имаш дом, ако го пожелаеш.

Тя коленичи пред него и го хвана за ръцете.

— Ти направи твърде много, Ал. Не искам повече да съм в тежест.

— Ти не ни тежиш. Ние те обичаме.

— И аз ви обичам. За мен вие сте като семейство. Дори нещо повече от семейство. Може би единственият човек, който би направил

същото като теб, беше баща ми. Ти носиш същата душевна нежност, която той притежаваше. Почувствах го, макар да бях много объркана тогава, и може би затова ти писах.

Той разбра какво всъщност му казваше. И макар да изпита силно разочарование, усети в същото време и голямо задоволство, че тя го обичаше достатъчно, за да сподели с него какво чувства. Той се наведе напред и я целуна по бузата.

— Ще ми липсваш.

Тя го прегърна през врата и опря буза до неговата.

— Няма да ти дам тази възможност. Винаги ще сме близо един до друг.

Той остана неподвижен за момент, после се отдръпна. Усмихна се.

— Хей! Ще ми дадеш ли да прочета тази книга, за която всички вдигат такъв шум?

Тя се засмя.

— Разбира се. Мислех, че никога няма да поискаш. — След малко тя сложи в скута му прибория в кутия ръкопис. — Обещай ми, че няма да започнеш да го четеш, докато не си легнеш. Няма да мога да издържа да те гледам как го четеш.

— Добре — обеща той. Но не разбра защо всъщност тя поиска това от него, докато не отвори ръкописа и не прочете на първата страница: „Добрите момичета отиват в Ада“, роман от Джерили Рандал.

Отдолу имаше кратко посвещение: „Тази книга е посветена на Ал Милстейн — с благодарност и обич към най-прекрасния човек, когото познавам“.

Очите му се замъглиха от сълзи и трябваше да минат няколко минути, преди да може да отвори първата страница.

„Родена съм с два отвора в тялото си и без ташаци. Момиче. С орисията да бъда обречена на робското съществуване на моя пол още от утробата на майка си. Дори тогава това не ми хареса. Опикавах от горе до долу доктора, който ме потупваше по дупето.“

Джерили беше под душа, когато Анджела отвори вратата на банята.

— Обажда се импресариото ти — извика тя. — Казва, че трябва веднага да говори с теб. Било много важно.

— Добре, излизам. — Джерили изскочи изпод душа и се загъна с голяма хавлиена кърпа.

— Какво има? — попита тя на телефона.

— Можеш ли да отидеш още сега в студиото? Том Кастел иска да те види.

— А какво става с нашата среща? Не трябваше ли след час да съм при теб?

— Аз мога да почакам. Мисля, че това е големият ни шанс. Чака на другата линия, за да му кажа кога ще отидеш.

— След час добре ли е?

— Намали на четирийсет и пет минути. Изглежда по-естествено.

— Добре. — Тя се засмя. Импресариото си е импресарио. Пазари се с теб дори за времето на срещите ти.

Лекарят бе прав. Беше казал, че днес ще се чувства по-добре, и наистина бе така. Като се изключи слабото усещане за тежест в слабините, нямаше друга болка.

Върна се в банята и се избърса, после махна шапката за баня и разтърси косата си. Трябваша ѝ не повече от трийсет секунди със сешоара. Щеше да си сложи съвсем малко грим — само спирала на миглите и бледо червило. Всички знаеха какво е преживяла.

Анджела влезе в спалнята, докато Джерили се обличаше.

— Какво искаше той?

— Трябва да съм в студиото на Кастел след пет минути.

— Искаш ли да те закарам?

— Мисля, че ще се оправя сама.

— Сигурна ли си? Днес съм свободна. Нямам какво друго да правя.

— Добре — кимна ѝ тя.

— Как се чувстваш, мила? — Том Кастел я целуна по бузата.

— Добре.

— Това, което ти се случи, е ужасно неприятно. Джордж не трябваше да те подлага на подобно изпитание.

— Вината е изцяло моя — възрази Джерили и пристъпи към стола пред бюрото му.

— Не, седни там. — Той я хвана загрижено за ръката и я поведе към дивана до стената. — Тук ще ти е по-удобно. Кафе?

Тя кимна и той натисна копчето отстрани на стола си. След малко секретарката влезе с две чаши.

— Импресариото ми поръча да дойда веднага. Било важно.

— Нали искаш филмът ти да бъде направен на всяка цена?

Тя не можа да се стърпи.

— Не желая да бъде направен на всяка цена. Искам да бъде направен добре.

— Не си прави каламбури, Джерили. Знам, че си писателка. Искаш ли филмът да бъде направен или не.

— Искам.

— Добре тогава — каза той сериозно. — Ще ти кажа как ще стане. Накарах студиото да се съгласи да ми предостави филма, ако Джордж играе в него. Твоя работа е да убедиш Джордж.

— Защо моя? Ти си продуцентът. Не е ли това твоя работа? И освен това той няма ли договор със студиото?

— Точно така. Но той има право на избор върху филмите, в които играе, и аз не мога да го задължа да приеме, ако не иска. А теб ще послуша. В края на краищата ти не загази ли заради него и не се ли справи, без да вдигаш шум? Мисля, че той ти дължи тази услуга.

— А ако не поиска да го направи?

— Губиш петдесет хиляди и пет процента от отчисленията от печалбите.

— А ти какво губиш?

— Нищо. Аз имам договор. Ако не направя този филм, ще направя друг. Но аз искам да направя именно този филм. Струва ми се, че в него има пари за всички ни. Освен това желая да работя с теб. Мисля, че можем да го превърнем в голям успех. Харесах книгата.

— Благодаря.

— Ти не ме познаваш. Направо съм динамит, когато се захвана с нещо. Работя денем и нощем. Имам една къщичка на плажа, където няма да ни безпокоят.

Тя кимна. Беше чувала за тази къщичка на плажа от приятели. Единственият човек, който вярваше, че отива там, за да работи, беше жена му.

— Добре — съгласи се Джерили, — ще видя какво мога да направя.

— Страхотно. Ще уредя среща с Джордж за обяд в ресторанта на киностудиото. Ще му кажа, че и ти ще дойдеш. — Кастел се усмихна. — Знам, че можеш да го накараш, мила. Само му дай още веднъж да помирише сладкото ти котенце.

— Божичко, Том — рече тя с отвращение. — Мисля, че ми трябва нещо повече, за да го убедя.

— Ти не съзнаваш собствената си сила, мила. Той каза, че имаш най-хубавото тяло, което е виждал, и не можел да не се възбуди, когато е край теб.

— Кога го каза?

— В края на миналата седмица. Имахме сеанс при психиатъра. Просто така...

— ... стана на дума — довърши тя изречението му, прекъсвайки го. — Знам, разбрах за какво сте говорили.

— Трябва да ти кажа, че те представи като изключителен случай. Наистина ли си толкова добра, колкото той твърди?

— Ами да, разбира се. — Тя стана. — Същинска куротрошачка съм. — Джерили се запъти към вратата. — Къде е тоалетната. Мисля, че ще повърна.

— Първата врата вляво — бързо я насочи той. — Съжалявам, забравих, че все още не се чувстваш добре.

— Не се притеснявай. Това е едно от неудобствата да бъдеш жена. Някои неща просто преобръщат стомаха ти.

— Това наистина е елементарна сделка — обясняваше на импресариото си тя. — Кастел ще направи филма, ако аз убедя Джордж да играе в него. На всичкото отгоре вече ми предложи да поработим в неговата къщичка на плажа и ме увери, че ще работи денем и нощем. Джордж казва, че е във възторг от идеята. Вярвал в мен като писателка и се възхищавал на Кастел като продуцент, но за него ключовата фигура бил режисьорът, а той случайно разбрал, че

Дийн Кларк е свободен, защото жена му го накарала да се откаже от филма, който щял да прави за „Уорнър брадърс“.

— Дийн Кларк би бил подходяща фигура. Казвам го, макар и да не е мой клиент.

— Ти обаче знаеш какъв е проблемът с Дийн. Ако жена му не му разреши, той няма да го направи. А това се превръща в сериозен мой проблем. Тя иска от мен същото, което искат Джордж и Кастел. Избягвам я, откакто се запознахме на срещата на Националната организация на жените.

— Филми са правени дори и при наличието на по-неприятни проблеми.

— Чувала съм, че трябва да чукаш някого, за да получиш работа в киноиндустрията. Но ти чувал ли си за някой, който е трябвало да се чука с всички участници в проклетия филм? Преди да са свършили снимките, вече ще съм преспала с всички, с изключение на фризьора, и то, защото е педераст.

— Не се ядосвай. Нека аз да поговоря с тях.

— Добре.

— Ако накарам Кастел да се навие за седемдесет и пет хиляди долара и седем и половина процента отчисления от печалбата, би ли го направила?

— Ти изобщо не ме слушаш. Не говоря за парите. Просто не смятам, че трябва да се чукам с целия екип, за да направя сделката, това е всичко.

— Съгласен съм с теб. Но тъй като все едно ще го направиш, не виждам защо вдигаш толкова шум.

— Когато харесаха и купиха правата на книгата ми за сценарий, не се наложи да се чукам с никого от тях. Защо трябва да го правя сега, когато им остава само да направят филма?

— Но те още не са го направили, нали? — попита я хитро импресариото. Джерили понечи да заговори, но той вдигна ръка. — Изслушай ме и тогава ще говориш. Изминаха близо три години, откакто те купиха книгата ти. Направиха два сценария по нея. Те не бяха добри и от тях филм не стана. Не ми напомняй, че книгата ти е продадена в тираж четирийсет хиляди с твърда корица, в сто хиляди чрез клуба на книголюбителите и в един милион с меки корици, или че имаш петдесет интервюта по радиото и телевизията, и че на корицата

на списание „Тайм“ е излязла твоя снимка като жената — писател на годината. Знам го, ти го знаеш и студиото го знае. Ала студиото знае също, че това е станало преди три години. Оттогава са излезли други книги. И, повярвай ми, те по-скоро биха заложили на нещо ново, отколкото да хвърлят още пари в едно начинание, което вече два пъти се е провалило. Разправяш ми надълго и нашироко какво трябва да направиш, за да бъде заснет филмът, нали? Нека сега ти кажа какво пък трябваше да направя аз. През последната година, докато ти се чукаше за удоволствие, с когото ти скимне, аз черпех, водех на обеди и вечери и лазех пред директор от това студио, който можеше да помогне филмът ти да стигне до снимачната площадка. Е, най-накрая успях да го върна в списъка на предстоящите за снимане филми, откъдето бе отпаднал. Накарах ги да го възложат на Кастел — един от най-добрите им продуценти, защото знам, че е мошеник и ще ги принуди да направят филма. Ето, той се зае, а сега ти започваш да недоволстваш. Аз съм стар човек. Не мога да работя толкова. Скоро ще прехвърля работата изцяло на по-младите ми съдружници. Не искаш да правиш филма? Добре, нямам нищо против. Това е твоята книга, твоят живот, твоите пари. Аз съм богат. Нямам нужда от тях. Единственото, което получавам, са някакви си мижави десет процента. — Той поклати тъжно глава. — Така че върви си вкъщи. Оставаме си приятели. Ти ще напишеш други разкази, други книги. Аз ще направя други сделки. Но всъщност и двамата ще сме загубили. Можеше да стане голям филм. — Той направи жест с ръка във въздуха. — А сега можеш да говориш ти.

Тя започна да се смее истерично.

— Да не би онова, което казах, да ти се вижда смешно?

— Не. Просто изведнъж всичко ми се стори нереално.

— Нека тогава те върна обратно към реалността. — Гласът му я проряза като хладно острие на нож. — В този бизнес има само една истина. Винаги е било така и винаги така ще бъде — да направиш филма. Само това. Нито повече, нито по-малко. Да направиш филма. Пет пари не давам какво друго правиш, с кого спиш. Не ме интересува, дори и да искаш отново да сътвориш света. Можеш да вършиш каквото си искаш, но първо трябва да се справиш с истината — да направиш филма. Това е единственото нещо, което би те утвърдило като име. Ако

не го направиш, ще си просто една от многото леки жени в този град, която не е успяла да пробие.

— И не се интересуваш с кого трябва да се чукам в името на успеха.

— Пет пари не давам, дори ако трябва да се покатериш на кръста и да чукаш Исус Христос. Само направи филма.

— Вече не проявявам такъв интерес — каза Джерили с уморен глас.

— Не ти вярвам. Ако не те интересуваше, нямаше да дойдеш тук преди три години. Щеше да си останеш в Ню Йорк и да напишеш друг роман.

— Май точно това трябваше да направя. Едва сега го разбирам.

— Не е толкова късно. Самолетите все още летят и в двете посоки.

Той забеляза, че очите ѝ се напълниха със сълзи, но преди да е успял да каже нещо, тя стана от стола си и излезе от кабинета му. Той вдигна телефона и след малко вече говореше с Том Кастел.

— Току-що разговарях с нея, Том — съобщи му със заговорнически тон той. — Повярвай ми, няма начин да я накарам да се съгласи за по-малко от сто хилядарки. Ще я уговоря да приеме седем и половина процента от печалбата, но ти трябва да я убедиш за стотите хиляди. Този град вече ѝ е дошъл до гуша. Направих невъзможното да я убедя да не се качи на следващия самолет за Ню Йорк. Единственото, което иска, е да започне да пише следващия си роман.

Джерили извади книжна кърпичка от жабката на таблото и изтри очите си.

— Можем да се прибираме вече — каза тя.

Анджела безмълвно потегли и те излязоха от паркинга. Джерили запали цигара и погледна през прозореца.

— По дяволите — изруга тя.

— Какво не е наред?

— Току-що открих нещо за себе си и то не ми харесва — каза тя.
— Хората биват прецаквани не само от системата, те биват прецаквани и от собствените си мечти.

— Не те разбрах.

— Всички ние сме курви — обясни й Джерили. — Само заплащането е различно. Щом се приберем, импресариото ще ми се обади и ще ми каже, че ми е издействал хонорар от сто хиляди за филма. И аз ще се съглася.

— Това са много пари.

— Въпросът не е в парите. В това се състои и проникателността на импресариото. Той го знае. И го използва. Знае, че искам повече от всичко друго на света този филм да бъде направен. И за миг дори не успях да го заблудя.

— Не виждам нищо лошо в това.

Изведнъж Джерили се разсмя.

— Това ти е хубавото. Ти си последната невинна душа, останала на този свят.

— Денят бе тежък. Хайде да се дрогираме, когато се приберем — предложи Анджела.

Джерили се наведе през седалката и целуна Анджела по бузата.

— Това е първата разумна идея, която чувам днес.

ЕПИЛОГ

ГРАДЪТ НА ЛЪЖАТА

Певецът на сцената провлачено довършваше последните думи на песента. В малката претъпкана апаратна, разположена високо над огромната зала, се чувстваше оживлението, предизвикано от тихото подлудяване на телевизионния екип в такива моменти. Защото те не предаваха обикновена телевизионна програма. Бяха включили на живо върховния миг в киното — връчването на наградите „Оскар“ на Националната филмова академия.

Щом певецът свърши, избухнаха аплодисменти. Той се поклонил изискано на публиката, докато дежурната усмивка прикриваше яда му. Оркестърът бе осакатил аранжимента и бе обезличил най-силните моменти от изпълнението му.

От микрофоните в апаратната проехтя глас:

— Две минути. Пауза за реклами и предаване от студиото.

— Коя песен беше тази? — попита режисьорът.

— Втората — отвърна някой. — Не, третата.

— Нищо не струва — сбърчи нос режисьорът. — Какво следва?

— Наградата за най-добър сценарий. В момента представяме номинираните.

Режисьорът погледна към екраните на сцената. Всеки един от петте централни екрана показваше различни хора — четирима мъже и една жена. Мъжете, облечени в официалните си смокинги, изглеждаха нервни. Жената сякаш не съзнаваше онова, което ставаше около нея. Очите ѝ бяха полупритворени, устните ѝ — леко раздалечени, а главата ѝ едва доловимо се поклащаше, все едно слушаше някаква музика вътре в себе си.

— Момичето е дрогирано — каза режисьорът.

— Но е красиво — отвърна му някакъв глас.

Рекламата беше към края си. В момента, в който свърши, насочиха камерите към водещото церемонията конференсие, което се завръщаше на сцената. Режисьорът включи камера в близък план на

конференцията, после показа в среден план двете звезди — млад мъж и жена, които приближаваха към сцената под аплодисментите на публиката. Ръкопляскането постепенно утихнаха, когато те започнаха да четат списъка на номинираните.

Щом чуеха имената си, мъжете напразно се опитваха да изглеждат равнодушни, а жената все още се рееше в друг свят.

С обичайната церемониалност бе изваден пликът и отворен тържествено.

— Наградата за най-добър сценарий се дава на... — младият актьор направи пауза преди драматичния момент. Погледна към дамата до себе си.

Тя извади листа с името и изведнъж гласът ѝ стана дрезгав от възмущение:

— Госпожица Джерили Рандал за „Добрите момичета отиват в Ада“!

Режисьорът веднага превключи и показа жената. Отначало съобщението сякаш не достигна до съзнанието ѝ. Очите ѝ се отвориха, устните се разтеглиха в усмивка и тя започна да се надига от мястото си. Друга камера я проследи, докато вървеше по пътеката между редовете към сцената. Малко след като изкачи няколкото стъпала и се обърна с лице към публиката, я показаха в пълен ръст.

— Боже господи! — наруши един глас неочаквано настъпилата тишина в апаратната. — Та тя е само по цици и котенце под тази рокля.

— Искаш ли да дам в близък план лицето ѝ? — попита асистент-режисьорът.

— В никакъв случай — отговори режисьорът. — Остави простаците да се порадват.

На сцената жената притисна „Оскара“ към себе си и пристъпи към микрофона. Премигна, за да преглътне напиралците в очите ѝ сълзи, после ги отвори — чисти и блестящи.

— Дами и господа от академията... — Гласът ѝ бе тих, но се долавяше ясно. — Ако ви кажа, че не съм развълнувана и щастлива в този момент, ще ви излъжа. Това е нещо, което всеки писател вижда само в най-съкровениите си мечти.

Тя спря за миг, докато аплодисментите утихнат.

— Все пак у мен се прокрадва съмнение и чувство на тъга. Дали спечелих тази награда като писателка или като жена? Знам, че в съзнанието на всеки един от четиримата господата, които бяха предложени за наградата заедно с мен, такова съмнение нямаше да се породят, ако бяха спечелили. Но пък единственото, което те е трябвало да правят, е да напишат сценариите си. Не е трябвало да чукаат всеки от екипа на филма, с изключение на реквизитора, за да успеят.

Откъм публиката се дочу одобрителен рев, а в апаратната настъпи истинска паника.

— Преминете на запис — нареди режисьорът. — Почакайте пет секунди. — Беше се надигнал иззад пулта и вторачено оглеждаше залата през малкия прозорец. — Дайте ми реакцията на публиката — изкрещя той. — Долу всички са полудели!

На малкия екран се показаха снимки от публиката. Някои жени бяха станали на крака, ръкопляскаха и насърчително крещяха:

— Браво, Джерили! Кажи им го, Джерили! — Камерата даде отблизо един облечен в смокинг мъж, който отчаяно се опитваше да накара жената, с която бе дошъл на церемонията, да седне. Режисьорът върна картината към Джерили и отново пусна в ефир гласа ѝ.

— Нямам намерение да пренебрегна обичая да се благодари на хората, които направиха възможно да спечеля тази награда. Затова на първо място благодаря на импресариото си, който ми каза, че единственото, което има значение, е филмът да бъде направен. Може би ще се успокои, ако му кажа, че не ми се наложи да се покатеря на кръста и да чукам Исус Христос. Наложих ми се само да се покатеря върху члена на продуцента, да излижа задника на изпълнителя на главната роля и да изям котенцето на жената на режисьора. Благодаря на всички тях. Може би наистина всичко стана възможно благодарение на тях.

— Боже милостиви! — прошепна режисьорът. Шумът в залата започна да утихва заедно с думите на Джерили. — Прекъснете звука от микрофоните в залата — нареди той.

Гласът ѝ се носеше над тълпата:

— ... И накрая, но не на последно място, искам да изразя благодарността си към колегите от академията, които ме избрах за символ на жената писателка. В тяхна чест ще ви покажа картината, която нарисовах специално за тях.

Тя се усмихна мило, а ръката ѝ се протегна отзад към врата ѝ. Изведнъж роклята се свлече по тялото ѝ. Тя стоеше неподвижно на сцената, върху голото ѝ тяло бе изрисувана в златно статуетката „Оскар“ с главата надолу. Рисунката покриваше гърдите и стомаха ѝ, а плоската глава на познатата на всички статуетка чезнеше в окосмяването на венериния ѝ хълм.

В залата настъпи хаос. Публиката се изправи на крака, гледаше я зашеметена, приветстваше я и започна да дюдюка, когато иззад кулисите изтичаха няколко мъже и заобиколиха Джерили от всички страни. Един от тях метна върху нея някаква дреха. Тя презрително я отметна и достойно напусна сцената, както си беше гола.

На лицето на режисьора бе изписано замаяно щастливо изражение, когато на екрана отново пуснаха рекламите.

— Наградите „Оскар“ никога няма да са същите след това, което се случи.

— Мислите ли, че са ни оставили в ефир? — попита го някой.

— Надявам се — отвърна той. — Ще е срамota, ако на истината не бъде дадена същата възможност да бъде чута, каквато на лъжата.

Колата се изкачи на възвишението и спря пред къщата. Джерили се наведе през седалката и целуна мъжа по бузата.

— Моят приятел, детектив Милстейн. Детектив Милстейн, мой приятелю. Ти имаш способността да се появяваш точно когато си ми най-необходим.

Той се усмихна.

— Бях близо до театъра. Гледах програмата в един бар, когато ти излезе на сцената.

— Радвам се. — Джерили слезе от колата. — Но съм напълно скапана. Направо ще си легна.

— Ще се оправиш ли?

— Не се притеснявай, добре съм. Можеш да се върнеш на работа.

— Добре.

— Целуни Сюзан и бебето от мен.

Той кимна и я проследи с поглед как се прибира в къщата, преди да направи обратен завой и да се спусне надолу по възвишението.

Когато тя влезе, телефонът започна да звъни. Беше майка ѝ.

— Този път ти наистина успя, Джерили. Никога вече няма да мога да ходя с вдигната глава в този град.

— О, майко... — Телефонът заглъхна в ръката ѝ. Майка ѝ бе затворила. Джерили тъкмо затвори и телефонът отново иззвъня.

Този път бе импресариото ѝ.

— Блестящ номер да събереш популярност — изхили се доволно той. — Никога през всичките години, откакто съм в бизнеса, не съм виждал някой да стане звезда за една вечер.

— Това не беше номер.

— Какво значение има? — попита импресариото. — Ела утре в кабинета ми. Получих най-малко пет твърди предложения и ти можеш сама да определиш цената, която искаш.

— О, майната ти — изруга тя и затвори телефона. Той отново започна да звъни, но този път тя не отговори. Вместо това вдигна слушалката, натисна вилката, за да прекъсне обаждането, и после остави слушалката отворена.

Влезе в спалнята и си намери цигара с марихуана. Запали я и се запъти към входната врата. Излезе навън. Нощта бе топла и ясна. Тя седна на стълбата отпред и се загледа към града. Изведнъж погледът ѝ започна да се замъглява.

Седеше на най-горното стъпало и плачеше. А в подножието на хълма, под нея, през сълзите ѝ проблясваха многоцветните светлини на Лос Анжелис.

Издание:

Харолд Робинс. Самотната лейди
Американска. Първо издание
ИК „Хомо Футурус“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.